COLECȚIA

Iubiri de poveste

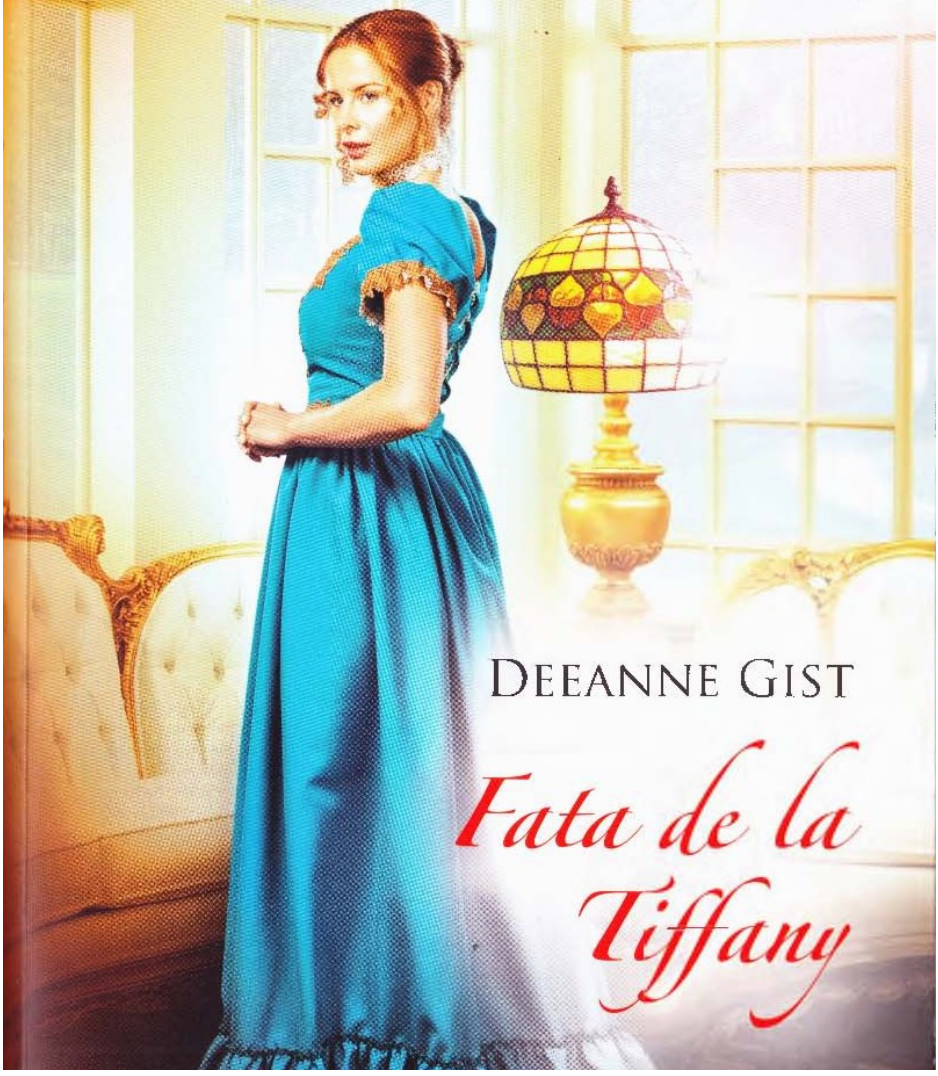

DEEANNE GIST

Fata de la Tiffany

Deeanne Gist
Fata de la Tiffany

***Tiffany Girl by* Deeanne Gist**

Copyright © 2015 Pressing Matters Publishing Company, Inc. Ediţia originală a fost publicată de Howard Books, o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea Corector:
Emilia Achim Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Traducere din limba engleză Andreea Şeler

Pentru prima oară în cariera mea, această carte a ajuns la tipar fără să fi fost citită de tatăl meu. Te iubesc şi mi-e tare dor de tine, tati.

În memoria lui Harold Laverne Graham.

Atât înainte, cât şi după pierderea tatălui meu, echipa mea de sprijin personal şi-a luat angajamentul de a suplini această lipsă în fiecare zi din perioada în care am scris această carte. Dedicaţia, sprijinul, alinarea şi strădaniile lor neobosite m-au ajutat să-mi respect obiectivele, zi după zi, până ce manuscrisul a fost terminat. Astfel, ţin să le mulţumesc cu inima plină de emoţie dragilor mele:

Catherine Brake
Daree Stracke
Norma Jean Ursey

Când am primit sugestiile amabile făcute de minunatul meu redactor pe marginea manuscrisului, echipa mea de sprijin personal a intervenit din nou, alături de Grupul Comunitar cu care eu şi soţul meu ne întâlnim în fiecare marţi pentru a ne bucura de compania şi de distracţia oferite.

York şi Robyn Whipple
Mark şi Lisa Chadwell
David şi Karen Danielson
Jodie Faltynski
April Garda
Ryan Walters

Vă mulţumesc pentru sprijin, încurajări şi puterea pe care mi-aţi oferit-o în această perioadă incredibil de dificilă. N-o să uit niciodată, niciodată cât vă sunt de îndatorată.

Dumnezeu să vă binecuvânteze de o sută de ori faţă de cum m-a binecuvântat pe mine, cu prieteni ca voi.

Notă pentru cititori

Vreau să vă avertizez că definiţia victoriană a intimităţii diferă foarte mult de modul în care o concepem în zilele noastre. Aşa că vă rog să nu vă alarmeze faptul că persoanele cazate la aceeaşi pensiune se mişcă liber prin camerele celorlalţi, fără să ceară permisiunea sau fără să ţină cont dacă ocupanţii acestora sunt sau nu de faţă. Aşa stăteau lucrurile în pensiunile private cu clienţi din rândul lumii bune de la oraş, precum şi cu clienţi cu mijloace mai modeste. Acest obicei e menţionat în multe dintre materialele pe care le-am studiat, printre care şi mărturii ale persoanelor din epoca respectivă.

De asemenea, vreau să vă anunţ că ceea ce era acceptabil din punct de vedere social în epoca victoriană nu prea se potriveşte cu concepţia despre „corectitudine politică” din epoca noastră. Cât am scris această carte, m-am străduit foarte mult să ilustrez exact concepţiile oamenilor din vremea respectivă şi am prezentat totul pe cât posibil din perspectiva mentalităţii comune din 1893 (aşa că, vă rog, nu ucideţi mesagerul!) Cât despre articolele pe care le scrie protagonistul nostru pentru ziarul lui, în loc să le compun eu, am preferat să reproduc, uneori chiar cuvânt cu cuvânt, fragmente mici din articole care au fost scrise în epoca respectivă. (Şi care ţin, bineînţeles, de domeniul public.) Am făcut asta în mare parte pentru că acestea reprezintă nişte incursiuni extrem de edificatoare în trecutul societăţii noastre.

În cele din urmă, pe lângă protagonista noastră, Flossie Jayne, şi inamica ei, Nan Upton, toate fetele de la Tiffany au fost „construite” pornind de la persoane reale,

inclusiv directoarea lor, Clara Driscoll. Nu ştiu ce temperamente aveau acestea sau cum arătau, aşa că în aceste privinţe mi-am folosit fantezia – inclusiv în ceea ce priveşte lucrurile pe care le spun, bineînţeles. Pentru informaţii mai amănunţite în acest sens, vă rog să citiţi „Nota autoarei”, pe care o veţi regăsi după finalul romanului. Totuşi, cred că ar trebui să citiţi mai întâi cartea, pentru că această notă conţine multe informaţii care strică suspansul romanului.

Prolog

Reeve îşi amintea tot ce se întâmplase în dimineaţa aceea. Îşi amintea senzaţia de mâncărime pe care i-o crea pe piele contactul cu stofa de lână a pantalonilor scurţi pe care îi purta. Rigiditatea gulerului de la cămaşă şi cum îi venea greu să înghită din cauza papionului. Felul în care crengile sălciei biciuiau geamurile. Femeile care stăteau în salon, învăluite în parfumurile lor ierboase, făcute în casă.

Dar şi-o amintea mai ales pe mama lui. Care stătea complet nemişcată. Zăcea întinsă pe o masă – şi asta dimineaţa târziu, când toată lumea ştia că ar fi trebuit să taie păstăile de fasole culese din grădină. Avea ochii închişi, buzele lăsate şi pielea de o culoare ciudată.

Tata îl înghiontise şi mai tare în şold. Aplecându-se, Reeve întinsese mâna spre ea. Avea bărbia la fel de tare ca pietrele pe care tata le arunca în pârâu, făcându-le să sară vesele peste apă, şi la fel de rece. Îşi retrăsese mâna brusc şi îşi ridicase ochii spre tatăl său, întrebători.

Acesta nu scosese nicio vorbă, însă lacrimile îi curgeau în voie pe obraji.

— Bietul copil! suspinase cineva.

Întorcându-se, Reeve îşi îngropase chipul în scobitura gâtului tatălui său, inspirând mirosul înţepător al săpunului lui de bărbierit şi simţind umezeala dată de sudoarea sau poate de lacrimile vărsate.

Trei luni mai târziu, prăvălia de alimente uscate a tatălui lui se închisese.

Alte trei mai târziu, îl adusese pe Reeve la uşa casei bunicilor săi. Bunici pe care nici nu ştiuse că-i avea. Bunicul său îi făcuse semn să intre printr-o smucitură scurtă din cap, după care zăvorâse uşa, iar tatăl său dispăruse din faţa ochilor săi.

Reeve rămăsese nemişcat în holul de la intrare, cu

pereţii săi goi şi cu aerul umed, închis. Privirea de ardezie a bunicului său îi măsurase ciorapii desperecheaţi, haina roasă până la urzeală şi şapca plină de pete. Reeve nu avusese nevoie să îl atingă pentru a-şi da seama că era tare ca pietrele de pe marginea pârâului şi la fel de rece.

Capitolul 1

New York, 1892
Douăzeci şi doi de ani mai târziu

— Taică-tău a decis să te retragă de la Şcoala de Arte Aplicate.

Flossie Jayne îşi ridică privirea de la muselina pe care o ţinea în mâini, cu degetele oprindu-i-se o clipă şi cu vârful acului ieşit din materialul de culoarea smântânii.

— Cum adică?

Mama ei cosea un nasture de porţelan pe o jachetă cu talia marcată în stil Ludovic al XVI-lea, dintr-un brocart în nuanţe bogate de roşu de Burgundia şi roşu sângeriu. Pe fiecare nasture era pictată o imagine în miniatură. Imagini pe care le pictase chiar Flossie.

— Adică, răspunse mama ei, după ce termini trimestrul de iarnă la Şcoala de Arte, n-o să te mai întorci acolo.

Flossie lăsă materialul corsajului în poală. Osul de balenă prins între cele două bucăţi de muselină alunecă.

— Dar de ce? Lecţiile de pictură o să continue până vara viitoare.

— Tatăl tău ştie asta. Tăie firul, după care luă alt nasture.

— S-a întâmplat ceva?

Mama ei nu spuse nimic. Nu mai avea părul la fel de negru precum al lui Flossie, ci era îmblânzit de fire argintii şi strâns la spate, într-un coc.

— Mamă, lecţiile alea… lecţiile alea sunt viaţa mea.

Pictura e singurul lucru care mă ajută să îndur orele astea nesfârşite de cusut.

Chiar dacă mama ei lucra, se îmbrăcase cu mare grijă. Rochia ei verde smarald nu era la fel de luxoasă precum costumele pe care le cosea pentru personajele din cercurile înalte ale societăţii newyorkeze, dar în mod clar era mai frumoasă decât hainele pe care le purtau majoritatea soţiilor de bărbier. Când primeau cliente, acestea îi remarcau croiala fină şi, de multe ori, îi comandau ceva asemănător, dar semnificativ mai scump. Astfel, atât ea, cât şi Flossie se îmbrăcau foarte elegant şi după ultima modă, indiferent ce program aveau.

— Orele noastre de cusut nu sunt nesfârşite, rosti mama ei. Nesfârşită e truda bietelor cusătorese din fabrici şi din ateliere. Noi lucrăm în salonul nostru cald şi comod, cu tot felul de mătăsuri, catifele, blană de nurcă, dantele şi pietre preţioase.

— Coasem din zori şi până când se lasă întunericul, până ne dor ochii şi capul. Nu ne oprim decât pentru a găti şi a deretica. Gândul de a coase fără întrerupere era suficient de apăsător, însă ideea că trebuia să renunţe la pasiunea ei, singurul lucru care nu numai că îi oferea un refugiu, ci îi insufla puteri noi, era de-a dreptul insuportabil.

— Ba te opreşti în fiecare după-amiază, pentru lecţii, răspunse mama ei.

— Exact la asta mă refeream şi eu.

Mama scoase un sunet nemulţumit.

— Ar trebui să te bucuri că avem de lucru. Cu atâţia oameni care şi-au pierdut averile, multe croitorese au ajuns să aibă din ce în ce mai puţini clienţi.

— Tu n-o să-ţi pierzi niciodată clientele.

Flossie mişca din nou acul de-a lungul osului de balenă, fixându-l cu împunsături atente de ac. Nu când toate rochiile tale sunt practic opere de artă.

Mama ei îşi permise să schiţeze o umbră de zâmbet.

— Nici ale tale nu sunt prea departe.

— Şi dacă ar fi aşa, diferenţa e că ţie îţi place la nebunie să coşi. Mie nu, dimpotrivă. Ba chiar urăsc să cos.

Singurul lucru care mă face să stau pe scaunul ăsta e că ştiu că, dacă vreau să mă duc la Şcoala de Arte Aplicate, tata a zis că trebuie să câştig şi eu ceva bani pentru familie. Dar, dacă nu mai vrea să mă lase, ce rost mai are? Dincolo de grătarul căminului, focul trosni, luptând vajnic cu frigul de decembrie. Înainte, lui Flossie îi plăcea foarte mult camera asta, cu fereastra ei spre nord, care dădea spre parcul Stuyvesant. Pereţii ăştia movulii şi covorul de Bagdad fuseseră martori la multe evenimente frumoase.

Totuşi, senzaţia de bine şi de căldură pe care i-o dădeau se disipase de mult, lăsând în loc teamă şi trudă, căci aici îşi desfăşurau activitatea ea şi mama ei zi după zi, săptămână după săptămână. Îşi împinse vârful piciorului în podea, punându-şi în mişcare balansoarul.

— S-a dus iar la curse, nu-i aşa?

Mama ei cusu ultimul nasture.

— Chiar te-ai descurcat strălucit cu miniaturile astea. Doamna Wetmore o să fie foarte încântată de ele.

— De data asta cât a pierdut?

Flossie blestema ziua în care tatăl ei fusese invitat la curse de unul dintre clienţii săi. Ceea ce ar fi trebuit să fie o zi de relaxare sfârşise prin a deveni o pasiune devastatoare. Ba chiar începuse să închidă frizeria sâmbetele pentru a se duce la hipodrom.

— Nu se cade să judeci tu cum îşi cheltuieşte tatăl tău banii.

— Dar cum cheltuieşte banii noştri?

— Şşştt! Mama ei aruncă o privire către uşă, ca şi cum ar fi putut să le audă cineva, dar nu mai ţineau servitoare, nici bucătăreasă. Noi două nu avem bani. Toţi sunt ai lui.

— Dar de ce? Noi suntem cele care muncesc. Noi concepem hainele. Noi ne ocupăm de clienţi. De ce nu suntem stăpâne pe banii pe care îi câştigăm? De ce trebuie să îi dăm toţi banii lui?

— Pentru că aşa stau lucrurile.

— Şi dacă le schimbăm?

— Ar fi cazul să te opreşti aici.

— Vorbesc serios, mamă. Ce-ar fi dacă am refuza pur

şi simplu să-i dăm banii pe care-i câştigăm? Să-i spunem răspicat că nu poate să se atingă de ei?

Ridicându-se, mama ei scuturǎ jacheta, după care o săltă, ţinând-o de umeri, astfel că lumina se abătu pieziş peste tivul surfilat cu fir auriu.

— După ce soţia senatorului o să se arate în lume îmbrăcată cu jacheta asta, nasturii cu miniaturi o să devină şi mai populari decât sunt deja. Poate că mâine ar trebui să mai pictezi şi alţii.

— Hai să intrăm în grevă!

Aruncându-i o privire tăioasă, mama ei aşează jacheta cu grijă pe spătarul fotoliului ei.

— Ce Dumnezeu tot spui acolo?

— Hai să-i spunem tatii că refuzăm să mai muncim până nu ne dă fiecăreia un procent din câştigurile din cusut.

Mijind ochii, mama ei culese de pe covor câteva petice mititele de material care căzuseră pe covorul oriental moştenit în familia lor de câteva generaţii.

— Ai citit prea multe articole! Dacă n-ai grijă, tatăl tău o să-ţi interzică să te mai atingi de vreun ziar.

— Ar trebui să citeşti şi tu ce scrie acolo. În *New York World* am găsit o prezentare foarte amănunţită a femeilor care pregătesc penele pentru pălării, când au făcut grevă. Au blocat efectiv toată industria prelucrării penelor. În cele din urmă, s-a interzis munca pe timpul nopţii, şi femeile au avut câştig de cauză. Bine, au avut câştig de cauză în această primă înfruntare cel puţin.

Tânăra se trase mai în faţă pe scaun.

— Nu înţelegi? Dacă i-am spune amândouă tatii că nu mai suntem dispuse să lucrăm nicio oră până nu ne dă fiecăreia un procentaj din câştiguri, n-ar avea de ales, ar trebui să cedeze.

— Nu.

— Atunci hai să păstrăm pentru noi o parte, fără să-i spunem nimic. Clientele îţi dau ţie banii, deci n-ar avea cum să afle.

Mama o măsură pe Flossie, cu ochii în care se reflecta strălucirea focului din cămin.

— Uită-te un pic în jur, copilă! Balansoarul în care stau, ceaşca de ceai de lângă cotul tău, chiar şi pereţii care te apără de frigul de afară… toate astea sunt rezultatul trudei tatălui tău. Sigur îţi aduci aminte că nu am dus-o mereu atât de bine ca acum. I-au trebuit ani buni să ne ofere aşa condiţii alese. Dacă vrea să-şi facă şi el un pic plăcerea, eu, una, n-o să-l bat la cap, şi nici tu.

— Ţin minte că duceam un trai mult mai modest decât acum până te-ai apucat tu de croitorie. Până ai descoperit că te pricepi – nu, că ai un talent – să creezi rochii de cea mai înaltă calitate. Ţin minte că tata a fost atât de încântat, încât a angajat o servitoare şi apoi şi o bucătăreasă, ca tu să te poţi dedica mai mult croitoriei. Împături căptuşeala de muselină. La început, totul a fost minunat, dar lucrurile s-au schimbat odată ce ne-am mutat aici, departe de toţi prietenii noştri. Tata şi-a deschis o frizerie nouă, cu scaune luxoase şi echipamente şi mai şi. S-a înscris la cluburile alea… şi a început să se întoarcă târziu seara. A început să meargă la curse şi ne-a concediat servitoarele. Mama ei stătea cu spatele rigid şi cu buzele strânse. Te-am auzit plângând, mamă. Flossie îşi aţinti privirea în jos, îndepărtând un firicel de pe muselina din poală. Nu mai sunt o fetişcană. Am douăzeci şi unu de ani. Sunt suficient de matură să înţeleg că lucrurile merg foarte, foarte prost.

— Trecem printr-o pasă proastă acum, pur şi simplu. Tuturor le merge rău.

Glasul femeii tremura.

Punându-şi cusătura deoparte, Flossie se ridică în picioare.

— Dar n-ar trebui să avem asemenea probleme. Afacerea ta are succes, aşa cum avea şi a lui, numai că acum abia dacă mai deschide frizeria. Pur şi simplu ia banii pe care-i câştigăm noi şi îi cheltuieşte.

— Te-a înscris la Şcoala de Arte Aplicate.

— Numai pentru că i-ai forţat tu mâna. Şi motivul pentru care nu m-am simţit deloc vinovată e că am câştigat cu sudoarea frunţii până la ultimul bănuţ din taxa de

şcolarizare. Îşi muşcă buza de jos. Dar e clar ca bună ziua că, atâta timp cât îi dăm totul pe tavă, tata n-o să-şi schimbe năravul. De ce ar face-o?

— Tatăl tău e un om minunat.

— Aşa e. Şi mi-e foarte drag – foarte, foarte drag. Dar ce-ţi face ţie – ce ne face amândurora – e nedrept şi… şi eu nu mai sunt dispusă să continui aşa. Dacă tu vrei să te omori muncind şi să-i oferi totul lui, eşti liberă să o faci, dar eu refuz. Dacă e să muncesc, atunci o să păstrez o parte din câştig.

Mama parcurse distanţa dintre ele şi i se adresă, pe un ton scăzut:

— Ba n-o să faci aşa ceva.

— A venit vremea, mamă, răspunse Flossie, pe aceeaşi tonalitate potolită. Ba chiar a venit de ceva timp.

Mama ei îi dădu o palmă. Trăgând aer în piept, uluită, Flossie se prăbuşi pe spate, acoperindu-şi cu palma obrazul cuprins de o durere usturătoare. Ochii i se umplură de lacrimi. În toată viaţa ei, niciunul din părinţii ei nu ridicase palma asupra ei.

— Suntem femei. Mâinile mamei ei tremurau. Poţi să citeşti cât pofteşti despre femei bărbătoase care vor să fie tratate ca domnii, dar, oricât am încerca, nimic n-o să schimbe realitatea. Nu suntem ca bărbaţii. Nici acum şi niciodată. Iar dacă femeile alea n-o să aibă grijă, o să capete fix ce bat atât toba să obţină, şi-atunci ce-o să fie? Chiar vrei să-ţi urci de una singură geamantanele în tren? Să cureţi zăpada cu lopata de pe trotuar? Să conduci trăsuri cu şase cai? Să lupţi în război? Să porţi pantaloni? Ei bine, eu nu, şi n-o să permit asemenea vorbe în casa asta. Clar?

Ţinându-şi în continuare mâna pe obraz, Flossie refuza să ia în seamă lacrimile care i se scurgeau peste degete.

— Ca lumina zilei.

Întorcându-i spatele, ieşi în fugă din cameră şi urcă la etaj fără să-şi tragă răsuflarea. Aruncându-se pe pat, îşi îngropă capul în pernă şi se lăsă în voia suspinelor. Nu doar pentru a-şi alina suferinţa, ci şi pentru mama ei şi pentru

toate celelalte femei care nu înţelegeau că bărbaţii – chiar şi cei care le iubeau – aveau mare grijă să le păstreze pe reprezentantele sexului frumos într-o stare de servitute şi supunere totală.

Capitolul 2

Flossie miji ochii, reducând imaginea femeii din faţa ei la o siluetă pâclită, umbre, lumini şi nuanţe intermediare. Era un model tânăr şi stătea extrem de nemişcată, într-un fotoliu solid, de stejar, cu gleznele încrucişate şi cu mâinile împreunate în poală. Rochia simplă, verde şi gulerul alb, de dantelă erau într-un contrast perfect cu părul bogat, aproape negru. Învârtindu-şi pensula în terebentină, Flossie aruncă o privire către ceilalţi studenţi la arte – câţiva bărbaţi şi majoritatea femei. Pentru a-şi proteja hainele, îşi trăseseră pe ei halate pline de pete de vopsea şi lucrau în linişte în timp ce profesorul – un maestru ale cărui opere erau la vânzare în multe dintre galeriile newyorkeze – circula printre ei şi le mai şoptea din când în când câte o sugestie.

Flossie îşi şterse pensula pe o cârpă, tamponând-o uşor, după care luă nişte albastru safir de pe paletă şi îl amestecă cu nişte roşu intens. Tot nu-i venea să creadă că tatăl ei n-avea s-o mai lase să se întoarcă la şcoală după Anul Nou. În adâncul inimii ei, sperase că avea să se răzgândească de Crăciun, însă dimineaţa respectivă venise şi trecuse, plină de politeţea tensionată cu care ea despachetase pânzele şi vopselele primite de la el. Îi plăcuseră cadourile, bineînţeles, dar nimic nu mai fusese la fel de când mama ei o pălmuise. În momentul acela, tot ce mai rămăsese din copilăria ei se desprinsese de pe ea, ca pielea lepădată de un şarpe. Mama ei se împăcase cu ea aproape imediat, îngrozită de cum reacţionase, şi se dusese după Flossie în dormitorul ei după doar câteva clipe. Se îmbrăţişaseră, amândouă cerându-şi iertare, amândouă

profund tulburate. Acest incident le apropiase şi mai mult, dar într-un mod complet diferit – într-un mod mai matur, ca de la femeie la femeie.

Şi totuşi, Flossie se hotărâse că venise momentul să plece. Cu tuşe rapide, trasă o serie de linii întunecate de-a lungul părţii de sus a braţului pe care-l schiţase, după care punctă repetat zona de unde începea părul şi desenă o linie ondulată sub conturul maxilarului. Una era să decidă că voia să fie pe cont propriu şi cu totul alta să găsească o slujbă, mai ales că nu putea să le ceară sfatul părinţilor ei. Se întreba cam cât câştiga modelul de pe estrada din faţa ei.

Prin sală răzbătu un val de murmure. Flossie aruncă o privire către uşă, unde profesorul lor, domnul Cox, se precipita să întâmpine un bărbat şi o femeie care tocmai îşi făcuseră intrarea.

— Tiffany, rosti el. Dumnezeule mare, ce surpriză! N-am ştiut că vii.

Tiffany? Doar nu era Tiffany *acela,* proprietarul unui adevărat imperiu al bijuteriilor? Nu, bărbatul care intrase părea abia trecut de patruzeci de ani. Nu era nicidecum suficient de bătrân ca să fie chiar el. Iar femeia care îl însoţea nu era îmbrăcată aşa cum ar fi făcut-o soţia unui asemenea magnat.

— Scuze că am dat buzna aşa!

Creştetul acoperit de păr şaten al lui Tiffany se ivi treptat, eliberat de sub gambeta pe care şi-o dăduse jos.

— Aiureli! Ştii bine că sunteţi mereu bine veniţi aici.

Domnul Cox îşi şterse mâna dolofană pe şorţ, după care i-o întinse nou-venitului, schiţând un zâmbet care îi încreţi mustaţa subţire, brunetă. Tiffany strânse mâna oferită.

— Dă-mi voie să ţi-o prezint pe doamna Driscoll! Este directoarea departamentului meu de femei. Se întoarse către femeia de lângă el. Acesta e domnul Kenyon Cox. Am pictat împreună la Academia Naţională de Arte.

Departamentul de femei? Ce fel de departament era ăsta? Şi domnul Cox pictase împreună cu un membru din

familia Tiffany? Căci bărbatul acesta era mult prea tânăr pentru a fi chiar bijutierul de care auzise ea, deşi era clar sâsâit, iar croiala hainei şi materialul fin din care era făcută nu lăsau nicio îndoială că era întrucâtva înrudit cu acesta.

— Îmi pare bine să vă cunosc.

Doamna Driscoll făcu o uşoară plecăciune, iar penele verzui-închis, de cocoş, de la pălăria ei tremurară. Nu era nicidecum o floare delicată, uşor de zdrobit, ci mai degrabă o inflorescenţă robustă, pusă faţă în faţă cu trupul ca un trunchi de stejar al domnului Cox.

Pe Flossie o uimise întotdeauna că un bărbat de asemenea dimensiuni era în stare să picteze cu o delicateţe demnă de Michelangelo.

— Dar cum de avem onoarea unei asemenea vizite? întrebă domnul Cox.

Tiffany aranjă haina lui şi a însoţitoarei sale pe spătarul unui scaun vechi, din lemn.

— Am dori să aruncăm o privire peste lucrările studenţilor tăi, dacă nu te deranjează.

Ochii profesorului se deschiseră un pic mai mult decât normal.

— Sigur. Vă interesează ceva anume?

Doamna Driscoll se deplasă într-un capăt al sălii, în timp ce Tiffany şi Cox începură să circule cu paşi lenţi prin celălalt. Priviră în treacăt lucrările bărbaţilor, dar se opriră să le studieze pe cele ale femeilor.

— Chiar aşa, răspunse Tiffany. Sunt convins că ai auzit că meşterii sticlari şi tăietorii de sticlă au intrat în grevă, nu?

Domnul Cox se strâmbă.

— Am citit în ziare şi m-am gândit imediat la tine. Presupun că s-a oprit tot procesul de producţie, nu?

— Într-adevăr, dar lucrurile sunt şi mai grave de atât. Târgul Mondial de la Chicago începe peste nici cinci luni şi pregăteam un exponat pentru el – o capelă în care să folosesc toate tipurile de sticlă cunoscute.

Domnul Cox îi adresă o privire mirată.

— O să fie o expoziţie de sticlă colorată de producţie

americană?

— Nu e ceva oficial, dar când organizatorii târgului şi-au dat seama că nu au luat măsurile necesare să includă o expoziţie de artă ecleziastică, au avut o discuţie cu tata în privinţa asta. Iar el a fost de acord să dedice o parte din spaţiul său de expoziţie în acest sens. Evident, tata mi-a încredinţat mie punerea în practică a acestui proiect.

Flossie îşi înmuie din nou pensula în terebentină. Deci se părea că nou-venitul era moştenitorul magnatului, Louis Confort Tiffany. În biserica pe care o frecventa ea se aflau vitralii create de el, iar Flossie le admirase de multe ori culorile vii şi luminozitatea.

— Nu auzisem nimic de asta. Domnul Cox îl bătu uşor pe spate pe Tiffany. E minunat! Felicitări!

Pe chip îi apăru un zâmbet fermecător, care apoi se stinse.

— N-o să fie nimic dacă nu fac rost de nişte sticlari şi nişte tăietori de sticlă – şi repede.

În celălalt capăt al sălii, doamna Driscoll schimba câteva cuvinte cu Aggie Wilhemson, una dintre colegele favorite ale lui Flossie. Aceasta avea peste 1, 80 metri înălţime, dovadă a moştenirii ei suedeze care se făcea simţită nu doar în postura ei, ci şi în modul cântat în care articula cuvintele.

— Deci o să cedezi în faţa revendicărilor muncitorilor, nu? întrebă domnul Cox, iar Flossie îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui.

Domnul Tiffany clătină din cap.

— Şi dacă aş face-o, n-aş putea să-i conving pe toţi ceilalţi fabricanţi de sticlă să îmi urmeze exemplul. Nu, lucrurile astea necesită timp, iar eu nu îmi permit luxul ăsta. Tocmai de-asta am venit aici.

— Nu îmi închipui cum vă pot ajuta, dar sunt dispus să contribui cum pot.

Băgându-şi mâinile în buzunare, domnul Tiffany îşi înclină capul, cercetând tabloul lui Elizabeth Comyns. Aceasta ilustrase nişte cărţi şi, deşi Flossie nu le văzuse, ştia că trei dintre modelele create de ea pentru decorarea

unor vase de porţelan fuseseră publicate în ediţia din anul respectiv a revistei *Artişti amatori.*

— Mă gândeam să angajez nişte femei care să se ocupe de operaţiunile astea, rosti domnul Tiffany.

Flossie încremeni. Sprâncenele domnului Cox se înălţară brusc, ameninţând să se unească cu părul.

— Femei? Să se ocupe de tăierea sticlei?

— De tot, de fapt.

— Crezi c-ar putea?

— Doamna Driscoll pare convinsă de asta, şi mă bazez foarte mult pe opiniile ei.

Privirea domnului Cox alunecă spre doamna Driscoll, care acum stătea de vorbă cu Louise King. Această fată liniştită şi modestă era eleva de care domnul Cox era cel mai mândru, nu doar pentru că avea un talent extraordinar, ci şi pentru că între ei exista o atracţie din ce în ce mai puternică.

— Dar nu cumva o asemenea mişcare o să-ţi creeze probleme cu sindicatele? întrebă apoi.

— N-aş vedea de ce. Tiffany îi aruncă o privire complice. Femeile n-au voie să fie membre de sindicat.

Lăsându-şi capul pe spate, domnul Cox lăsă să-i scape un hohot aspru, ca un lătrat, după care făcu un gest cuprinzător cu ambele braţe, incluzând întreaga încăpere.

— În cazul ăsta, uită-te cât pofteşti. Dintre toate elevele mele, nu e niciuna pe care să nu ţi-o recomand.

Capitolul 3

De la doisprezece ani, Flossie avusese mereu grijă de copiii clientelor mamei ei cât acestea erau la probe sau la discuţii despre modele cu mama ei. Îi schimbase scutecele lui Eleanor Roosevelt, îl bătuse pe spate pe Harold Vanderbilt, ca să-l facă să râgâie după ce-şi băuse laptele, şi îl hrănise cu biberonul pe Henry Du Pont. Pentru ea, domnul Tiffany nu era decât un om obişnuit care,

întâmplător, avea o groază de bani. Şi chiar dacă femeile din familia Tiffany nu o căutaseră niciodată pe mama ei pentru a le face haine, ştia că bărbatul acesta mânca, muncea şi dormea la fel ca restul oamenilor. Drept urmare, nu putea atribui senzaţia de uscăciune din gura ei şi greaţa din stomac decât intenţiei acestuia de a angaja tinere artiste la atelierul său. Dacă reuşea să obţină o slujbă la Compania de Sticlărie şi Decoraţiuni Tiffany, nu numai că avea să poată să plece de acasă şi să fie independentă, ci avea şi să înveţe o mulţime de lucruri despre artă, culori, texturi şi activitatea de creaţie. Doamna Driscoll se opri lângă ea, aruncă o privire peste primul strat de culoare, după care trecu la următoarea elevă. Încruntându-se, Flossie făcu un pas înapoi şi îşi studie lucrarea. Ei i se părea că arăta destul de bine. De ce nu se oprise doamna Driscoll în dreptul ei, s-o întrebe una, alta, aşa cum făcuse cu Aggie şi cu Elizabeth? Poate că nu ea era cea care lua deciziile. Nu, bineînţeles că nu era. În fond, era femeie. Domnul Tiffany spusese că punea preţ pe opiniile ei, dar toată lumea ştia că bărbaţii nu făceau cu adevărat asta – nu în adâncul minţii lor.

Până să ajungă la şevaletul lui Flossie, domnul Tiffany avusese parte de îmbujorări, bâlbâieli emoţionate, chicoteli prea zgomotoase, priviri insistente şi încercări stânjenite de a-i evita privirea. Chiar îl compătimea. Cât de obositor o fi fost să fii văzut doar ca un reprezentant al bogăţiei şi al lumii artistice, nu ca o persoană în carne şi oase! Îi era într-atât de milă de el, încât greaţa din stomac dispăruse cu desăvârşire. Când se apropie de ea, domnul Tiffany o privi preţ de câteva secunde.

— Ai ochi pentru umbre şi lumini.

— Mulţumesc. Flossie amestecă nişte vopsea cu un pic de ocru, după care diluă totul cu ceva terebentină. Stratul iniţial e unul dintre preferatele mele.

Bărbatul ridică din sprâncene.

— Zău? De ce?

Înălţând din umeri, Flossie scrută modelul printre pleoapele îngustate, după care trasă o tuşă de alb murdar

pe umărul siluetei conturate pe pânză.

— Cred că pentru că îmi permite să folosesc pensulele mai groase şi pot să mă joc cu contururi vagi, fără să fie nevoie de atenţie şi precizie. E... nu ştiu cum să zic... o senzaţie de libertate. Cam aşa ceva. Care e stratul dumneavoastră preferat?

Domnul Tiffany îi adresă o privire uimită.

— Stratul iniţial.

Flossie îşi permise câteva secunde de tăcere.

— Chiar aşa? De ce?

Bărbatul se uită într-o parte înainte de a-şi întoarce privirea asupra ei.

— Pentru că nu suport să fiu nevoit să respect contururi precise.

Pe buzele lui Flossie se ivi un zâmbet.

— Vă câştigaţi traiul lucrând cu sticlă colorată, cu vitralii. Dacă nici asta nu implică respectarea unor contururi precise, nici că ştiu altceva care s-o facă...

Domnul Tiffany îi zâmbi şi el.

— E vorba despre ceva diferit, domnişoară...?

— Jayne. Florence Jayne. Proptindu-şi o mână în talie, Flossie ridică dintr-o sprânceană. Şi în ce fel e diferit?

— E vorba despre colorarea sticlei. În privinţa asta am libertate totală.

Flossie se întoarse din nou spre tabloul ei.

— Deci alegerea culorilor şi aplicarea lor pe sticlă vă dau senzaţia de libertate?

Bărbatul îşi îndreptă umerii dintr-odată.

— Nu lucrez cu sticlă pictată. Mi se pare anostă şi artificială. Nu, infuzez culoare în sticla cu care lucrez şi o amestec cât timp e încă incandescentă. Făcu o mişcare circulară cu braţul. Muncitorii răstoarnă un cazan greu cu sticlă topită pe o masă uriaşă din oţel şi apoi, cu mişcări iuţi, adaugă cantităţi mai mici de culori. Apoi trag un dispozitiv ca o greblă prin ea, cu mişcări ample, haotice. Se puse în mişcare, pentru a ilustra mişcările respective, folosindu-şi tot corpul pentru a grebla focul lichid imaginar. Culoarea începe să se învolbureze prin sticlă. Uneori

creează fâşii lungi, alteori pete compacte sau vârtejuri, forme spiralate... Ochii îi scăpărau, chipul îi radia. Dar niciodată nu obţii rezultate identice.

Aceste cuvinte erau pline de însufleţire şi de dragostea pe care o nutrea pentru tot acest proces. Îi vorbi cu pasiune despre cum se foloseau nişte palete pe margine, unde sticla începea să se răcească pentru a o face să se curbeze, astfel încât să capete aspectul faldurilor unei draperii, cum se zgâlţâia masa respectivă pentru a face sticla să se vălurească, cum muncitorii suflau pe ţevi, formând o bulă de sticlă pe care o sfărâmau şi o presărau peste sticla fierbinte. Ah, să fii bărbat şi să ai privilegiul de a lucra la un cuptor care încălzea sticla la două mii de grade, de a avea libertatea de mişcare pe care ţi-o ofereau pantalonii şi forţă în muşchi! Stăteau faţă în faţă, el respirând precipitat, ea fără să se mai gândească la tabloul ei, ţinând pensula neglijent în mână.

— Anul ăsta mi-am deschis atelierul meu propriu de sticlărie, cu cuptoare, în Corona, in Queens, rosti el încetişor, fără să-şi mai mascheze în vreun fel sâsâitul.

— Chiar aşa?

— Da. Îi adresă un zâmbet încântător, un zâmbet care ar fi tăiat răsuflarea oricărei femei, chiar dacă era de două ori mai în vârstă decât ea.

— Nu mai avem restricţiile cu care ne confruntam când lucram cu alte ateliere de sticlărie. Mişcă din cap, astfel că părul său creţ se revărsă în voie, eliberat de restrângerile modului în care fusese aranjat anterior. În Corona facem tot felul de experimente, să vedem ce efecte – total întâmplătoare – obţinem, şi credeţi-mă când vă spun, domnişoară Jayne, am produs toate culorile imaginabile, în orice nuanţă, tonalitate şi efect cunoscute omenirii.

— Dar dacă aţi vrea să reproduceţi o anumită culoare, un anumit efect?

— Nu putem. Tocmai asta e partea frumoasă. În ochi îi apăru o scăpărare. Şeful meu de echipă chiar mi-a spus ieri că pe lumea asta sunt doar două lucruri mai nesigure decât

producerea sticlei colorate – starea de spirit a unei femei şi tocurile pantofilor.

Flossie izbucni în râs. Doamna Driscoll se apropie de ei.

— Doamnă Driscoll, mi-am găsit o prietenă. Aceasta e domnişoara Florence Jayne. Se întoarse către Flossie. Doamna Driscoll e şefa departamentului meu de femei.

— Bună ziua! Încântată de cunoştinţă, rosti Flossie.

Femeia îşi aţinti privirea asupra domnului Tiffany.

— Am ales cinci fete despre care cred că sunt numai bune şi care au acceptat să înceapă să lucreze la noi.

— Minunat, răspunse el. Ce-ar fi să angajăm şase? Se întoarse către Flossie: Aţi dori să veniţi să lucraţi pentru doamna Driscoll, în departamentul de femei, domnişoară Jayne? Trebuie să vă avertizez că asta ar însemna să respectaţi contururile trasate.

Pulsul ei se acceleră dintr-odată. Automat, mâna i se duse la piept.

— Oh! Ah, vai de mine! Ăăă... da, mi-ar plăcea foarte mult. Eu... eu...

Dând aprobator din cap, domnul Tiffany începu să se uite în jur, către celelalte eleve din sală.

— Doamna Driscoll o să vă dea toate detaliile, dar acum vă rog să mă scuzaţi, mă duc să discut cu domnul Cox câteva clipe.

— Da, bineînţeles. Mulţumesc!

Dar el se îndepărtase deja, paşii săi răsunând într-un ritm alert la contactul cu podeaua din lemn. Flossie îşi aşeză pensula pe paletă, după care se întoarse către doamna Driscoll.

— Chiar... chiar s-a întâmplat cu adevărat?

Chipul femeii se îmblânzi dintr-odată.

— Cred că da.

Era mai matură decât Flossie şi mult mai tânără decât mama acesteia. Treizeci de ani, poate? Treizeci şi doi? Oricum, nu mai mult de treizeci şi cinci. Îşi strânsese părul castaniu într-un coc modest, iar ochii ei căprui păreau capabili să sesizeze orice nuanţă a ceea ce se petrecea în

jurul ei.

— O să ne concentrăm exclusiv asupra terminării vitraliilor pentru expoziţia domnului Tiffany din cadrul Târgului Mondial. N-o să avem prea mult timp pentru pregătire – mă tem că vă aşteaptă un fel de botez al focului.

— Înţeleg. Cât credeţi că o să lucrăm la vitralii?

— Până la ultimul minut, de acum până la întâi mai, când începe târgul. Va trebui să lucrezi cu program complet de luni până sâmbătă şi o să primeşti un salariu de cinci dolari pe săptămână. Este bine aşa?

Cinci dolari pe săptămână! Toţi doar ai ei!

— Da, o să fie foarte bine. Când încep?

— Pe doi ianuarie. Atelierul nostru e în colţul de sud-est al zonei dintre Fourth Avenue şi Twenty-Fifth Street. Departamentul de femei e la etajul doi.

— Îl găsesc eu.

Doamna Driscoll dădu aprobator din cap.

— Da, ai grijă să fie chiar aşa.

După plecarea domnului Tiffany şi a doamnei Driscoll, lui Flossie îi tremurau mâinile atât de tare, încât nu mai era în stare să picteze – nici măcar pe porţiunile unde nu era nevoie de precizie. Avea să fie nevoie să locuiască mai aproape de atelierul Tiffany. Şi asta nu doar pentru că locuinţa tatălui ei era prea departe pentru a fi convenabilă, ci şi pentru că, dacă rămânea acasă, tatăl ei avea să-i oprească tot salariul. Iar ea avea nevoie de banii aceia, să-i strângă pentru taxa de studii de la Şcoala de Arte. Se întreba cum avea să găsească o cameră cu chirie, cât costa şi ce aveau să spună părinţii ei.

Alungând imediat acest ultim gând, aruncă o privire către celelalte fete pe care le alesese doamna Driscoll. Poate că una dintre ele avea să fie interesată să împartă o cameră cu ea. Oricum, de-acum urma să fie ceea ce în ziare se numea o „femeie emancipată”, iar tatăl ei consideră asta a fi o monstruozitate.

Capitolul 4

Mama ei era cu o clientă, în spate. Flossie nu ştia despre cine era vorba, însă folosi timpul respectiv pentru a încropi o budincă de marmeladă. Marmelada de portocale era preferata tatălui ei, care ţinea cu tot dinadinsul să o aibă mereu la masă. În timp ce toca nişte seu, încerca să se decidă care era cel mai bun mod de a le da vestea. Oare trebuia să-i spună mamei ei, după care aceasta să-l anunţe pe tatăl ei? Oricât de tentantă era această idee, părea a fi totuşi o soluţie destul de laşă. După aceea, dilema se reduse la a le spune amândurora în acelaşi timp sau separat. Adună seul mărunţit şi îl puse într-un bol, amestecă în supa de legume făcută de mama ei, puse încă o oală la fiert şi, preţ de alte câteva minute, îşi adună restul ingredientelor.

Până când mama ei termină cu clienta, Flossie deja adăugase pesmet, făină, zahăr, bicarbonat de sodiu şi marmelada.

— Era doamna Cutting, zise mama ei, intrând în bucătărie. Îşi luă şorţul din cui, şi-l petrecu peste cap, după care îi legă cordonul la spate. E pregătită să-mi dea la modificat o rochie din mătase plisată, cea din brocard fluid şi cea din *peau de soie.*

Flossie adăugă puţin lapte bătut peste compoziţia ei. Doamna Cutting era cunoscută pentru faptul că nu fusese niciodată văzută cu aceeaşi rochie de două ori, aşa că mama ei le făcuse în aşa fel încât să poată fi refăcute, să li se poată adăuga sau scoate anumite elemente. Luând un castron de agat, mama ei începu să-l ungă.

— Ne-am hotărât ca rochia din mătase plisată să aibă mânecile din catifea, un brâu rotunjit din piele de miel negru pentru cea din brocard şi un guler brodat din satin cu vârfuri ascuţite pentru cea din *peau de soie.*

— Drăguţ.

Mama îi aruncă o privire, după care se opri din lucru, punând cârpa jos.

— A fost ultima ta zi la şcoală. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama… Eşti bine?

Flossie începu să amestece ingredientele cu mai multă energie.

— Da. E pregătit castronul?

Mama ei luă castronul şi îl ţinu nemişcat cât Flossie răsturnă cu grijă compoziţia în el. Imediat, cele două femei fură învăluite de o aromă dulce, de citrice.

— Mulţumesc că te-ai ocupat tu de asta. Glasul mamei era domol şi plin de blândeţe. Taică-tău n-a fost deloc în apele lui de când şi-a dat seama că o să trebuiască să renunţi la şcoală. Gestul ăsta… ei bine, o să însemne mult pentru el.

Evitându-i privirea, Flossie puse desertul, cu castron cu tot, în oala cu apă clocotită, după care o acoperi cu un capac, astfel încât budinca să se gătească la aburi. Mama ei stătea nemişcată lângă ea. Flossie îşi ţinea ochii aţintiţi asupra oalei.

— Îmi pare atât de rău! spuse mama în şoaptă, punându-şi mâna pe braţul lui Flossie. Înghiţind în gol, aceasta îşi lăsă privirea în pământ.

— Domnul Tiffany… cel mai tânăr, care se ocupă de sticlărie colorată, îl ştii? Ei, a venit la noi la şcoală azi.

Mama nu scoase niciun sunet, continuând să o atingă pe braţ, încercând să o aline.

— Voia să angajeze nişte femei care să facă sticlă colorată pentru expoziţia lor de la Târgul Mondial. Căldura degajată de maşina de gătit o învăluia. În cameră începu să se răspândească mirosul de portocale. M-a… Trase adânc aer în piept. M-a rugat să mă număr şi eu printre ele.

Mama ei împietri dintr-odată.

— Şi tu ce i-ai zis?

Degetele lui Flossie frământau nervos cordonul şorţului, legat în jurul taliei.

— Am acceptat.

Luându-şi mâna de pe ea, mama ei făcu un pas înapoi

şi îşi duse palma la gură.

— Cât o să-ţi plătească?

— Cinci dolari pe săptămână.

— Ah, Flossie… câştigi mai mult cosând pentru mine.

Tânăra îşi întoarse capul, privind pe geamul de deasupra mesei de lucru din bucătărie. Nu se vedea decât zidul de cărămidă al casei de alături, pe care în timp se depusese un strat consistent de cenuşă.

— Lucrând pentru tine nu câştig absolut niciun ban.

— Dar personal n-o să câştigi nimic nici lucrând pentru domnul Tiffany. Oricum o să-i dai toţi banii tatălui tău, deci care e diferenţa?

Flossie îşi desprinse privirea de la fereastră şi şi-o aţinti asupra mamei ei, ai cărei ochi căprui semănau atât de mult cu ai ei.

— N-o să-i dau tatii nimic, pentru că n-o să mai stau aici. Mă mut.

Mama ei sorbi o gură de aer, surprinsă.

— Spui prostii. Nu poţi să te muţi de acasă. Eşti o tânără frumoasă, necăsătorită. Ce-o să spună lumea?

— Presupun c-o să spună că sunt o femeie emancipată.

— Nu poţi să faci una ca asta, şuieră mama ei. Taică-tău o să… vai de mine, o să…

În momentul acela, se auzi uşa de la intrare deschizându-se, lăsând să năvălească un amalgam de zgomote de pe strada de dincolo de ea, stăvilit de bufnetul închiderii ei. Mama păli instantaneu.

— Dumnezeule mare! O, vai de mine! Vai de mine! Îşi lepădă fulgerător şorţul, îşi netezi părul şi porni cu paşi precipitaţi către antreu. În ultimul moment, se întoarse către Flossie: Discutăm mai târziu. Să nu-i pomeneşti nimic tatălui tău despre asta.

Expirând rapid, Flossie luă nişte farfurii din dulapul din bucătărie şi le duse în sufragerie. Câteva minute mai târziu, tatăl ei intră şi el în cameră, urmat îndeaproape de mama sa.

— Ca să vezi, aici era! rosti el, pe un ton voios. Raza

mea de soare! Plin de farmec şi graţie, îi luă din mână ultima farfurie, după care îi prinse ambele mâini în ale sale şi îi dădu un sărut pe obraz. Ce faci, bobocel?

Spre deosebire de mama ei, el sigur nu uitase că era ultima ei zi la Şcoala de Artă Aplicată. Ştia că, după cum era şi normal, era supărată. Şi, aşa cum făcea întotdeauna când Flossie era nefericită, făcea tot posibilul să-i înseninеze starea de spirit. Adevărul era că se pricepea foarte bine la asta. Avea o experienţă de douăzeci şi unu de ani făcând pe voiosul pentru a-i şterge îmbufnarea de pe chip. Iar Flossie nu-şi amintea vreo ocazie în care zâmbetul lui contagios şi ochii căprui, scăpărători, să nu fi avut succes în acest sens. Îl cercetă din nou. Se folosise de priceperea mamei ei în mânuirea acului. Haina bine croită pe care o purta şi pantalonii cenuşii, cu dungi, îl identificau fără tăgadă drept un newyorkez tipic – poate nu unul de rang înalt, dar în mod clar unul care o ducea bine. Nu avea niciun fir de păr nelalocul său, iar gulerul alb îi era perfect apretat. Doar în ultimii ani îi apăruseră câteva fire albe pe la tâmple. Totuşi, elementul ei preferat la modul în care era aranjat, cel pe care îl asocia mereu cu persoana lui, era aroma subtilă de nucă de cocos pe care o lăsă mereu în urmă. Acesta era ingredientul secret care îmbogăţea spuma făcută de săpunul de bărbierit pe care îl folosea în frizerie, dar şi la propria toaletă.

Petrecându-şi braţul pe după talia ei, o conduse într-un dans în jurul mesei, umplând toată încăperea cu vocea sa plăcută, de tenor.

— Dintre toate zilele iubesc doar una... Cea care încheie glorios săptămâna...

Neputând să se abţină, tânăra îşi alătură glasul de alto, armonizând melodia:

— Când mă gătesc cu haine una şi una... Şi ies la promenadă cu Flossie a-mea dragă... Cu păr frumos şi mereu pusă pe şagă.

Bineînţeles, în cântecul original nu apărea numele ei, ci al unei fete Sally, care locuia undeva pe o alee. Dar tatăl ei schimba textele cântecelor atât de des, încât Flossie era

mereu surprinsă când le auzea cântate de altcineva corect. O mai învârti prin sufragerie preţ de alte trei versuri, făcând-o să râdă incontrolabil, nemaiputând să respire.

— Ei, aşa mai merge, rosti el, oprind dansul. Îşi ridică nasul în aer, adulmecând. Mi se pare mie sau miroase a…?

Flossie dădu aprobator din cap.

— Chiar aşa.

— Tu ai făcut-o?

— Da. Dar nu e chiar gata. Abia acum am pus-o la fiert.

Cercetându-i atentă chipul, trăsăturile tatălui ei îşi recăpătată seriozitatea.

— Eşti o fiică foarte bună – să faci una ca asta, mai ales azi.

Flossie îşi lăsă privirea în pământ şi făcu un pas înapoi.

— Tată, eu…

— Haideţi încoace, amândoi, interveni mama ei, apropiindu-se de ei. Bine că pusesem supa pe foc, căci doamna Cutting n-a plecat decât chiar înainte să ajungi tu acasă, dragule. Aşa că ia loc, iar tu, Flossie, hai cu mine!

Tata o prinse pe Flossie de mână, oprind-o lângă el.

— Nu-n seara asta, mamă. În seara asta, Flossie o să stea la masă cu mine. Fără servit la masă şi fără spălat vase pentru bobocelul meu. Am nevoie să stea la masă cu mine.

Flossie se desprinse cu blândeţe din strânsoarea lui.

— Nu fi prostuţ, tată! Mama are nevoie de ajutor. N-o să lipsesc decât un minut.

Bărbatul se îmbufnă, dar se aşează pe locul său, aşa cum Flossie ştia că avea s-o facă.

În bucătărie, mama luă sosul de mere care fusese lăsat pe pervaz, la răcit.

— Taie nişte pâine şi, pentru numele lui Dumnezeu, nici să n-aduci vorba despre oferta domnului Tiffany.

În loc să-i răspundă, Flossie se concentră asupra sarcinii primite şi, în câteva minute, toată mâncarea era pe masă. Tatăl ei rosti rugăciunea, după care începu să le

povestească tot felul de anecdote despre bărbaţii care intraseră în frizeria sa pe timpul zilei. Când apăreau pauze în conversaţie, mama ei intervenea repede. Dacă tatăl ei observase reticenţa lui Flossie, probabil că o atribuise melancoliei determinate de faptul că nu avea să mai meargă la şcoală.

Într-un final, ea şi mama ei luară farfuriile de pe masă şi se întoarseră cu budinca de marmeladă din portocale. În ciuda insistenţelor mamei ei de a nu spune nimic, Flossie îşi adună totuşi curajul.

— Domnul Louis Confort Tiffany a venit la atelierul nostru azi.

Mama îi aruncă o privire tăioasă.

— Zău aşa? întrebă tata. Nu-mi spune că v-a ţinut o lecţie de pictură!

— Nu, a venit doar în vizită, să se uite la lucrările elevilor.

— Şi s-a uitat şi la a ta?

— Da.

Sprijinindu-se de spătarul scaunului, tatăl ei îşi şterse o mână pe şervetul pe care şi-l pusese la gât, cu o expresie de mândrie întipărită pe chip.

— Şi ce părere a avut?

— A zis că am ochi pentru umbre şi lumini.

Fruntea tatălui ei se încreţi uşor.

— Atâta tot?

— La asta lucram astăzi, la stratul iniţial.

— Aha. Expresia lui se mai îmblânzi. Ţi-a văzut tabloul *Femeie pe malul mării?*

Flossie clătină din cap.

— Nu, l-am adus acasă alaltăieri. Le-am luat pe rând, ca să nu am atâtea de cărat chiar la sfârşit.

Bărbatul îşi puse mâna pe masă, cu podul palmei în sus. Flossie îşi lăsă mâna peste a lui.

— Îmi pare rău că a trebuit să renunţi la şcoală, bobocel. N-o să fie pentru totdeauna. Şi nu e ca şi cum o să primeşti vreo diplomă sau ceva. Nu au nici măcar o programă fixă.

— Ştiu, dar, cu fiecare zi în care lipsesc, o să rămân din ce în ce mai în urmă.

— Dar eşti oricum deja foarte pricepută.

— Vreau să fiu mai mult decât „pricepută”. Vreau să-mi văd tablourile în muzeu.

Strângându-i mâna, tatăl ei îi adresă un zâmbet împăciuitor.

— Draga mea, toţi marii artişti sunt bărbaţi. Pur şi simplu, aşa stau lucrurile. Cu cât te împaci mai curând cu gândul ăsta, cu atât mai bine. Vezi? Încă un motiv pentru care e bine să iei o pauză de la şcoala asta de arte. Nu ştiu dacă acolo îţi bagă ideile astea în cap sau e de vină un fel de aspiraţie neclară care-ţi afectează nervii, dar trebuie să te opreşti şi să te gândeşti cât de bine o duci, totuşi.

Flossie îşi retrase mâna dintr-a lui. Tatăl ei curăţă şi ultimele firimituri de budincă de pe farfurioara lui, scoţând un clinchet la fiecare atingere a linguriţei.

— În mod clar, ai parte de mai multe distracţii decât mine, te ocupi de gospodărie, te duci la ceai şi te ocupi de problemele profunde ale modei pentru femei. Zicând acestea, luă ultima înghiţitură de budincă. Nu, doar o persoană mulţumită de viaţa ei ar putea să aibă o poftă de mâncare atât de sănătoasă ca tine şi să doarmă opt ore în fiecare noapte. N-o să treacă mult şi-o să te măriţi şi o să găseşti mai multă satisfacţie în creşterea copiilor decât ţi-ar putea oferi faptul că vezi o pânză atârnată pe peretele unei săli mucegăite dintr-un muzeu vechi.

Umerii ei se încordară. Pielea din jurul gurii i se tensionă şi ea. Aranjându-şi mai bine linguriţa lângă farfuria de desert, avu grijă să o aşeze perfect dreaptă.

— Din cauza unei greve, domnul Tiffany a rămas fără sticlari şi tăietori de sticlă. Mama îi dădu un ghiont pe sub masă. Flossie refuză să se uite spre ea. Are nevoie de cineva care să-l ajute să termine nişte vitralii pentru exponatul său de la Expoziţia Mondială Columbiană.

— Flossie, rosti mama ei, printre dinţii încleştaţi.

— Ne-a oferit mie şi altor cinci fete o slujbă.

— Pe care sunt convins că ai refuzat-o. Tata îşi şterse

gura cu şervetul fixat în gulerul cămăşii. Minunat desert, draga mea! Pur şi simplu minunat!

— Am acceptat postul. Încep lucrul pe doi ianuarie.

Tatăl ei îi adresă o privire tolerantă, plină de afecţiune.

— Atunci o să-i scrii o epistolă foarte politicoasă, în care să-i spui că-i mulţumeşti, dar că familia are nevoie de serviciile tale.

— O să mă mut.

Dându-şi jos şervetul, bărbatul îşi împinse scaunul în spate.

— Nu-mi mai pune la încercare răbdarea, Flossie. N-o să pleci din casa asta decât atunci când o să te măriţi, aşa cum se cuvine. Şi n-o să ai niciodată o slujbă.

— Ba să ştii că accept postul ăsta, tată. Sunt atât de sigură, că poţi să te duci la curse să pui banii pe asta. O să plec de cum îmi fac rost de o cameră la o pensiune.

Bărbatul mijise ochii la auzul cuvântului „curse”, dar cel care-l făcu să-şi iasă cu totul din fire fu „pensiune”.

— O pensiune? Prinse strâns marginea mesei şi se aplecă peste ea. O pensiune? Glasul îi tremura. Ţi-ai pierdut minţile? Ai fi în mare pericol, într-un pericol de moarte. Ca să ştii, prin asemenea locuri mişună tot felul de personaje dubioase. Ai fi total compromisă. Niciun bărbat respectabil nu te-ar mai lua de nevastă.

Flossie îşi prinse palmele sub şezut, făcând un efort de voinţă pentru a nu intra în panică.

— Lumea e în schimbare, tată. O mulţime de femei respectabile locuiesc în pensiuni în zilele noastre. În ziare vezi mereu femei care au ajuns doctoriţe, avocate… şi tot felul de alte meserii.

Tatăl bătu cu palma în masă. Flossie tresări. Mama scoase un ţipăt speriată.

— Fiica mea n-o să ajungă în ziare, în niciun caz! mugi el. Doar dacă i se anunţă cununia sau înmormântarea!

Flossie îşi strânse pumnii.

— N-o să scrie nimeni de mine în ziar.

— Poţi să fii sigură de asta! continuă el atât de tare,

că Flossie ar fi vrut să-şi acopere urechile. Asta pentru că fiica mea n-o să aibă o slujbă şi nici n-o să trăiască într-o pensiune.

Scuipă acest ultim cuvânt de parcă ar fi fost Necuratul însuşi.

Flossie îşi încleştă maxilarul. Din respect pentru el, n-avea să mai spună nimic, dar n-avea cum să o oprească – şi nu era prima oară când se menţinea fermă pe poziţii. Îi era clar că tatăl ei recunoscuse expresia de hotărâre de pe chipul ei. Flutură din mână, într-un gest exasperat.

— Edythe, fă ceva!

Mama îşi împreună mâinile, tulburată.

— Flossie, dragă, gândeşte-te şi tu… Dacă faci una ca asta, o să devii o… Aruncă o privire la soţul ei… O femeie emancipată. Rosti aceste ultime două cuvinte în şoaptă, ca şi cum ar fi fost nepotrivite pentru auzul delicat al persoanelor respectabile. Practic, alegi să rămâi fată bătrână. De ce să faci aşa ceva? Nu vrei să ai un bărbat pe care să-l iubeşti? Nu vrei să ai copii, care să-ţi îmbogăţească viaţa?

Flossie îşi dorea lucrurile acestea, n-avea cum să nege. Ani la rând, visase la cum urma să fie când avea să fie mare, să devină soţie şi mamă, dar asta era înainte ca femeile să aibă opţiuni. Acum, unele îşi luau diplomele în diferite domenii. Cereau să li se dea drept de vot. Ba chiar obţineau slujbe care până atunci nu le fuseseră accesibile. Însă, pentru a păstra acele slujbe, trebuiau să rămână nemăritate. Dintr-odată, peste ea se pogorî un calm plin de claritate. Umerii i se relaxară. Dacă era să rămână fată bătrână pentru tot restul vieţii, atunci clar n-avea să rămână în casa tatălui ei, unde salariul pe care l-ar fi câştigat nu i-ar fi aparţinut. Şi-apoi, cine auzise de vreo femeie emancipată care să locuiască cu părinţii? Nu, dacă avea să devină cu adevărat o femeie emancipată, trebuia să plece. Nu exista altă posibilitate.

— Mi-ar plăcea foarte mult să am copii, mamă, dar nu pot să mă forţez să-mi doresc un soţ care să-mi ia toţi banii, în condiţiile în care eu îi câştig, şi care să mă ţină sub

papuc pentru că are impresia că ştie mai bine decât mine ce e mai potrivit pentru viaţa mea.

Mama inspiră brusc, uluită. Pe chipul tatălui ei se produse o explozie de roşeaţă.

— Chiar o să ştie ce e mai bine pentru tine! Sigur!

Lăsându-şi privirea în jos, Flossie culese o firimitură de pe poala rochiei ei şi o puse pe farfurioara de budincă, acum goală. Tatăl îşi ridică mâna, prinzându-şi rădăcina nasului între două degete, ca şi cum ar fi vrut să alunge o durere de cap.

— Bine, bine, îi răspunse cu un fel de lătrat. Poţi să te angajezi la Tiffany, dar, pentru numele lui Dumnezeu, o să rămâi aici, acasă.

Tânăra îşi înălţă bărbia, fixându-şi privirea într-un punct aflat chiar deasupra creştetului mamei ei.

— Îmi pare rău, tati, dar nu pot.

Trăgând aer în piept cu un şuierat, bărbatul îşi băgă degetele în păr şi apoi îşi strânse pumnii, distrugând astfel înfăţişarea sa perfect aranjată. Dintr-odată, Flossie fu cuprinsă de o îngrijorare serioasă pentru starea lui de sănătate. Doar nu o să facă acum vreun atac de cord din cauza ei? Nu, nu! Trebuia să rămână stăpână pe sine.

După câteva clipe tensionate, bărbatul îşi lăsă din nou braţele pe lângă corp, cuprins dintr-odată de un soi de ostenealã tristă. Părul îi rămăsese zbârlit.

— Eu şi mama ta am avut grijă de tine în toţi anii ăştia, educându-te, învăţându-te, încurajându-te, iubindu-te… ba chiar răsfăţându-te uneori. Ne-am cheltuit toate puterile – toate resursele – pentru a te pregăti pentru viaţă, ca soţie şi mamă. Doar pe tine te avem, Flossie. Şi-atunci de ce, după tot ce am făcut, ne-ai face una ca asta?

Ochii fetei se umplură de lacrimi, iar gâtul i se contractă dureros.

— Ţi-e teamă că o să dau greş, tati? Ţi-e teamă că o să te fac de ruşine?

Tatăl ei îi adresă o privire cum nu se poate mai tristă.

— Nu, bobocel, mă tem că o să reuşeşti. Ba chiar ştiu sigur că o să reuşeşti. Eşti atât de frumoasă, de talentată şi

de inteligentă – prea inteligentă pentru o femeie, de fapt. Într-atât încât mă tem că, odată ce Tiffany îşi dă seama cu cine are de-a face, o să te ia de la sticlărie şi o să te pună să-i proiectezi vitraliile. Şi-aşa n-ai să te mai întorci niciodată acasă.

În inima ei, dragostea pe care i-o purta explodă pur şi simplu. Nu îndrăznea să-i mulţumească pentru credinţa neabătută în ea, însă o umplu de o căldură care o străbătu până în vârful picioarelor.

— Şi te-aş face de ruşine dacă aş deveni proiectant la Tiffany?

Strângând din buze, tatăl ei îşi cercetă unghiile imaculate.

— Nu, aş fi chiar mândru de tine, de fapt. Închipuie-ţi numai cum ar fi să mergem la biserică şi să le spunem oamenilor care stau lângă noi că fiica noastră a fost cea care a proiectat vitraliile. Îi adresă un zâmbet plin de nostalgie. Atâta timp cât le-ai proiecta, ar fi totul în regulă. Aşa cum pictura e o ocupaţie potrivită pentru o domnişoară cu educaţia ta. Dar, scumpa mea, cum am putea să le explicăm oamenilor chiar scopul pentru care te-a creat Dumnezeu? Şi totul ca să-ţi iei o slujbă? Mai ales una care implică să faci lipituri şi să tai sticlă? Asta e muncă de bărbat, nu de femeie. Durerea şi jignirea din ochii lui îi tulburară momentan hotărârea. Am putea să ascundem cu ce te ocupi – asta dacă ai locui acasă. Şi apoi, odată ce vei fi devenit proiectantă, dacă ai ţine morţiş să locuieşti în altă parte, am putea să discutăm despre ce se poate face.

Flossie înghiţi în sec.

— Nu pot să rămân aici, tati. Trebuie să mă mut.

— De ce?

— Flossie. Mama ei era gata-gata să izbucnească în plâns. Te rog!

Tatăl ei îşi înclină capul.

— Ce e?

Un anumit instinct profund o împiedica să spună exact care era motivul principal – că voia să păstreze banii pe care îi câştiga. Făcuse aluzie la asta mai înainte, iar el

nu sesizase nimic. În plus, indiferent ce era în mintea ei, pur şi simplu nu putea să îi spună verde în faţă nimic despre asta sau despre obiceiul lui de a paria la curse. Dar mai exista un motiv, unul care-i venise în minte în drumul de la şcoală, ceva care îi stârnise un entuziasm şi o anticipaţie considerabile.

— Dacă aş locui la o pensiune, rosti ea, aş avea fraţi şi surori, ceea ce mi-am dorit dintotdeauna.

Mama îşi acoperi gura cu palma, lăsând lacrimile care se iviseră mai devreme să se reverse libere pe obraji. Prea târziu, Flossie îşi dădu seama cum interpretase cuvintele ei.

— Nu, mamă, n-am vrut să spun că…

Împingându-şi scaunul, mama îşi aruncă şervetul pe masă şi ieşi în fugă din cameră. Flossie se ridică pe jumătate de pe scaun, însă tatăl ei o opri, punându-şi mâna pe braţul ei.

— Nu, bobocel, mă duc eu după ea într-o secundă. Stai jos, hai să terminăm aici!

Tânăra se lăsă din nou jos.

— Nu am vrut să critic pe nimeni.

— Bineînţeles că nu, dar mama ta are impresia că m-a dezamăgit în această privinţă. I-am spus de o mie de ori că tu îmi eşti suficientă, mai mult de-atât chiar. Tu întreci chiar şi cele mai îndrăzneţe speranţe ale unui părinte, dar mama ta nu cred că s-a gândit vreodată că te-a dezamăgit pe tine cu asta.

— Dar nu e aşa.

— Şi-atunci de unde dorinţa asta bruscă de a avea fraţi şi surori?

Punându-şi cotul pe masă, Flossie îşi sprijini fruntea în palmă.

Nu era o dorinţă apărută brusc. Fusese una de-o viaţă sau o speranţă măcar.

— E o harababură totală.

— Lămurim noi totul, dar trebuie să termini cu prostia asta cu pensiunea.

— Ah, tati, chiar nu înţelegi? Vreau să-mi deschid aripile. Vreau să văd cum e să trăiesc pe cont propriu, să

fac parte dintr-o familie mare. Dacă mă mut într-o pensiune, o să pot să fac toate astea.

— Dacă te muţi într-o pensiune, tot ce o să ai e o faţă de masă murdară în fiecare seară, o saltea din păr de porc şi aşternuturi mizerabile cu un miros îngrozitor, asta ca să nu mai vorbesc despre oale de noapte negolite şi ligheane dezgustătoare.

Flossie se întrebă dacă tatăl ei îşi dădea seama cine îi spăla lui aşternuturile, cine îi golea oala de noapte şi îi lustruia ligheanul în care se spăla.

— Cât te plăteşte Tiffany?

— Cinci dolari pe săptămână.

— Deci n-o să-ţi permiţi să stai la pensiune decât dacă împărţi camera cu cineva, ceea ce înseamnă că al doilea pat ar fi ocupat de o persoană pe care nu ai ales-o tu, ci proprietăreasa. Şi dacă e o fiinţă nesuferită?

— Şi dacă nu e? Dacă o să-mi fie…

„Ca o soră”, încheie în sinea ei.

Tatăl ei o studia atent.

— O să pleci, nu-i aşa? Nu contează ce zic eu, nu contează cât o să ne rănească pe mine şi pe mama ta, nu contează tot ce am făcut pentru tine…

— Îmi pare rău, răspunse ea. Nu pot să-ţi explic clar ce şi cum, dar sunt hotărâtă. Aş vrea foarte mult să mă ajuţi în alegerea unei pensiuni, dar, dacă nu vrei, va trebui să mă ocup singură de asta. Dar o s-o fac, tată.

Şi totuşi, nu ştia cum anume avea s-o facă. Celelalte fete de la Şcoala de Arte Aplicate locuiau în pensiuni unde nu erau locuri libere sau aveau să rămână acasă, însă, cu cât Flossie se gândea mai mult la traiul la o pensiune, cu atât îi sporea entuziasmul. Nu avea să mai fie nevoită să dea socoteală nimănui. Nimănui. Nici tatălui ei, nici mamei ei. Nici măcar unui soţ. Putea să fie o femeie emancipată, avea să fie o persoană cu totul şi cu totul nouă.

Capitolul 5

Noua chiriaşă trecu grăbită pe lângă uşa deschisă a camerei lui Reeve Wilder, într-un vârtej de accesorii extravagante şi veşminte tivite cu blană. În spatele ei venea proprietarul, domnul Klausmeyer, cu un cufăr uriaş în spate şi paşi lenţi, trudiţi.

Zăpada îi udase partea de jos a pantalonilor săi vechi, de culoare maro, şi i se lipise de cizmele cu ţinte. Reeve se întrebă dacă proprietarul se urnise, în sfârşit, să cureţe zăpada acumulată în faţa intrării. Spera că transportul cuferelor n-avea să-l obosească într-atât încât să renunţe la gândul de a se mai ocupa şi de asta.

Proprietarul de pensiune era un fost chiriaş care scăpase de sumele datorate pentru cazare căsătorindu-se cu proprietăreasa, devenind astfel al treilea soţ al acesteia şi oferindu-i, astfel, pensiunii a treia redenumire. Adevărul era că era o raritate faptul că domnul Klausmeyer îşi făcuse apariţia. De obicei, acesta îşi petrecea timpul lenevind prin spate, fără să ridice vreun deget să ajute.

— Bună ziua! Sunteţi domnişoara Love?

Glasul noii chiriaşe avea o nuanţă lirică, plină de inocenţă şi de entuziasm. Reeve se aşteptase să-şi continue înaintarea către scară, căci toate camerele de la parter erau ocupate. În loc de asta, se oprise în dreptul camerei domnişoarei Love. Care se afla chiar lângă a sa.

— Da, eu sunt domnişoara Love. Înseamnă că dumneata eşti domnişoara Jayne, fata de la Tiffany.

Toţi locatarii pensiunii discutau aprins despre această fată care lucra la Tiffany şi care avea să locuiască cu ei. Totuşi, el îşi păstrase gândurile pentru sine. Nu era deloc convins că femeile angajate de Tiffany aveau să fie în stare să se achite de sarcinile care le fuseseră repartizate, dar şi mai grav i se părea că apariţia lor subminase cauza celor mai mult de o sută de muncitori care făceau grevă, cerând un program rezonabil şi salarii mai bune.

— Da, sunt domnişoara Jayne, dar, având în vedere că o să fim colege de cameră, insist să-mi spui Flossie.

„Colege de cameră?” se întrebă Reeve. Domnişoara

Love accepta o colegă de cameră?

— În cazul ăsta, şi tu trebuie să-mi spui Annie Belle.

— Annabel Love?

— Annie Belle Love. Am fost botezată după bunicile mele, Annie şi Belle.

— Ah, ce drăguţ! Numele meu e prescurtarea de la Florence, dar nimeni nu-mi spune aşa, slavă Domnului! Pentru o clipă, nu mai spuse nimic. Ah, vai! Sper că nu ai vreo persoană dragă pe care să o cheme Florence. N-am vrut să jignesc pe nimeni, evident. Unde să-mi pună lucrurile domnul Klausmeyer?

Un bufnet puternic indică aterizarea cufărului înainte ca această întrebare să capete răspuns.

— A, mulţumesc, domnule. Mulţumesc foarte mult!

Klausmeyer aduse alte trei cufere – pentru numele lui Dumnezeu, câte haine poate să aibă o femeie? Şi unde să încapă toate, într-o cămăruţă ca aceea? Reeve nu avu mult de aşteptat un răspuns, căci operaţiunea de despachetare începu şi, imediat ce se golea un cufăr, Klausmeyer îl ducea înapoi afară.

Chiar când Reeve s-ar fi aşteptat ca lucrurile să se liniştească, Klausmeyer îşi făcu apariţia din nou, cărând o bibliotecă, apoi un fotoliu, o lampă, un şevalet, o măsuţă, mai multe tablouri, o tăblie de pat din alamă şi trei covoare. Pe toţi sfinţii, acum era mai mult ca sigur că domnul Klausmeyer n-avea să se mai ocupe şi de zăpada de pe trotuar. În ultimele două ore trudise mai mult decât catadicsise să o facă în ultimii doi ani. Iar partea cea mai gravă era că, în tot acest timp, uşa domnişoarei Love rămăsese deschisă.

— Ce haine frumoase! Admiraţia din glasul domnişoarei Love se apropia periculos de mult de invidie. N-am mai văzut niciodată de aproape asemenea rochii fine.

— Mama e croitoreasă, lucrează pentru doamnele din lumea bună şi îşi pune în practică ideile pe hainele mele.

— Ah, cred că e minunat să ai atâtea rochii!

— Din câte văd, noi purtăm cam aceeaşi mărime. Îţi place vreuna în mod deosebit? Ce-ar fi să probezi câteva şi

apoi s-o porţi pe cea care te încântă cel mai mult la cină, în seara asta? Ce zici?

— A, nu. N-aş putea. Pur şi simplu n-aş putea.

Şi totuşi, din vocea domnişoarei Love reieşea că era mai mult decât dornică.

— Insist!

Imediat, uşa lor se închise cu un păcănit. Reeve aruncă o privire la ceasul aflat pe colţul mesei sale de lucru. Îi vorbise redactorului său de la *New York World* despre fata de la Tiffany, ceea ce stârnise o discuţie lungă în urma căreia Reeve primise însărcinarea de a scrie o serie de articole despre această nouă specie, „femeia emancipată”, care încerca să se infiltreze în ceea ce fuseseră – şi ceea ce în mod clar ar fi trebuit să rămână – domenii exclusiv masculine, după buna orânduială dintotdeauna. Primul trebuia să fie trimis spre redacţie peste două ceasuri. Şi totuşi, de când sosise domnişoara Jayne, el nu reuşise să aştearnă pe hârtie decât trei paragrafe. Îşi închisese şi uşa, deşi asta avea să întrerupă curentul de aer creat între hol şi fereastra sa, pe care o ţinea crăpată. Cu toate acestea, glasurile şi exclamaţiile femeilor răzbăteau prin pereţii subţiri atât de clar, că ai fi putut crede că se aflau în aceeaşi încăpere cu el.

— L-ai întâlnit personal pe domnul Tiffany?

Glasul domnişoarei Love curgea ca whisky-ul de secară, învechit ani la rând, foarte uşor de deosebit faţă de cel al domnişoarei Jayne, care era mult mai efervescent, ca o şampanie.

— Nu e deloc aşa cum mi-l închipuisem, răspunse domnişoara Jayne. Aproape că n-are niciun fir de păr alb, deşi ştiu că se apropie de patruzeci şi cinci de ani. Şi e un om atât de plăcut! Pur şi simplu nu înţeleg cum de l-au lăsat baltă muncitorii aceia, într-un moment atât de critic.

Răspunsul domnişoarei Love veni de dincolo de mai multe straturi de material pe care fie şi le punea pe ea, fie le dădea jos. Poate că Reeve ar fi trebuit să îi ia un interviu unuia dintre sticlarii intraţi în grevă. În oraş nu erau decât cel mult o sută cincizeci de oameni calificaţi pentru munca

de care avea nevoie Tiffany. Având în vedere că exponatele pentru Expoziţia Mondială Columbiană din Chicago trebuiau terminate în mai puţin de câteva luni, acesta era momentul perfect să intre în grevă.

Reeve îşi înmuie condeiul într-o călimară.

Femeile din zilele noastre au o nelinişte, o dorinţă clară care îi nedumereşte pe autor şi pe ceilalţi reprezentanţi ai sexului tare. Dacă e întrebată, o femeie emancipată nu poate să identifice un motiv clar al nemulţumirii ei, deşi, într-un mod oarecum mistic, îşi exprimă dorinţa de a-şi căpăta ceea ce ea numeşte „locul ei de drept" în societate şi-n economie. Şi totuşi, ce loc ar putea fi mai corect şi mai desăvârşit decât poziţia pe care o are în momentul de faţă?

— Ah, vai de mine! Nu, nu! se auzi glasul domnişoarei Jayne. Culoarea asta nu se potriveşte deloc. Uite, hai s-o încercăm pe asta. Se auzi din nou foşnet de material. Doamna Klausmeyer mi-a spus că eşti învăţătoare la şcoală, continuă domnişoara Jayne.

— Da, la clasele primare.

— Şi-i baţi vreodată pe elevi?

Reeve se opri din scris.

— O, Doamne, da, răspunse domnişoara Love, fără nicio urmă de remuşcare în glas. I-am bătut pe mulţi. Chiar acum am în clasă un băiat care anul trecut şi-a împins învăţătorul pe fereastră. Aşa că, la primul semn de agitaţie, l-am pus pe Georgie să-şi dea frumuşel haina jos şi l-am bătut bine cu o nuia zdravănă. E aproape la fel de mare ca mine, dar de atunci a fost ca un mieluşel la ore.

Strângând din dinţi, Reeve se întrebă dacă vecina sa ar fi fost la fel de dornică să folosească băţul dacă ar fi fost supusă şi ea la asemenea tortură în faţa tuturor colegilor ei. Încercând să ignore discuţia purtată în camera alăturată, reciti ce scrisese, după care îşi înmuie peniţa în cerneală.

Toată lumea ştie că bărbaţii au fost creaţi pentru a se

ocupa de muncile grele, să croiască drumul civilizaţiei, să se zbată, să se lupte şi să cucerească. La fel cum toată lumea ar trebui să ştie că femeia a fost creată pentru a-i oferi bărbatului condiţiile de a-şi desfăşura munca, pentru a-i uşura truda cu înţelegerea ei, pentru a nu-l lăsa să-şi piardă încrederea în sine crezând necondiţionat în el, pentru a-i oferi o dragoste atât de mare, încât să-l inspire să-şi atingă obiectivele. Iată, deci, care e rolul femeii în viaţă.

— Ah, Annie Belle, arăţi absolut superb! Asta este rochia potrivită pentru tine. Trebuie s-o porţi în seara asta. Aşa, acum ce-ai zice să mă laşi să te şi coafez? Părul tău are o nuanţă atât de frumoasă – un amestec de ocru şi pământ de Siena ars. Aş putea să ţi-l tapez puţin, în stilul Gibson, cum se poartă acum. Mă pricep foarte bine.

Reeve le asculta sporovăială, continuând să lucreze la articol. Un ceas mai târziu, tot ce îi mai rămăsese era fraza de final, însă toate încercările sale fură în van. Într-un târziu, îi veni în minte. Mai întâi, notă două fraze dintr-un eseu celebru:

Why has not Man a microscopic eye?
For this plain reason – Man is not a Fly.
Why is not Man served up with sauce în dish?
For this plain reason – Man is not a Fish.[1]

Zâmbindu-şi în barbă, adăugă un cuplet creaţie proprie.

De ce n-are Femeia orice job căutat?
Motivu-i simplu: Femeia nu-i Bărbat.

Apăsă sugativa peste hârtie, după care îşi deschise din nou uşa. În această după-amiază aflase că domnişoara

1 Citat din *Essay on Man,* de poetul englez Alexander Pope. În traducere aproximativă, fără rimă: „De ce nu are nici un Bărbat ochi compuşi?/Motivu-i simplu: Bărbatul nu-i muscă./De ce nu-i Bărbatul servit pe tavă cu sos?/Motivu-i simplu: Bărbatul nu-i peşte, (n.red.)

Jayne fusese la Şcoala de Arte Aplicate din New York, unde studia, când o angajase Tiffany – şi că prefera pictura în ulei. Părinţii o iubeau foarte mult. Şi că vorbea întruna. Reeve se frecă la ochi. Din câte se părea, viaţa sa liniştită la pensiunea soţilor Klausmeyer ajunsese la un final neaşteptat şi nedorit.

Capitolul 6

Vântul de ianuarie se agăţă de pulpanele hainei de lungime medie pe care o purta Flossie şi le împinse în lateral, dezvelind o rochie de un albastru-purpuriu, cu dungi discrete violet. Nu mai avusese niciodată parte de o primă zi la un loc de muncă şi voia să facă o impresie bună. Ar fi trebuit să îi fie uşor să aleagă o rochie. De fapt, avea câte o rochie pentru fiecare ocazie, sau cel puţin aşa crezuse. Dar în *Harper's Bazaar* sau în *The Ladies Home Journal* nu găsise nimic care să-i indice care ar fi ţinuta potrivită pentru o fată angajată la Tiffany.

Iniţial, se gândise să poarte o fustă simplă şi o cămaşă, cam cum se îmbrăca la Şcoala de Arte Aplicate. Dar toţi cei de la pensiune se agitaseră atât aflând că avea să lucreze pentru domnul Tiffany, încât începuse să se întrebe dacă nu cumva trebuia să se îmbrace puţin mai atent. Probase patru ţinute înainte să se decidă să poarte rochia ei cu rejansă. Spera din tot sufletul că nu se îmbrăcase prea elegant.

Aplecându-şi capul pentru a înfrunta vântul, coborî din tramvai, pornind spre clădirea impunătoare, cu patru niveluri, de pe colţ. Aproape că ajunsese la intrare, când îşi dădu seama că era ceva în neregulă cu grupul compact de bărbaţi adunaţi la intersecţia dintre Fourth şi Twenty-Fifth. Unii înalţi, alţii scunzi. Unii solizi, alţii slabi. Unii bătrâni, alţii tineri. Dar toţi cu expresii nemulţumite.

Încetinind, Flossie întâlni privirea unuia dintre ei. De sub şapca sa ieşeau şuviţe de păr roşcat, a cărui nuanţă se

regăsea aproape identic în cea a bărbii şi a mustăţii. Paltonul său larg era uzat şi avea tot felul de pete de murdărie. O scrută cu foarte mare atenţie.

— Ce crezi că faci acilea, don'şoară? Paşii lui Flossie deveniră şovăitori.

— Avem familii acas', să ştii. Aceste cuvinte se auziră dinspre un alt bărbat, care ţinea în mână un ziar făcut sul. Avem copii, neveste cu prunci în braţe. Te-ai gândit vreodată la asta?

Dintr-odată, din toate direcţiile începură să bolborosească murmure şi bombăneli, ca şi cum întregul grup ar fi fost o oală care începea să clocotească. Apucându-şi gulerul hainei cu mâna, Flossie îl strânse bine pe lângă corp.

— Ce e în capu' ăla al tău? Cum poţi să ne iei pâinea de la gură aşa? Un bărbat nu cu mult mai în vârstă decât ea aruncă o privire către cei din jurul său, devenind mai încrezător când îi văzu pe toţi dând din cap, în semn de susţinere. Să-ţi fie ruşine obrazului, atâta zic…

Flossie îşi continuă înaintarea către uşă, nefiind sigură dacă trebuia să le înfrunte privirile sau pur şi simplu să îi ignore. Din senin, un bulgăre de zăpadă o izbi puternic în faţă, dezechilibrând-o. Suspinând, surprinsă, îşi şterse apa de pe piele şi se uită să vadă cine îl aruncase. Un băieţel de şase, poate chiar şapte ani, se uită chiorâş la ea şi luă din nou zăpadă în palme. Flossie iuţi pasul.

Un bărbat slab, dar puternic îşi croi drum până în primul rând al grupului.

— Dacă ai fi o fătucă cumsecade, ai face cale întoarsă şi te-ai duce acasă, în bucătărie, unde ţi-e locul.

— Ştii cum le zice oamenilor ca tine? Această întrebare fu lansată de un bărbat în vârstă, care-şi agita bastonul spre ea. Lepre spărgătoare de grevă. Fix aşa le zice. Şi, dacă-ţi închipui că fustele alea ale tale o să te scape de la ce păţesc leprele, greşeşti tare. Avem noi căile noastre. O privi printre pleoapele îngustate. Avem noi căile noastre.

Flossie se cutremură, după care începu să urce

grăbită treptele şi intră. Una era să citeşti despre grevişti în ziar şi cu totul alta să dai nas în nas cu ei. Până ajunse la etajul doi, urcând pe scări, tremura atât de tare, încât nu mai putea nici să-şi desfacă nasturii de la palton. Închizând ochii, se sprijini de un perete şi trase adânc aer în piept. Când îi deschise, observă o pată de scuipat pe pulpana hainei, îşi duse palma la gură, după care bâjbâi prin buzunar, după o batistă. Strâmbând din nas, îşi şterse haina, după care îşi împături cu grijă batista peste lichidul scârbos şi o băgă înapoi în buzunar. Undeva mai încolo se auzi o uşă deschizându-se. Flossie îşi îndreptă poziţia.

La naiba! Femeia care ieşise pe hol purta o fustă largă, din serj, şi o cămaşă simplă albă, cu dungi. Flossie se îmbrăcase prea elegant.

— Bună, rosti femeia. Presupun că eşti una dintre fetele noi…

Semăna oarecum cu o bufniţă – cap mare, nas acvilin, gât scurt, gros şi ochi proeminenţi. Ochii ei erau de un albastru intens, foarte frumos. Flossie se întrebă dacă ar fi putut să reproducă nuanţa respectivă cu vopselele ei pe bază de ulei. Poate albastru safir amestecat cu puţin ocru? Trebuia să încerce, să vadă.

— Da, bună ziua. Numele meu e Flossie Jayne. A fost ceva…

Arătă cu degetul mare peste umăr, spre partea din faţă a clădirii.

— Am auzit. Îmi pare rău. Cei mai mulţi dintre ei lucrează pentru alţi producători de sticlă, deşi doamna Driscoll i-a recunoscut şi pe câţiva dintre cei de la atelierul nostru. Oricum, domnul Tiffany se ocupă deja de un plan, ca de acum toţi cei care lucrează aici să intre prin altă parte.

Umerii lui Flossie se mai relaxară.

— Mulţumesc. Ar fi minunat.

— Da, bineînţeles. Femeia îşi lăsă capul uşor într-o parte. Spune-mi, eşti bine?

— Un pic zdruncinată, sinceră să fiu. N-am mai păţit niciodată aşa ceva.

— E o chestiune tare dificilă, asta-i sigur. Dar ne bucurăm că eşti aici, totuşi. Înainte nu eram decât şase, fără să o punem la socoteală pe Clara.

— Clara?

— Clara Driscoll. Cea care l-a însoţit pe domnul Tiffany când a vizitat Şcoala de Arte Aplicate. Strângând din buze, îşi îndreptă privirea către o fereastră aflată în cealaltă parte a holului. Trebuia să mă duc eu.

— Poftim?

Femeia dădu uşor din cap, într-o mişcare de negare.

— Nu contează. Pe mine mă cheamă Nan Upton. Eu aleg sticla. Sau… acum mă ocup de asta, dar ştiu să fac tot pe aici, inclusiv partea de proiectare, aşa că, dacă ai nevoie de ajutor cu ceva, spune-mi.

Flossie schiţă un zâmbet.

— Aş fi vrut să ştiu asta de dimineaţă, când încercam să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac. Mă tem că ţinuta asta e prea elegantă.

Nan îşi trecu privirea iute peste paltonul şi peste rochia lui Flossie.

— Nu-ţi face probleme. Mă duc să-ţi caut un halat.

Tensiunea dimineţii începea să se disipeze.

— Mulţumesc. E minunat că mi-am făcut o prietenă chiar înainte să intru efectiv în atelier.

Zâmbetul lui Nan păli oarecum, ca şi cum aceasta s-ar fi forţat să şi-l păstreze pe buze.

— Poţi să consideri că eu sunt persoana care te poate ghida, în caz că ai nevoie de indicaţii. Aşa au stat lucrurile între mine şi celelalte fete cu mult înainte de întoarcerea Clarei.

— Întoarcerea Clarei?

— Da, a lucrat în divizia pentru femei acum câţiva ani şi a plecat când s-a măritat. În urmă cu puţin timp, a rămas văduvă şi l-a întrebat pe domnul Tiffany dacă se poate întoarce. Aşa, din senin. Chiar după ce Agnes îi spusese domnului Tiffany că nu mai putea suporta nicio secundă să continue ca directoare. Uneori mă întreb dacă nu cumva Agnes a pus-o.

Flossie clipi, nedumerită.

— Înţeleg.

Deşi nu era cazul, evident. Cine era Agnes? Şi cum ar fi putut Agnes s-o pună să rămână văduvă? În loc să întrebe, pur şi simplu aşteptă să vadă dacă Nan mai avea ceva de adăugat. Însă aceasta îi făcu pur şi simplu semn către uşă.

— În fine, atelierul e chiar acolo. Hai, intră! Eu rămân aici, să le aştept pe celelalte fete. Bărbaţii de afară nu sunt chiar comitetul de primire pe care să ni-l fi dorit.

Capitolul 7

Din ultimele rânduri ale grupului de bărbaţi, Reeve îşi trase borul pălăriei în jos, privind-o pe domnişoara Jayne intrând în mare grabă în clădire. Unul dintre informatorii săi îi spusese că mai mulţi protestatari aveau să se adune în faţa sediului Tiffany în dimineaţa aceasta, aşa că venise în căutarea unei persoane pe care să o intervieveze. Nici că-i trecuse prin cap că greviştii aveau să hărţuiască o domnişoară. Femeie emancipată sau nu, spărgătoare de grevă sau nu, era vorba despre o reprezentantă a sexului frumos, astfel că trebuia să i se arate un anumit respect. În mod clar, nu era cazul să ocupe abuziv locul de muncă al unui bărbat. Într-adevăr, ar fi trebuit să se întoarcă acasă, în bucătărie, aşa cum îi spusese unul dintre muncitori, căci, dacă femeile îşi abandonau căminele, cine urma să mai aibă grijă de copii? Reeve ştia din proprie experienţă ce însemna să creşti fără mamă.

Bineînţeles, nu era vina ei că murise. Reeve era conştient de asta acum, dar nu însemna că se simţise mai puţin abandonat pe atunci. Dacă mama lui pur şi simplu ar fi ales să se ducă la serviciu în loc să stea acasă cu el, efectele ar fi fost profunde şi permanente. Auzise femei care spuneau că această schimbare nu afecta nicidecum copiii, pentru că doar femeile nemăritate puteau să îşi ia

slujbe, dar oricum era o pantă alunecoasă. Poate că azi nu se puteau angaja decât femeile nemăritate, dar cine ştia cum aveau să stea lucrurile peste o vreme?

Totuşi, dincolo de toate acestea, nu putea să stea cu mâinile în sân când femeile erau atacate astfel, aşa că trebuia să găsească repede pe cineva căruia să-i ia interviu sau să plece. Un individ cu o mustaţă cafenie, stufoasă şi guler rigid stătea chiar în spatele grupului, încruntat şi tot mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Reeve nu-şi putea da seama dacă aceste semne de disconfort erau determinate de frig sau de purtarea celorlalţi.

— Tăietor de sticlă? îl întrebă Reeve.

— Sticlar. Da' tu?

— Sunt reporter la *New York World*. Îi întinse mâna. Reeve Wilder.

Bărbatul îi adresă o privire circumspectă, însă îi strânse mâna.

— O să scrii la ziar ce le fac băieţii fetelor ăstora?

Aruncă o privire către grupul de grevişti. Alte două femei se apropiau, cu expresii neliniştite pe chip. Ţinându-se de braţ, îşi continuară înaintarea, expuse oprobriului greviştilor, care le aruncau tot felul de replici muşcătoare şi de insulte.

— Nu de-asta am venit, răspunse Reeve. Am venit să văd dacă aş putea prezenta lucrurile şi din punctul vostru de vedere.

— Ce vrei să ştii?

— Vrei să bei o cafea? Fac eu cinste. Ce zici, să stăm un pic jos, undeva la căldură?

Bărbatul clătină din cap.

— Nu-mi place mie prea tare ce se petrece, da nu mă clintesc d-aci. Nu până nu pleacă şi restu'.

— Atunci hai măcar să ne dăm mai încolo, lângă felinarul ăla, unde nu e aşa gălăgie.

După o uşoară ezitare, bărbatul îl urmă cale de câţiva metri mai încolo.

— Tiffany i-a luat pe toţi prin surprindere când le-a angajat pe femeile astea, nu? întrebă Reeve.

— Ba bine că nu! Nici că ne-a trecut prin cap c-ar fi cu putinţă. Se scărpină în barbă. Am zis că greva asta o să se termine cât ai bate din palme, cu târgul atât de aproape şi aşa mai departe. Acum… nici nu ştiu ce să mai cred.

— Crezi că femeile au forţa necesară să taie sticla? Să umble cu metalul topit?

— Dacă seamănă cu călcătoresele alea cu braţe ca de fier din cartierul de spălătorii, aş zice că probabil că da. Poate nu au muşchii necesari să taie la fel de multe piese pe zi ca noi, dar sigur pot să o facă. Tocmai de-aia suntem aşa îngrijoraţi.

Reeve îşi trecu palma peste gură.

— Dar sigur n-ar putea să lipească punctele de îmbinare.

Grevistul pufni.

— Nu, asta n-ar putea s-o facă, dar băieţii care fac asta sunt în continuare la posturi. Sticlarii şi tăietorii de sticlă au intrat în grevă, nu ei.

— Ce părere ai despre Tiffany? E bine să lucrezi pentru un om ca el?

Reeve nu ştia dacă bărbatul din faţa lui lucra la Compania Obiecte de Sticlă şi Decoraţiuni Tiffany sau pentru vreunul dintre ceilalţi fabricanţi de sticlă, dar învăţase să-şi formuleze întrebările în aşa fel încât oamenii să îi ofere răspunsuri care să îl lămurească în multe privinţe.

— Domnul Tiffany pare om bun, da poate la fel de bine să fie şi preşedintele Cleveland. Prea departe pentru unu ca mine.

Reeve scoase un carneţel din buzunarul de la piept.

— Dacă n-ar fi aşa departe, ce i-ai spune?

— Adică în afară de faptu’ că vrem să muncim cincizeci de ore pe săptămână în loc de şaizeci? Şi că vrem douăzeci de dolari pentru tăietori şi optsprezece pentru sticlari?

Reeve încuviinţă din cap.

— Conducătorii sindicatului i-au spus deja astea.

— Poate c-aş vrea să ştiu cât de cu spor ar mai munci

dacă nu şi-ar potoli foamea decât cu pâine şi bere. Cum s-ar simţi văzându-şi femeia şi pruncii din ce în ce mai slabi pe zi ce trece. Poa' că ştie el tot ce e de ştiut despre ce culori ar arăta numa' bine într-un vitraliu, dar eu – ca şi toţi băieţii de aici – ştiu una şi bună: nimeni nu poate să muncească bine cu burta goală.

— Cum te cheamă? întrebă Reeve, notând grăbit în carneţel.

— Fără nume.

— Bine atunci. Spune-mi…

Un glas de femeie îi atrase atenţia.

— Dacă arunci ăla, o să-ţi pară rău!

Era mai înaltă decât cei mai mulţi bărbaţi din stradă, cel puţin 1, 80 metri. Avea umerii laţi, stătea perfect dreaptă şi avea o expresie înverşunată pe chip. Pentru câteva secunde, toţi cei din mulţime fură atât de uimiţi, că se lăsă o linişte deplină. Băiatul care ţinea bulgărele de zăpadă şovăi câteva clipe, suficient ca femeia să intre fără să o mai deranjeze nimeni.

Uşa abia se închise în urma ei, că spre ea se lansă un bulgăre de zăpadă care se zdrobi de panoul de lemn, rămânând lipit o clipită, după care alunecă până jos. Bărbaţii începură să strige gros, furioşi, lansând promisiuni de răzbunare dacă femeia mai îndrăznea să îi provoace.

Reeve văzuse protestatari care aruncaseră cu roşii, pietre, care se încăieraseră chiar, împărţind pumni în stânga şi-n dreapta. Văzuse cum încăierările se agravaseră până la folosirea cuţitelor şi a armelor de foc. Faptul că se limitaseră la a arunca nişte bulgări de zăpadă arăta clar cât de respectuoşi erau totuşi. Se temea însă că a doua zi n-aveau să mai fie astfel. Iar dacă recurgeau la măsuri mai dure, nu ştia sigur care avea să fie reacţia publicului.

Un lucru era sigur: chiar dacă domnişoara Jayne vorbea întruna ca o vrabie gureşă şi era o femeie emancipată, tot nu voia ca ea să aibă de suferit. Poate că ar trebui să vorbească cu ea în seara asta, să o implore să termine cu prostia asta şi să se întoarcă acasă.

Capitolul 8

Flossie îşi simţea măruntaiele mişcându-i-se haotic, ca un dop de sticlă purtat de ape. În câteva clipe, avea să i se atribuie postul pe care avea să îl ocupe în cadrul Companiei de Obiecte de Sticlă şi Decoraţiuni Tiffany. Spera că avea să primească sarcina de a picta feţele de pe vitralii, căci portretele erau specialitatea ei – mai ales femeile, cu părul fluturând în vânt. Ar putea să o înfăţişeze pe Fecioara Maria cu părul revărsându-i-se pe umeri, sau pe femeia de la fântână, sau pe Estera. Se încruntă, încercând să-şi aducă aminte dacă văzuse vreodată vreun vitraliu cu personaje cu părul învolburat, după care, cu un efort, îşi concentră din nou mintea asupra momentului prezent. Nan îi spusese că în departamentul lor se aflau şase femei, însă nu vedea decât cinci, toate ocupate cu sarcinile lor. Pe unul dintre pereţi erau exclusiv ferestre, permiţând luminii să se reverse în întreaga încăpere. Lângă una dintre ferestre se afla o pânză uriaşă de pictură, la fel de mare ca o tapiserie demnă de un palat, sprijinită de un cadru de lemn. Pe suprafaţa ei fusese trasat un model geometric complex. O tânără schiţa cu acuarele, cu braţul proptit de o rezemătoare de pictură, ca să nu obosească. Era clar că era schiţa pentru un vitraliu la care nu se începuse încă lucrul, unul de proporţii enorme. Fetele pe care le alesese domnul Tiffany de la Şcoala de Arte Aplicate şedeau de-a lungul unei mese. Aceasta era făcută pur şi simplu din nişte scânduri uriaşe proptite pe capre şi avea o suprafaţă atât de mare, încât Flossie era sigură că pe ea ar fi încăput cele două uşi de la intrare.

În capul mesei, doamna Driscoll le cerceta pe Flossie şi pe colegele ei ca şi cum ar fi fost nişte insecte, sub lupă. Cu excepţia lui Flossie, celelalte fete purtau fuste de serj, cămăşi simple şi nu aveau pălării. Împreunându-şi mâinile în poală, Flossie făcu un efort să nu se foiască.

Doamna Driscoll îşi drese glasul.

— După cum ştiţi, Târgul Mondial de la Chicago îşi deschide porţile peste cinci luni, iar domnul Tiffany are de gând să prezinte un exponat total inedit – o capelă enormă, de 305 metri pătraţi, al cărei interior să fie făcut exclusiv din mozaicuri de sticlă.

Flossie aruncă o privire către femeia aflată în spatele doamnei Driscoll, care stătea ghemuită în faţa unei ferestre imense cu vitraliu, cu fustele revărsându-i-se pe lângă corp, şi tot ridica bucăţi de sticlă colorată în dreptul ochilor. Întregul vitraliu era înalt cam o dată şi jumătate faţă de înălţimea lui Flossie, dar era sprijinit de şirul de ferestre încastrate în perete. Mare „minune că nu se prăvălea prin ele, făcându-se ţăndări.

— Fără muncitorii care lipeau sticla, continuă doamna Driscoll, captând din nou atenţia lui Flossie, proiectul domnului Tiffany n-o să fie gata la timp şi nu-şi va putea împlini visul. Aici interveniţi voi. Chipul i se îmblânzi. Domnul Tiffany consideră că femeile sunt potrivite pentru această muncă. Degetele noastre sunt mai agile decât ale bărbaţilor, ochii mai sensibili la diferitele nuanţe, iar noi avem o înclinaţie înnăscută pentru tot ce e decorativ.

Flossie îşi menţinu o expresie neutră. De când se ştia, nu auzise vreun bărbat care să recunoască aşa ceva. Oare acestea erau chiar cuvintele domnului Tiffany sau doar modul în care le prezentase doamna Driscoll?

— Arcadele din ipsos cioplit ale capelei, coloanele din mozaic, candelabrul electric, altarul din sticlă albă şi cristelniţa în formă de dom au fost terminate de bărbaţi. Flossie ridică din sprâncene. Ce Dumnezeu mai trebuia făcut, atunci? Dar avem mai multe vitralii care nu sunt complete. Iar de acestea, dragile mele, o să vă ocupaţi voi. Le veţi face la fel de bine, dacă nu şi mai şi, decât bărbaţii, respectând un termen care va face ca secţia de sticlărie a departamentul de femei să nu fie doar una temporară, ci una care va dăinui dincolo de data târgului şi mulţi ani după acesta.

Flossie îşi îndreptă un pic mai mult spatele, ştiind că

era pregătită să accepte o asemenea provocare şi savurând ideea de a le putea râde în nas bărbaţilor acelora de afară – odată ce aceştia aveau să se întoarcă la muncă, bineînţeles.

Capitolul 9

Un bărbat mărunţel se opri în faţa uşii lui Reeve. Avea părul pieptănat cu grijă, lipit de cap, şi chipul perfect bărbierit.

— Mă scuzaţi, ştiţi cumva unde e camera domnişoarei Jayne?

— Mă tem că e plecată.

— Da, ştiu asta. Reeve şovăi. De regulă, vizitatorii de sex masculin aşteptau în salon, chiar şi cei bine îmbrăcaţi, de două ori mai bătrâni decât domnişoara pe care o vizitau. Nou-venitul arătă cu degetul mare în spate, către antreu. Am bătut la uşă şi am aşteptat imediat ce am intrat, dar nu m-a întâmpinat nimeni.

Reeve scoase un oftat.

— Nu, sigur că nu a venit nimeni. Pot să vă ajut eu cu ceva?

— Voiam doar să-i văd camera, atâta tot, după care îmi văd de treabă. V-aş rămâne recunoscător dacă mi-aţi arăta unde e.

Punându-şi condeiul în suportul său, Reeve îşi alese cuvintele cu atenţie.

— Aveaţi treabă cu domnişoara?

— Sunt tatăl ei.

— Chiar aşa? Reeve se ridică şi îi întinse mâna. Reeve Wilder.

— Bert Jayne. Dădură mâna. Voiam doar să mă asigur că fata mea s-a instalat bine aici.

— Din câte se pare, chiar aşa este. Astăzi a fost prima ei zi de serviciu.

Lăsându-şi ochii în pământ, domnul Jayne îşi trecu

degetul peste borul pălăriei.

— N-am crezut că o să aud asemenea cuvinte în legătură cu vreo femeie – cu atât mai puţin despre fiica mea.

— Îmi pare rău.

Şi chiar aşa era. Nu-şi putea închipui cum era să fie tatăl unei fete care muncea, chiar dacă era angajată într-o companie atât de prestigioasă cum era cea a lui Tiffany. Poate că nu era cea mai bună idee să pomenească despre greviştii care o hărţuiseră pe fiica lui.

— Şi mie îmi pare rău. Jayne scoase un oftat. Şi totuşi, voiam să văd cu ochii mei că e bine. Dacă aş fi aşteptat până se întorcea acasă, ar fi părut că accept ceea ce face – şi nu e cazul. Nicidecum. Oricum, aş vrea să-i văd odaia.

Împingându-şi scaunul sub masă, Reeve ieşi pe hol.

— Camera ei e chiar aici, lângă a mea.

Jayne se încruntă.

— Atât de aproape? Nu există un palier numai pentru femei?

— Spre mare mea tristeţe, nu. Aş da orice ca femeile să fie pe palierul lor, dar doamna Klausmeyer dă camerele pe principiul „primul venit, primul servit”, fără să ia în seamă sexul chiriaşilor.

— Ei bine, asta e în mod clar o informaţie îngrijorătoare. Jayne îşi frecă fruntea. Dar vă înţeleg totuşi. Flossie a mea e ca o moară stricată, dar mărturisesc că îmi lipseşte sporovăială ei. Dintr-odată, casa a devenit foarte tăcută.

Reeve putea să-şi închipuie cum era. Deschise uşa camerei ei şi pătrunse înăuntru, ţinându-i uşa deschisă şi domnului Jayne. Podeaua era acoperită cu un amalgam de covoare, unele circulare, unele dreptunghiulare. De-a lungul pereţilor, erau înghesuite piese de mobilier, deasupra cărora fuseseră agăţate tablouri, schiţe, picturi şi farfurii din porţelan. Un pat era lipit de peretele opus, ca al lui, însă, spre deosebire de acesta, pe el se afla o cuvertură albă, cu cercuri care se intersectau, din materiale colorate. La cap se afla o pernă cu o faţă de pernă asortată.

Reeve nu mai intrase până atunci în camera domnişoarei Love. Se întreba câte dintre lucrurile din jur erau ale ei şi câte ale domnişoarei Jayne. Se uită după uşă, la celălalt pat. Patul ei. Era lipit de peretele comun cu camera lui – glasul ei se auzea mereu mai aproape decât al domnişoarei Love. Dar domnişoara Jayne nu avea o cuvertură simplă. Patul ei era acoperit cu o lenjerie albă, cu volane, şi perna avea o faţă de pernă din acelaşi material dantelat. La căpătâi avea o tăblie din alamă, iar pe perete se afla un tablou mare, cu o femeie la malul mării, care îi captă complet atenţia. Se apropie mai mult, căutând semnătura artistului. Ah, iată-l: F. Jayne.

— E cel mai bun tablou al ei, rosti tatăl ei, aflat chiar în spatele umărului lui Reeve. De departe favoritul meu.

Reeve îşi înclină uşor capul. Era chiar bun. Femeia stătea sprijinită de o balustradă, cu părul roşcat revărsându-se în vânt, schimbându-şi culoarea în funcţie de cum bătea lumina soarelui. Apa era albastră, sclipitoare, nisipul alb şi parcă implora să fie călcat. Aproape că putea auzi valurile, aproape că putea simţi gustul sărat al aerului şi frecarea firelor de nisip pe piele. Cum stătea acolo, lângă tabloul acela şi cuvertura albă de pe pat, se simţea transportat într-o zi de vară, plină de lumină, soare şi fericire. O zi cam ca ea. Imediat, făcu un pas precipitat înapoi, lovindu-se de tatăl ei.

— Scuze!

Oricât de mult şi-ar fi dorit să se întoarcă în camera lui, i se părea greşit să plece pur şi simplu. Omul acela zisese că era tatăl domnişoarei Jayne, şi chiar putea vedea o oarecare asemănare la gură. Şi totuşi, până ce avea să fie sigur, urma să rămână pe poziţii.

Domnul Jayne începu să se plimbe prin cameră, cercetând pereţii ca şi cum ar fi fost într-o sală de muzeu. Cu mâinile împreunate la spate, se aplecă şi cercetă o schiţă cu o florăreasă care vindea flori unui gentleman bine îmbrăcat. Apoi se uită la una cu un manechin pe care se afla o rochie la modă. O mulţime de oameni care se îmbarcau pe un vas cu aburi. Nişte copii care jucau şotronul

pe stradă.

— Fata mea e foarte talentată. Cred că a moştenit-o pe maică-sa. Eu nu-s în stare să desenez nici picat cu ceară.

Reeve aruncă o privire către schiţele şi picturile la care se referea. Unele nu erau rele, dar nu era chiar sigur că ar spune despre domnişoara Jayne că era talentată. Era pricepută, după cum o dovedea tabloul cu femeia de la malul mării, dar în niciun caz nu era următorul Rembrandt al omenirii.

Domnul Jayne se opri în faţa unui lavoar. În loc de o piesă de lemn, cu picioare şubrede, femeile aveau un dulăpior cu tot soiul de flacoane de sticlă, boluri de ceramică şi vase de porţelan care se aflau în jurul unui lighean elegant şi al unei carafe cu model floral şi marginea tivită cu foiţă de aur. Domnul Jayne le desfăcu pe unele şi aruncă o privire cunoscătoare cremelor şi lichidelor din interior.

— Eu sunt bărbier, să ştiţi. Nu, Reeve nu ştia asta, dar nu se exprimă ca atare. Am învăţat-o câte una, alta despre creme şi restul, şi ea a învăţat teribil de repede. E o fată isteaţă… Flossie a mea. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi putut să devină un bărbier pe cinste. Ridică la nas un borcan cu cine ştie ce lichid. Exact mirosul ei, nu-i aşa?

Îl întinse către Reeve.

Din politeţe, acesta îl adulmecă. Mirosea a trandafiri.

— N-aş putea să mă pronunţ, domnule. Eu n-o văd decât seara, la cină, iar masa la care stăm e foarte mare.

Domnul Jayne puse la loc capacul şi îl aşeză din nou pe lavoar.

— Ei, bineînţeles că n-aţi putea să vă pronunţaţi, dar eu, da, şi vă asigur că exact aşa miroase şi ea. Mai aruncă o ultimă privire prin încăpere, după care scoase o carte de vizită din buzunar. Aş zice… să nu-i spuneţi că am fost pe aici. Vreau să se întoarcă acasă. Dacă ar afla că am venit aici, ar putea interpreta vizita mea drept un semn de aprobare.

Reeve acceptă cartea de vizită. Aha, deci până la

urmă chiar era taică-său.

— Tăcere absolută, domnule.

Domnul Jayne îl bătu pe umăr.

— Bun băiat! Dacă vrem să stăvilim mişcarea asta de emancipare, trebuie să fim uniţi! O zi bună, Wilder!

— O zi bună!

Bărbatul se retrase la fel de rapid şi de discret precum apăruse. Păcat că fiica lui nu-i semăna mai mult!

Capitolul 10

Îndurând o durere cumplită de picioare, Flossie se strecură în tramvaiul înghesuit care avea să o ducă până acasă. Acasă la pensiunea Klausmeyer. Chiar dacă era extenuată, nu-şi putea reprima tulburarea dată de faptul că tocmai încheiase prima sa zi de muncă. Nu fusese aleasă să picteze feţele personajelor de pe vitralii, nici să coloreze în acuarelă pânza mare, sprijinită, pe care acum ştia că toţi o numeau „schiţa”. În loc de astea, fusese trimisă în magazie, să aducă sticlă colorată…

Nan Upton, angajata pe care o întâlnise pe hol, stătuse toată ziua lângă o schiţă, sortând sticla colorată din mai multe cufere. Lua câte o bucată mică, o ridica spre fereastră, mormăia ceva de neînţeles, pentru sine, după care o lua de la capăt cu o alta. Când terminase sticla din cufere, se apucase de butoaiele cu sticlă colorată. Până ce ajunse să pună deoparte o colecţie de bucăţi de sticlă care nu cântărea mai mult de câteva kilograme, din magazie fusese mutată dintr-o parte în alta o cantitate mai mare de o tonă. Sarcina lui Flossie fusese să pună bucăţile analizate la loc, însă, în loc să le pună pur şi simplu claie peste grămadă în cufere, aceasta se hotărâse să le sorteze pe culori. Toate nuanţele de verde într-un cufăr, cele de roşu în altul, iar cele de albastru într-altul. Nici nu era de mirare că domnul Tiffany se luminase la faţă când îi vorbise despre caracteristicile sticlei opalescente. Ea, una, nu mai văzuse

aşa ceva de când se ştia. O fascina să o atingă, să o privească în lumină, să vadă cum texturi diferite ofereau cu totul alte rezultate, iar asta îi încetinea ritmul de lucru considerabil.

Când doamna Driscoll venise să vadă de ce îi luă atâta timp să se achite de sarcinile sale, o certase un pic.

— Vai de mine, uită-te la sticla asta! Ce Dumnezeu ai făcut până acum?

— Am sortat-o pe culori, răspunsese ea. Poate c-o să dureze mai mult la început, dar per total cred c-o să economisim ceva timp.

— Aiureli! Nimeni n-a putut vreodată să sorteze sticla Tiffany. E pur şi simplu prea variată. Cum Dumnezeu să poţi să te hotărăşti care în ce categorie intră? Nu, nu. Pur şi simplu eliberează pardoseala şi mesele, pune totul în cufere şi apoi vino dincolo. Avem o mulţime de lucruri de făcut.

Foarte dezamăgită, Flossie se supusese. Şi totuşi, îi era greu să rămână supărată gândindu-se că lucra cu o asemenea gamă de culori şi texturi.

Vatmanul trase cu sălbăticie sfoara clopoţelului şi luă curba cu viteză, aruncând-o peste bărbaţii înghesuiţi în vecinătatea ei, în vagonul supraaglomerat. Se ţinea de o curea de piele, fixată deasupra capului ei. Nimeni nu-i oferi vreun loc, nimeni nu făcu vreo încercare să-i asigure mai mult spaţiu. La ora aceasta, acelaşi lucru era valabil pentru oricare altă femeie, fie că era vorba despre studente sau angajate. Era intervalul de timp rezervat bărbaţilor care se grăbeau să ajungă acasă, la soţiile lor, care le puneau masa, le aduceau papucii şi le făceau copii. Măcar sticlarii grevişti nu mai fuseseră în stradă, în faţa clădirii, la finalul programului, aşa că ea şi celelalte ajunseseră în staţia de tramvai fără să le mai agreseze nimeni.

Totuşi, bărbaţilor din tramvaiul de cinci după-amiaza nu le plăcea deloc să le aibă acolo, şi, chiar dacă Flossie ştia că nu era cazul, era ca şi cum ar fi avut o întrunire secretă unde căzuseră de acord să le dea o lecţie studentelor şi angajatelor: dacă vreţi să intraţi în lumea

bărbaţilor, să nu vă aşteptaţi la tratament preferenţial. Şi totuşi, femeile erau tratate diferit. Primeau atingeri nepotrivite, sub pretextul ajutorului dat la urcare şi la coborârea din vagon. Erau pipăite de „bădăranii de înghesuială” care profitau de aglomeraţie şi li se şopteau lucruri pe care, în condiţii normale, bărbaţii n-ar fi îndrăznit să le rostească cu voce tare.

Strânse mai bine cureaua care scârţâia la fiecare mişcare. Indiferent de cât de mult se încorda, tot nu putea să se ferească de contactul cu trupurile bărbaţilor din jur, unul destul de intim. Toţi se prefăceau că nu era aşa, dar toţi erau perfect conştienţi de el. Încercând să se gândească la altceva, Flossie se străduia să-şi închipuie cum ar fi fost dacă ea ar fi avut sarcina de a alege sticla, în loc de a o aduce înapoi în magazie. Îşi dăduse seama imediat că era o etapă de o importanţă critică în procesul realizării vitraliului. În mod clar, ea ar fi ales o altă bucată de sticlă pentru părul Fecioarei Maria. Saturaţia, densitatea şi textura sticlei alese de Nan erau încântătoare – toată sticla Tiffany era încântătoare –, dar Flossie găsise unele care erau chiar mai bune de atât. Se gândise să i le arate lui Nan, după care îşi amintise că aceasta le văzuse şi le dăduse deoparte, tocmai de aceea ea trebuise să le ducă înapoi în magazie.

— West cu Fifty-Seventh! strigă vatmanul, oprind caii.

Scuzându-se, Flossie îşi croi drum cu greu până în faţă şi aproape că ajunsese la uşă când haina i se prinse de ceva şi cineva o ciupi tare de fund. Ţipă, se întoarse repede, trăgând de haină şi agitându-şi mâna în zona din spatele ei. Îi privi în ochi pe toţi bărbaţii din spatele ei, şi aceştia o priviră fără ocolişuri. Îşi lăsă iritarea şi dezgustul să i se reflecte clar pe chip. În schimb, primi doar o indiferenţă amuzată. Închizându-şi haina în faţă, refuză ajutor la coborâre şi porni cu paşi grăbiţi pe stradă.

Din cauza vântului destul de iute, combinat cu aerul rece, o durea nasul şi simţea o usturime la urechi. Roţile trăsurilor şi ale căruţelor cu butoaie de bere şi alte mărfuri împrăştiau zăpada în toate direcţiile. Vizitiii strigau la cai.

Flossie strânse din buze. Bădărani de înghesuială. Se confruntase cu ei de când se întorcea zilnic de la Şcoala de Arte Aplicate şi trebuia să dea piept cu ei şi acum. Singura modalitate de a-i evita era să se întoarcă pe jos acasă, dar nici asta nu era o opţiune fezabilă. Zilele de iarnă erau scurte, iar femeile care mergeau singure pe stradă după lăsarea întunericului o făceau pe propriul risc. Poate că avea să poată economisi ceva bani în fiecare lună ca la primăvară să-şi cumpere o bicicletă.

Capitolul 11

Lăsându-şi capul uşor într-o parte, Flossie cerceta masa lungă, plină de crestături, care acoperea aproape toată suprafaţa sufrageriei pensiunii Klausmeyer. Dinspre bucătărie răzbăteau arome de tocană şi pâine cu bicarbonat. Clopoţelul care anunţa servirea mesei avea să răsune peste douăzeci de minute, iar chiriaşii pensiunii aveau să îşi facă apariţia. Chiriaşi care pur şi simplu se aşezau la masă, mâncau şi apoi se întorceau în camerele lor. Şi de ce nu, când suprafaţa de lemn nu era acoperită cu o faţă de masă, când pe ea nu era nicio floare sau vreun alt aranjament care să-i îndulcească aspectul? Când şezuturile scaunelor desperecheate erau concave de la anii întregi de folosinţă, iar picioarele inegale îi forţau pe toţi să fie mereu atenţi, ca să nu se dezechilibreze? Când pe poliţa căminului nu erau niciun obiect decorativ, niciun sfeşnic? Când pe pereţii goi, plini de pete, nu era pus niciun tablou care să aline sufletul sau să stimuleze imaginaţia? Şi, cel mai grav dintre toate, când chiriaşii nu scoteau nicio vorbă, astfel că cinele nu erau însoţite de conversaţie? Ei bine, toate acestea aveau să se schimbe. Lui Flossie îi era extrem de dor de ai ei, şi casa părintească îi lipsea mai mult decât era dispusă să recunoască. Şi totuşi, trăise până acum ca un copil singur la părinţi, iar acum căpătase o familie nouă, una foarte mare. Şi nu avea de gând să stea cu mâinile în

sân şi să-i lase să se poarte de parcă n-ar fi stat cu toţii în aceeaşi casă.

Primul pas din planul ei era să schimbe locurile la masă. Aceiaşi oameni stăteau în aceleaşi locuri seară după seară, fără să se deranjeze vreodată să schimbe vreun cuvânt cu cei din jurul lor. Nu şi în seara asta! La cina din seara aceasta, toţi aveau să se prezinte. Îşi trecu vârful degetului peste cartonaşele de loc pe care le avea în cealaltă palmă. Săptămâna trecută, îşi petrecuse toate serile pictând păsări cântătoare pe ele şi apoi caligrafiind numele colocatarilor ei. Dar asta fusese partea uşoară. Mai greu era să se hotărască cine avea să stea unde.

*

Când auzi clopoţelul care anunţa servirea cinei, Reeve îşi ridică privirea către cadranul ceasului său de perete, surprins să descopere că se făcuse deja şapte. Deşi articolul său fusese publicat pe una dintre paginile din spate ale ziarului, evident fusese citit de o mulţime de femei – şi toate aveau opinii foarte ferme despre el. Îşi puse condeiul în suportul său, după care puse capacul călimării. Poate că femeile nu aveau drept de vot, dar asta nu le împiedica să se facă auzite. Veniseră la redacţie, cu articolul lui în mână, şi ceruseră să se publice o retractare. Redacţia le invitase să scrie chiar ele una, însă Reeve ar fi fost surprins să o vadă publicată. Şi totuşi, spera că avea să apară. Această controversă avea să atragă atenţia asupra articolelor sale, iar, dacă era vreun subiect care avea nevoie de atenţie, acesta era în mod clar mişcarea de emancipare a femeilor.

Nu-i spusese nimic noii sale vecine despre grevişti sau despre întoarcerea acasă. Ar fi fost o pierdere de vreme din partea lui, şi nu voia să se lanseze într-o discuţie cu ea – şi în niciun caz nu într-una neplăcută.

Ridicându-se, îşi luă sacoul de pe spătarul scaunului, şi-l puse rapid şi traversă holul, către camera doamnei Dinwiddie.

— Cred că am auzit clopoţelul de cină, doamnă. Coborâm?

Oprindu-se din tricotat, bătrâna văduvă îşi puse lucrul deoparte şi se ridică cu greu. Părul ei îl trimitea pe Reeve cu gândul la fibrele de sticlă. Ca de obicei, şi-l strânsese într-o coafură de modă veche care probabil fusese foarte populară în tinereţea ei. El nici nu putea să-şi închipuie cât timp îi luă să-şi înfăşoare sulurile acelea de păr în jurul capului, ca nişte cârnaţi puşi unii peste alţii.

— Vreţi să vă dau eu bastonul? o întrebă.

Femeia flutură din mână, pentru a refuza. Rochia ei cenuşie nu avea mâneci largi, bufante, cum purtau cele mai multe femei, ci unele drepte, practice.

— Nu, nu. Mă ţin de braţul dumitale.

Reeve schiţă o uşoară plecăciune.

— În cazul acesta, sunt cel mai norocos dintre bărbaţi.

— Ah, taci! Nu-i cazul să-ţi iroseşti galanteria cu mine. Mai bine ai păstra-o pentru domnişoare, ele sigur o s-o preţuiască.

Cu toate acestea, plăcerea din tonul ei îi contrazicea spusele. Reeve o prinse uşor de braţ.

— Eu nu am ochi decât pentru dumneavoastră, după cum foarte bine ştiţi.

— Aiureli! Pe partea dreaptă, de după o porţiune de păr rar, încâlcit, i se întrevedea pielea roz a capului. Ai observat-o pe fata cea nouă? Uite, ei ai putea să-i faci curte şi să-i culegi margarete.

Reeve zâmbi pentru sine, nu doar datorită expresiei învechite, ci şi pentru că o auzea din partea unei persoane de la care nu s-ar fi aşteptat.

— Avem o fată nouă aici?

Aranjându-şi mai bine ochelarii rotunzi pe nas, bătrâna doamnă tuşi afectat.

— Ai observat. Doar că nu vrei să recunoşti.

— Ceea ce am observat e parfumul încântător cu care v-aţi dat în seara asta. E nou?

Ochii ei se luminară.

— Păi… da, este. Tocmai ce mi-a ajuns, de la

Montgomery Ward. Se numeşte „Floare de pajişte”.

Reeve îi ridică încheietura la nas.

— Da, miroase pe măsura numelui.

Femeia scoase un ţâţâit neîncrezător, dar, când intrară în sufragerie, zâmbea larg şi paşii îi erau mai sprinteni.

La intrare, noua chiriaşă îi întâmpină ca şi cum ar fi fost gazda unui dineu, iar ei invitaţii ei.

— Bună seara, doamnă Dinwiddie. Cartonaşul dumneavoastră e chiar aici, scaunul cel mai apropiat de uşă, cred. Al dumneavoastră, domnule Wilder, e acolo, în celălalt capăt al mesei.

Bărbatul îi aruncă o privire piezişă. De unde ştia cum îl chema? El nu îi adresase niciun cuvânt, deşi ştia totul despre ea graţie peretelui subţire care îi despărţea.

— Cartonaşe de loc? întrebă doamna Dinwiddie.

Ceilalţi locatari dădeau târcoale mesei, scoţând tot felul de exclamaţii la adresa diferitelor cartonaşe de loc. Chiar şi proprietăreasa, o femeie subţirică şi trasă la faţă, puse pe masă un castron cu cartofi, după care pe chip îi apăru o expresie însufleţită neobişnuită, în timp ce privea peste umărul domnişoarei Love, cercetând aceste accesorii inedite ale mesei ei.

— Chiar aşa, răspunse domnişoara Jayne. Mă gândeam că ar fi distractiv să stăm lângă cineva nou în seara asta.

Reeve îşi reprimă un mârâit. Ce Dumnezeu era aiureala asta?

— Nu m-ai aşezat lângă domnul Oyster, nu? Încruntându-se, doamna Dinwiddie se aplecă spre ea, dar nu se deranjă să coboare tonul. Mă tem că e pornit pe calea pierzaniei, ascultă la mine!

Funcţionarul comercial în discuţie îşi ridică privirea auzindu-şi numele. Un bărbat numit Oyster[2] ar fi trebuit să fie chel, palid, cu pielea rece şi umedă. În loc de asta, vecinul lor avea un păr bogat, mereu ciufulit, tenul într-o

2 În engleză, în original, „stridie“ (n.tr.)

nuanţă caldă şi avea mereu un zâmbet pregătit când se afla vreo femeie prin apropierea sa. Întâlni privirea domnişoarei Jayne, mişcă jucăuş din sprâncene şi apoi îi făcu cu ochiul.

Reeve trebuia să-l ţină sub observaţie pe individul acela. Când femeile nu erau de faţă, Oyster nu vorbea despre altceva decât despre fostele sale cuceriri – mai ales dacă era vorba despre „femei emancipate”, independente. Poate că domnişoara Jayne vorbea întruna şi era o pacoste pentru solitudinea liniştită pe care Reeve o preţuia nespus, dar doamna Dinwiddie avusese dreptate: domnişoara Jayne era şi o tânără superbă – numai bună să fie dusă de nas de un fluşturatic precum Oyster.

Când doamna Dinwiddie începu să se îndepărteze, Reeve o opri cu o uşoară apăsare pe braţ.

— Mă tem că eu şi doamna Dinwiddie stăm întotdeauna unul lângă altul.

Domnişoara Jayne schiţă un zâmbet.

— Da, am observat. Tocmai de aceea v-am aşezat în celălalt capăt al mesei faţă de ea.

— Dar eu nu vreau să stau la celălalt capăt al mesei faţă de ea.

Doamna Dinwiddie îl mângâie uşor pe mână.

— Gata, gata, domnule Wilder, nu e nicio problemă. E doar pentru o seară. În plus, nu e ca şi cum nu ne-am vedea în fiecare după-amiază, la ceai.

Reeve se încruntă. Nu asta era ideea. Întâlnirile lor la ceai erau o metodă de a se asigura că nu muncea încontinuu până la cină, iar pentru ea reprezentau o întrerupere a monotoniei după-amiezilor ei. Nu avea nicio legătură cu cina.

Şi totuşi, decât să facă o scenă, o conduse la locul ei şi îi trase scaunul, ajutând-o să se aşeze. Domnişoara Jayne nu numai că îi rezervase locul chiar din faţa lui Oyster, ci îl pusese lângă ea pe domnul Nettels, un profesor de muzică îngâmfat care-i privea pe toţi de sus doar pentru a se pune pe el într-o lumină mai bună. Biata femeie urma să aibă parte de o cină dezastruoasă!

După ce o strânse uşor de umăr, compătimitor, porni în căutarea cartonaşului său de loc. Pe el erau desenaţi piţigoi – tocmai piţigoi, dintre toate lucrurile de pe lume! Nu suporta piţigoii. Făceau un tărăboi cum nu se putea mai enervant şi, odată ce se porneau, nimic nu-i mai putea opri din flecăreală.

Aşezându-se pe scaun, îşi puse şervetul în poală şi aruncă o privire la noul mod de aranjare a invitaţilor. Domnişoara Jayne îi pusese pe toţi după sistemul fată-băiat, fată-băiat, iar pe el îl pusese tocmai lângă colega ei de cameră, în vreme ce în faţa lor se aflau locurile celor doi proaspeţi însurăţei ai pensiunii, aşa că pe tot parcursul mesei avea să fie nevoit să le îndure dulcegăriile şi gângurelile.

Domnul Holliday, un bărbat de patruzeci de ani care de curând luase de soţie o fată de şaisprezece ani, îşi ajută consoarta să se aşeze, mângâind-o uşor pe braţ.

Domnişoara Jayne stătea în mijloc, de unde putea să vadă cel mai bine toată masa. Îşi strânsese părul negru, foarte bogat, în creştet, în modul aparent dezordonat pe care Charles Gibson îl făcuse celebru în numeroasele sale schiţe în peniţă. Poate că ochii ei căprui şi zâmbetul amabil îi hipnotizau pe toţi cei de la masă, însă el nu se lăsa păcălit.

— Cât dăm coşul de pâine din mână în mână, m-am gândit că ar fi drăguţ dacă ne-am distra cu un joculeţ.

Reeve o măsură din priviri. Doar nu vorbea serios, zău!

— Sub farfuria fiecăruia e un bileţel pe care e scrisă o întrebare.

Domnul Oyster îşi duse imediat mâna către farfurie.

— Un moment, un moment! Domnişoara Jayne îi atinse braţul. Nu trageţi cu ochiul! Nu înainte să aflaţi regulile jocului…

Aşezat în stânga ei, domnul Holliday îi întinse coşul de pâine, într-un soi de întrebare mută. Domnişoara Jayne dădu uşor din cap, într-o acceptare amabilă.

— Da, vă rog.

Bărbatul îi puse o chiflă pe farfurie, după care dădu coşul persoanei aflate în dreapta ei, domnul Oyster.

— Pe parcursul mesei, continuă tânăra, vom citi pe rând întrebările de sub farfuriile fiecăruia. Însă întrebarea pe care o citiţi nu vă va fi adresată vouă, ci persoanelor care stau chiar de cealaltă parte a mesei. Aşa, nu aveţi cum să trişaţi şi să formulaţi un răspuns pe ascuns.

Mai multe dintre persoanele din jurul mesei chicotiră, amuzate. Reeve îşi schimbă poziţia pe scaun, încercând să se acomodeze cu umflăturile stranii ale acestui scaun deloc familiar. Cu ochii la soţul ei, doamna Holliday îşi împreună mâinile. Bărbatul îi adresă un zâmbet afectuos şi o ciupi uşor de sub bărbie.

— Domnule Wilder? i se adresă domnişoara Jayne. Ce-ar fi să începem cu dumneavoastră, şi apoi să o luăm pe rând, de-a lungul mesei?

Toate privirile se aţintiră asupra lui. Reeve simţi un val de fierbinţeală urcându-i pe gât, spre obraji.

— Nu vreau să vă jignesc, domnişoară Jayne, dar…

Cu coada ochiului, observă că expresia doamnei Holliday se umbri. Surprins, îşi dădu seama că ar fi citit întrebarea pentru ea, căci ea se afla în faţa lui.

Cu un oftat, îşi şterse mâna pe şervet, după care luă bileţelul de sub farfurie. Pe margini avea pictate nişte personaje miniaturale. Două dintre ele erau pe un derdeluş. Alte două se băteau cu bulgări de zăpadă. Unul făcea îngeraşi de zăpadă, iar în partea de jos erau înfăţişaţi un bărbat şi o femeie care patinau pe un iaz îngheţat.

Desenele erau simple, dar fermecătoare. Aproape copilăreşti.

— Domnule Wilder? îl îmboldi domnişoara Jayne.

Reeve îşi drese glasul.

— Da. Să vedem… îşi ridică privirea către doamna Holliday. Care e activitatea dumneavoastră de iarnă preferată?

Gura tinerei se deschise, formând un „O” mititel. Ochii ei albaştri îi căutară pe cei ai soţului ei.

— Ah, vai de mine! Sunt atâtea… Nu ştiu, pur şi

simplu. Ia să vedem… cred că patinajul, nu?

Chipul domnişoarei Jayne se lumină.

— Chiar aşa? Asta e şi preferata mea. Cuprinse cu privirea întreaga masă. Cui îi mai place să patineze?

Neştiind ce să facă cu bileţelul, Reeve îl băgă în buzunarul de la piept, ascultând oarecum distrat răspunsurile celorlalţi. Deşi copilărise în New Jersey şi avusese un iaz chiar în spatele casei, el nu patinase efectiv niciodată – nu pentru că nu ar fi vrut, ci pentru că nu avusese voie. Stătuse la fereastra camerei lui, aflate la etaj, şi se uitase cum patinau ceilalţi oameni din oraş. Colegii lui de şcoală. Celelalte familii. Îndrăgostiţi. Bătrâni. Dar el, niciodată.

În stânga lui, domnişoara Love scoase bileţelul de sub farfuria ei. Pe marginile acestuia erau desenate personaje care citeau din cărţi. Un bărbat într-un fotoliu, care trăgea dintr-o pipă. O tânără, care stătea la fereastră. Un băieţel, întins pe covor. O femeie care le citea mai multor copii, adunaţi la picioarele ei.

— Care e ultima carte pe care aţi citit-o până la final? îl întrebă ea pe domnul Holliday.

Reeve îl cercetă pe bărbatul respectiv, întrebându-se ce ar putea vedea la el o fetişcană de şaisprezece ani. Era destul de plăcut, îşi dădu seama Reeve, şi bine clădit, dar era suficient de bătrân încât să-i fie tată, iar prin părul negru, bogat, şi prin mustaţă îi apăruseră deja câteva fire albe.

Mângâindu-şi bărbia, domnul Holliday îi adresă un zâmbet domnişoarei Love.

— *Ultimul mohican,* de James Cooper.

— Ah, n-am citit-o pe asta, rosti domnişoara Jayne. E despre nişte fete care sunt răpite de indieni, nu?

Şi aşa mai departe, toţi cei din jurul mesei îşi aduseră contribuţia, pe tot parcursul cinei. Reeve nu avu nevoie de prea mult timp pentru a-şi da seama că domnişoara Jayne îi studiase atent pe toţi cei care locuiau la pensiune. Întrebările ei erau prea bine ţintite pentru a fi întâmplătoare.

Probabil că doamna Holliday făcuse îngeraşi de zăpadă şi alergase pe derdeluş până anul trecut. Reeve se întreba dacă patinajul chiar era activitatea ei de iarnă preferată sau pur şi simplu i se păruse cea mai potrivită pentru o femeie măritată. Deşi soţul ei era fotograf, umbla adesea cu câte o carte sub braţ şi, când doamna Klausmeyer adusese tocana de la bucătărie, tocmai făcea un rezumat sumar al acţiunii din ciclul „Aventurile lui Ochi-de-şoim”.

Domnişoara Jayne abordase un subiect sigur cu domnul Oyster şi îl întrebase la ce mâncare ar renunţa dacă ar fi nevoit să o facă. Doamna Dinwiddie spuse că secretul unei căsnicii fericite era să te asiguri că persoana aleasă te iubea mai mult pe tine decât pe sine însuşi.

Sărbătoarea preferată a profesorului de muzică era Crăciunul. Parfumul preferat al domnişoarei Love era cel al caprifoiului, iar domnişoara Jayne mărturisi că, în copilărie, activitatea ei preferată era să meargă la plimbare cu tatăl ei – chiar şi pe ploaie.

Ferindu-şi privirea, Reeve se şterse la gură cu şervetul. Ce viaţă fermecată avusese! O mamă care o îmbrăca în haine demne de o prinţesă şi un tată care se purta cu ea ca şi cum ar fi fost una. Plimbări prin ploaie? El nu mersese niciodată prin ploaie doar aşa, de plăcere. Nici măcar nu-i trecuse prin minte.

— Domnule Wilder? Ochii senini ai doamnei Holliday erau aţintiţi asupra lui, în aşteptare, iar în mâini ţinea un bileţel.

Reeve se îmbujoră.

— Îmi cer scuze, nu eram atent. E rândul meu?

— Da.

— Aţi putea repeta întrebarea, vă rog?

Tânăra se uită la soţul ei, ca şi cum ar fi vrut să se asigure dacă Reeve era serios sau doar se juca cu ea, însă bărbatul dădu din cap, încurajator, astfel că doamna Holliday citi din nou întrebarea de pe bileţelul ei:

— Dacă ar fi să schimbaţi un singur lucru în societatea noastră, care ar fi acela şi de ce?

Imediat, îşi aţinti privirea asupra domnişoarei Jayne. Pe chipul ei era întipărită o expresie de interes politicos. Nimic care să indice faptul că îl studiase atât de îndeaproape încât în doar două săptămâni petrecute aici îşi dăduse seama de pasiunea lui pentru păstrarea integrităţii familiei şi a comunităţii.

În mod clar, pereţii dintre camerele lor erau subţiri, însă Reeve nu avea pe nimeni căruia să-i dezvăluie principiile sale. Singurele vizite la care participase fuseseră în camera doamnei Dinwiddie, nu într-a sa, aşa că domnişoara Jayne nu avea cum să îl şi auzit spunând nimic. Nici el, nici alţii – din câte ştia el – nu stăteau în salon seara. Dimineţile, domnişoara Jayne mergea la serviciu cu tramvaiul, în timp ce el rămânea în cameră, scriind. Şi-atunci… cum de ştia să-i pună o astfel de întrebare? Asta dacă nu cumva îi citea articolele. Chiar şi aşa, era chiar atât de uşor de descifrat? Era atât de transparent?

— Domnule Wilder?

În glasul doamnei Holliday se citea un dram de nesiguranţă.

— Îmi cer scuze. Reeve îşi şterse din nou gura cu şervetul. E o întrebare destul de complexă. O întrebare la care nu aş putea să dau un răspuns succint. Ce-ar fi dacă v-aş spune în schimb care e anotimpul meu preferat?

Domnişoara Jayne îi adresă un zâmbet tolerant.

— Aiureli! Sunt convinsă că oricine scrie articole ca ale dumneavoastră e în stare să ne rezume în câteva cuvinte ce ar putea să facă societatea noastră pentru a deveni mai bună.

Reeve se uită lung la ea. Chiar le citise. Se foi din nou în scaun.

— Anotimpul meu preferat e iarna.

Domnişoara Jayne ridică dintr-o sprânceană.

— Vă e frică să răspundeţi la întrebare?

— În niciun caz. Reeve se săturase de joculeţul acesta. Se săturase de toată vorbăria asta. Se săturase să stea în alt loc, când toată lumea ştia că scaunul lui era mai confortabil, iar acum pe el stătea domnul Nettels. Pur şi

simplu am terminat de mâncat şi am de respectat un termen de predare. Aşa că mă tem că…

Din nou, pe chipul tinerei doamne Holliday apăru o umbră. Ei, pe toţi dracii! Dacă nu răspundea la afurisita aia de întrebare, ea avea să considere că i se adusese un afront personal.

Oftând din greu, îşi luă şervetul din poală şi îl puse pe masă.

— Dacă ar fi să schimb ceva în societatea noastră, aş stăvili cruciada recentă a „femeilor emancipate” care vor să distrugă convenţiile trecutului şi să calce în picioare tradiţiile. Se sprijini mai bine de spătarul scaunului. Motivul pentru care strădaniile lor de a obţine independenţă economică sunt atât de grave e că rolul pe care îl au în momentul de faţă în societate are o importanţă critică. Orice schimbare a sa ar avea consecinţe colosale asupra fiecărui individ, ba chiar asupra întregii omeniri. Ridicându-se, apucă partea de sus a spătarului scaunului său. Lemnul se clătina sub atingerea sa. Oricât şi-ar dori, femeia emancipată nu poate să se pripească, închipuindu-şi cu aroganţă că toate lecţiile pe care ni le oferă istoria pot fi răsturnate cu uşurinţă, iar societatea nu poate fi transformată dintr-odată într-un paradis social şi economic prin aplicarea unei formule simple pe care a născocit-o.

Buzele domnişoarei Jayne se întredeschiseră.

Ar trebui să se oprească. Nu prea era un subiect potrivit pentru o discuţie la cină. Şi nu era ca şi cum el ar fi putut să schimbe cu adevărat societatea. Şi totuşi, toată această situaţie îi alimenta frica şi furia, astfel că nu reuşi să-şi stăvilească discursul.

— Bărbatul, şi nu femeia, e cel care s-a luptat de-a lungul secolelor cu forţele naturii şi le-a supus voinţei sale. El e cel care a nimicit hectare şi hectare de junglă şi păduri, care a făcut deşertul să înflorească precum o rază, care a înălţat oraşe măreţe, care a creat state şi a pus bazele marilor imperii. El e cel care a lansat flote pe apele învolburate ale oceanelor, care a împodobit pământul cu un strat de civilizaţie, care a unit umanitatea într-o mare

societate frăţească, cel care a stabilit un cadru de legi şi a dezvoltat ştiinţele. Împingându-şi scaunul sub masă, îşi îndreptă spatele. Dacă femeile şi-au propus să facă munca bărbaţilor, lucrurile pe care aceştia le-au făcut vitejeşte timp de nenumărate secole, atunci de ce nu a ales Eva să trăiască separat faţă de Adam chiar de la începuturi? De ce nu l-a tratat ca de la egal la egal? De ce nu a devenit concurenta, rivala lui? Strânse din buze. Vă spun eu de ce. Pentru că, dacă femeile ar avea independenţă economică, între ele şi bărbaţi ar apărea neîncredere şi invidie. Ar submina fundaţia care susţine toate societăţile de pe lumea aceasta. Viitorul nostru, ca rasă, depinde de capacitatea de-a menţine viaţa femeii unită cu a bărbatului, într-un mod plin de încredere, respect şi afecţiune. Iar acum, dacă-mi permiteţi, eu mă retrag, am de lucru.

Răsucindu-se pe călcâie, ieşi încet din încăpere, lăsând în urmă o tăcere deplină.

Capitolul 12

Flossie stătea perfect nemişcată, în pragul camerei domnului Wilder. Uşa era larg deschisă. Răpăiala ploii de afară şi covorul ros din hol îi mascaseră apropierea. Bărbatul stătea oarecum cu spatele, căci şedea pe capătul patului, cu corpul orientat către fereastră. Ploaia accentuase noroiul atotprezent de pe străzi, astfel că atmosfera camerei era murdărită de mirosul lui subtil.

Profită de acest moment spontan şi sincer pentru a-l studia. Îşi dăduse sacoul jos, iar cămaşa albă se întindea peste spatele lat. Purta o pereche de bretele încrucişate, care prindeau anumite părţi ale cămăşii, făcând-o să se încreţească, şi îi atraseră ochii către pantalonii lui maro, care cuprindeau o talie zveltă. Materialul era pus la încercare de conturul coapselor musculoase.

Umezeala din aer îi pleoştea oarecum părul, însă lui îi accentua cârlionţii blonzi, scurţi. La picioarele lui torcea o

pisică gri, cu o înfăţişare demnă de milă, iar el îi mângâia blana udă şi încâlcită. Flossie se întrebase adesea de ce îşi ţinea mereu fereastra întredeschisă, chiar şi în zilele cele mai friguroase. Ei bine, acum ştia. Bărbatul îi tot şoptea ceva pisicii, după care râse uşor când o văzu că se rostogoli pe spate, cerând să fie mângâiată pe burtică.

Îşi acoperise perna cu o pătură de un verde stins, într-un stil perfect masculin de a-şi face patul. Nu avea perdele la fereastră, iar pe noptieră nu se vedea niciun obiect decorativ. Flossie nu mai văzuse niciodată o cameră atât de golaşă, de spartană, total lipsită de obiecte personale şi de tablouri.

Doar biroul îi oferea oarecum o perspectivă asupra persoanei lui, dar chiar şi pe el nu se vedeau decât foarte puţine obiecte, toate aşezate cât se poate de ordonat. Hârtiile îi erau stivuite cu grijă, flacăra lămpii cu ulei îi pâlpâia, condeiul stătea în suportul lui, iar capacul călimării era fixat cu grijă. Iată deci cât avea de lucru! În mod clar, fusese un pretext pentru a scăpa de la masă.

După plecarea lui, locatarii se arătaseră mai impresionaţi de numărul cuvintelor pe care le rostise decât de subiectul abordat propriu-zis. Din spusele lor, vorbise mai mult în aceste câteva minute decât în tot anul de când se mutase aici. Totuşi, pe ea o impresionaseră subiectul şi abordarea sa înflăcărată. Îi citise articolele, ştiuse că era îngrijorat în privinţa mişcării femeilor. Nu-şi dăduse însă seama şi cât de îngrijorat era.

În mod clar, tatăl ei l-ar fi simpatizat. Dacă ar fi fost să se întâlnească, sigur ar fi descoperit că aveau multe lucruri în comun. Dar, având în vedere ce părere avea tatăl ei despre faptul că ea locuia aici, erau puţine şanse că aşa ceva să se întâmple. Şi totuşi, fusese o revelaţie să audă din gura domnului Wilder ceea ce tatăl ei nu voise să-i spună – sau poate nu putuse. Ea devenise o femeie emancipată mai mult din cauza circumstanţelor. Nu participase la nicio demonstraţie a femeilor sau la vreo întrunire. Nu voia decât să fie plătită pentru munca prestată, astfel încât să se poată duce la şcoala de artă. Şi

o afectase destul de tare să i se spună că asta avea să ducă la distrugerea întregii omeniri.

Chiar şi aşa, în ciuda discursului lui, jocul ei fusese un succes răsunător. Toată lumea rămăsese la masă, discutând, până ce, într-un final, doamna Klausmeyer îi dăduse afară din bucătărie. Căzuseră de acord să se întrunească din nou în salon, însă Flossie voia ca toţi cei de-ai casei să fie prezenţi. Astfel, se scuzase preţ de câteva momente pentru a veni după domnul Wilder.

Ridicând mâna, bătu uşor în uşa deschisă.

Bărbatul se uită peste umăr, după care îşi îndreptă uşor spatele.

— Nu vă ridicaţi, rosti ea. Am venit doar să văd ce faceţi.

Reeve aruncă o privire către sacoul său, care fusese lăsat pe spătarul scaunului de la birou, şi dădu să se ridice.

— Nu vă ridicaţi, repetă Flossie, după care arătă către pisică. Văd că aveţi un prieten.

Reeve se lăsă din nou în jos.

— Plouă.

— De fapt, cred că s-a transformat în ninsoare.

Tânărul aruncă o privire către fereastră.

— Nu, voiam să spun că vine mereu când plouă… sau ninge.

— Motanul?

— Da. Bine… e fetiţă. Şi da, vine, dar doamnei Klausmeyer nu i-ar plăcea deloc să ştie asta.

— N-o să-i spun nimic.

Reeve o cercetă, cu ochii ascunşi de semiîntuneric, căci lumina proiectată de lampa de pe birou nu ajungea chiar atât de departe.

— N-o las să se suie pe pat, zise el. Îi fac o salteluţă pe jos. Nu deranjează pe nimeni. Nici nu miaună, doar toarce.

Încrucişându-şi braţele, Flossie se sprijini de cadrul uşii.

— Cum o cheamă?

— Nu ştiu. Jucându-se cu pisica, îi atinse nasul,

lăbuţele şi urechile într-un ritm rapid, în timp ce animalul tot încerca să îl nimerească.

De ce nu îi dăduse un nume? În loc să-l întrebe, preferă să-şi rostească invitaţia.

— Toată lumea s-a adunat în salon. O să jucăm ceva. Am găsit un joc în dulapul doamnei Klausmeyer.

În loc să-i răspundă, Reeve îşi frecă dosul degetelor de urechea pisicii. Închizând ochii, pisica se apăsă de el şi continuă să toarcă zgomotos.

Flossie îşi lăsă capul uşor într-o parte.

— Ne-ar plăcea să veniţi şi dumneavoastră.

— Îmi pare rău, nu pot. Trebuie să lucrez.

Flossie se uită din nou spre biroul lui golaş şi la călimara cu capacul pus.

— Dar sunt toţi acolo.

— Poate data viitoare.

Reeve tot nu-şi ridicase ochii spre ea, menţinându-şi atenţia asupra pisicii.

— Asta pentru că sunt o femeie emancipată?

Oprindu-se, Reeve îşi propti coatele pe genunchi.

— Nicidecum. Îmi pare rău pentru mai devreme… nu ştiu ce m-a apucat.

— Să nu vă pară rău. V-am pus o întrebare şi mi-aţi răspuns, pur şi simplu.

Reeve o cercetă din nou.

— Dar de ce aţi întrebat asta? De ce a fost ceva total diferit faţă de întrebările celorlalţi?

— Nu ştiu. Nu era chiar complet adevărat. Ce să zic… da, bine. Poate că a avut o oarecare legătură cu articolele dumneavoastră din ziar.

— Chiar aşa? Bărbatul îşi îndreptă spatele, adoptând o poziţie mai relaxată. Ei bine, acum am şi eu o întrebare pentru dumneavoastră. Cu ce fel de desene aţi tivit bileţelul cu întrebarea mea – cea pe care mi-a citit-o doamna Holliday, adică?

Îndreptându-şi privirea către colţul tavanului, Flossie îşi muşcă buza de jos.

— Păi… să vedem. Unul reprezenta un bărbat care

trăgea o femeie după el, cu un lanţ petrecut pe după gât. Un altul era cu o femeie care era gonită de la universitate de o mulţime de bărbaţi în robe negre. Apoi… o femeie trudind din greu deasupra unei vane pline de clăbuci. Şi ultimul arăta un tată care băga în propriul buzunar toţi banii pe care îi câştiga fiica lui.

— Poate că avea nevoie de ei pentru a pune pe masă mâncare pentru toată familia.

— Poate că nu.

Reeve expiră prelung.

— Nu suntem nişte tirani… noi, bărbaţii, să ştii.

— Nu?

— Nu am nici cea mai mică dorinţă să le condamn pe femei să fie întemniţate în bucătării unsuroase, privându-le pentru totdeauna de evoluţie intelectuală. Eu mă gândesc în primul rând la interesele lor. Ale lor şi ale copiilor lor.

În loc să-l provoace în continuare, Flossie se hotărî să îi întindă o ramură de măslin.

— În cazul acesta, n-aveţi de ce să nu staţi şi dumneavoastră cu noi în salon.

Urmă o clipă de tăcere.

— Îmi pare rău.

Flossie se gândea că ar fi putut să îl şantajeze. Să-i spună că avea să-l denunţe că primea în cameră o pisică vagabondă, însă, bineînţeles, n-ar fi făcut în veci aşa ceva. Totuşi, trebuia să-i vină o idee, dar momentan avea să îl lase în pace.

Desprinzându-se de cadrul uşii, făcu un pas înapoi.

— Bine atunci, data viitoare. Noapte bună, domnule Wilder!

— Domnişoară Jayne…

Pisica mişcă iute din lăbuţă şi îl nimeri chiar pe dosul palmei. Reeve îşi trase instantaneu mâna.

— Ei, nu, nu! Uşurel!

Flossie se puse în mişcare, însoţită de-a lungul holului de dialogul lui unilateral.

Capitolul 13

Domnul Tiffany băgă capul în magazie.

— Aha, iat-o!

Flossie se ridică.

— Domnule Tiffany! Mă bucur să vă văd. De-abia aşteptam să vă spun cât de mult îmi place sticla pe care o produceţi aici. E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată şi e un mare privilegiu să lucrez cu ea.

Cu un braţ lipit de talie, bărbatul schiţă o plecăciune.

— Mulţumesc foarte mult. Îşi îndreptă din nou spatele. Am tot vrut să vin pe aici, dar n-am putut să plec din fabrica din Corona.

Flossie nu-şi putea închipui că stătuse îmbrăcat aşa în fabrică sau că ar fi arătat la fel de nepotrivit cum păţise ea în prima zi de lucru. Şi totuşi, îşi acordă o clipită pentru a aprecia calitatea stofei de melanj de lână din care îi era croită haina, tăietura pantalonilor să-i maro din camgam, cu dungi subţiri, negre, şi pantofii de un cafeniu-roşcat care ajunseseră atât de populari, că bărbaţii îi purtau la orice, mai puţin la haine de seară.

— Domnişoară Upton, rosti el, salutând-o astfel pe Nan.

— Bună ziua, domnule Tiffany.

Nan ridică o bucată de sticlă, cu ochii ei ca de bufniţă şi mai albaştri în lumina puternică a soarelui.

Atenţia domnului Tiffany se întoarse la Flossie.

— Mi-ar fi plăcut să vedeţi sticla pe care am făcut-o ieri. Cel mai pur galben, peste care s-a adăugat roşu, exact cât trebuie ca să le dea anumitor părţi nuanţa aceea de oranj pe care o are soarele în secunda dinainte de a dispărea după linia orizontului.

Flossie îşi duse o mână în dreptul inimii.

— Ah, şi eu mi-aş dori să o fi văzut. Din ce spuneţi, cred că ar fi fost perfectă pentru înfăţişarea flăcărilor. Păcat

că nu facem vitralii cu focurile veşnice în care au fost aruncaţi Shadrach, Meshach şi Abednego.

Domnul Tiffany izbucni în râs.

— Poate c-o să pot convinge pe cineva să ne comande aşa ceva, dar eu chiar aş vrea s-o folosim pentru nişte narcise galbene.

— Narcise galbene?

Cu o expresie sfioasă, bărbatul ridică din umeri.

— Să nu mai spuneţi nimănui, dar m-am cam săturat să tot fac vitralii pentru biserici. Nu vor decât piese cu scene biblice tradiţionale. Nu prea lasă prea mult spaţiu pentru creativitate. Mă gândeam de ceva vreme să încercăm nişte naturi moarte sau chiar un peisaj cu subiect pastoral.

— Exact ca în tablourile dumneavoastră, spuse ea.

— Da, ca în tablourile mele.

Îi zâmbi, după care se uită la Nan, care tocmai ridica o bucată de sticlă de un albastru acvamarin în lumină.

— Ah, uitaţi-vă la sticla aia, domnişoară Jayne!

— N-ar fi perfectă pentru solzii unei sirene?

— O sirenă… Dând din cap, domnul Tiffany îşi permise un chicot. Chiar că ar merge. Ia să vedem… asta e sticla pe care aţi ales-o până acum?

— Da, domnişoara Upton a ales-o. Eu nu fac altceva decât să pun sticla înapoi la loc, dar să vedeţi numai ce a ales…

Ridicându-şi bărbia, Nan începu să-i arate fiecare bucată, după care indică nuanţa corespondentă de pe carton.

Cu mâinile în buzunare, domnul Tiffany asculta şi o privea cu atenţie. Când Nan termină, bărbatul îşi îndreptă privirea către Flossie.

— Dumneavoastră ce părere aveţi?

Muşcându-şi buza inferioară, Flossie se uită rapid la Nan. Ochii fetei se oţeliră, iar trupul îi era rigid.

— În mare parte, îmi place foarte mult ce a ales, răspunse Flossie, menţinându-şi tonul neutru.

— Deci nu aţi face nicio schimbare?

Flossie îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Păi… poate că da, însă doar câteva.

— Şi anume?

Evitând să se uite la Nan, Flossie se apropie de o grămadă de bucăţi de sticlă pe care aceasta le considerase nepotrivite, le trecu în revistă şi alese una care avea o culoare intensă, ce aducea aminte de planta de ghimbir. O ridică în lumină.

— Eu aş fi folosit-o pe asta pentru porţiunea din poala Fecioarei Maria – chiar aici. Arătă zona corespunzătoare de pe carton. Cred că zona asta trebuie să fie destul de închisă la culoare, ca să creăm umbre şi dimensiune.

Domnul Tiffany dădu aprobator din cap.

— Din moment ce vă ocupaţi de selecţia preliminară şi decizia definitivă o să aibă loc ulterior, trebuie să-i oferiţi persoanei care alege bucăţile cât mai multe opţiuni posibil, fără să-i prezentaţi totuşi tot inventarul din magazie. Asta e ceva de ţinut mine. Deci, de acum înainte, domnişoară Upton, vă recomand să alegeţi mai multe opţiuni din ce vă prezintă persoana care vă aduce sticlă din magazie. În al doilea rând, aţi avut dreptate, domnişoară Jayne, când aţi observat că bucata aleasă de domnişoara Upton pentru poala Fecioarei nu e chiar cea mai potrivită, dar mă tem că nici cea prezentată de dumneata nu e.

— Nu e? întrebă Flossie.

— Nu, culoarea e bună, însă avem nevoie de o bucată de sticlă foarte cutată. Care să dea iluzia că e vorba despre un material vălurit, strâns în poală, şi să ofere şi dimensiunea care ne lipseşte la opţiunea actuală. Ia să văd dacă pot să găsesc eu una.

În jumătatea de oră care urmă, domnul Tiffany analiză bucăţile alese de Nan, oferindu-le ambelor fete ocazia să găsească alte opţiuni, după care alese altele şi mai bune chiar el. De câteva ori, lui Flossie i se păru că bucăţile alese de ea erau la fel de potrivite ca acelea selectate de el, dar savura fiecare clipă petrecută cu ei. Faptul că era foarte bogat nu o impresionase prea tare, însă talentul lui reuşise să o facă.

Până ce domnul Tiffany se retrase, Flossie învăţase mai multe lucruri despre culori, texturi şi proiectare decât o făcuse într-o întreagă lună de cursuri la Şcoala de Arte Aplicate.

— Ah, Nan, nu-i aşa că e minunat?

— De-abia îl înţelegeam, la cât de sâsâit e. Fără să ţină prea mult cont de faptul că lucra cu un material fragil, stivui piesele pe care le aleseseră pe o tavă.

— O, Doamne, aproape că nici nu mai observ că vorbeşte uşor ciudat.

— Din ce am văzut, e mare prietenie între voi.

Flossie începu să ducă la loc piesele nefolosite în cuierele şi butoaiele din magazie.

— Am făcut cunoştinţă când a venit împreună cu doamna Driscoll la Şcoala de Arte Aplicate.

Ridicând tava cu sticla selectată, Nan îi adresă o privire severă.

— Ca să ştii, faptul că ţi-a acordat ceva atenţie azi nu înseamnă că te pregăteşte să te ocupi de selectat bucăţile de sticlă pentru vitralii. Pentru un asemenea post trebuie să ai multă experienţă şi talent – iar tu nu ai niciuna, nici alta. Ţi-aş sugera să nu te entuziasmezi prea tare.

Nan ieşi repede pe uşă, înainte ca Flossie să apuce să formuleze un răspuns. Mai bine, totuşi. Cel care îi veni în minte nu era chiar de natură să promoveze o relaţie de camaraderie, şi nu voia să şi-o facă duşmană pe Nan – sau pe vreuna din celelalte fete de la Tiffany. Acum, mai mult ca oricând, femeile trebuiau să fie unite.

Capitolul 14

— Care e primul lucru pe care vi-l amintiţi din copilărie?

„Imaginea mamei mele în sicriu”. Dar nu putea spune una ca asta…

În seara aceasta, domnişoara Love era cea care-i

adresa întrebarea, de cealaltă parte a mesei. O întrebare plasată de domnişoara Jayne. În mod clar, n-avea să-i adreseze acelaşi gen de întrebări pe care le punea celorlalţi, cum ar fi: „Când v-aţi cocoţat ultima oară într-un copac?” „Dacă aţi primi cadou o ambarcaţiune, ce nume i-aţi da?” „Dacă aţi fi o piesă de mobilier, ce aţi fi?”

Nu, întrebările puse lui nu erau niciodată simple. La o primă vedere, păreau destul de nevinovate, însă în realitate îl sondau destul de profund. Iar ea era conştientă de asta. O făcea intenţionat. Oare ar fi primit întrebări mai uşoare dacă ar fi stat cu ceilalţi în salon în fiecare seară? Sau dacă înceta să mai scrie articole despre femeile emancipate? Ar fi vrut să ia cina la el în cameră, dar doamna Klausmeyer nu permitea aşa ceva decât dacă ar fi fost bolnav, şi n-avea cum să prevadă ce ar fi făcut domnişoara Jayne dacă ar fi crezut că era bolnav.

Tăie o îmbucătură de scrumbie, după care o împunse cu furculiţa.

— Prima mea amintire din copilărie e cum stăteam în biserică, cu tata.

Toţi cei prezenţi îşi aţintiră privirea asupra domnişoarei Jayne. În mod clar, răspunsul dat de Reeve era insuficient. Rochia verde pe care o purta – cu dantelă, funde şi mâneci impunătoare, umflate – era mai potrivită pentru o ducesă decât pentru o femeie care muncea… Reeve observase, totuşi, că nu se mai îmbrăca aşa elegant când se ducea la atelierul lui Tiffany. Îşi păstra rochiile deosebite pentru cină şi jocurile din salon cu ceilalţi chiriaşi.

Domnişoara Jayne luă o gură de cidru.

— Ce a făcut acele momente în biserică atât de memorabile?

„Chiar în săptămâna aia mi s-a spus că mama era în rai”.

Reeve trase aer adânc în piept.

— Îl întrebasem pe tata unde e raiul.

Ceilalţi se uitară unii la ceilalţi, zâmbind amuzaţi.

Domnişoara Jayne înclină din cap, cu părul strâns la spate, într-o dezordine plină de meşteşug.

— Şi ce v-a răspuns?

— Nu mi-a dat niciun răspuns. Eram în biserică. Pur şi simplu mi-a arătat în sus.

Domnişoara Jayne îl luă şi mai tare în vizor, concentrând toată puterea ochilor ei căprui asupra lui. Reeve îşi simţi stomacul contractându-se. Avea un simţ de observaţie foarte bun – un pic cam prea bun.

— Şi dumneavoastră nu l-aţi crezut, nu-i aşa? îl întrebă ea.

— Ba da.

— Dar…?

Reeve lăsă să-i scape un oftat.

— Mult timp după aceea, am crezut că raiul şi podul bisericii erau unul şi acelaşi lucru.

În jurul mesei izbucni un cor de chicote lipsite de orice răutate.

— Şi cum aţi descoperit că nu erau?

— Am urcat odată şi am văzut că mama nu era acolo.

Brusc, clinchetul tacâmurilor conteni. Paharele se opriră la jumătatea distanţei către gurile mesenilor. Nimeni nu se mai foia; era ca şi cum ar fi împietrit cu toţii.

— Îmi pare foarte rău, rosti ea cu blândeţe, şi era cât se poate de sinceră.

Reeve putea observa că tristeţea ei era autentică. Reeve simţi un nod de emoţie ridicându-i-se în gât. Emoţie pe care o îngropase de mult alături de mama lui. Sau, cel puţin, aşa presupusese. Necrezându-se în stare să se stăpânească într-atât încât să vorbească normal, dădu pur şi simplu aprobator din cap şi se concentră din nou asupra farfuriei din faţa sa. Cu toate acestea, trecu mult timp până să poată fi în stare să mai înghită restul de mâncare.

Capitolul 15

Îngenunchind în faţa radiatorului cu gaz al doamnei Dinwiddie, Reeve ridică partea de sus, lăsând-o să se

sprijine pe balama, şi ridică rezervorul.

— N-ar trebui să dureze mult, după care îl aprind din nou, şi o să aveţi căldură în doi timpi şi trei mişcări.

— Mi-e bine, răspunse ea. Nu-i nevoie să te grăbeşti.

Reeve nu reuşi să-şi înăbuşe pe deplin zâmbetul. Doamna Dinwiddie stătea pe fotoliul ei cu perne umflate, cu o pătură peste umeri şi una peste picioare, cu fular la gât şi mănuşi în mâini. Pur şi simplu nu-i venea să creadă că tăiase vârfurile degetelor de la o pereche de mănuşi ca să nu-i îngheţe palmele, dar să poată totuşi să coasă.

Scoţând un briceag din buzunar, răzui stratul de cărbune acumulat pe marginea distribuitorului de flacără. Avea degetele înţepenite din cauza frigului, ceea ce făcea ca şi cea mai simplă sarcină să dureze mai mult decât normal.

— Ia spuneţi, ce faceţi acum? o întrebă.

— Tivesc o faţă de masă. Ai grijă să nu dai negreală de-aia pe covor, dragule.

— Doamna Klausmeyer mi-a dat un cearşaf vechi să-l întind peste covor. Dar o să am grijă totuşi. Aruncă o privire prin cameră. Avea feţe pe toate măsuţele, iar celelalte piese de mobilier erau acoperite cu milieuri. Unde o să puneţi faţa asta de masă?

— E pentru sufragerie.

— Pentru sufragerie?

Conducta din partea de sus a rezervorului se încăpăţâna să nu se lase clintită. Ridicându-se în genunchi, o prinse mai bine şi o împinse în sensul contrar acelor de ceasornic, până ce, într-un final, se deblocă.

— Da, răspunse doamna Dinwiddie. Domnişoara Jayne m-a rugat frumos să mă ocup eu de asta. Zice că, aşa, mesele o să fie mult mai plăcute şi mai îmbietoare, ca într-un cămin adevărat. Şi să ştii că sunt de acord cu ea.

Reeve se încruntă. Nu-şi putea închipui ca proprietăreasa lor să fie dispusă să dea bani pe ceva atât de frivol ca un material pentru faţă de masă.

— Şi de unde aveţi materialul?

— A, e o bucată veche pe care o ţineam la păstrare,

sub pat. Am găsit şi alta, din care ne-am gândit că ar ieşi nişte draperii încântătoare pentru salon.

— „Ne-am gândit”?

— Eu şi domnişoara Jayne.

— Deci o să faceţi şi draperiile?

— Nu, doamna Holliday a zis că se ocupă ea de ele.

— Dar materialul e al dumneavoastră?

— Îhî…

Acul doamnei Dinwiddie continua să împungă vioi marginea materialului de culoare albă.

Reeve îşi şterse palmele pe o cârpă.

— Şi dacă pe viitor o să vă daţi seama că aţi fi vrut să folosiţi materialul ăla pentru altceva?

— N-o să fie cazul.

— Poate aşa credeţi acum, dar e posibil să vă răzgândiţi mai încolo.

Privindu-l peste ramele ochelarilor, doamna Dinwiddie îi adresă un zâmbet plin de afecţiune, fără ca mâinile să i se oprească vreo clipă.

— Nu-i cazul să devii protector, june Wilder. Mă bucur foarte tare că îl folosesc la ceva bun.

Lui Reeve tot nu-i plăcea ideea. Domnişoara Jayne acapara toată pensiunea. La cină, cartonaşe de loc. Întrebări sub farfurii. Serile, jocuri de salon. Iar acum rechiziţionase materialele doamnei Dinwiddie. Dacă materialul ăla era o moştenire de familie? Dacă avea ceva planuri secrete cu el şi nu avusese încă ocazia să le pună în practică? Oricum nu i-ar fi spus nimic în acest sens nici domnişoarei Jayne, nici altcuiva.

— Aveţi vaselină?

Cu mari eforturi, reuşi să păstreze un ton politicos. Nu era supărat pe doamna Dinwiddie, ci pe afurisita aia de femeie emancipată care, în mod clar, se hotărâse că, dacă nu putea cuceri lumea, avea să cotropească în schimb pensiunea Klausmeyer. Strânse din fălci. Dar nu, doar mort să fie ca s-o lase!

— Uite acolo, pe comodă. Cu o mişcare din cap, arătă către o comodă mare, cu blat de marmură, pe care erau

înghesuite imagini înrămate, lumânări, flacoane şi suporturi de pălării. În stânga, aproape de margine.

Reeve rămase lângă comodă, copleşit şi stânjenit că trebuia să citească etichetele unor obiecte atât de intime şi cu atât mai mult că trebuia să scotocească printre ele.

— Vai de mine, ce frig e aici!

Domnişoara Jayne intră în cameră cu un şevalet din lemn şi îl puse lângă uşă. Ca de obicei, avea părul umflat, aranjat cu măiestrie în aşa fel încât să pară nearanjat. Îşi schimbase hainele de duminică, iar acum purta o fustă simplă, maro, şi o cămaşă cu dungi.

— Intră, dragă, intră. Doamna Dinwiddie se opri din lucru. Domnul Wilder îmi schimbă fitilul de la radiator. Nu mai durează mult.

— Bună ziua, domnule Wilder.

Domnişoara Jayne îi adresă un zâmbet strălucitor ca şi cum ar fi fost cât se poate de îndreptăţită să se afle aici, deşi toată lumea ştia că în după-amiezile de duminică Reeve o ajuta pe doamna Dinwiddie cu toate treburile de care soţul proprietăresei neglija să se ocupe.

Reeve nu se simţea în largul său cu prea multe persoane. Prefera să stea de unul singur. Cu toate acestea, doamna Dinwiddie nu era ca restul lumii. Era o bătrânică bună la suflet care-şi pierduse soţul şi fiul în niciun an, iar acum nu mai avea pe nimeni pe lume. Iar Reeve ştia mult prea bine cum era să treci prin asta.

Dar, mai mult de atât, doamna Dinwiddie îi punea mereu pe ceilalţi mai presus de ea. Reeve nu întâlnise niciodată o persoană atât de altruistă. Şi nu era vorba de ceva doar de faţadă. O studiase îndelung până să răspundă avansurilor ei prietenoase.

Şi totuşi, această calitate, care era cel mai bun atu al ei, reprezenta şi cea mai mare slăbiciune. Ar fi fost în stare să dea orice oricui, fără să se gândească vreun pic la nevoile, dorinţele şi confortul proprii. Ceea ce îl readucea cu gândul la problema feţei de masă şi a draperiilor. N-avea cum să ştie ce planuri avusese cu materialele respective, dar un lucru era clar: doamna Dinwiddie nu şi-ar fi folosit

puţinul spaţiu pe care îl avea la pensiune ca să îl depoziteze dacă nu ar fi avut o anumită semnificaţie pentru ea.

— Arătaţi-i unde e vaselina, domnişoară Jayne. Doamna Dinwiddie arătă cu degetul către partea stângă a comodei. E chiar acolo, lângă praful de lemn dulce.

Reeve cercetă rapid borcănaşele, sticluţele şi flacoanele împrăştiate pe partea stângă a hiatului comodei. Sigur putea să găsească vaselina! Nu avea nevoie de ajutor de la una ca ea.

Domnişoara Jayne se apropie din spatele lui, se opri preţ de nicio secundă, întinse mâna pe după el şi culese un tubuleţ pe care scria clar că conţinea vaselină.

— Poftim!

Reeve i-l înşfăcă din mână.

— Pentru ce e şevaletul?

Chipul tinerei se lumină.

— M-am hotărât să îi fac un portret fiecărui chiriaş de aici, de la numărul 438, începând cu doamna Dinwiddie.

— Portretul? Chiar acum? Azi?

Domnişoara Jayne izbucni în râs.

— O, Doamne, nu! N-o să pot termina într-o singură şedinţă. Azi fac doar schiţa. Apoi o să revin în fiecare duminică, pe la ora asta, până termin şi fazele următoare.

— În fiecare duminică?

— Da.

— Fix la ora asta?

— Aproximativ.

— De ce? întrebă el.

— Pentru că e singura zi în care sunt liberă după-amiaza şi pentru că, dacă vin mereu la aceeaşi oră, lumina nu se va fi schimbat prea tare.

Reeve se întoarse imediat şi o străpunse cu privirea pe doamna Dinwiddie.

După-amiezile de duminică şi le petreceau împreună. Şi le petrecea cu el. Nu cu el şi cu domnişoara Jayne.

Doamna Dinwiddie însă nu se uita la el, ci cumva într-o parte, tot atingându-şi buzele cu o mănuşă fără degete.

— Vai de mine! Şi va trebui să port aceeaşi ţinută în

fiecare duminică?

— M-ar ajuta mult, răspunse domnişoara Jayne.

— În niciun caz nu trebuie, rosti Reeve, aproape mârâind. Puteţi să vă îmbrăcaţi cum poftiţi. Domnişoara Jayne va trebui să se descurce.

— Păi… da, spuse domnişoara Jayne. Sigur că pot să mă descurc, ziceam doar că…

— Ştie exact ce ziceaţi, replică el tăios.

Doamna Dinwiddie se uită la el, ridică din sprâncene şi îl urmări cum se întoarce la radiator, se lasă pe podea şi se aşază turceşte. Reeve era conştient că se purta ca un mojic. Ca ea. Şi totuşi, chiar nu mai era nimic sfânt pe lumea asta?

Scoţând cu forţă capacul tubului cu vaselină, înmuie cârpa în el şi şterse bine conducta, astfel încât să nu se mai întţepenească data viitoare când urma să aibă nevoie să o desfacă.

Domnişoara Jayne mai făcu vreo câteva drumuri, aducând o pânză pe care o aşeză pe şevalet, apoi un bloc de schiţe pe care îl puse peste pânză, după care aduse câteva materiale pe care le aşeză pe noptiera doamnei Dinwiddie. Reeve refuză dinadins să se ofere să o ajute. În loc de asta, curăţă pânzele de păianjen, praful şi murdăria de pe conductele radiatorului.

Într-un final, domnişoara Jayne îşi trase un halat peste haine şi începu să-i închidă nasturii.

Doamna Dinwiddie îşi puse lucrul deoparte.

— Cred că ar trebui să pun la loc toate păturile astea, să poţi să mă vezi.

Reeve trânti sistemul de conducte, care făcu un zgomot puternic.

— Ba n-o să faceţi aşa ceva. Simţind cum îi pulsa o venă din zona maxilarului, o ţintui pe domnişoara Jayne cu o privire fixă. Aţi vrea să răcească doar ca să vă faceţi schiţa?

Domnişoara Jayne roşi puternic.

— Domnule Wilder, rosti şuierat doamna Dinwiddie. Nu i se întâmplase niciodată să folosească tonul acesta cu

el. De-ajuns!

Reeve îşi strânse pumnii.

— N-o să vă las să vă îmbolnăviţi. Poate să aştepte frumuşel până ce termin şi o să se facă iar cald în cameră sau poate să revină mâine.

— Mâine o să fie la serviciu.

— Atunci poate să se ducă dra…

— Domnule Wilder!

Un alt avertisment, mai apăsat decât cel anterior.

Întoarse butonul cu mişcări bruşte până ce sistemul de prindere se strânse în jurul fitilului.

— Are dreptate, rosti domnişoara Jayne, spărgând tăcerea tensionată. Foarte mare dreptate. Nu m-am gândit. O să aştept.

În sfârşit un dram de raţiune. Slavă Domnului! Poate că acum avea să plece.

— Atunci, veniţi şi staţi cu mine, cât aşteptăm.

Glasul doamnei Dinwiddie era plin de afecţiune şi de o doză deloc neglijabilă de compasiune, ca şi cum domnişoara Jayne fusese cea nedreptăţită. Apucând fitilul cu două degete, el îl ridică şi îl trase din sistemul de prindere.

— Nu, nu, răspunse tânăra. E în regulă. O să fac nişte schiţe de încălzire. Cărbunele ei începu să se mişte pe hârtie, zgâriind-o cu zgomot.

Doamna Dinwiddie nu-şi reluă lucrul. Semn clar că era nemulţumită. De el. Şi era doar vina domnişoarei Jayne. El şi doamna Dinwiddie se simţiseră bine până ce apăruse ea în discuţie, după care şi în carne şi oase.

Trăgând fibrele noului fitil de-o parte şi de alta a tubului, le ţinu fixate cu o mână, îşi ridică briceagul la gură, îl deschise cu dinţii şi apoi îl folosi pentru a împinge fibrele înspre rezervor. Străduindu-se să coboare cât mai mult fitilul, începu să-şi simtă firele de păr de pe ceafă ridicându-se. Cumva, nici el nu ştia cum, era sigur că cineva se uita fix la el. Şi nu era vorba despre doamna Dinwiddie, ci de ea.

Se uită cu coada ochiului. Domnişoara Jayne lucra la schiţă. Îi aruncă o privire rapidă şi încremeni. Imediat,

Reeve se concentră din nou asupra radiatorului, refuzând să se mai uite la ea. Fu nevoit să dea dovadă de perseverenţă, însă într-un final reuşi să coboare fitilul suficient ca şurubul de reglare să atingă tubul în care era fixat bumbacul.

Îşi şterse fruntea pe umărul hainei. Angrenajele erau montate. Până reuşi să se asigure că suprafaţa de ardere era perfect dreaptă, reasamblă rezervorul, îl umplu cu gaz şi îl fixă înapoi în corpul radiatorului, tăcerea prelungită din încăpere agravase şi mai mult tensiunea din aer.

— Va trebui să-l lăsăm cincisprezece minute, să absoarbă ceva gaz, şi abia apoi o să-l aprind, rosti el, ridicând fitilul vechi şi cârpa pe care o folosise.

— Bine. Glasul doamnei Dinwiddie era politicos, dar nicidecum cald. Total diferit de cum suna de obicei.

Reeve se uită la ea.

Avea buzele strânse şi ochii mustrători.

Instantaneu, simţi cum pieptul i se contractă. Adunând resturile de pe jos, se ridică precipitat, trecu repede pe lângă domnişoara Jayne şi se duse în spate, să le arunce. Abia când se întoarse ca să aprindă radiatorul văzu schiţa domnişoarei Jayne.

Se opri brusc. Un bărbat musculos, cu umerii laţi şi părul ondulat, neîmblânzit, ţinea o conductă într-o mână, în timp ce cu cealaltă băga un fitil în ea, cu cotul întins în afară. Tuşele erau rapide, brute şi lejere, dar îşi dădu seama imediat ce reprezenta. Pe cine reprezenta, mai precis.

Domnişoara Jayne stătea pe fotoliu, lângă doamna Dinwiddie, iar amândouă se uitau fix la el. Se opriseră din vorbit când apăruse el. Oare până atunci vorbiseră despre el?

— Mă scuzaţi, mormăi el, după care aprinse fitilul, lăsă în jos capacul radiatorului, puse tubul cu vaselină înapoi pe comodă şi plecă, plin de furie, confuzie şi durere. O durere destul de asemănătoare cu cea pe care o simţise de multe ori până atunci, când fusese închis în camera lui din casa bunicilor, privind lumea din faţa ferestrei bătute în

cuie, o barieră la fel de impenetrabilă ca un zid gros, de cărămidă.

Capitolul 16

Domnul Tiffany stătea închis în biroul lui Agnes Northrup de aproape patruzeci şi cinci de minute. Flossie aruncă din nou o privire către uşa femeii aceleia, dorindu-şi să poată să se aşeze pur şi simplu la picioarele lui şi să îl asculte vorbind. Deja putuse să încorporeze lucrurile învăţate de la el în tehnicile ei de pictură. Dacă ar fi putut să fie mereu în preajma lui, ar fi reuşit să înveţe mult mai mult de-atât. Mai ales că avea să dureze o veşnicie până să strângă suficienţi bani pentru taxele de şcolarizare la Şcoala de Arte Aplicate, mult mai mult decât se gândise iniţial.

Era curioasă ce anume discuta domnul Tiffany cu domnişoara Northrup. Oare îi analiza munca? Domnişoara Northrup lucra cu domnul Tiffany din 1888 şi fusese directoarea acestui departament înaintea doamnei Driscoll. Nan zicea că nu îi plăcuse deloc şi că era de părere că îi stânjenea activitatea de proiectare. Aşa că Nan ar fi trebuit să îi ia locul. Numai că doamna Driscoll, care lucrase anterior pentru domnul Tiffany, îşi făcuse din nou apariţia şi îi suflase postul de sub nas. Domnişoara Northrup devenise proiectantă cu normă întreagă şi primise propriul birou. Nan nu primise nimic – nicio avansare, niciun loc special unde să-şi desfăşoare activitatea, nicio altă denumire. Era pur şi simplu o angajată la Tiffany, exact ca toate celelalte.

În dimineaţa aceasta, doamna Driscoll le mutase pe Flossie şi pe Nan din magazie în atelier, alături de restul fetelor. Chiar dacă lui Flossie îi plăcea la nebunie să pună bucăţile de sticlă înapoi la locul lor, era o ocupaţie destul de solitară. Aici, nu numai că se bucura de tovărăşia celorlalte fete, dar putea, să vadă şi toate celelalte operaţiuni de care se ocupau acestea.

Apăsând cu condeiul, Flossie contură zonele diferit colorate, pe o schiţă pe care Grace de Luze – o proiectantă care lucra la Tiffany de trei ani – o colorase cu acuarele. Găsind o zonă colorată într-un albastru saturat, Flossie o contură cu condeiul. Avea grijă să apese bine pe condei, căci sub schiţă se aflau două foi de indigo şi două de hârtie groasă, maro.

După ce avea să termine, doamna Driscoll avea să îndepărteze schiţa. Sub ea, pe foile de hârtie maro, avea să se regăsească un desen complet cu locul unde trebuia să fie pusă fiecare bucată de sticlă în cele din urmă. Totuşi, înainte ca acele două file de hârtie maro să fie separate, una dintre celelalte fete avea să numeroteze fiecare porţiune individuală pe care o delimitase Flossie. Nan îi spusese că aveau să folosească numerele respective în mod repetat, la fiecare etapă a realizării vitraliului.

Ieşind din biroul domnişoarei Northrup, domnul Tiffany îşi împreună mâinile.

— Cum merge treaba la vitraliile mele, doamnelor?

Flossie se întreba dacă îşi punea haine elegante ori de câte ori voia să vină în departamentul de femei, căci mereu îl văzuse într-o ţinută impecabilă, de gentleman.

— Ce avem aici? întrebă el, apropiindu-se pentru a se uita mai bine la două fete care tăiau şabloanele cu nişte foarfeci cu trei lame.

Acestea tăiau formele trasate cu indigo pe hârtia maro la conturarea pe carton, de care se ocupase altcineva. Toate fuseseră numerotate în prealabil. Foarfecile lor speciale lăsau un loc de trei milimetri în jurul fiecărei zone conturate, pentru a compensa spaţiul pe care avea să îl ocupe folia care urma să aibă acolo rolul de fixare. Cea care avea să taie sticla urma să folosească aceste bucăţi de hârtie drept şabloane.

— Staţi puţin! Ce-i asta? Se încruntă. Doamnă Driscoll, asta pare a fi partea de vest a vitraliului nostru cu *Adorarea magilor.*

Croindu-şi drum printre bancurile de lucru, doamna Driscoll se apropie de el cu paşi lenţi.

— Exact aşa. Decupează şabloanele pentru coroana pe care o ţine femeia.

Domnul Tiffany îşi scoase ceasul din buzunar şi îl deschise.

— Dar avem de terminat douăsprezece vitralii până în mai. Cum e posibil să fim abia la decuparea şabloanelor pentru primul?

— Sarcinile de care se ocupau bărbaţii sunt noi, şi fetele nu le cunosc. Cu timpul, o să ne mişcăm mai repede.

— Dar nu avem timp.

— Dar nici nu ne permitem să facem greşeli din grabă, când ar trebui să fim atenţi la toate detaliile.

Sâsâiala domnului Tiffany deveni mai pronunţată.

— Ei, în cazul ăsta, ce-ar fi să le dăm doamnelor un mic stimulent?

Doamna Driscoll îşi încrucişă braţele peste piept.

— La ce v-aţi gândit?

— Primele două fete care se descurcă cel mai bine, care îşi îndeplinesc sarcinile rapid şi fără greşeli şi care nu lipsesc niciodată de la serviciu o să participe la târg. Suport eu toate cheltuielile.

Flossie îşi duse imediat degetele la buze.

Doamna Driscoll schiţă un mic zâmbet aprobator.

— Ar fi un gest foarte generos din partea dumneavoastră, dar, chiar mai mult de atât, fetele şi-ar dori să rămână în continuare angajate la Tiffany, chiar şi după terminarea capelei – chiar şi după ce bărbaţii o să se întoarcă la muncă. Eu v-aş sugera să le oferiţi posturi permanente dacă reuşesc să termine vitraliile la timp.

— Tuturor?

Bărbatul făcu ochii mari.

— Tuturor.

— Imposibil! Strânse din buze. Dar probabil că aş putea să păstrez două cu titlu permanent.

— Deci două fete primesc post permanent şi două se duc la târg?

Pe chipul domnului Tiffany răsări lent un surâs.

— Uitasem cât de bine vă pricepeţi la negocieri,

doamnă Driscoll. Bine, atunci, două vor rămâne în departamentul de femei şi două o să meargă la târg.

Fetele scoaseră tot felul de chicoteli, fiind încântate, şi începură să aplaude şi să vorbească toate deodată. Totuşi, Flossie simţea o nelinişte care nu îi dădea pace. Sigur, îi era recunoscătoare doamnei Driscoll pentru că le pledase cauza, dar, la şcoală, fetele acestea îi fuseseră colege. Acum aveau să-i fie concurente.

Frecându-şi unghia arătătorului de cea a degetului mare, aruncă o privire prin atelier. Nu-şi făcea prea mari griji în privinţa lui Louise. Profesorul de la şcoală era îndrăgostit de ea, şi Flossie n-ar fi fost deloc surprinsă dacă avea să o ceară în căsătorie destul de curând. Theresa, o dactilografă, pictase nuduri în Paris şi se descurcase destul de bine. Deşi Flossie era mereu dispusă să aprecieze arta de calitate, simpla idee de a avea o femeie goală pozând în faţa unei clase o făcea să roşească puternic. Lulu studiase în Boston la Şcoala Muzeului de Arte Frumoase. Iar lucrările lui Elizabeth fuseseră publicate în numărul din anul acesta al revistei *Artişti amatori.*

Pe de altă parte, Aggie semăna mai mult cu ea. Niciuna din ele nu avea vreo realizare deosebită în lumea artei, însă amândouă munceau cu sârg, erau dornice să înveţe lucruri noi şi adorau să picteze. La începutul anului şcolar, făcuseră un pact. Într-o bună zi, tablourile lor aveau să fie expuse în Muzeul Metropolitan de Artă, lângă cele ale bărbaţilor.

Poate că acum aveau să poată face un nou pact. Într-o bună zi, aveau să participe la Expoziţia Mondială Columbiană şi să devină angajate permanente în departamentul de femei al Companiei de Obiecte de Sticlă şi Decoraţiuni Tiffany.

Întâlni privirea lui Aggie, care se afla în cealaltă parte a încăperii. Masiva suedeză îi făcu cu ochiul, conspirativ, iar pactul fu încheiat pe dată.

Capitolul 17

Reeve se apropie de uşa doamnei Dinwiddie, neştiind dacă era sau nu bine-venit la ceai.

— Ia loc, îi spuse femeia, umplându-i ceaşca.

Reeve detesta ceaiul. Ar fi preferat de departe să bea cafea, însă niciodată nu îi spusese ei asta. Se lăsă pe fotoliul de lângă al ei, tapisat cu un material în care se amestecau nuanţe de castaniu, verde şi auriu.

— Te-ai purtat foarte urât ieri.

Întinzându-şi picioarele, Reeve îşi încrucişă gleznele şi îşi aţinti privirea asupra vârfurilor pantofilor, aparent absorbit de studierea lor.

— Îmi pare rău.

— Chiar îţi pare rău?

— Nu.

Doamna Dinwiddie rămase tăcută atât de mult, încât, într-un final, Reeve se aventură să îşi ridice ochii către ea.

Conturul gurii îi era îmblânzit în mod aproape imperceptibil de o îngăduinţă amuzată.

— Ce Dumnezeu te-a apucat? Nu te-am mai văzut niciodată purtându-te într-un asemenea hal. Pe cinstea mea, domnule Wilder, parcă aveai doisprezece ani!

— Domnişoara Jayne a început.

Femeia izbucni în râs.

— Dumneata auzi ce-ţi iese pe gură?

Reeve se strâmbă.

— Aţi văzut şi dumneavoastră. A perturbat toată pensiunea. Toată lumea se dă peste cap ca să-i facă pe plac. Ştiaţi că l-a făcut pe domnul Holliday să repare picioarele scaunelor din sufragerie, ca să nu se mai clatine? Că doamna Nettels apelează la cunoştinţele ei din lumea muzicii să aducă un acordor pentru pianina din salon? Că domnişoara Love a împrumutat vopsele de la ea pentru a adăuga ceva culoare florilor de pe tapetul din salon? Şi că

ea însăşi şi-a instalat două tablouri în ulei în sufragerie?

Doamna Dinwiddie îşi puse două cuburi de zahăr în ceaşcă, dar nimic într-a lui.

— E ca o gură de aer proaspăt.

— Ba mai degrabă ca o duhoare care ne-a invadat spaţiul.

Doamna Dinwiddie îi întinse ceaşca de ceai.

— E ca un izvor care însufleţeşte toată pensiunea.

— E ca şi cum Antihristul ar fi sosit şi v-ar fi hipnotizat pe toţi, până la unul.

Ochii bătrânei se încreţiră la colţuri, după care se umplură de o emoţie atât de apropiată de iubire, încât Reeve îşi feri privirea şi luă o gură mare de ceai, care-l arse pe gât.

— Ce păcat! Doamna Dinwiddie amestecă în ceai, după care lovi uşor cu linguriţa de buza ceştii, scoţând un clinchet delicat. Ce crezi c-ar spune ceilalţi bărbaţi dacă te-ar auzi punând o femeie într-o asemenea poziţie de onoare?

Reeve lăsă să-i scape un mormăit ininteligibil.

— În mod clar, s-ar potrivi cu sistemul lor de valori, adăugă apoi.

— Care „lor”? Al bărbaţilor sau al femeilor?

— Nu mă provocaţi! Îşi puse ceaşca pe masă. Nu numai că iscă probleme în casă, ci şi între noi doi. Noi nu ne-am certat niciodată. Niciodată nu ne-am adresat vreun cuvânt aspru. Asta până şi-a făcut ea apariţia.

— Era musafira mea, domnule Wilder.

— Şi eu ce eram?

— Dumneata, domnule, erai şi eşti unul dintre cei mai iubiţi prieteni ai mei, şi ca atare faptele dumitale mă reprezintă – mai ales în ceea ce priveşte ziua de ieri. N-o să tolerez o asemenea purtare faţă de cei care-mi sunt oaspeţi. În niciun caz.

De când se ştia, lui Reeve nu i se mai întâmplase vreodată să spună cineva despre el că era „iubit”. Şi totuşi, acum îi rămase în minte mai degrabă mustrarea. Dezamăgirea. Ultimatumul. Sprijinindu-şi coatele pe

genunchi, îşi apăsă palmele de frunte.

— Aveţi dreptate. În sinea mea ştiu asta, şi îmi pare rău, dar pur şi simplu îmi… Se ridică brusc şi începu să se plimbe încolo şi încoace. Pur şi simplu femeia asta mă…

— Pur şi simplu ce?

— Mă irită până în ultima fibră a fiinţei mele. Se opri preţ de câteva secunde. Fie că am sau nu dreptate, fie că-i politicos sau nu, mă scoate din minţi şi vorbeşte întruna. E mai rău ca o moară stricată, dacă se poate aşa ceva.

Doamna Dinwiddie luă o gură de ceai.

— Interesant.

— Interesant? Trăgându-şi pulpana sacoului înapoi, îşi împinse pumnul în talie. Ce vreţi să spuneţi cu asta?

Punându-şi ceaşca pe masă, doamna Dinwiddie se lăsă pe spătarul fotoliului, după care îşi împreună palmele în poală.

— Mă tem că n-ai vrea să auzi care mi se pare mie că e problema, de fapt, aşa că o să-mi păstrez gândurile pentru mine.

— Când m-am ferit eu să aflu exact ce gândiţi?

— De data asta, sigur n-o să vrei, ai încredere în mine.

Reeve o cercetă preţ de câteva clipe.

— Bine, am încredere în dumneavoastră. În plus, e o bucurie să văd o femeie dispusă să-şi ţină gura închisă, aşa că nu îndrăznesc să stric momentul.

Doamna Dinwiddie chicoti ca pentru sine.

— Hai, pleacă de aici, domnule Wilder! Cred că ai ceva treabă.

Tânărul dădu aprobator din cap.

— Chiar am, de fapt, şi îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat ieri.

Bătrâna îşi ridică mâna, iar el o prinse în a sa. Doamna Dinwiddie îi strânse uşor palma.

— Ştiu.

— Cât credeţi că o să dureze cu portretul ăsta al dumneavoastră?

— Habar nu am, dar am impresia că o să se întindă destul de mult.

— Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar s-ar putea să aştept până ce lucrurile revin la normal pentru a-mi relua vizitele duminicale.

Femeia se încruntă.

— Dar am o listă întreagă de lucruri de care să te ocupi.

— Puteţi să mi-o daţi mâine şi o să le rezolv pe toate, numai că nu în după-amiezile de duminică.

Doamna Dinwiddie scoase un oftat.

— Prea bine.

— Încercaţi să vă odihniţi înainte de cină.

Dându-i drumul la mână, se întoarse în camera sa, dacă nu relaxat, măcar eliberat de nodul acela greu din stomac.

Capitolul 18

— Dar avem nevoie de dumneata, domnişoară King, rosti doamna Driscoll. Nu ai putea să-ţi amâni cununia până după ce terminăm capela?

Flossie îşi ridică privirea de la schiţa pe care o lucra. Ar fi putut să-i spună doamnei Driscoll că orice eforturi de a o face pe Louise să se răzgândească în privinţa măritişului cu domnul Cox erau cu totul şi cu totul zadarnice. Flossie stătuse cu ochii pe ei doi din septembrie până la Crăciun. În mod normal, profesorii predau claselor prin rotaţie. Cu toate acestea, domnul Cox se oferise voluntar să predea la aproape toate orele la care participa Louise şi mereu se arăta neobişnuit de interesat de lucrările ei.

— Ştiu că aveţi nevoie de forţă de muncă, spuse Louise, cu părul ei roşu într-o neconcordanţă flagrantă cu pălăria violet pe care o purta. Şi îmi pare sincer rău, dar pur şi simplu nu mai pot să lucrez.

— Dar de ce? N-ai absolut niciun motiv să te grăbeşti aşa. Doamna Driscoll se opri, ezitând, după care adăugă: Adică, doar dacă…?

Chipul lui Louise fu invadat de roşeaţă.

— A, nu, nu! Nimic de genul acesta. Doar că domnul Cox a fost angajat să picteze una dintre bolţile Clădirii Meşteşugarilor de la Târgul Mondial şi m-a rugat să-l ajut. Iar eu, bineînţeles, vreau foarte mult să o fac, dar nu pot să mă mut în cealaltă parte a ţării cu el decât dacă… ei bine…

— Decât dacă vă cununaţi, termină doamna Driscoll, cu umerii cocârjindu-i-se uşor.

— Da, exact.

— O boltă… Doamna Driscoll clătină uşor din cap, descumpănită. Ce mod minunat de a-ţi petrece luna de miere!

Pe chipul lui Louise înflori un zâmbet.

— Şi nouă ni s-a părut la fel.

— Ei bine… în cazul ăsta n-am putea eu şi fetele măcar să-ţi organizăm o mică petrecere înainte de a pleca?

— Ah, doamnă Driscoll, ce frumos ar fi fost, dar mă tem că n-avem niciun moment de pierdut. Trebuie să pictăm toată bolta, şi n-avem decât câteva luni la dispoziţie, aşa că domnul Cox mă aşteaptă jos, la intrare.

Flossie nici măcar nu se mai prefăcea a-şi continua lucrul, ci rămase cu privirea în gol, plină de încântare nu doar fiindcă aflase vestea cununiei lui Louise, ci şi pentru că aceasta urma să aibă ocazia să picteze o boltă pentru târg. Târgul Mondial! Ochii i se duseră în direcţia intrării în clădire, dorindu-şi să fi putut să iasă în fugă şi să-l felicite pe domnul Cox. Greviştii nu mai stăteau pe lângă intrare de mult, dar domnului Tiffany nu i-ar fi plăcut deloc ca ea să plece aşa. Acesta ţinea neapărat ca toată lumea să folosească o rută de acces ocolită, prin clădirea de alături.

— Prea bine, drăguţo, atunci ar fi bine să nu-l laşi să te aştepte.

Totuşi, Louise îl lăsă să aştepte, cel puţin până ce trecu pe la fiecare dintre fete, pentru a-şi lua rămas-bun. Când ajunse la Flossie, îşi dădură mâinile, emoţionate.

— Felicitări! Flossie îi zâmbi. O boltă! Pictată de o femeie! Şi toată lumea o să vadă asta.

— O să fie pictată doar în parte de o femeie.

Bineînţeles, Kenyon va fi cel care va conduce lucrarea.

— Chiar şi aşa, sunt foarte încântată pentru tine.

Louise se uită în stânga şi în dreapta, după care se aplecă spre ea şi coborî tonul.

— Să ştii că trebuie să faci tot posibilul să fii una din fetele alese de domnul Tiffany. Ca să poţi să o vezi. Dar nu uita, Flossie, să urmezi cu exactitate indicaţiile doamnei Driscoll şi ale celorlalte proiectante. Sunt foarte pricepute, aşa că, dacă le asculţi întocmai, cred că o să ai la fel de multe şanse ca restul fetelor.

Prinzând-o în braţe, Flossie închise ochii.

— Promit. O să fac tot ce pot.

— Bravo! Acum trebuie să fug. Râzând, le trimise bezele tuturor, toată un zâmbet, de un entuziasm contagios.

Făcându-i cu mâna, Flossie îşi dădu seama că nu-i venea în minte nimic mai romantic decât să pleci departe pentru a colabora la o lucrare de artă cu un profesor de pictură îndrăgostit de tine.

Cu un oftat, se întoarse pe loc şi se izbi de Nan. Pentru a proteja tava cu bucăţi de sticlă pe care o căra, Nan se răsuci într-o parte, împingând-o pe Flossie în spate. Astfel, reuşi să-şi păstreze echilibrul şi tava cu sticlă intactă, însă Flossie nu.

Dând disperată din braţe, aceasta se împletici în spate, până ce se destabiliză cu totul.

Fetele ţipară.

Flossie se izbi de ceva tare şi se prăbuşi pe podea, acoperindu-şi capul cu mâinile.

Fetele ţipară din nou, după care se lăsă o tăcere deplină.

Nu avu nevoie să se uite pentru a şti ce făcuse. Se izbise de un panou care fusese sprijinit lângă ferestre. Mii de fragmente de sticlă colorată, care alcătuiau vitraliul *Povestea crucii,* fuseseră lipite de panou cu bucăţele de ceară. Când se lovise cu fundul de el, Flossie distrusese o porţiune din imaginea la care colegele ei lucraseră din greu.

Doamna Driscoll se repezi către ea.

— Ai păţit ceva? Te-ai tăiat în sticlă?

Flossie se ridică în şezut şi rămase nemişcată câteva clipe, năucă.

— Nu ştiu. Nu cred.

Doamna Driscoll şi Aggie o ajutară să se ridice în picioare.

Flossie privi peste umăr şi trase aer în piept, uluită.

— Vitraliul nostru!

Povestea crucii trebuia să includă în forma finală cinci scene care înfăţişau naşterea lui Hristos, botezul, învierea şi aşezarea de-a dreapta Tatălui. Flossie distrusese o întreagă secţiune dintr-unul dintre sferturile de jos.

Îşi duse mâna la gură.

— O, nuuu!

Doamna Driscoll culese nişte bucăţi de sticlă colorată, care se lipiseră de partea din spate a fustei lui Flossie.

— Măcar nu ai dărâmat panoul. Ar fi putut să te strivească. Eşti rănită?

— Nu, sunt bine. Probabil că m-au protejat jupoanele, dar uitaţi-vă şi voi… Se întoarse către doamna Driscoll, dându-şi seama că picioarele începuseră să îi tremure. Câtă muncă! Câtă muncă! Îmi pare atât de rău… Nu ştiu ce s-a întâmplat, m-am întors şi…

— Era inevitabil să se întâmple odată şi odată, la cât de aglomerată e încăperea asta. Doamna Driscoll îi întinse una dintre bucăţelele de sticlă. Dacă nu s-ar fi desprins în contact cu corpul tău, probabil s-ar fi spart. Haideţi să le punem pe toate la locul lor.

Luând bucăţica de sticlă, Flossie se uită la ea, apoi la doamna Driscoll şi apoi la vitraliu. Nu fixase niciodată, dar absolut niciodată, fragmentele de sticlă pe panoul de sticlă care servea drept şevalet. Fiecare etapă a realizării vitraliilor o entuziasma, însă aceasta era chiar cea care i se părea de-a dreptul magică. Era cea în care schiţa prindea viaţă.

— Încep eu de sus, rosti doamna Driscoll, învârtind o bucată de ceară între degete, după care o lipi de o bucată de sticlă de un galben-brun. Tu din margine.

Flossie se uită la schiţa de pe carton. Marginea secţiunii respective era traversată de o dâră de castaniu. Îngenunchind, culese bucăţile de sticlă maronii pe care le desprinsese în cădere. O secundă mai târziu, Aggie îngenunche lângă ea cu nişte tăvi şi se apucară amândouă să sorteze bucăţile de sticlă pe culori până la ultima.

— Baftă! îi şopti aceasta, după care se întoarse la locul ei.

Cât se ocupase cu trasarea contururilor porţiunilor de diferite culori pe carton, Flossie nu se gândise efectiv la vasta cantitate de sticlă care, ulterior, trebuia tăiată şi încorporată în fiecare vitraliu. Una era să vadă pe cineva făcând operaţiunea aceasta şi cu totul alta să se confrunte personal cu ea. La terminarea programului de lucru, ea şi doamna Driscoll tot mai aveau de aşezat sute de piese.

— Din păcate, m-a apucat o durere de cap, rosti doamna Driscoll, frecându-şi fruntea. Va trebui să terminăm mâine.

— Îmi pare foarte rău. Flossie lipi o bucată de sticlă oliv de panoul imens de sticlă transparentă pe care îl numeau „şevalet”. Duceţi-vă acasă. Termin şi eu rândul acesta şi plec.

Doamna Driscoll şovăia.

— Ai grijă să nu rămâi până prea târziu. Nu e bine să circuli după lăsarea întunericului.

— O să fiu atentă.

Cu un oftat profund, doamna Driscoll se ridică cu greu în picioare.

— Bine, atunci. Noapte bună, domnişoară Jayne.

Celelalte fete plecară la puţin timp după doamna Driscoll, până ce în atelier rămaseră doar Flossie şi Aggie.

— Vrei o mână de ajutor?

Flossie îşi ridică privirea. Părul blond şi ochii albaştri ai colegei ei contrastau puternic cu părul ei negru şi cu ochii căprui. Aggie era înaltă şi mlădioasă, în timp ce silueta ei era plină de rotunjimi.

— Nu-i nevoie să rămâi, îi spuse Flossie.

— Nu mă deranjează. Aşezându-se turceşte lângă ea,

Aggie luă o bucată de sticlă şi o ridică în lumină. E ca un puzzle, nu?

— Doar că piesele nu au forme diferite, astfel încât să se potrivească unele cu altele, avem doar schiţa de pe carton şi liniile de demarcaţie trasate cu vopsea pe şevaletul de sticlă.

— Merge atât de încet doar pentru că nu mai ai şabloanele.

Flossie îşi ridică privirea la părţile vitraliului care încă nu fuseseră completate. În partea de sus, toate bucăţile de hârtie maro, care fuseseră decupate şi numerotate pentru a deveni şabloane, fuseseră lipite de panoul de sticlă cu ceară. Între ele exista câte un spaţiu de trei milimetri. În mod normal, persoana care alegea sticla lua doar câte un şablon şi trecea câte o bucată de sticlă peste spaţiul gol până ce găsea una a cărei culoare se potrivea cu cea de pe carton.

Apoi îi dădea piesa aleasă şi şablonul fetei care se ocupa de tăiat. Aceasta avea să taie după conturul şablonului, avea să lipească o bucată de ceară de partea din spate a sticlei şi avea să o fixeze pe locul de pe panoul mare, din sticlă transparentă. Din moment ce şablonul ei avea un număr, putea să-i găsească cu uşurinţă poziţia exactă pe şevalet localizând fragmentul cu acelaşi număr de pe schiţa imensă, din hârtie groasă şi închisă la culoare. Zi după zi, săptămână după săptămână, cele două făceau aceste operaţiuni până ce toate bucăţile de hârtie de pe şevalet erau înlocuite cu sticlă colorată.

Când Flossie desprinsese piesele de pe panou, pe acesta nu mai existau şabloane de hârtie, pentru orientare. Doar bucăţile de sticlă care căzuseră.

— Ai de gând să rămâi până ce-o să termini, nu-i aşa? întrebă Aggie.

— Da, dar nu e cazul să rămâi şi tu.

— Cum o să-ţi dai seama unde vine fiecare culoare fără să poţi să ridici sticla în lumină?

— Presupun că va trebui să mă descurc cu un felinar.

— Ba nu, va trebui să *ne* descurcăm cu un felinar.

Fetele îşi zâmbiră. Niciuna nu luă în seamă ninsoarea care începuse cândva după-amiază şi se înteţise odată cu lăsarea întunericului.

Capitolul 19

Reeve pătrunse în vestibul, călcând apăsat pentru a-şi scutura zăpada de pe picioare, şi îşi suflă în palme. Ninsese toată ziua şi toată noaptea. Şi nu avea încă nicio veste despre domnişoara Jayne.

Nu venise acasă la cină – ceea ce îi bulversase pe toţi locatarii de la pensiune. Era ca şi cum n-ar fi putut să-şi aleagă singuri locurile la masă, fără cartonaşele ei de loc. El se întorsese pur şi simplu la scaunul său obişnuit, iar toţi ceilalţi îi urmară exemplul, într-un final.

Dar sub farfurii nu se mai aflau bileţele pictate şi nici n-o aveau pe domnişoara Jayne printre ei, ca să înlesnească discuţiile. Domnul Oyster făcuse vreo câteva încercări firave de a-i angrena pe toţi în conversaţie, însă, fără domnişoara Jayne, aceasta se diluase considerabil.

După cină, toţi se adunaseră în salon. În mod normal, Reeve s-ar fi întors în camera lui, dar cunoştea prea bine străzile New York-ului. Cunoştea prea bine disperarea grevi ştilor. Cunoştea prea bine pericolele care se puteau abate asupra unei doamne care ieşea neînsoţită după lăsarea întunericului.

Murmurând o scuză, îşi pusese un fular la gât, îşi îmbrăcase haina şi îşi proptise o pălărie cu borurile rotunjite pe cap şi ieşise – de trei ori – pentru a încerca să dea de ea. Poate că era o femeie emancipată, poate că îi dăduse peste cap rutina, ca tuturor celorlalţi, dar Reeve nu credea că era atât de bine pregătită pentru independenţă pe cât se credea. Iar acum era pe undeva pe străzi, singură, şi poate că dăduse de necaz.

Sperase că doamna Dinwiddie avea să-i spună ceva, să-l încurajeze să plece în căutarea ei. Aşa ar fi avut măcar o justificare pentru tot acest efort. Dar bătrâna nu scosese niciun cuvinţel, ci se dusese în salon cu ceilalţi,

exprimându-şi foarte vocal admiraţia pentru perdelele pe care le făcuse doamna Holliday.

Se tot gândea la tatăl domnişoarei Jayne, cum venise să verifice unde locuia, să se asigure că totul era în regulă cu pensiunea. Ce i-ar putea zice el omului aceluia dacă se întâmpla ceva cu fiica lui? Cum ar putea să-i explice că se dusese la culcare, complet indiferent, ştiind clar că ea era undeva pe afară?

Nu putea. Nici nu voia. Pe el nu-l verificase nimeni aşa, iar expresia de pe chipul tatălui ei când îi vorbise despre ea, felul în care se lăudase cu lucrările ei pur şi simplu pentru că fuseseră realizate de ea îl impresionaseră profund. Astfel, se aventurase în furtuna de zăpadă, în încercarea de a o găsi, de dragul tatălui ei.

Prima dată, mersese până la capătul străzii lor, de câteva ori. A doua oară, verificase şi câteva alei din Central Park. A treia oară, avansase cam un kilometru şi jumătate pe Madison.

Acum, ultima oară, era tentat să se ducă pe jos tocmai până pe Fourth Avenue, unde se aflau atelierele Tiffany, dar era pur şi simplu prea departe. Tramvaiele nu mai circulau, aşa că, oriunde s-ar fi aflat domnişoara Jayne, aceasta ar fi trebuit să ia o trăsură. Se întreba dacă avea suficienţi bani la ea pentru asta.

Dându-şi jos haina, o puse în cuier, alături de pălărie, după care îşi trase fularul de la gât. Ceilalţi locatari se retrăseseră de mult în camerele lor. Focul din salon fusese redus la o grămăjoară de cărbuni care mai luceau slab.

Poate că se întorsese cât lipsise el. Porni pe hol, cu paşii amortizaţi de covor. Ajuns la uşa sa, văzu că pisica se strecurase înăuntru şi se ghemuise pe un colţ al patului. Înaintând, ajunse în dreptul uşii domnişoarei Jayne, unde se opri, şovăind. Nu putea să o deschidă pur şi simplu. Îşi lipi urechea de uşă. Nu se auzea nimic.

Îndreptându-şi spatele, îşi frecă falca, după care bătu încetişor.

— Domnişoară Jayne? Domnişoară Jayne? Eşti acasă?

— Tot nu s-a întors. Era vocea somnoroasă a

domnişoarei Love. Credeţi că a păţit ceva?

— Sunt sigur că e bine, o minţi el. Mie doar – încercă să găsească repede un pretext – mi s-a părut c-am auzit ceva. Culcaţi-vă la loc! Probabil s-a dus în vizită la una dintre colegele ei de la Tiffany şi rămâne acolo peste noapte.

Dar el ştia că domnişoara Jayne n-ar face asta, nu fără să anunţe pe cineva. Îi trata pe toţi locatarii pensiunii de parcă ar fi fost membrii familiei ei.

Familie. Reeve clătină din cap. Era atât de naivă! Oamenii aceştia nu erau familia ei, aşa cum nu erau nici lăptarul, nici cel care aprindea felinarele, însă în mintea ei toţi erau fraţii, verii şi bunicii ei adoptivi. Nu i-ar fi lăsat să-şi facă griji pentru ea – nu că vreunul dintre ei era cu adevărat îngrijorat. Toţi se duseseră la culcare fără nicio strângere de inimă.

Întorcându-se în salon, îngenunche în faţa focului, puse pe vatră nişte buşteni şi răscoli cărbunii până ce flăcările reînviară. Încet-încet, degetele i se dezgheţară, şi începu să-şi simtă din nou tălpile. Ştia că greviştii încetaseră de mult să mai picheteze sediul Tiffany, dar tot nu putea să scape de neliniştea care i se cuibărise în piept. Oare trebuia să se ducă la poliţie? Îşi îngropă chipul în palme, frecându-şi obrajii. Pur şi simplu nu ştia ce era de făcut. Poate că ar fi trebuit să o trezească pe doamna Dinwiddie, să vadă ce părere avea ea.

Cu un şuierat de vânt, uşa de la intrare se deschise cu zgomot. Domnişoara Jayne intră cu paşi trudiţi, cu haina fluturându-i peste poate şi cu un val de ninsoare împingând-o din spate. Ridicându-se brusc, Reeve traversă încăperea şi închise uşa cu putere. În tăcerea care se lăsă brusc nu se distingea decât vântul care biciuia ferestrele, în timp ce orologiul de pe poliţa căminului îi reamintea că timpul îşi continua trecerea.

— V-aţi întors teribil de târziu.

Avu grijă să-şi menţină tonul măsurat şi neutru.

Umerii lăsaţi îi erau acoperiţi cu un strat de zăpadă, la fel ca mânecile hainei, poalele îi erau ude şi avea fularul

înfăşurat strâns peste cap.

— Şşş... şi dumneavoastră aţi rămas în salon până foarte târziu.

Reeve îşi permise un mic zâmbet. Măcar mai avea un pic de sfidare în ea.

— Unde aţi stat până la ora asta?

— La muncă.

Reeve se mai uită o dată la ceasul din salon.

— Până la trei dimineaţa?

Flossie încerca să-şi desfacă fularul, însă mâinile ei îngheţate, acoperite cu mănuşi, refuzau să se îndrepte şi să o asculte. Dându-i mâinile la o parte, Reeve i-l desfăcu şi i-l dădu jos de pe cap. Plin de zăpadă, fularul se îndoi ca un hamac. Tânărul îl scutură în suportul pentru umbrele, după care îl drapă pe cuierul din hol.

Când se întoarse din nou spre ea, descoperi că nu schiţase absolut nicio mişcare. Coafura ei în stil Gibson se transformase în ceva care-l ducea cu gândul la o amibă. Nişte cârlionţi negri stăteau în sus, pe când ceilalţi se lăsaseră într-o parte. Reeve nu vedea nimic care să-l facă să creadă că fusese agresată, dar, pe de altă parte, nu-i putea vedea decât pielea de pe faţă.

— Aţi fost atacată? o întrebă el.

— Nu, dar mi-e f-f-f-friiig.

Începu să tremure din toate încheieturile.

Dintr-odată, în loc să mai caute vânătăi, Reeve observă că mănuşile îi erau glazurate cu gheaţă, nasul îi era roşu şi buzele vineţii. Conducând-o în salon, o trase lângă foc, dar nu direct în faţa lui, după care începu să-i desfacă încet paltonul cu două rânduri de nasturi. Era de o calitate excelentă, bineînţeles, şi îi ferise trunchiul de umezeală, slavă Domnului. Aruncându-l cât colo, îi cuprinse braţele în palme şi începu să i le frece în sus şi în jos cu putere.

Tânăra închise ochii.

— Mmmm. E bi-biiine.

— O să te încălzeşti în doi timpi şi trei mişcări.

Dar partea de jos a poalelor fustei era îmbibată cu

apă, iar palmele – acoperite în continuare cu mănuşi – îi erau în continuare ţepene.

Reeve îi întoarse palma către el şi desfăcu năsturelul-perlă care-i ţinea mănuşa strânsă pe încheietură. Peste piele se strânsese un strat gros de gheaţă. Îndepărtă cât putu din el, după care îi trase mănuşa lipită de piele. Cu fiecare centimetru de palmă descoperită, gheaţa se crăpa cu zgomot.

Tânăra tresări.

— A-au!

Într-un final, reuşi să i-o scoată, după care îi cuprinse palma mititică între ale sale, ştiind bine că nu trebuia să i-o frecţioneze sau să o forţeze să se întindă dintr-odată. După ceva timp, femeia îşi întinse degetele. Reeve îi strecură palma sub pulpana sacoului său şi i-o prinse la subsuoară. Răceala pielii ei se insinuă sub cămaşa lui.

Trupul ei începu să se clatine.

Reeve o prinse, ajutând-o să-şi recapete echilibrul.

— Uşurel, vrăbiuţă mică şi gureşă.

Flossie ridică pleoapele. Până şi în gene avea cristale de gheaţă şi zăpadă. Susţinându-i privirea, Reeve continuă să-i ţină mâna prizonieră. Nu se mai uitase niciodată atent la ochii ei. Aveau exact culoarea viorii domnului Nettels. Brad lustruit, cu accente castanii întunecate.

Pleoapele ei se închiseră, după care se deschiseră. Se închiseră, după care se deschiseră din nou.

— Stai trează, îi spuse el, lăsând deoparte toate formalităţile.

Pe buzele ei de un albăstrui-deschis se formă un mic zâmbet, iar ceva ascuns adânc în sufletul lui se trezi la viaţă. Îşi îndreptă atenţia asupra mâinii ei drepte şi reluă procesul desprinderii mănuşii. Când îi cuprinse mâna în a sa, observă că avea bătături şi se întrebă dacă se datorau muncii ei de la Tiffany. Într-un final, i-o prinse sub celălalt braţ. Tremurul ei se reduse la nişte înfiorări intermitente, iar buzele începură să-şi recapete culoarea firească.

Apucând-o de talie, tânărul o aşeză uşurel pe un fotoliu, surprins să observe că aproape îi putea cuprinde cu

totul talia în palme.

— Trebuie să-ţi dai jos cizmele astea ude.

Poalele fustei ei cafenii se învălurară în jurul ei, ude leoarcă până la vreo douăzeci şi cinci de centimetri de la pământ. Evident, nu se punea problema să îşi dea fusta jos. Cel puţin nu în faţa lui. Totuşi, din moment ce trunchiul îi fusese protejat, avea să poată să o trimită în camera ei de îndată ce urma să se asigure că picioarele nu îi erau în pericol de a suferi degerături.

Ghemuindu-se în faţa ei, întinse o mână.

— Cizma, te rog, domnişoară Jayne.

Flossie se uită lung la poalele fustei, cu braţele moi.

— Sunt prea obosită.

— Ai picioarele reci?

— Mă dor degetele.

Reeve dădu într-o parte tivul fustei şi se opri brusc când dădu de panglica din satin roz prinsă de marginea de jos a juponului. Îi urmări conturul şerpuitor, un univers de volane ude, murdare, cenuşii, dantelate care se revărsau de sub poalele ei. Îşi ridică privirea către ea, însă Flossie avea ochii închişi şi bărbia lăsată în piept. Chiar în momentul acela, inspiră profund, cutremurându-se.

Reeve îşi coborî privirea către pieptul, talia ei şi apoi către valurile de material sub care erau ascunse şoldurile ei.

— Măcar întinde-ţi piciorul, ca să poată fi cuprins de căldura din cameră.

Femeia nu schiţă nicio mişcare.

Înghiţind în sec, dădu într-o parte volanele, însă nu făcu decât să dea de alte volane. Câte jupoane avea pe ea? Se lăsă pe spate, mutându-şi greutatea pe călcâie, cu palmele sprijinite pe coapse, cu pulsul haotic, de parcă tocmai ar fi făcut un tur de Central Park, cu viteză maximă.

— Cum ai ajuns acasă? o întrebă el.

— Pe jos.

Capul ei rămase plecat, iar ochii închişi.

— Tocmai din Fourth Avenue?

Niciun răspuns.

— În miez de noapte?

Niciun răspuns.

— Singură?

Niciun răspuns.

Simţi cum ceva în maxilar începu să zvâcnească.

— De ce n-ai luat o trăsură?

Din nou, niciun răspuns. Dar, dacă ar fi mers pe jos atâta cale, ar fi avut ghetele acoperite cu un strat gros de gheaţă. La cât de extenuată era, nu credea că era în stare să facă altceva decât să se prăvălească în pat, cu cizme cu tot. Iar dacă degetele ei de la picioare erau în pericolul de a degera, ceea ce făcea el acum – sau nu făcea – ar fi putut reprezenta diferenţa dintre a şi le păstra sau a şi le pierde.

Bâjbâind pe sub jupoanele ei, preferă să se prefacă a căuta ceva sub pat, însă, când dădu de o gleznă subţire, acoperită de pielea cizmei, nu mai avu de ce amăgire să se agaţe. O apucă şi o trase.

Cizma ei avea un şir lung de nasturi mici şi negri, din piele, acoperiţi cu o pojghiţă de gheaţă. Nasturi pe care el n-avea cum să îi poată desface cu degetele sale butucănoase.

— Nu te mişca, zise el. Vin imediat înapoi!

Se duse în pas alergător până în camera sa, încercând să calce cât mai uşor, pentru a nu-i trezi pe ceilalţi locatari. Deschise sertarul de la masa sa de lucru şi bâjbâi până dădu de o cutie aflată chiar în spate, o deschise, scoase un cârlig de descheiat nasturi din lucrurile mamei sale, după care înşfăcă două prosoape de pe lavoarul său.

Cât lipsise el, domnişoara Jayne se ridicase din fotoliu şi se aşezase pe jos, într-o poziţie ghemuită, cu mâinile sub cap. Punând prosoapele aproape de foc, Reeve porni într-o nouă expediţie după una dintre cizmele ei, o descoperi şi se luptă cu stratul de gheaţă şi cu nasturii până ce reuşi într-un final să i-o dea jos. Îşi acordă doar o clipă pentru a-i observa ciorapul cu dungi, alb cu roz, înainte de a încerca să tragă de el, dar nu reuşi să-l clintească. Iar el n-avea de gând să bage mâna sub fustele ei ca să-i dea jos jartiera. În ciuda convingerii domnişoarei Jayne că locatarii pensiunii

Klausmeyer erau toţi o familie mare şi fericită, el şi ea sigur nu erau frate şi soră.

Se ridică în patru labe şi o zgâlţâi de umăr.

— Trezeşte-te, domnişoară Jayne. Ai ciorapul ud leoarcă, şi trebuie să ţi-l dai jos.

Tânăra ridică din umăr, pentru a scăpa de atingerea lui.

Reeve o zgâlţâi din nou.

— Trezeşte-te! Doar cât să-ţi dai ciorapul jos. De restul mă ocup eu.

Pufăind morocănoasă, Flossie întinse mâna către poale.

Întorcându-se cu spatele, Reeve aşteptă. La un moment dat, auzi un scâncet, aşa că se uită peste umăr. Strâmbându-se, Flossie îşi ţinea în mână talpa goală, cu jupoanele revărsându-i-se în jur.

— Doare? întrebă el.

Muşcându-şi buza, tânăra încuviinţă din cap.

Îndepărtându-i mâinile, Reeve îi lipi talpa de coapsa lui şi îi acoperi cât putu de mult din picior cu palmele.

— E bine că doare. Iar pielea e roşie, nu albă, moale şi nu tare, ceea ce iar e bine.

— Focul… Flossie se uită cu jind spre cămin. Putem să stăm mai aproape de foc?

Reeve clătină din cap.

— N-am face decât să agravăm lucrurile. Trebuie să te încălzim încetul cu încetul. Am pus nişte prosoape lângă foc, totuşi. După ce o să-ţi încălzesc bine talpa cu mâinile, o s-o învelim într-un prosop cald.

Îşi mută poziţia mâinilor pe piciorul ei.

— Nu te uita! Pe chip îi trecu o altă grimasă de durere. Am degete urâte la picioare.

— Mă tem că e prea târziu pentru asta. Am văzut deja că acela din mijloc e uşor curbat şi mult mai lung decât toate celelalte. Reeve clătină din cap. Sper să nu mă aleg cu coşmaruri.

Buzele ei zvâcniră, după care trăsăturile îi fură îmblânzite de începutul unui zâmbet. Un zâmbet care-i

punea în valoare obrajii şi atrăgea atenţia asupra zonei aflate chiar deasupra buzei ei de sus.

— Poate că o să degere şi-o să cadă.

— Ah, ce idee bună! Să-l las aşa, să îngheţe în voie?

— Da, dacă nu e prea mare deranjul.

Reeve se trezi că un zâmbet involuntar tot încerca să-i relaxeze buzele, deşi nu îl lăsă să aibă câştig de cauză. Totuşi, avu grijă să ţină la căldură infamul deget.

— Dorinţa-ţi mi-e poruncă.

— Chiar aşa? Flossie îşi înălţă uşor capul, acum complet trează. Şi-atunci de ce nu stai cu noi, în salon, după cină?

Reeve se concentră din nou asupra piciorului ei. Nu doar degetele ei erau neobişnuite. Avea nişte tălpi uriaşe pentru o femeie de statura ei. Chiar şi aşa, erau frumos modelate, bine arcuite şi erau surprinzător de moi pentru o femeie care muncea.

— Ce te-a făcut să rămâi la muncă până atât de târziu? întrebă el.

— A trebuit să refacem o porţiune de vitraliu, aşa că am rămas peste program.

Ridicându-i talpa de pe coapsa lui, o prinse într-o palmă şi îi acoperi degetele cu cealaltă.

— Să refaceţi? Ce s-a întâmplat? S-a spart ceva?

— Nu, slavă Domnului!

Tonul ei se stinse, la fel ca privirea.

Luând unul dintre prosoape, Reeve îl înfăşură în jurul piciorului, după care întinse mâna.

— Şi celălalt.

Flossie se împinse în mâini până ce reuşi să stea în şezut.

— Mă descurc singură.

Reeve îi înmână cârligul de descheiat nasturii.

— Aş fi crezut că Tiffany are o afacere mai curată de-atât. Nu mi se pare prea eficient şi prea profitabil ca vitraliile sale să aibă nevoie să fie refăcute.

Gheaţa de pe cizma aceasta se topise între timp, însă Flossie nu reuşea deloc să desfacă nasturii. Confiscând

cârligul, Reeve preluă controlul operaţiunii.

— Nu a fost vina domnului Tiffany, rosti Flossie, ci a mea. M-am lovit de unul dintre vitraliile la care lucrăm, am dărâmat nişte piese şi a trebuit să le lipesc pe toate la loc.

— Şi asta a durat până la trei dimineaţa?

— A fost un fel de proces de reparare prin încercare. Retrăgându-şi piciorul din strânsoarea lui, Flossie îşi puse o mână pe tocul cizmei şi pe cealaltă în vârf, după care îşi scoase încălţămintea. Măcar a rămas Aggie cu mine, să mă ajute, altfel aş fi fost şi acum acolo.

— Aggie?

— Domnişoara Wilhemson. O prietenă şi totodată una dintre fetele cu care lucrez. Îşi ridică arătătorul şi îl roti, sugerându-i să se întoarcă.

Reeve se întoarse cu spatele şi aşteptă până ce ea îşi dădu jos ciorapul. Tovarăşul său cu dungi albe şi roz zăcea, mototolit, pe podea lângă o jartieră roz împodobită cu o fundă uriaşă. Reeve închise imediat ochii şi se forţă să se concentreze asupra discuţiei pe care o purtau. Nu-i venea să creadă că vecina lui dărâmase unul dintre vitraliile lui Tiffany. Avea noroc că nu fusese dată afară. Sau, cel puţin, presupunea că n-o concediase nimeni.

Când nu mai auzi niciun foşnet în spatele său, aruncă o privire peste umăr. Flossie stătea jos, ţinându-şi talpa şi degetele în palme, cu chipul încreţit.

— Nu face asta!

— Mă mănâncă, mă arde şi parcă mă înţeapă o mie de ace mititele.

— Asta e bine. Înseamnă că n-o să pierzi niciun deget, fie că-ţi plac, fie nu. Îngenunche în faţa ei şi-i lipi talpa de piciorul său. Te-a concediat?

— Nu, slavă Domnului!

— Dar a trebuit să rămâi la muncă până ce ai terminat de reparat tot?

— Nu m-a obligat nimeni. Am făcut-o din proprie iniţiativă.

Îşi propti braţele pe podea pentru a-şi susţine greutatea şi se aşeză mai comod, cu chipul oarecum

eliberat de tensiune.

— De ce? întrebă el.

— De ce? Adică de ce am stat peste program?

— Adică de ce ai rămas acolo atât de mult încât să-ţi pui în pericol integritatea corporală venind pe jos, în miez de noapte, asta ca să nu mai zic nimic despre degerături?

— Nu exista niciun pericol să fiu acostată. Ce om întreg la minte ar ieşi pe străzi pe o vreme ca asta?

— Cam aşa e, mormăi el, luându-i talpa şi încălzindu-i-o în palme. Oricum, n-ar trebui să mai faci aşa. Nu trebuie să dovedeşti nimic doar pentru că eşti femeie.

Flossie îşi îndreptă poziţia, şi aerul de relaxare dispăru.

— Nu încercam să dovedesc nimic.

— Nu? Ai lucrat până la trei dimineaţa şi ai venit acasă pe jos, pe o furtună de zăpadă, şi chiar nu încercai să dovedeşti nimic? Reeve ridică dintr-o sprânceană. Ori eşti foarte naivă, ori minţi.

Tânăra îşi smulse piciorul din strânsoarea lui.

Reeve întinse mâna după al doilea prosop, îl desfăcu şi aşteptă.

— Pot să mă descurc şi singură.

— Nu la fel de uşor pe cât mi-ar veni mie să te ajut.

— Am zis că mă descurc.

— Încerci cumva să-mi dovedeşti ceva?

Flossie înşfăcă prosopul din mâna lui şi îşi înfăşă piciorul în el într-un mod fantezist.

— Dar tu de ce nu te culcaseşi până la ora asta?

„Bună întrebare”, îşi zise el în gând. Ferestrele erau încontinuu bombardate cu gheaţă şi zăpadă. *Ta-ta-ta.*

Tânăra îşi ridică privirea către el.

— Nu mă aşteptai pe mine, nu-i aşa?

— Sigur că nu.

Reeve se ridică. Flossie făcu ochii mari.

— Chiar asta făceai. Îţi… îţi făceai griji pentru mine, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Pur şi simplu aveam multe pe cap, nu puteam să dorm şi te-am auzit când ai intrat.

Din nou! Obrajii i se înălţară un pic, iar buzele frumos modelate se întinseră într-un zâmbet destul de atractiv. Femeia îl măsură din cap până în picioare.

— Am înţeles. Frumoasă pijama!

Instantaneu, un val de căldură îi asaltă obrajii lui Reeve.

— M-am schimbat înainte de a ieşi din cameră.

Flossie ridică din sprâncene.

— Şi ţi-ai pus şi sacoul, lavaliera, bretelele, şosetele şi pantofii? Atât de repede încât să mă întâmpini chiar când am trecut peste prag?

Aplecându-se, Reeve îi culese ciorapii, jartierele şi mănuşile, le împachetă şi i le oferi.

— Ai face bine să-ţi schimbi hainele astea ude înainte să faci pneumonie.

Ochii ei se luminară, însă, contrar obiceiului ei, nu scoase niciun cuvânt.

Ajutând-o să se ridice, Reeve îi luă cizmele, după care o conduse până la uşă, în timp ce ea se chinuia să meargă cât mai firesc în condiţiile în care avea tălpile înfăşurate în prosoape.

— Noapte bună, domnişoară Jayne.

— Noapte bună, domnule Wilder. Flossie luă cizmele din mâinile lui, după care îl opri punându-şi o mână pe braţul lui. Şi mulţumesc, sincer. Chiar apreciez ajutorul pe care mi l-ai dat şi... ei bine, faptul că ai rămas treaz până m-am întors acasă.

Cu o mişcare scurtă din cap, Reeve se întoarse în camera lui, închise uşa şi rămase lângă ea, cu fruntea lipită de panoul de lemn. O putea auzi cum se mişca în camera alăturată. Pisica se ridică, după care veni să se frece de picioarele lui. Aplecându-se, o luă în braţe şi o scărpină după urechi până ce în camera vecină nu se mai auzi nicio mişcare.

Şi totuşi, aproape că se iveau zorii până când reuşi să adoarmă.

Capitolul 20

— Dacă aţi putea să pocniţi din degete şi să vă transportaţi în alt loc, unde aţi vrea să ajungeţi?

Doamna Dinwiddie îşi puse cartonaşul lângă castronaşul ei de supă şi se uită întrebător la domnul Wilder.

Flossie îşi înăbuşi un zâmbet de satisfacţie. Avea să-l scoată din încăperea aceasta – la modul figurat măcar.

— În camera mea, răspunse el.

Flossie miji ochii.

— Ei, prostii! Doamna Dinwiddie agită lingura spre el, într-un gest care arăta clar că nu îl credea. Eşti scriitor, domnule Wilder. Foloseşte-ţi imaginaţia!

— Sunt reporter de ziar. Nu-mi imaginez lucruri.

Domnul Nettels pufni. Domnul Wilder îl săgetă cu o privire tăioasă.

— Şi totuşi, continuă doamna Dinwiddie, încearcă să intri în spiritul jocului. Dacă ai putea să ajungi într-o clipită în orice loc din lumea asta, ce ai alege?

Reeve aruncă o privire către colţul încăperii, ca şi cum şi-ar fi cântărit opţiunile înainte de a-şi concentra din nou atenţia asupra doamnei Dinwiddie.

— Cred că m-aş duce la Târgul Mondial de la Chicago – după ce o să-şi deschidă porţile, bineînţeles.

Chipul bătrânei se lumină, şi ea schiţă un zâmbet din care îi radiau nenumărate riduri.

— Ce alegere minunată! Şi mie mi-ar plăcea foarte mult să mă duc. Domnul Tiffany o să trimită două fete, dar nu ştim dacă domnişoara Jayne o să fie una din ele, nu-i aşa, domnişoară Jayne?

— Nu, şi o să mai dureze până ce o să ia o decizie.

— Şi pe ce-şi va baza hotărârea? întrebă domnul Wilder.

— Pe performanţa de la locul de muncă.

Îşi aranjă o şuviţă de păr în coafură. Domnul Wilder era singurul care ştia de gafa pe care o comisese la muncă – în afară de celelalte angajate de la Tiffany, bineînţeles. Însă în ultima lună lucrase cu şi mai multă râvnă şi venise şi mai devreme dimineţile. De o săptămână fusese mutată de la trasarea schiţei, şi acum lucra cu Nan. Aceasta alegea sticla, apoi Flossie o tăia exact după forma şablonului. Era o muncă mai grea decât părea la prima vedere, aşa că toată săptămâna o duruseră braţele şi degetele.

Netezindu-şi şervetul din poală, Flossie ghidă conversaţia în aşa fel încât să nu mai fie vorba despre ea, iar ceilalţi să fie şi ei incluşi.

— Din moment ce nu aţi stat în salon cu noi aseară, s-ar putea să nu ştiţi că duminică o să fie ziua de naştere a doamnei Holliday.

Domnul Wilder se uită la tânăra care stătea lângă el.

— La mulţi ani, doamnă Holliday!

— Mulţumesc. Aceasta îl privi în ochi, evident entuziasmată. O să veniţi la petrecerea mea, nu-i aşa?

Domnul Holliday mângâie uşor mâna soţiei lui.

— Bineînţeles că o să vină.

Domnul Wilder făcu o încercare firavă:

— La petrecere?

— A, da. Domnul Oyster îşi scoase un rest de mâncare dintre dinţi cu limba. Doamna Jayne a făcut toate aranjamentele să mergem cu toţii la patinoarul din Central Park duminica asta.

Privirea domnului Wilder se întoarse asupra ei, apăsătoare.

— Din păcate, sunt...

— Vine chiar şi doamna Dinwiddie, interveni aceasta, întrerupându-i refuzul.

Ştia că-şi dorea să interacţioneze cu ei, să facă parte din familia lor, dar cu toate acestea refuza mereu. Nu avea absolut nicio logică.

— Bineînţeles că vin. Bătrâna îşi tamponă buzele cu şervetul. N-aş rata o asemenea ocazie, şi nici domnul Wilder, nu-i aşa?

Privirea ei albastră se aţinti într-a lui.

Doamna Dinwiddie era trecută de şaptezeci de ani, dar fusese măritată cu un colonel în rezervă şi crescuse un fiu. Flossie se minuna ori de câte ori vedea cum îi juca pe degete pe bărbaţii din casă.

În loc să răspundă, domnul Wilder scoase un sunet incert, după care luă încă o lingură de supă.

Capitolul 21

Reeve cerceta portretul neterminat al doamnei Dinwiddie. Nu părea cine ştie ce, doar doi ochi şi dâre de vopsea roşie care acopereau restul feţei.

— Vă oboseşte să pozaţi pentru portretul ăsta? o întrebă apoi.

Doamna Dinwiddie îi turnă ceai în ceaşcă, învăluită într-un miros de ulei de camfor.

— Deloc. Domnişoara Jayne mă distrează destul de mult.

Tânărul scoase un sunet plin de nemulţumire.

— Poate că, după ce termină cu mine, o să îţi facă portretul şi ţie.

Reeve îi adresă o privire de avertisment, însă femeia pur şi simplu îi înmână ceaşca plină. Tânărul se instală pe fotoliul aflat lângă al ei, şi discutară despre procesul lui Lizzie Borden, falimentul companiei ferate Philadelphia & Reading şi despre cel mai recent articol al său despre femeile emancipate.

— Nu poţi nega, rosti doamna Dinwiddie, privindu-l peste lentilele ochelarilor, că modul în care se prezintă căsătoria în vremurile noastre are o anumită componentă mercantilă.

— Ah, nu şi dumneavoastră!

Reeve se uită încruntat la ea.

— Hai, recunoaşte! De cele mai multe ori, soţiile se ocupă de cele mai josnice dintre muncile necalificate.

Reeve scoase un oftat.

— O să recunosc că sunt multe femei care stau cocârjate peste albia de rufe, dar nu e ca şi cum vieţile soţilor lor ar fi mai puţin sordide sau monotone. Bieţii oameni sunt plecaţi toată ziua, împachetând cod îngheţat sau vânzând trabucuri de cinci cenţi sau făcând vreo altă muncă grea, cu nimic mai bună decât cea pe care o fac partenerele lor de viaţă.

Mai petrecură încă un sfert de oră într-o dezbatere revigorantă. Reeve dădu un pic înapoi, însă câştigă chiar mai mult teren ulterior. Deja avea o mulţime de idei pentru următorul său articol.

— Deci vii la petrecerea de la patinoar? îl întrebă ea, luându-şi andrelele şi lucrul. Din câte-şi putu da seama Reeve, făcea ceva albastru închis.

— Mă tem că, de data asta, nu, răspunse el.

— De ce?

— Nu am patine, şi aş prefera să nu-mi dau banii ca să închiriez unele.

— Poţi să le împrumuţi pe ale lui Herschel.

— Aţi păstrat până acum patinele fiului dumneavoastră?

— Da.

Reeve se foi în fotoliu.

— Sunteţi foarte generoasă, mulţumesc, dar tot nu vin.

— De ce nu?

Reeve îşi frecă palmele de stofa pantalonilor.

— Nu ştiu să patinez.

— Pfff! E o nimica toată. Îţi prinzi patinele de încălţări şi ai pornit.

Când se uitase la alţii cum patinau, de la fereastră, i se păruse uşor, dar nu se putea să fie atât de simplu pe cât păruse, căci altfel n-ar fi văzut atât de mulţi patinatori căzând.

— Doar nu vreţi să spuneţi că o să patinaţi şi dumneavoastră? întrebă el.

— O, Doamne, nu! Mi-aş crăpa dovleacul în doi timpi

şi trei mişcări. Nu, am de gând să închiriez o sanie cu scăunel.

Reeve încremeni. Din nou, doamna Dinwiddie avea să-şi cheltuiască banii doar pentru că aşa dorea domnişoara Jayne.

— Dar nu sunt cam scumpe?

— Nu din cale-afară.

Clinchetul andrelelor ei părea nefiresc de tare în tăcerea care se lăsase în camera bătrânei.

Reeve bătu uşor cu degetul mare în piciorul său. Oare care ar fi momentul în care ar trebui să intervină? Dacă pur şi simplu nu se pricepea la calcule? Dacă i se întâmpla să cheltuiască prea mult şi nu mai reuşea să-şi achite chiria? Nu se mai interesase niciodată de situaţia ei financiară, pentru că nu fusese nevoie.

— Doamnă Dinwiddie, credeţi că e înţelept să vă cheltuiţi banii pe asemenea frivolităţi?

Andrelele ei se opriră câteva clipe.

— Asta e o întrebare filosofică sau una practică?

— Practică.

Doamna Dinwiddie îşi lăsă lucrul în poală şi se uită fix la el preţ de câteva secunde.

Reeve îşi simţi obrajii încălzindu-i-se.

— De fapt, nu e treaba mea. Vă rog să mă iertaţi!

Bătrâna doamnă clătină din cap.

— Nu, apreciez că-ţi faci griji pentru mine. Nu ăsta-i motivul pentru care nu ţi-am răspuns. Se uită într-o parte, trase aer în piept, după care îl fixă din nou cu privirea. Din moment ce suntem prieteni atât de buni, o să-ţi încredinţez un mic secret. Am destul de mulţi bani. Dacă aş fi vrut, aş fi putut trăi în continuare în clădirea cu faţadă de ardezie în care am locuit cu Robert patruzeci şi patru ani. Dar am preferat să mă mut într-o pensiune, ca să fiu înconjurată de oameni, ca să am cu cine să iau cina, ca să am cu cine să stau în salon după masă…

Reeve clipi, nedumerit. Habar n-avusese că aşa stăteau lucrurile.

— Am încercat şi nişte pensiuni mai cu pretenţii,

continuă ea. Dar m-am săturat repede de aerele pe care şi le dădeau ceilalţi locatari, aşa că am căutat un loc curat, aflat într-un cartier respectabil şi cu oameni buni la suflet. Întinzând mâna peste măsuţa dintre ei, îl bătu uşurel pe braţ. Şi, în mod clar, dumneata eşti chiar un astfel de om.

Reeve îşi îndreptă poziţia.

— Îmi cer scuze. N-am ştiut. N-am vrut să vă jignesc în vreun fel.

— Bineînţeles că nu. Tocmai de aceea o să vii şi dumneata la petrecerea pe patine a doamnei Holliday.

— Ia staţi puţin… ce?

— E foarte tânără, domnule Wilder. Şi s-ar simţi foarte jignită dacă nu ai veni. Ar crede că ai ceva cu ea, că poate nu e suficient de plăcută, de frumoasă sau o soţie suficient de bună pentru domnul Holliday. Îşi luă din nou lucrul. Nu, trebuie să vii cu noi, chiar dacă o să stai doar puţin. Patinele lui Herschel sunt într-o cutie, pe dulapul ăla de acolo.

După câteva clipe de şovăială, Reeve mormăi ceva cum că era de acord, se ridică şi luă patinele din locul indicat.

Capitolul 22

Întinzându-şi picioarele, Reeve îşi încrucişă gleznele şi se rezemă de spătarul băncii, mulţumit să-i privească pe ceilalţi patinând. Cerul lipsit de nori permitea razelor soarelui să ofere ceva căldură, atenuând gerul de iarnă.

Sute de patinatori pluteau pe lacul din Central Park într-o stare care, din punctul lui de vedere, semăna foarte mult cu euforia dată de zbor. Un bărbat cu un frac indigo trecu pe lângă el cu mâinile la spate, alunecând întâi pe un picior şi apoi pe celălalt. Apoi apăru ca vântul şi ca gândul un băieţel, care şterpeli în trecere şapca roşie a altui ştrengar. Cu un strigăt de protest, puştiul rămas cu capul descoperit porni în urmărirea lui, fără să dea vreo atenţie

faptului că era pe patine, ca şi cum pur şi simplu ar fi alergat.

Privindu-l, Reeve clătină din cap, uluit. Era cu totul altfel să privească patinatorii de pe o bancă decât de la fereastră. Putea auzi şuieratul patinelor pe gheaţă, simţea aerul rece, înţepător, mirosea fumul de la focurile făcute în cabinele de încălzire şi aproape că putea simţi gustul castanelor care se coceau pe jar.

Doamna Dinwiddie îi făcu cu mâna de pe sania ei cu scaun, aproape de nerecunoscut de sub toate blănurile cu care era acoperită, haina groasă şi fularul înfăşurat bine peste gură şi nas. Domnul Nettels patina în urma ei, ţinând mânerele scaunului şi împingând-o cu putere.

— Haideţi şi dumneavoastră, domnule Wilder! strigă domnişoara Love, alunecând cu graţie pe lângă ei, cu un râs care fu luat de o pală de vânt.

Reeve le făcu şi el cu mâna, după care trecu în revistă ceilalţi patinatori, căutându-i pe vecinii săi. O văzu pe doamna Holliday, îmbrăcată cu o jachetă neagră şi o fustă, ţinându-l de braţ pe soţul ei. Înainta încet, cu paşi ezitanţi, încercând din răsputeri să înainteze peste lacul îngheţat plin de urmele neregulate lăsate de ceilalţi patinatori.

Totuşi, nu avu nevoie să o caute pe domnişoara Jayne, pentru că ştia deja unde era, ce făcea şi cu cine patina. Oricum, era greu de ratat. Purta o rochie din catifea castanie, care-i accentua curbele, iar blana albă cu care era tivită atrăgea atenţia asupra gâtului şi asupra încheieturilor ei. Pe cap avea o pălărioară asortată, fixată cu o eşarfă albă ca neaua, legată sub bărbie. Oyster patina în acelaşi ritm, în drept cu ea, şi se ţineau de mână, ca doi îndrăgostiţi ieşiţi la promenadă.

Îşi luară avânt cu picioarele stângi, după care le ridicară uşor, lăsându-le în spate, alunecând perfect sincronizaţi pe patinele drepte. Oyster îşi plecă uşor capul spre ea, spunându-i ceva care o făcu să schiţeze un zâmbet.

Reeve îşi lovi picioarele unul de celălalt de vreo câteva ori şi îşi băgă mâna înmănuşată în buzunarul de la

haină, încălzindu-şi-o cu ajutorul unui cartof fierbinte pe care i-l dăduse doamna Klausmeyer. Făcu un efort să se uite în altă parte.

Un grup de copii se prinseseră de mâini şi şerpuiau printre ceilalţi patinatori, iar ultimul băiat abia se mai putea ţine pe picioare, împins mereu când într-o parte, când într-alta. Un tată, aflat la câţiva metri de Reeve, îşi ţinea fiul între genunchi, prinzându-l ori de câte ori îi alunecau picioarele de sub el. Pentru o clipă, Reeve se întrebă dacă tatăl lui ar fi făcut acelaşi lucru cu el, dacă mama lui n-ar fi murit.

Dincolo de ei, Oyster îşi strecură un braţ pe după talia domnişoarei Jayne şi o întoarse în faţa lui, acaparând din nou toată atenţia lui Reeve. Oyster o conduse în câţiva paşi vioi de vals pe gheaţă. Sau poate că erau paşi de mazurcă… Reeve nu putea să-şi dea seama exact, dar când patina ea cu spatele, când el, după care înaintau amândoi unul lângă celălalt.

Făcură ocol după ocol, cu fustele ei fluturând în vânt şi cu pantalonii lui biciuiţi de briza îngheţată la fiecare mişcare a baletului lor graţios. O învârtea, o trăgea lângă el. O conducea în serii de piruete, o prindea de talie şi, într-un final, o trase într-o răsucire ca o tornadă, mişcându-se într-un cerc mic din ce în ce mai tare, până ce Reeve nu mai reuşi să îi distingă.

Într-un final, Oyster încetini, şi se opriră, după care o trase aproape şi îşi lăsă capul în jos, şoptindu-i ceva la ureche. Reeve îşi trase picioarele sub el şi îşi îndreptă spatele.

Râzând, domnişoara Jayne îşi puse mâinile pe pieptul lui Oyster şi se împinse departe de el, patinând cu spatele, după care se întoarse şi porni direct către Reeve. Nu făcu nicio încercare să încetinească, nimic care să arate că n-avea să se izbească în plin de o grămadă de zăpadă.

Ridicându-se brusc, Reeve se postă la marginea lacului şi îi întinse o mână.

Şi ea făcu întocmai.

— Haideţi şi dumneavoastră cu noi, domnule Wilder.

— Aveţi grijă, răspunse el.

Tânăra încetini cu o uşurinţă plină de graţie, îi prinse mâna şi îl lăsă să o ajute să pătrundă pe zona cu zăpadă.

Oyster se opri brusc la marginea lacului, împroşcându-l pe Reeve cu cristale de gheaţă.

— Ratezi toată distracţia, Wilder. N-ai de gând să-ţi pui patinele?

Reeve aruncă o privire către perechea de patine pe care i-o împrumutase doamna Dinwiddie.

— Poate.

Respirând precipitat, domnişoara Jayne îşi duse mâna înmănuşată la piept.

— Ei bine, eu am de gând să mă odihnesc puţin. Domnul Oyster m-a învârtit serios.

— Da, am văzut.

Fata schiţă un zâmbet.

— Chiar aşa?

Oyster schiţă o plecăciune elaborată.

— Aţi fost partenera perfectă, domnişoară Jayne. Cea mai bună dintre toate pe care le-am avut.

Reeve se încruntă. De ce făceau toţi asta? De ce îi spuneau că era cea mai bună, indiferent de ce făcea? Da, recunoştea că priceperea ei la patinaj era impresionantă, dar… cea mai bună parteneră? Din toate pe care le-a avut?

Din gura ei ieşeau norişori fini de abur.

— Pot să stau pe bancă lângă dumneavoastră, domnule Wilder?

— Bineînţeles. Reeve o conduse până la bancă şi o ajută să se aşeze în timp ce Oyster se îndepărtă pe patine, cel mai probabil în urmărirea cine ştie cărei alte tinere inocente.

Scoţând cartoful – acum călduţ – din buzunar, Reeve i-l oferi.

— Ce vă mai fac degetele?

Tânăra cuprinse cartoful în căuşul palmelor înmănuşate.

— Mă furnică un pic, clar. Ah, ce bine se simte! Mulţumesc!

— Cu plăcere. Şi cele de la picioare?

— Sunt bine. Ale dumneavoastră?

— Ale mele? Se lăsă pe bancă lângă ea. În regulă. Pur şi simplu în regulă.

Domnişoara Jayne se lăsă pe spătarul băncii şi îi cercetă pe ceilalţi patinatori.

— N-am mai patinat aşa de ceva vreme.

Lui Reeve îi stătea pe limbă să spună că se pricepea foarte bine, dar preferă să-şi păstreze remarca pentru sine. Ultimul lucru de care avea nevoie domnişoara Jayne era să-i mai aducă şi el laude.

Stăteau în linişte, ea studiind patinatorii, el cercetând-o pe ea. Chip oval. Nas subţire. Pometi înalţi. Buză superioară frumos arcuită. Maxilar clasic şi – Reeve se uită mai atent – o gropiţă foarte, foarte discretă în bărbie. Atât de discretă, că nici nu o observase până atunci.

— Îmi place la nebunie să patinez, suspină ea, cu obrajii înălţându-i-se pentru a lăsa un surâs să-i apară pe chip. Îţi dă o senzaţie de… nu ştiu… de libertate. Nu vi se pare? Când văzu că Reeve nu-i răspunse, se întoarse către el. Nu vi se pare?

Bărbatul ridică din umeri. Domnişoara Jayne îşi lăsă capul într-o parte.

— De unde ziceaţi că sunteţi?

— Din New Jersey.

— Înseamnă că sigur aţi mai patinat.

Din nou, Reeve nu spuse nimic. Domnişoara Jayne făcu ochii mari.

— Nu aţi patinat niciodată?

Privirea lui se duse către un chioşc.

— Vreţi o ciocolată caldă?

— Cum e cu putinţă să fi crescut în New Jersey şi să nu fi avut ocazia să patinaţi?

— Pur şi simplu, aşa s-a întâmplat.

— De ce?

Reeve îşi trecu palma peste faţă.

— Nu aveam voie.

Domnişoara Jayne îşi îndreptă spatele.

— Nu aveaţi voie? Adică părinţii dumneavoastră v-au interzis să patinaţi?

— Bunicii, de fapt. Am fost crescut de bunici.

Putea vedea eforturile ei de a se abţine, însă într-un final cedă în faţa curiozităţii.

— V-aţi pierdut ambii părinţi?

— Într-un fel.

Din nou, ezitare. Din nou, capitulă în faţa curiozităţii.

— E un subiect dureros pentru dumneavoastră?

— Nu deosebit, nu.

Un alt norişor de abur se formă rapid în faţa gurii ei.

— De ce faceţi asta?

Reeve ridică dintr-o sprânceană.

— Ce anume?

— De ce vă limitaţi întotdeauna răspunsurile la doar trei cuvinte?

— Răspunsurile mele au mai mult de trei cuvinte!

— Ba nu, nu au. Bine atunci… ce s-a întâmplat cu părinţii dumneavoastră?

— Au murit.

Tânăra îşi ridică braţele, într-un gest de resemnare.

— Vedeţi?

— Au fost două cuvinte.

— Ştiţi bine la ce mă refer.

Şi chiar aşa era. Ştia exact la ce se referea, dar nu vorbea niciodată despre trecutul lui. Nu pentru că îl deranja în mod deosebit, ci pentru că rar se întâmpla să vină vorba despre asta.

Se ridică.

— Mă duc să iau o ciocolată caldă. Vreţi şi dumneavoastră o ceaşcă?

— Da, mulţumesc.

Folosi timpul petrecut la coadă pentru a-şi da seama de ce nu îi venea uşor să vorbească despre părinţii lui. Sau despre orice altceva, de fapt. Şi nu reuşi să găsească decât un singur răspuns viabil: femeia asta emancipată îl speria până în măduva oaselor.

Capitolul 23

— Poftiţi! Reeve îi întinse o ceaşcă de ciocolată caldă din care ieşeau aburi, sperând că nu o cuprinsese frigul prea tare cât lipsise el.

Domnişoara Jayne lăsă deoparte cartoful – acum de-a dreptul rece – şi cuprinse în palme pereţii de metal ai cănii cu ciocolată.

— Ahhh! Ce caldă e!

— V-a luat frigul?

— Un pic. Dar ciocolata o să mă încălzească, totuşi. Mulţumesc. Suflă peste lichidul închis la culoare.

Reeve se instală lângă ea.

— S-o beţi repede. La cât e de frig, n-o să rămână caldă mult timp.

Domnişoara Jayne îl cercetă cu privirea.

— Deci aţi fost crescut de bunici?

Pe toţi sfinţii, chiar că era insistentă. Şi totuşi, o credea în stare să pună întrebarea asta sub farfuria cuiva, la cină, dacă nu îi spunea acum ce voia să ştie.

Luând o înghiţitură de cacao, lăsă lichidul cald să-i coboare pe gât.

— Da. Mama a murit când aveam patru ani. Nu mi-a spus nimeni din ce cauză. Iar tata a murit de pneumonie, pe când aveam optsprezece.

— Îmi pare foarte rău. Chipul ei se îmblânzi, iar tonul i se îndulci. Cred că v-aţi simţit foarte singur.

Reeve nu spuse nimic.

— Şi tatăl dumitale nu s-a recăsătorit?

— Abia mult mai târziu. Şi, la momentul acela… ei bine, aveam şaisprezece ani, iar noua lui soţie – optsprezece.

Pe lângă ei trecură pe patine două persoane mai în vârstă, probabil soţ şi soţie, care se ţineau de mână. Nu era ceva ce Reeve vedea prea des. De obicei, bărbatul o ţinea

pe femeie de braţ sau înaintau unul lângă altul, dar la distanţă, ca la promenadă. Dar aceştia doi chiar se ţineau de mână. Era cu totul diferit. Arăta nu numai că se iubeau, ci şi că erau parteneri, se cunoşteau foarte bine, erau prieteni şi se simţeau complet în largul lor împreună. Arăta că simţeau o linişte care le aparţinea doar lor.

— De ce nu v-au lăsat să patinaţi? întrebă ea. Bunicii dumneavoastră, adică…

Reeve ridică din umeri, urmărind cu privirea cuplul pe care-l remarcase.

— Din acelaşi motiv din care nu m-au lăsat să mă duc desculţ la şcoală, deşi niciunul dintre ceilalţi copii nu avea încălţări. Din acelaşi motiv pentru care mă obligau să mănânc de prânz acasă, în loc să-mi iau pachet la şcoală, ca toţi colegii mei. Din acelaşi motiv pentru care mi-au interzis să mă duc la biblioteca publică – deşi, într-un final, au dat înapoi în această privinţă.

— Aţi ieşit vreodată pe furiş din casă pentru a vă duce să patinaţi?

— M-am gândit de multe ori s-o fac, dar, dacă eram prins, pedeapsa era prea mare ca să merite. Aşa că, în loc să mă duc, mă uitam la ceilalţi.

— Vă uitaţi la ei? Dar cum e cu putinţă, dacă nu plecaţi pe ascuns?

Un nor trecu peste soare. Reeve îşi strânse mai bine fularul pe care îl avea la gât.

— Lacul era chiar în spatele casei bunicilor mei. Puteam să-i văd de la fereastra camerei mele.

Domnişoara Jayne trase aer în piept, pe gură, cu o expresie impresionată care-l făcu pe Reeve să-şi regrete cuvintele.

— Nu vă uitaţi aşa la mine, zise el. Îmi făcea plăcere.

Tânăra îşi muşcă buza inferioară.

— Dar nu la fel de mult pe cât v-ar fi plăcut să patinaţi efectiv.

— Poate.

Privind mai atent patinatorii, Reeve observă că doamna Holliday căpătase mult mai multă încredere în ea,

iar acum aluneca pe gheaţă cu mult mai multă uşurinţă.

— Ei bine, ce-aţi zice dacă am lua măsuri să remediem situaţia? N-aţi vrea să patinaţi, domnule Wilder?

Reeve o ţintui cu privirea.

— Chiar acum?

— Chiar acum.

— Cu dumneavoastră?

— Cu mine.

Trăgând aer în piept, Reeve îl ţinu o clipă în plămâni înainte de a expira puternic.

— Nu, îmi pare rău. Nu e... nu e, vorba despre dumneavoastră, doar că... doar că n-am nici cea mai mică dorinţă să patinez.

— Ba eu cred că aveţi. Cred că vă doriţi cu ardoare să patinaţi şi dumneavoastră cu toţi ceilalţi.

— Ei bine, în cazul acesta vă înşelaţi.

În ochii ei apăru o scânteiere de tachinărie.

— Foarte rar mi se întâmplă să mă înşel.

— S-ar putea să fiţi surprinsă.

— Foarte rar mi se întâmplă să fiu surprinsă.

— N-o să patinez.

— Ba eu cred că da. Dând pe gât restul ciocolatei calde ca şi cum ar fi fost un pahar de whisky, puse cana jos, îşi frecă palmele şi se ridică. Haideţi, chiar acum! Hopa sus!

— Nu.

Domnişoara Jayne luă perechea de patine pe care o împrumutase Reeve.

— Prindeţi-vă astea de cizme! Şi nu vă faceţi griji, o să fiu mereu aproape.

Soarele îşi făcu din nou apariţia, făcându-l să-şi mijească ochii pentru a se proteja de lumina puternică reflectată pe suprafaţa lacului şi pe zăpada din jur.

— Vă mulţumesc pentru invitaţie, dar prefer să privesc.

— Sigur că da, şi eu sunt o actriţă celebră!

Domnişoara Jayne îi agită din nou patinele în faţa ochilor.

Reeve i le înşfăcă din mână.

— Dumnezeu a avut un motiv pentru care v-a înzestrat cu două urechi şi cu o singură gură, domnişoară Jayne.

Izbucnind în râs, tânăra îşi roti degetul, arătând către picioarele lui.

— Haideţi, puneţi-vă patinele!

— Eu chiar…

— Domnul protestează cam prea mult, aş zice.

Îşi propti o mână în şold. Reeve începu să simtă o zvâcnire în maxilar.

Tânăra se aplecă până ce ajunse cu faţa la acelaşi nivel cu al lui. În jurul ei plutea un miros uşor de apă de trandafiri.

— Eu nu plec de-aici până nu văd că încercaţi măcar. Vreţi să vi le pun eu?

Ea dădu să îngenuncheze. Reeve o apucă de braţ.

— În niciun caz. Mă descurc singur.

Domnişoara Jayne îşi îndreptă poziţia, zâmbind mulţumită de sine.

Prinzând bine patinele de metal de tălpile cizmelor sale, Reeve prinse curelele, le strânse şi se ridică.

— Ei, nu staţi nemişcată acolo. Haideţi, dacă e musai!

— O să vă placă la nebunie. Îi prinse braţul când pătrunseră pe gheaţă.

Reeve îşi retrase mâna, cu o mişcare bruscă. Imediat, picioarele îi fugiră de sub el, făcându-l să aterizeze în fund în zăpada adusă de vânt, care îi amortiză cât de cât căderea.

Domnişoara Jayne îşi muşcă buza de jos, cu o sclipire jucăuşă în ochi.

— Aşa, aţi făcut-o şi pe asta. Toată lumea cade. Face parte din experienţă. Îi întinse ambele mâini. Sus! Haideţi să încercăm din nou!

Reeve se uită fix la ea, încercând să se hotărască dacă să se lase în voia ei sau nu.

Tânăra îşi înclină capul.

— Ştiu, la fel ca dumneavoastră, că aţi vrut dintotdeauna să ieşiţi pe gheaţă, aşa că aţi putea să vă

permiteţi să vă bucuraţi de experienţă. Vă rog!

În adâncul sufletului său, Reeve ştia că avea dreptate, dar voise să facă totul în ritmul său, din proprie iniţiativă. Nu se împotrivea pentru că nu voia să patineze, ci pentru că i se forţase mâna. Iar acum domnişoara Jayne se aştepta să se bucure de tot instantaneu, pur şi simplu pentru că aşa voia ea.

Ei bine, avea să-i urmeze instrucţiunile privind patinatul, însă n-avea să savureze senzaţia decât atunci când avea să fie el pregătit.

După o clipă de uşoară ezitare, o apucă de mâini şi se ridică.

— Bine. Acum o să pornesc cu spatele. Tot ce trebuie să faceţi e să vă ţineţi gleznele ferme şi patinele în aşa fel încât să vă susţină greutatea.

Reeve dădu scurt din cap, în semn de aprobare. Preţ de câţiva metri, alunecă pe gheaţa neregulată, plină de crestături, hotărât să-şi menţină echilibrul.

— Vă descurcaţi minunat. O să ne oprim acum. Îl dusese până în mijlocul lacului, unde mai multe persoane stăteau nemişcate, discutând, în timp ce alţii încercau figuri mai dificile. Când vă dau drumul, rosti ea apoi, încercaţi să mergeţi – asta după ce o să vă stabilizaţi, bineînţeles.

Să meargă? Reeve aruncă o privire în jur. Nimeni altcineva nu mai mergea pe patine.

— N-o să merg.

Domnişoara Jayne închise ochii preţ de o clipă, după care îi deschise din nou.

— Mergeţi, domnule Wilder. Haideţi, start!

Reeve nu se clinti.

— Cu cât începeţi să mergeţi mai repede, cu atât mai repede putem să ne întoarcem.

Reeve porni. Tânăra îl încurajă, îl lăudă şi chiar îl ajută să-şi recapete echilibrul când fu în pericol să cadă. Apoi îi luă din nou ambele mâini şi porni cu spatele în timp ce-l îndruma să împingă cu o patină în vreme ce se lăsa să alunece pe cealaltă.

Până ca Reeve să-şi dea seama de ce se întâmpla,

ajunseră să traseze ocoluri lente împreună, de-a lungul marginii lacului. Nu semănau nicidecum cu mişcările agile ale celorlalţi, dar patina. Încă nu se hotărâse dacă avea să savureze momentul sau nu.

— V-am citit articolele, rosti ea, cu gulerul pus în mişcare de briză.

— Şi nu sunteţi deloc de acord cu ele.

Îşi ţinu gleznele mai ferme, pentru a nu se dezechilibra din cauza suprafeţei neregulate a gheţii.

— Cu anumite părţi din ele. Presupun că e destul de normal să crezi că, dacă femeile au stat acasă secole de-a rândul şi lumea şi-a urmat cursul, dacă dintr-odată n-o să mai stea acasă, lumea o să se oprească pur şi simplu. Ridică din umeri. Doar că mie nu mi se pare cine ştie ce argument.

— Un cal de luptă şi o căprioară nu pot fi potriviţi pentru aceleaşi lucruri, domnişoară Jayne.

Încetiniră şi ocoliră un tată care-şi conducea băieţelul de mână.

— Recunosc că bărbaţii şi femeile sunt fiinţe diferite, continuă ea. Dar aici nu e vorba despre masculin şi feminin, e vorba despre factorul uman. Femeile sunt oameni, la fel ca bărbaţii. Drept urmare, avem aceleaşi drepturi ca voi de a avea slujbe.

— Vorbiţi despre drepturi, dar, când aţi acceptat să lucraţi la Tiffany, i-aţi sabotat pe cei mai mult de o sută de bărbaţi care luptau pentru ale lor. Pentru dreptul de a primi salarii mai bune şi de a avea un program mai scurt. Nu numai asta, dar bărbaţii aceştia au la rândul lor familii de întreţinut. De dumneavoastră nu depinde nimeni.

— Dacă femeile ar avea dreptul de a face parte dintr-un sindicat, atunci poate că am fi făcut front comun, căci eu nu am nicio obiecţie ca bărbaţii aceia să fie plătiţi mai bine şi să lucreze mai puţine ore. De fapt, mi-ar plăcea foarte mult să obţină lucrurile pe care le cer. Faptul că eu fac ce făceau ei nu are nicio legătură cu asta, ci cu a-l ajuta pe domnul Tiffany să-şi realizeze visul, să-şi atingă obiectivul.

— Tiffany? repetă el, cu un pufnet batjocoritor.

— Toată lumea are visuri şi ţeluri. Şi grevişti, şi eu, şi domnul Tiffany. E ca şi cum domnul Tiffany ar fi… nu ştiu… una dintre debutantele cărora le face mama rochii de bal.

— Debutante?

Mişcându-şi energic degetele de la picioare, Reeve încercă să-şi stimuleze circulaţia fără să-şi piardă totuşi echilibrul.

— Da. Debutantele şi mamele lor planifică luni la rând – uneori chiar ani – ieşirea în societate. Dacă ar fi ca fetei respective să-i spună cineva că nu se poate duce la bal după toate aceste pregătiri şi cheltuieli pur şi simplu pentru că, în ultima clipă, croitoreasa a refuzat să-i facă rochia… ar fi… ar fi imposibil de justificat. Biata fată ar fi distrusă. Are o singură şansă, o singură ocazie de a-şi face debutul. Eu pot să vă spun clar că, dacă ar fi fiica mea, aş bate la uşa fiecărei croitorese pe o rază de mulţi kilometri până ce-aş găsi una în stare să facă rochia.

Reeve îşi dădu ochii peste cap. Normal că numai o femeie ar fi putut discuta despre legislaţia muncii dând un exemplu cu rochii şi debutante.

— Iar domnul Tiffany e aidoma unei debutante?

— Exact. Îi adresă un zâmbet. Numai că debutul său în societate – în lumea largă, de fapt – o să fie sub forma unei capele prezentate la Expoziţia Mondială Columbiană. Are de gând să se afirme acolo. Greviştii au încercat să-i răpească această realizare, acest vis unic în viaţă în care a investit enorm de mult timp, o groază de energie şi foarte mulţi bani.

— Pe-ăştia din urmă nu i-a cheltuit cu muncitorii, mormăi Reeve.

Domnişoara Jayne fie nu-l auzi, fie se prefăcu a nu-l fi auzit.

— Aşa că am fost încântată să-l pot ajuta pe domnul Tiffany în orice fel pot. Şi nu conta dacă asta implica să trec prin mijlocul unui grup de grevişti care-mi aruncau tot felul de insulte, fiind hărţuită de băieţei şi scuipată de oameni în toată firea.

Reeve redeveni serios.

— Să ştiţi că n-am fost deloc de acord cu modul în care aţi fost tratată.

— Nici mie nu mi-a plăcut.

Glasul ei era blând.

Frigul trecuse de mult prin şosetele de lână ale lui Reeve, şi aproape că nu-şi mai simţea deloc urechile. Încetini şi apoi se opri.

— Domnul Tiffany are mai mulţi bani decât ar putea să cheltuiască într-o viaţă de om. Şi-ar fi putut permite să-şi trateze muncitorii mai corect. Dacă ar fi făcut-o, nu şi-ar fi pus în pericol „debutul în societate”, cum îl numiţi dumneavoastră.

— L-aţi întâlnit vreodată pe domnul Tiffany? Aţi fost vreodată la el?

— Nici nu am nevoie. Faptele sale vorbesc de la sine, cât se poate de clar.

— Ca şi ale celor care m-au scuipat.

Reeve îşi aranjă mai bine pălăria.

— Da, păi… mulţumesc pentru lecţia de patinaj, dar acum o să pornesc spre casă.

— Pentru că i-am luat apărarea domnului Tiffany?

— Pentru că mi-e frig.

— Ah! Ei bine, încă un lucru, atunci, înainte să plecaţi.

Reeve scoase un oftat.

— Ce lucru?

Aruncând o privire în jur, tânăra se întoarse, formând un cerc mic, atât de în largul ei pe patine, încât nici nu păru a-şi gândi mişcările.

— Acolo, zise apoi, arătând în depărtare. Vedeţi chioşcul acela unde patinatorii se pot încălzi?

Reeve urmă direcţia privirii ei până la o clădire mică, albă, cu patru laturi.

— Da.

— Vreau să porniţi spre el, pe patine, cât de repede puteţi.

— De ce?

Ea ridică din umeri.

— Ca să simţiţi cum e să vă lăsaţi în voia mişcării, să

renunţaţi la control.

— Nu simt nevoia să simt cum ar fi să nu mai am controlul asupra propriului corp. Cum domnişoara Jayne ridică dintr-o sprânceană, el insistă: Chiar nu.

— Poate că da, poate că nu, dar, în cazul improbabil în care aţi fi prea încăpăţânat să vă mai aventuraţi vreodată pe gheaţă, vreau să ştiţi cum e să patinaţi, adică să patinaţi cu adevărat.

Reeve îşi prinse rădăcina nasului între degete preţ de câteva secunde.

— Domnişoară Jayne, vă sunt recunoscător pentru ceea ce încercaţi să faceţi, dar o să mă întorc pur şi simplu pe banca mea, o să-mi dau patinele jos şi o să pornesc spre casă.

Femeia din faţa lui îl atinse uşor pe braţ.

— Vă rog? Aţi prins totul din zbor, aveţi un talent natural pentru patinaj. Sunt convinsă c-o să puteţi să o faceţi. Aplicaţi aceeaşi tehnică, un picior împinge şi vă susţineţi pe celălalt, uşor îndoit, şi apoi schimbaţi, numai că un pic mai repede.

— Nu vi se pare că aţi uitat ceva?

— Ce?

— Nu ştiu cum să fac ca să mă opresc.

Domnişoara Jayne făcu un gest cuprinzător din braţ în jos, arătându-i că nu era ceva pentru care să-şi facă griji.

— Pur şi simplu o luaţi spre grămada de zăpadă de pe marginea lacului. Sigur vă opriţi.

Reeve nu avea nicio dorinţă de-a experimenta acea senzaţie pe care ea considera că trebuia să o guste. Dar nici cea mai mică dorinţă de a crea o scenă cu ea acolo, în mijlocul lacului, dacă nu-i făcea pe plac.

Mormăind în barbă, se puse în mişcare, pornind glonţ către chioşcul de încălzire. Piciorul uşor îndoit, împins cu celălalt. La fel, piciorul uşor îndoit, apoi împins. Patinele zgâriau gheaţa ca lama unui cuţit pe o gresie. Fulgii de zăpadă i se topeau pe obraji, însă i se lipeau de gene. Din toate părţile îl asaltau râsetele şi conversaţiile celorlalţi patinatori.

Luă un pic mai multă viteză, surprins să descopere că era un pic mai uşor să-şi păstreze echilibrul când se deplasa mai repede. Din dreapta sa fu asaltat de nişte râsete şi chicoteli puternice. Nici nu avu parte de alt avertisment, că se trezi nas în nas cu ei: un şir de puşti care se ţineau de mijloc, patinând cu viteză maximă şi şerpuind printre ceilalţi patinatori, angrenaţi într-un joc copilăresc. Numai că pe el nu îl ocoliră, ci îi tăiară calea.

— Atenţie! strigă la ei.

Nu ştia ce să facă pentru a se opri. Prin minte îi zburau diverse opţiuni, numai că nu avea decât câteva secunde pentru a reacţiona.

Dacă era să cadă şi aluneca spre ei, era posibil să taie pe cineva cu lamele patinelor. Dacă se arunca în faţă, risca să se aleagă cu o mulţime de tăieturi pe mâini şi chip. Dacă se izbea de ei, i-ar fi risipit ca şi cum ar fi fost nişte bile pe o masă de biliard.

Într-un final, îşi îndoi genunchii şi încercă o întoarcere la nouăzeci de grade, stârnind un nor de ace de gheaţă, dar nu îi reuşi manevra. Chiar înainte de impact, mai multe chipuri şocate se întoarseră către el.

Îl înşfăcă în braţe pe puştiul de care se izbi, după care se strădui din răsputeri să-şi recapete echilibrul şi să-l protejeze pe copil. Ceilalţi băieţi se prăbuşiră ca nişte popice, unul dintre ei chiar învârtindu-se pe gheaţă şi ajungând în calea lui, pe burtă, cu membrele răşchirate.

Cu o înjurătură, Reeve se smuci în aşa fel încât să cotească la stânga. Era prea mult. Picioarele îi zburară de sub el, făcându-l să cadă în fund. Băiatul pe care-l ţinea în braţe se trase imediat de pe el şi se îndreptă cu mare agilitate.

Puştiul pe care-l lovise cu patina scoase un ţipăt ascuţit şi chinuitor, evoluând în susul şi în josul gamei, când acut, când grav.

O, Doamne! O, Doamne!

Neluând în seamă durerea pe care o simţea, Reeve se întoarse şi se ridică în patru labe, apropiindu-se cu mişcări precipitate de băiat, care părea a avea în jur de

paisprezece ani. Cu picioarele strânse la piept, băiatul îşi ţinea palma cu cealaltă mână, ţipând şi legănându-se.

— Lasă-mă să văd!

Reeve trase uşor de braţul băiatului şi îl ridică, astfel încât să fie deasupra inimii. Sângele pătrunsese prin materialul mănuşii.

— Nu, nu!

Băiatul se trase înapoi, cu lacrimile şiroindu-i pe chip. Reeve îl prinse mai ferm. În jurul lor se strânseră şi alţi patinatori, veniţi care dincotro, care vorbeau toţi deodată.

Punând o mână pe capul băiatului, Reeve i-l trase la piept.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău… închise ochii cu putere. Trebuie să îţi dăm mănuşa jos, fiule.

— Nu, scânci puştiul.

O undă de agitaţie în mulţime îi atrase atenţia lui Reeve.

— Lăsaţi-mă să trec, se auzi un glas. Sunt doctor. Lăsaţi-mă să trec! Masa de oameni de lângă ei se despărţi, permiţând înaintarea unui bărbat corpolent, între două vârste. Îngenunchind lângă ei, îi adresă băiatului un zâmbet liniştitor.

— Cum te simţi, tinere?

— Degetul meu…

Doctorul dădu aprobator din cap.

— Va trebui să-ţi dau jos mănuşa.

— Nu!

Reeve îl ţinea strâns la piept.

— N-o s-o trag de pe mână, îl linişti medicul. O s-o tai cu briceagul.

Băiatul încremeni.

— Şşştt!

Reeve îşi lipi obrazul de creştetul băiatului.

— O să fie bine. Dar vreau să închizi ochii acum, da?

Băiatul îşi strânse imediat pleoapele. Reeve şi doctorul schimbară o privire îngrijorată.

— Sunteţi tatăl lui?

— Nu, sunt… eu… Emoţiile îi formară un nod în gât.

Sunt cel responsabil de asta.

Doctorul începu să taie materialul mănuşii cu briceagul.

— A fost un accident. Tocmai de-aia se numeşte aşa, pentru că nimeni nu a vrut să se întâmple asta.

Poate că nu voise nimeni ca lucrurile să se întâmple astfel, dar totul putea fi prevenit. Ar fi trebuit să rămână pe banca aia. Nu avusese ce căuta pe gheaţă. Absolut deloc.

Băiatul se smuci, ţipând din nou când doctorul îndepărtă o bucată de mănuşă care se lipise de degetul rănit. Reeve îl strânse mai tare. Slavă Domnului, patina lui nu îl retezase, dar era tăiat până la os.

— Cum te cheamă? întrebă Reeve.

— Paschal Smith, se smiorcăi puştiul.

Doctorul bandajă degetul, exercitând presiune. Paschal ţipă din nou. Reeve îşi lipi buzele de şapca de lână a băiatului şi rosti o rugăciune în gând. „O, Doamne, nu lăsa să-şi piardă degetul! Să nu rămână fără deget!”

— Paschal! Un bărbat solid, cu o piele pergamentoasă, îşi croi cu forţa drum prin mulţime. Paschal, ce s-a întâmplat?

— Taţi... Glasul băiatului îşi pierduse din vigoare. Nu mă simt prea bine.

— Trebuie să-l ducem în chioşcul de încălzit, decretă medicul. O să-l cos eu acolo.

Reeve n-ar fi avut cum să se facă util pe patine, aşa că îl lăsă pe Paschal în grija tatălui său. Alţi câţiva bărbaţi se repeziră să îl ajute. Îl traseră pe băiat în picioare şi îl conduseră până la chioşcul de încălzit.

Cu degete tremurânde, Reeve îşi desfăcu curelele patinelor şi se eliberă. Abia acum simţi pentru prima oară durerea în partea de jos a coloanei, din cauza căzăturii. Cu mare grijă, îşi propti tălpile pe gheaţă şi se ridică, strâmbându-se de durere. Când îşi ridică privirea, văzu că domnişoara Jayne stătea la câţiva metri distanţă, cu mâinile petrecute pe după talie, ca şi cum s-ar fi cuprins singură într-o îmbrăţişare.

— Sunteţi bine? întrebă ea, pe un ton clar tulburat.

Reeve îşi strânse pumnii, ca ea să nu vadă că tremura.

— Lăsaţi-mă în pace! Nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră. Şi nici să vă văd măcar.

Chipul ei păli.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât…

Reeve o întrerupse cu o mişcare a mâinii.

— Niciun cuvânt. Nimic.

Din gâtul ei răzbătu un sunet sugrumat, însă Reeve deveni mai înverşunat. Era foarte furios pe sine, dar şi mai şi pe ea. Întorcându-i spatele, porni spre chioşcul de încălzire, descoperind că şi fără patine era aproape la fel de greu să traverseze întinderea de gheaţă.

Capitolul 24

Flossie se plimba încolo şi încoace în faţa şemineului din salon, mustrându-se pentru a mia oară. Ce fusese în capul ei, să-l trimită pe domnul Wilder aşa, fără să-l fi învăţat cum să se oprească? N-avea nicio scuză. Absolut niciuna. Iar acum un băiat era în pericolul de a-şi pierde un deget din cauza asta.

Voise să se ducă şi ea la chioşcul de încălzire, dar, după vorbele tăioase ale domnului Wilder, nu prea mai îndrăznise. Ştia că vorbele sale nu reflectau în totalitate ce gândea, că reacţionase pur şi simplu la spaima pe care o trăsese. Şi totuşi, i se păruse că ar fi fost mai înţelept să nu-l provoace înainte de-a avea timpul necesar să se calmeze.

Restul chiriaşilor din familia de la numărul 438 se retrăseseră în camerele lor pentru câteva momente de răgaz înainte de cină, însă Flossie nu putea efectiv să stea locului, aşa că se schimbase şi apoi făcuse focul în salon, în aşteptarea lui.

Aruncă o privire la ceasul de pe poliţa căminului. De obicei, tic-tacul lui i se părea liniştitor. Şi totuşi, în clipa aceea nu-i oferea nicio alinare. Singurul lucru care ar fi

putut-o linişti ar fi fost să afle de la domnul Wilder veşti bune. Veşti că băiatul avea să fie bine şi că domnul Wilder nu o ura, că nu simţea repulsie când o vedea – deşi ştia că nu era cazul. Şi totuşi, simţea că ar fi fost bine să-l audă spunându-i asta. Aşa, ar fi şi el conştient de acest lucru.

Mai dură un ceas şi jumătate până ce, într-un final, uşa se deschise. Instantaneu, Flossie se întoarse repede spre ea. Domnul Wilder pătrunse în hol, cu umerii lăsaţi şi cu o expresie gravă pe chip. Gâtul ei se contractă dureros. „O, nu! O, nu! Te rog, spune-mi că băiatul o să se facă bine!”

Bărbatul îşi puse pălăria în cuierul din hol, cu cârlionţii săi blonzi mai bine definiţi decât de obicei. Dându-şi jos mănuşile, le îndesă în buzunarele hainei şi închise ochii, părând extenuat. Fără să-i deschidă, îşi descheie nasturii hainei, însă, în loc să şi-o dea jos, rămase pur şi simplu nemişcat, cu capul plecat şi cu braţele pe lângă corp.

Flossie îşi simţi inima strângându-i-se de compasiune. Făcu un pas spre el. Tânărul îşi înălţă capul. Ochii li se întâlniră, ai ei implorând să fie înţeleşi, ai lui oţelindu-se.

— Degetul băiatului? întrebă ea, abia reuşind să articuleze cuvintele.

Buzele lui deveniră mai tensionate.

— Totul la locul lui, dar dacă apare vreo infecţie…

Flossie înghiţi, încurcată.

— Trebuie să vă cer scuze. A fost vina mea – este vina mea.

— Şi asta ar trebui să rezolve totul? Pur şi simplu?

— Păi, eu…

Flossie se uită în jur, dezorientată. Evident, vorbele ei n-aveau să vindece degetul băiatului, dar sperase că scuzele ei aveau să rezolve cât de cât lucrurile între ei. Aruncând fulgere din priviri, bărbatul îşi dădu repede haina jos, o puse cu forţă în cuier, după care făcu acelaşi lucru şi cu fularul.

— Nu m-am exprimat suficient de clar pe gheaţă, domnişoară Jayne?

Tânăra îşi împreună mâinile.

— Ba da, dar eraţi supărat şi n-aţi vorbit serios. Ştiţi şi dumneavoastră că aşa e.

Îngustându-şi pleoapele, bărbatul îşi împinse maxilarul uşor în faţă.

— Oho, am vorbit serios, domnişoară Jayne. Cât se poate de serios. Şi mă aştept să-mi respectaţi dorinţele. Şi, ca să nu fie nicio confuzie, să ştiţi că nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră. Nici acum, nici la cină, nici măcar dacă ne întâlnim pe hol. O să vă anunţ dacă şi când o să apară vreo schimbare în această privinţă.

Flossie clătină din cap.

— Vă rog, mi-am cerut scuze şi chiar regret sincer ce s-a întâmplat. Aş da orice să pot…

Întorcându-i spatele, el porni pe hol, nelăsând-o nici măcar să-şi termine fraza.

*

Reeve trânti uşa camerei sale, străbătut din nou de valuri de furie. Nu-i venea să creadă că femeia aceea avea tupeul de a-i spune când vorbise serios şi când nu. Sau poate că-i venea să creadă, era tipic pentru femeile emancipate. Tipic pentru ea.

Avusese de gând să se prăbuşească direct pe pat şi să evadeze preţ de o oră în lumea viselor, dar acum nu mai avea cum, nu când ea îl enervase din nou. Din nou, domnişoara Jayne îi dăduse peste cap planurile.

Lărgindu-şi nodul lavalierei, o desfăcu, o făcu ghem şi o aruncă în perete. Bucata de material alunecă pe pat. Cu mişcări bruşte, îşi dădu jos pantofii fără ca măcar să se aplece, apoi se descotorosi de sacou, cămaşă, pantaloni, toate umede. Lăsându-se pe scaunul de la masa de lucru, îşi dădu jos fără menajamente şosetele ude leoarcă şi îşi cuprinse degetele în palme, încercând să le încălzească.

Radiatorul său rămăsese fără gaz din moment ce nu se întorsese suficient de devreme ca să îi umple rezervorul, aşa că în camera lui era foarte frig. Nu se putea duce în salon ca să se încălzească, nu cu ea acolo. Tremurând, se

băgă sub plapumă şi se ghemui. Nu ca să doarmă, ci pur şi simplu în încercarea de a se încălzi.

„Cred că vă doriţi cu ardoare să patinaţi şi dumneavoastră cu toţi ceilalţi”, aşa îi spusese. „Nu vă faceţi griji, o să fiu mereu aproape”, aşa îl asigurase. „Domnul protestează cam prea mult”, îi zisese.

Furia i se amplifică. O refuzase politicos. Apoi ferm. Apoi fără ocolişuri. Dar ea insistase: „Nu plec de pe lacul ăsta până nu încercaţi măcar”.

Se întoarse pe spate. Nu numai că era o femeie emancipată, era şi genul de chiriaşă din cauza căreia pensiunile căpătaseră o reputaţie proastă. Genul de persoană pe care ziariştilor şi romancierilor le plăcea la nebunie să o satirizeze. Îşi trase braţul peste ochi. Poate că ar trebui să scrie un roman. Ar putea să aibă ca personaje un profesor de canto îngâmfat, un burlac de o reputaţie îndoielnică, doi soţi cu o diferenţă mare de vârstă şi o femeie emancipată băgăcioasă al cărei principal obiectiv în viaţă era să poarte pantaloni. Ar fi cei mai uşor bani câştigaţi în viaţa lui. Probabil ar fi publicat în foileton, pe prima pagină, şi ar primi o sumă uriaşă pentru el.

În minte i se învolburau tot felul de posibilităţi. Ar putea-o numi Merrily. Nu, Marylee A, nu, mai bine Marylee Merrily. Exact! Şi-o să fie autoritară, băgăcioasă şi îngrozitor de sigură pe sine. Avea să-şi ducă vecinii până în pragul nebuniei. Avea să aducă tot felul de necazuri asupra întregii pensiuni, după care avea să fie aruncată fără prea multe vorbe în stradă, unde avea să aterizeze pe dosul ei foarte atractiv.

Pieptul i se ridică şi îi cobora precipitat. Mintea continua să i se învârtă frenetic. Într-un final, trase puternic plapuma deoparte, îşi puse o pereche de pantaloni uscaţi şi o cămaşă de lucru, îşi umplu rezervorul de la radiator, după care se aşează la masa de lucru, cu o foaie goală în faţă.

Capitolul 25

Casa în care copilărise Reeve era scoasă la vânzare. Se uita lung la adresa din Brooklyn, scrisă cu majuscule: GEORGIA AVENUE NR. 85. De-a lungul vieţii, trăise în multe locuri. Îşi petrecuse adolescenţa în casa bunicilor săi, în Princeton Junction, un an în casa mamei sale vitrege, în Seattle, vreo câţiva în căminul facultăţii şi restul de atunci în mai multe pensiuni. Dar, dintre toate locurile unde locuise, unul singur fusese căminul lui, iar acum era de vânzare.

Încerca să-şi aducă aminte tot ce mai ştia despre ea. Cele mai vii amintiri erau legate de salonul din faţă, unde fusese pusă mama lui la priveghi. Împinseseră toate mobilele pe lângă pereţi şi aduseseră masa din bucătărie, pe care puseseră coşciugul. După înmormântare, când masa fusese readusă la locul ei, Reeve refuzase să mai mănânce pe ea. În loc să-l oblige, tatăl lui luase farfuriile şi le pusese pe treptele verandei.

Reeve reciti anunţul. Nu era menţionat niciun preţ. Dar el era un om care făcea economii. După ce terminase de achitat taxele pentru facultate, singurele lucruri pe care şi le cumpăra erau cărţile, şi asta doar rar.

Pisica sări pe pervaz, apoi coborî în cameră. Aplecându-se, Reeve începu să-şi mişte degetele, ademenind-o să se joace cu el.

— Salutare, domniţă. Pe unde ai umblat? Ţi-am păstrat nişte peşte.

Cu coada ridicată şi cu urechile ciulite, pisica se apropie de el cu mici salturi. Reeve îşi băgă mâna în buzunarul de la pieptul sacoului şi scoase câteva bucăţele de carne de peşte înfăşurate în trei batiste. Mâţa le mâncă direct din palmă, după care se ghemui la picioarele lui şi începu să-şi spele mustăţile.

— Pun pariu că şi ţie ţi-ar plăcea să ai o casă a ta, nu-i aşa, fetiţo?

Aruncând încă o privire la anunţul din ziar, îl împinse deoparte şi începu să lucreze la articolul său, însă privirea i se întoarse de la sine pe pagina tipărită. GEORGIA AVENUE

NR. 85. Chiar şi de acolo, adresa parcă îi sărea în ochi.

Întoarse ziarul. Îl puse sub scaun. Apoi îl îndesă în sertarul biroului. Dar mintea i se întorcea la el, nu-i dădea pace.

Nu putea să-şi permită să-şi ia o casă. Sau, cel puţin, nu credea c-ar fi putut. Dar dacă vânzătorii erau într-o situaţie disperată? Dacă o vindeau ieftin? Dacă o lua altcineva înaintea lui?

Expirând prelung, rupse anunţul din ziar, împinse scaunul sub masa de lucru şi mângâie pisica.

— Să nu stai trează aşteptându-mă, fetiţo! Probabil că o să întârzii.

*

Reeve se apropie de casa mică, asemănătoare celor de ţară, cu vopseaua scorojită pe pereţii exteriori. El şi-o amintea ca fiind mult mai mare. Faţada îi era flancată de un rând de tufişuri, dezgolite de ghearele iernii. Pe veranda deschisă din faţa uşii, un balansoar alb, vechi, purta ţurţuri pe braţe. Reeve se uită lung la treptele pe care stătuse împreună cu tatăl lui şi încercă să-şi reconstituie mental mesele lor sărăcăcioase. Oare tatăl lui ştia, de fapt, să gătească? Probabil că da, căci sigur mâncaseră ceva atunci. Reeve nu-şi aducea deloc aminte dacă mâncarea fusese bună sau nu. În orice caz, fusese vară atunci. Acum ar fi fost prea frig ca să poată mânca afară.

Uşa casei se deschise. În prag apăru o femeie cu o rochie albastră decolorată, dar curată, cu un bebeluş în braţe şi un băieţel cam de şcoală ţinându-se de poalele ei.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă ea.

Reeve se întreba de când locuia acolo. Oare şi pentru ea era vorba despre casa în care copilărise? Crescuse între pereţii aceştia, apoi se măritase şi-şi născuse copiii acolo, în camera părinţilor lui?

Ridică mâna în care ţinea bucata de hârtie ruptă din ziar.

— Numele meu e Reeve Wilder şi speram să pot sta

de vorbă cu soţul dumneavoastră despre casă.

Bebeluşul înşfăcă o şuviţă din părul blond al mamei sale şi trase. Fără să dea vreun semn că simţise durerea, femeia îi luă mânuţa şi îi desprinse degetele.

— Nu e acasă.

— Am înţeles. Ştiţi când o să se întoarcă?

Femeia aruncă o privire de-a lungul străzii, cu ochii umbriţi de cearcăne negre.

— Nu contează. Oricum, când o să se întoarcă, n-o să prea fie în stare să stea de vorbă cu nimeni.

Reeve îşi acordă o clipă pentru a procesa cuvintele ei. Poate că locuinţa asta era blestemată. Poate că nimeni nu fusese vreodată fericit acolo. Poate că era mai bine că nu mai avea nimic de-a face cu ea. În sinea lui, se scutură zdravăn. El nu era omul care să creadă în blesteme, şi cele mai fericite momente din toată existenţa sa fuseseră petrecute în casa aceea.

— Clive vrea opt sute nouăzeci şi nouă pentru casă, rosti femeia.

Un val de dezamăgire îl izbi cu putere, după care fu urmat de o anumită nesiguranţă. Se aştepta ca el să negocieze cu ea? Reeve nu mai făcuse afaceri cu o femeie până atunci.

— Vindem ieftin pentru că vrem să ne mutăm în sud. Avem rude acolo. Făcu o mişcare cuprinzătoare, arătând către verandă. Avem o gospodărie bună.

Reeve evită cu mari eforturi să-şi ducă privirea la vopseaua scorojită, la scândurile prinse strâmb în partea stângă a verandei şi la petele de apă de pe streşini. Pereţii ar fi putut fi găuriţi cu totul, şi el tot ar fi vrut casa asta.

— De când locuiţi aici, doamnă…?

— Gusman. Din 88. Clive a cumpărat-o de la un moş care rămăsese văduv şi dăduse în mintea copiilor.

În casa asta îi mai murise şi altuia nevasta? Reeve scoase un oftat. Având în vedere câţi ani trecuseră, îşi dădea seama că era inevitabil, dar nu-i plăcea să audă asemenea lucruri.

— Vreţi să vedeţi şi restul? întrebă ea.

— Nu vă deranjează?

— Deloc. Întorcându-se, se făcu nevăzută înăuntru, lăsându-l să o urmeze sau nu.

Reeve urcă treptele verandei. „Bună ziua, tată”.

Ajuns la uşă, îşi dădu jos pălăria, călcă de câteva ori apăsat pentru a scutura zăpada de pe cizme, trase adânc aer în piept şi trecu pragul. Ochii săi avură nevoie de câteva clipe pentru a se adapta. Era o casă mititică. În faţa căminului se afla un covor zdrenţuit, ţinut pe loc de un balansoar, un scaun de bucătărie şi unul în miniatură, aproape ca şi cum cei trei urşi din Silver Hair ar fi locuit acolo.

Privirea i se duse la locul în care fusese pus sicriul mamei sale. Nu era nicio piesă de mobilier în partea aceea, doar un perete cu nişte pete întunecate, perfect dreptunghiulare, care-l făceau să se întrebe dacă acolo avuseseră ceva tablouri pe care le vânduseră pentru a-şi asigura cele necesare traiului.

— Bucătăria e aici. Femeia pătrunse în camera alăturată, iar băiatul cel mare îl măsură din priviri pe Reeve. Întârzierea în a o urma pe mama sa făcu materialul poalelor ei să se întindă în spaţiul dintre ei.

— Îţi place aici? întrebă Reeve, pe un ton scăzut.

Doamna Gusman trase de rochie.

— Hai, Archie!

Băieţelul se grăbi să îşi urmeze mama fără să răspundă.

Reeve abia ajunsese în cadrul uşii, când se opri brusc. Lumina se revărsa printr-o uşă de sticlă şi o fereastră laterală, cu o perdea cu pătrăţele roşii care flutura în vânt. Pe sobă fierbea molcom nişte varză, a cărei aromă umplea spaţiul înghesuit, de trei metri pe trei. De perete era proptită o albie, iar pe blatul unui dulap uzat, presărat cu făină, se afla nişte aluat de pâine. În partea de jos se vedeau un container, un sertar de tacâmuri şi un tocător, care se putea scoate la nevoie.

Încercă să şi-o închipuie pe mama lui aici, dar nu dădu decât de nişte străfulgerări efemere care dispărură înainte

de a le putea studia în întregime. Şi totuşi, stătea acum acolo unde stătuse ea cândva. Mergea pe unde mersese ea. Încercă din nou să o simtă, să îi perceapă energia, dar trecuse prea mult timp.

Doamna Gusman aşeză bebeluşul într-un scaun. Cineva îl modificase, adăugându-i nişte stinghii, ca micuţul să nu poată aluneca de pe el.

— Aşează-te şi tu pe scaunul tău, Archie, şi-ţi dau nişte cocă.

Reeve fu izbit de nostalgie. Oare şi mama lui făcuse acelaşi lucru cu el?

Archie luă bucata de cocă pe care i-o rupsese mama lui şi începu să o modeleze sub formă de şarpe. Reeve îl privea de-a dreptul fascinat.

— Vreţi o cafea, domnule Wilder?

— Poftim? A, nu. Începu să-şi rotească pălăria în mâini. Ăăă... nu cumva ştiţi unde ar putea fi soţul dumneavoastră, nu?

— Presupun că e la cârciuma lui Krummenacker, la intersecţia dintre Pennsylvania şi Jamaica. În glasul ei nu era niciun dram de amărăciune, doar resemnare. Luă un şorţ dintr-un cui, după care îşi trase cordonul în spate, să şi-l lege în jurul taliei. Credeţi că v-ar interesa casa?

— Chiar mă interesează.

— Aveţi banii?

Reeve ezită din nou, nefiind obişnuit să discute asemenea chestiuni cu o femeie, dar, în situaţia de faţă, era posibil ca doamna Gusman să fie singura capabilă să o facă. Era greu să accepte un asemenea gând.

— Nu am opt sute nouăzeci şi nouă de dolari, dacă la asta vă referiţi. Şi, cu toate băncile aflate la un pas de faliment, plus că nimeni nu mai împrumută bani, nici nu cred că aş putea să fac rost de ei, dar aş putea să preiau ratele dumneavoastră.

Umerii ei se lăsară în jos.

— Am avea nevoie de ceva mai mult decât de cineva care să ne preia ratele. După cum vă spuneam, vrem să ne mutăm în Tennessee. Clive o să pornească de la zero acolo.

Nu putem să plecăm cu mâna goală.

Reeve își frecă ușor ceafa.

— De cât aveţi nevoie?

— Preţul minim ar fi două sute, plus preluarea ratelor pe doi ani, cât mai avem.

Era o afacere uimitoare şi spunea multe despre cât de disperaţi erau, de erau dispuşi să vândă atât de ieftin. Şi totuşi, Reeve simţea o greutate pe piept.

— Mă tem că nu am atâţia bani.

Întorcându-se către sobă, femeia amestecă în varză.

— Cât ai?

— Patruzeci şi opt.

Bebeluşul scoase un gâlgâit, dând din mânuţe şi făcând bule de salivă:

Doamna Gusman lovi uşor lingura de marginea oalei, după care se întoarse din nou spre el.

— Îmi pare rău, domnule Wilder. Dacă am fi nevoiţi, am putea să lăsăm până la o sută şaptezeci şi cinci, dar în niciun caz nu la patruzeci şi opt.

Reeve aruncă o privire către camera părinţilor săi, aflată în dreapta. Camera în care se născuse. Camera în care dormise. Întrezări tăblia de la capătul unui pat solid, din lemn, şi o cuvertură din petice. Ar fi putut să aibă singurul cămin pe care-l avusese vreodată pentru o sută şaptezeci şi cinci de dolari şi doi ani de rate.

Dar, în ceea ce-l privea pe el, puteau să fie la fel de bine o sută de mii de dolari. Aruncă o privire în jos. O bucăţică de zăpadă căzuse de pe cizma lui şi lăsase o pată noroioasă pe podeaua din lemn. Nu era prima oară când aducea noroi în casa asta, dar îi era foarte teamă că avea să fie ultima. Expiră prelung.

— Ei bine, mulţumesc pentru timpul acordat. Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Niciun deranj.

Cu o mişcare din cap, ieşi pe uşa din faţă, cu un nod în gât atât de mare, încât nici nu putea înghiţi şi cu atât mai puţin să respire.

Capitolul 26

— Suntem în urmă, fetelor. Doamna Driscoll se ridică de la masă şi începu să se plimbe încolo şi încoace. Acum, că Louise s-a măritat, că Lulu e plină de dor de casă şi că mâna Theresei începe din nou să amorţească, pierdem foarte mult teren.

Flossie aruncă o privire prin atelier. Poate că nu terminaseră decât cinci vitralii, dar făcuseră machetele pentru alte cinci şi era doar o chestiune de timp. Şi totuşi, în total erau douăsprezece, şi fiecare implica mii de etape, mii de bucăţi de sticlă şi mii de ore de muncă.

— Chiar trebuie să vă reamintesc câte sunt în joc aici? Doamna Driscoll se opri şi apucă în mâini spătarul scaunului ei. Munca noastră aici are o semnificaţie imensă. La târg o să vină milioane de oameni din toate colţurile lumii. Închipuiţi-vă cât de mult ar însemna pentru femeile din toată lumea dacă ne atingem ţelul. Şi apoi închipuiţi-vă cât ne-ar afecta cauza dacă nu reuşim.

Flossie nu se gândise la asta. Se concentrase atât asupra scopurilor ei, încât nu prea se gândise la imaginea de ansamblu. Şi totuşi, deja începea să se sature că totul era văzut mereu din perspectiva genului. Chiar tot ce făceau trebuia privit mereu printr-o lentilă care se concentra asupra modului în care femeile se comparau cu bărbaţii?

Articolele domnului Wilder fuseseră deosebit de aprige săptămâna aceasta împotriva femeilor emancipate. Credea că era inevitabil, având în vedere situaţia, dar oricum o întrista.

— Ştiu că munciţi din greu. Apucând spătarul scaunului mai tare, doamna Driscoll se aplecă spre ele. Dar trebuie să munciţi mai repede. Târgul îşi deschide porţile într-o lună. E clar că n-o să fim gata la timp, însă nu trebuie să întârziem mai mult decât e absolut necesar.

Mona Van Ness, fata care se ocupa de comisioane, intră în atelier în grabă, cu coada ei neagră săltându-i pe spate. Îi dădu doamnei Driscoll un bilet, după care schimbă câteva cuvinte şoptite cu Grace, aflată în faţă.

Cu un oftat, doamna Driscoll îi dădu înapoi biletul.

— Mulţumesc, Mona. Domnul Mitchell mi-a spus să te trimit în sala de prezentare când o să te mai văd.

— În cazul acesta, mă duc acum să-l caut.

Fata le făcu cu mâna celorlalte, după care ieşi cu paşi precipitaţi.

— Se pare că trebuie să mă duc la fabrica din Corona. Doamna Driscoll clătină din cap. Probabil o să lipsesc toată ziua, aşa că mâine, când o să mă întorc, o să evaluez munca fiecăreia dintre voi şi cât de repede v-aţi achitat de sarcini. Vă provoc să îmi faceţi o surpriză plăcută.

Întorcându-se la locurile lor, fetele de la Tiffany îşi luară armele, ca să spunem aşa, răspunzând acestei chemări la război. Flossie nu ştia sigur cum ar putea tăia sticla mai repede respectând în acelaşi timp forma şablonului din hârtie. În decursul ultimelor săptămâni, muşchii braţelor şi ai mâinilor ei căpătaseră forţă, dar unele dintre piese erau mici şi contururile complexe. Şi totuşi, îşi lăsă capul în piept şi se concentră asupra muncii.

Şi Nan începu să se mişte mai repede. În mod normal, trecea undeva între şase şi douăsprezece bucăţi de sticlă prin faţa şevaletului înainte de a se hotărî asupra uneia. Astăzi pur şi simplu alegea prima bucată pe care o încerca. Flossie învăţase de mult că selectarea nu ţinea doar de culoare, ci şi de textură şi transparenţă. Doamna Driscoll chiar le punea pe fetele care alegeau sticla să îşi suprapună bucăţile de sticlă pentru a obţine culoarea perfectă, să o proiecteze în a treia dimensiune sau să modifice gradul de transparenţă.

Dar această metodă rapidă şi nesăbuită a lui Nan aduse o mulţime de bucăţi de sticlă pe masa lui Flossie într-un timp foarte scurt.

Pe măsură ce teancurile de piese se înălţau, Flossie se simţea mai presată şi mai neliniştită. Reuşi să-şi ţină gura

închisă până ce Nan începu să aleagă sticla pentru tronul lui Hristos. Acesta se afla chiar în zona centrală a vitraliului şi trebuia să fie spectaculos – culori perfecte, texturi perfecte şi gradul perfect de transparenţă.

Întorcându-se, Flossie trecu în revistă nişte bucăţi de sticlă vălurită pe care Nan le respinsese şi alese una de un auriu irizat, punctat cu mici pete metalice.

— Ce-ai zice de asta?

Nan pufni.

— În niciun caz. Tu concentrează-te să tai bucăţile pe care le-am ales eu şi ai grijă să le aranjezi în aşa fel încât nervurile să fie orientate în aceeaşi direcţie.

Flossie îşi înăbuşi răspunsul care-i venise pe buze. Ce-avea să spună doamna Driscoll când avea să se întoarcă? Lui Flossie nu-i surâdea ideea de a tăia din nou toate piesele pur şi simplu pentru că Nan nu se sinchisea să o ia mai încet.

Strâmbându-se, Nan îşi puse o mână pe abdomen.

— Sper că nu mă ia şi pe mine boala aia care a făcut-o pe Lulu să plece ieri.

Şi Flossie spera acelaşi lucru. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie ar fi fost să se îmbolnăvească.

— Te doare stomacul?

— Da.

— Poate ar fi bine să te odihneşti un pic. Am destule piese de tăiat.

Frecându-şi abdomenul cu palma, Nan aruncă o privire în jur, la celelalte fete.

— Nu, mă descurc.

Şi totuşi, în decursul următoarelor două ore, starea ei continuă să se înrăutăţească, asemenea calităţii bucăţilor de sticlă alese. Pe la ora prânzului, nici nu mai ridica sticla în lumină. Pur şi simplu înşfăca bucăţi de culoarea respectivă, le atribuia un şablon şi apoi le punea pe masa lui Flossie.

— Nan, e clar că te simţi rău. Du-te acasă! Am o mulţime de lucru.

După multe tergiversări, Nan acceptă într-un final. Cu

haina pe braţ, bătu cu degetul într-o stivă de bucăţi de sticlă pe care tocmai le pusese pe masa lui Flossie.

— E foarte important să foloseşti piesele astea pentru scena naşterii. Ai înţeles?

— Nu e cazul să-ţi faci griji. Totul o să fie bine.

În momentul în care Nan ieşi, dispoziţia lui Flossie se îmbunătăţi. Nu-şi dăduse seama cât de despotică devenise Nan, însă acum parcă soarele strălucea mai mult, munca înainta mai repede, iar glumele celorlalte fete deveniră irezistibile.

Termină de tăiat piesele pentru tronul lui Hristos, după care studie cartonul. Bucăţile de sticlă pe care le alesese Nan pentru scena naşterii perturbau fluxul de culori, aveau texturi total nepotrivite sau nu ofereau luminozitatea unei adevărate opere Tiffany.

Muşcându-şi buza, aruncă o privire prin cameră. Aggie înfăşură bucăţile de sticlă tăiate în folie, folosind ceara ca adeziv. Mary, fiica unui portretist, lucra la o schiţă nouă. Ella, care bea ceai cât tot Imperiul Britanic, alegea sticla pentru un vitraliu, în timp ce Elizabeth lucra în echipă cu ea, tăind bucăţile.

Flossie se uită din nou la cartonul pe care apărea scena naşterii lui Hristos. Putea să se descurce mai bine decât o făcuse Nan cu selectarea bucăţilor de sticlă. Ştia sigur că putea. Dacă doamna Driscoll ar fi fost acolo, i-ar fi cerut mai întâi permisiunea. Dar nu era.

Şi totuşi, Flossie nu-şi făcea foarte multe griji. Doamna Driscoll ceruse să fie surprinsă. Ei bine, când avea să vadă sticla aleasă de ea, nu numai că avea să fie surprinsă, ci şi încântată. Îndreptându-şi atenţia asupra tăvilor cu sticlă respinsă, începu să aleagă nişte bucăţi noi. Degetele îi zburau către diferite bucăţi, exact ca o dactilografă care îşi cunoştea atât de bine maşina de scris, încât nici nu mai avea nevoie să caute litera necesară.

Odată ce termină de decis exact ce bucăţi de sticlă se potriveau, le tăie şi le lipi de şevaletul de sticlă. Nicicând nu lucrase atât de repede şi cu atâta bucurie.

Când termină porţiunea respectivă, se ridică şi se uită

lung la ce realizase, străbătută de un curent de euforie. Asta însemna să fii artist. Asta voia să facă în viaţă. Acesta era talentul ei.

Din nou, îşi închipui reacţia doamnei Driscoll, după care-şi petrecu mâinile pe după umeri, îmbrăţişându-se singură. Abia aştepta să-i vadă faţa.

Capitolul 27

— Ce Dumnezeu e asta? Doamna Driscoll făcu un gest cuprinzător din braţ, arătând către bucata de vitraliu pe care o refăcuse Flossie.

Nuanţele de cafeniu şi auriu ale veşmintelor celor trei magi ofereau un contrast savuros la tunica maro pe care o purta Fecioara Maria. Pe fundal, cerul sugera culorile răsăritului. Şi totuşi, tonul doamnei Driscoll indica nemulţumire. Poate că se referea la porţiunea unde Iisus, cu barbă, le predica apostolilor. Lui Flossie nu-i prea plăceau culorile alese pentru scena respectivă, dar nu avusese timp decât pentru a reface imaginea naşterii.

— La ce parte vă referiţi?

— La asta! Doamna Driscoll arătă clar către scena naşterii – exact cea pe care o schimbase Flossie.

Aceasta începu să se joace cu un nasture al cămăşii pe care o purta.

— Adică partea pentru care am ales eu culorile?

Celelalte fete încă nu ajunseseră la serviciu, dar Flossie avea grijă ca de fiecare dată să ajungă prima şi să plece ultima. Părinţii ei îi spuseseră mereu să fie cea mai bună la orice făcea. Să vină devreme la serviciu era doar o parte din asta, la fel ca alegerea celor mai bune culori pentru vitralii. Sau, cel puţin, aşa crezuse ea.

— Ce Dumnezeu a fost în capul tău, să începi să alegi culori? Treaba ta e să tai sticla, ba chiar într-un ritm mai încet decât ar trebui, ca să fim sinceri.

Într-un ritm mai încet decât ar trebui? Poate că nu se

mişca la fel de repede ca Elizabeth, dar nici încet nu se mişca. Îşi mută greutatea pe celălalt picior.

— Nan nu a fost deloc în apele ei ieri şi am vrut să evit să fim nevoite să refacem ceva. Aruncă o privire către uşă, pentru a se asigura că nu venea nimeni, după care începu să vorbească mai încet: Ar fi trebuit să vedeţi ce piese alesese pentru porţiunea asta. Nu erau deloc prea bune. Am încercat să-i sugerez alternative, dar n-a vrut nici în ruptul capului să mă asculte.

Doamna Driscoll se holba la ea, aparent nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Domnişoara Upton nu a ales culorile pentru această porţiune. N-ai observat că nici nu ridica bucăţile în lumină, ci le lua pur şi simplu din tavă, alegea şablonul şi ţi le dădea direct?

Flossie încremeni.

— Tocmai de aceea am fost atât de tulburată. Am crezut că încerca să grăbească lucrurile şi că renunţa la calitatea vitraliului. Aruncă o privire către scena naşterii lui Hristos. A fost ceva ce nu v-a plăcut la bucăţile de sticlă pe care le-am ales?

— Da, mie îmi plăcea sticla care fusese aleasă înainte.

— Nu vreau să credeţi că nu vă respect, doamnă Driscoll, dar v-aţi uitat atent la bucăţile care fuseseră alese pentru partea respectivă a cartonului? Nu ştiu cine a făcut selecţia, dar, oricine ar fi fost, a ales sticlă cu striaţii pentru rochia Fecioarei Maria, sticlă vălurită pentru darurile magilor şi texturi fibroase pentru trupul lui Iisus nou-născut.

Preţ de câteva clipe cât o veşnicie, doamna Driscoll nu zise nimic. Ochii ei căprui-deschis pur şi simplu o scrutau pe Flossie ca şi cum ar fi fost o ciudăţenie pe care o găsise într-un magazin de obiecte fantasmagorice.

— Sunt convinsă că o să te surprindă la maximum, domnişoară Jayne, dar domnul Tiffany însuşi a ales sticla pentru această parte a ferestrei.

Gura lui Flossie se întredeschise de la sine. Tânăra făcu un pas înapoi.

Cu privirea în altă parte, doamna Driscoll expiră

prelung, după care se concentră din nou asupra lui Flossie.

— De asemenea, domnul Tiffany a inventat sticla cu striaţii tocmai pentru că, atunci când e realizată conform formulei sale, arată ca faldurile unui veşmânt. Cât despre cea cu textură fibroasă, o foloseşte în zonele care au nevoie de o strălucire relativ discretă – cum ar fi trupul unui bebeluş, de exemplu. A lucrat la formula sticlei vălurite pentru că această textură are o strălucire puternică, potrivită cu comorile pe care magii le-au pus la picioarele lui Iisus nou-născut.

Flossie începu să respire greu, iar mintea parcă îi fu cuprinsă de ceaţă.

Punându-şi palmele pe masă, doamna Driscoll se aplecă spre ea.

— Doar de data asta, o să mă prefac că nu am auzit lucrurile care ţi-au ieşit de pe buze şi că nu ai făcut ce-ai făcut. Dar, dacă se mai întâmplă vreodată să te ocupi de o operaţiune care nu ţi-a fost repartizată de mine, te voi concedia pe loc. Ne-am înţeles?

— Da, doamnă Driscoll.

— Bine. Acum ţi-aş sugera să te întorci la masa ta de lucru şi să începi să cauţi şabloanele pe care le-ai aruncat ieri. Ne-ai afectat serios progresul. Va trebui să găsesc piesele pe care le-a ales domnul Tiffany – dacă o să pot. Dacă nu, va trebui să refacă selecţia, şi n-o să-i placă deloc asta.

Inima lui Flossie începu să bată nebuneşte.

— Îmi…

— Pe lângă asta, o să rămâi şi mai mult în urmă cu tăiatul, pentru că nu numai că va trebui să pui şabloanele înapoi pe şevalet pe măsură ce le găseşti, ci şi să dai jos toate bucăţile de sticlă pe care le-ai lipit deja acolo, plus că va trebui să te ocupi nu numai de bucăţile de sticlă de azi, ci şi de cele de ieri. Asta ca să nu mai vorbim despre cât costă sticla pe care ai stricat-o, dar, de acum încolo, dacă mai faci vreo greşeală sau spargi vreo bucată de sticlă, banii respectivi o să-ţi fie scăzuţi din salariu.

— Da, doamnă Driscoll. O să am grijă. Şi o să mă mişc

repede, o să vedeţi.

După ce făcu o reverenţă, se întoarse în grabă la masa ei de lucru, cu lacrimile înţepându-i ochii şi înceţoşând urmele de tăieturi de pe masa nefinisată de lemn. Împingând deoparte instrumentele de tăiat sticla, începu să caute prin coşul de gunoi şabloanele de ieri.

Nu putea vedea nimic, dar avu grijă să nu scoată niciun sunet în timp ce umerii îi tremurau puternic.

Dacă nu era aleasă să se ducă la târg din cauza acestui incident? Trebuiau să o aleagă! Pur şi simplu trebuiau! Nu era decât o singură greşeală. Avea să lucreze de două ori mai mult – mai mult decât orice altă angajată, astfel încât să se facă indispensabilă.

Într-un final, expirând tremurat, îşi şterse ochii, puse pe masă şabloanele numerotate pe care le găsise la gunoi şi începu să înlocuiască piesele pe care le tăiase în ziua precedentă.

Capitolul 28

— Ştie cineva unde e exemplarul de azi din *New York World?* întrebă Nettels. Nu e în salon.

Privirile tuturor se îndreptară către soţii Trostle, cuplul de vârsta a treia care tocmai se mutase la pensiune, presupunând că ei îl luaseră din locul obişnuit.

— Ah, vai de mine! Doamna Holliday îşi muşcă buza. Mă tem că eu sunt vinovata. Citeam *Fecioara veselă din Mumford Street.*

Reeve se înecă cu cafeaua.

Oyster îl bătu pe spate.

— A, da, am văzut şi eu de dimineaţă. Încântătoare povestire, într-adevăr.

Recăpătându-şi controlul asupra respiraţiei, Reeve îşi ridică privirea. Cum Dumnezeu de ştiau de povestirea satirică pe care o scrisese?

— Ar trebui să punem pe cineva să o citească cu voce

tare diseară, sugeră doamna Trostle.

Femeia emana un aer de bogăţie pe care nu-l putea egala niciunul dintre ceilalţi locatari ai pensiunii. Reeve se întrebă în treacăt dacă nu cumva mama domnişoarei Jayne îi făcuse ceva rochii, dar, dacă aşa stăteau lucrurile, ce căuta femeia aceea la pensiunea soţilor Klausmeyer?

— Dar domnişoara Jayne nu e acasă, replică doamna Holliday.

— Domnişoara Jayne? strigă domnul Trostle, încercând să compenseze faptul că nu auzea prea bine. Era la fel de bătrân ca soţia sa, dar nu îmbătrânise cu la fel de multă graţie. Avea fruntea plină de riduri, ca un câine boxer, iar ciocul cărunt îi tot tremura, atârnat de un maxilar ieşit în afară şi văduv de câţiva dinţi. E fata de la Tiffany?

Data de început a târgului venise şi trecuse, însă fetele de la Tiffany tot nu terminaseră vitraliile şi fuseseră ţinute la muncă până seara târziu, astfel că soţii Trostle nu o cunoscuseră pe domnişoara Jayne. Reeve o auzise plecând foarte devreme dimineţile şi sosind târziu serile. Nu o aşteptase niciodată şi nici nu ieşise din camera sa în căutarea ei, însă, spre marea sa iritare, nici nu putea să adoarmă până ce nu o auzea întorcându-se.

Aranjându-şi lavaliera pe piept, Nettels îşi îndreptă poziţia pe scaun.

— Cred c-aş putea s-o citesc eu, în lipsa domnişoarei Jayne.

Reeve nu ascultă decât pe jumătate restul discuţiei. Fusese ocupat toată ziua reluând nişte interviuri cu sticlarii intraţi în grevă. Sigur povestirea pe care o menţionase doamna Holliday nu era scrisă de el. Şi totuşi, parcă nu o mai văzuse în sertarul biroului în ultima vreme. Oare o băgase din greşeală în cine ştie ce plic, împreună cu vreunul dintre celelalte articole ale sale?

Chiar dacă o făcuse, redactorul său şi-ar fi dat seama că nu era ceva care să merite publicat. Reeve era ziarist. Scria articole serioase. Articole importante. Articole despre oameni adevăraţi aflaţi în situaţii adevărate, cu consecinţe adevărate. Simplul fapt că era semnată cu pseudonimul

satiric I.D. Claire ar fi trebuit să-i arate domnului Ulrich că nu era un material pe care să-l ia în consideraţie pentru publicare.

Imediat ce putu să se scuze şi să se retragă, o făcu. Trebuia să citească atent ziarul din acea zi.

Capitolul 29

Mai multe mese de lucru din lemn erau înşirate de-a lungul ferestrelor dintr-o parte a camerei, pe când în cealaltă se regăseau mai multe birouri cu pupitru şi biblioteci. Câţiva reporteri, corectori şi funcţionari îşi ridicară privirea când Reeve trecu pe lângă ei, în drumul său spre biroul redactorului. În aer, fumul de pipă se amesteca cu cel de trabucuri, creând o pâclă deasă şi un miros lemnos.

— Salut, Wilder.

Bob Tarver îşi luă ochelarii de pe nas şi îşi lărgi nodul lavalierei.

— Tarver... Reeve aruncă o privire la hârtia aflată pe biroul lui. La ce lucrezi?

— Tocmai am primit informaţii că inaugurarea roţii proiectate de Ferris a fost întârziată cu încă o lună.

— Atât de în urmă sunt? Parcă trebuia să fie gata până acum.

— Chiar trebuia. Tarver se scărpină în cap, astfel că vreo câteva fire i se ciufuliră şi rămaseră aşa – câteva dintre puţinele pe care le mai avea. Chelise atât de mult, încât cărarea sa abia dacă mai avea cinci centimetri lungime.

— Dar nu e vina domnului Ferris, totuşi, ci a birocraţilor ălora din Chicago. Le-a luat atât de mult să accepte că roata e cea mai bună modalitate de a eclipsa Turnul Eiffel, încât Ferris n-a putut să înceapă lucrările la ea decât atunci când târgul aproape că-şi deschisese porţile.

Ridicând stofa cracului de la pantalon, Reeve îşi

sprijini şoldul de marginea biroului lui Tarver. Turnul Eiffel fusese construit la intrarea Expoziţiei Mondiale din 1889, însă cei din Chicago se hotărâseră să facă tot posibilul să construiască ceva care să întreacă monumentul parizian de aproape 350 de metri.

— Ar fi trebuit să ţină târgul în New York. Noi am fi terminat totul la timp.

— Da, asta aşa e.

Reeve aruncă o privire către peretele din spate.

— Ulriche?

Tarver arătă cu degetul mare în spatele său.

— Toată dimineaţa a scris la maşină la recenzia despre premiera lui Smith.

Ridicându-se, Reeve îl bătu uşor pe umăr, după care se duse în spate, salutându-se cu mai mulţi ziarişti. Observă că trei dintre birouri erau goale, fără vreun semn că foştii ocupanţi mai lucrau acolo. Ajunse în dreptul uşii redactorului şi bătu la uşa deschisă.

Ulrich îi făcu semn din mână să intre. Vârtejul său era într-o formă de zile mari, pieptănat în aşa fel încât forma un mare cârlionţ roşcat, creând un echilibru perfect cu ciocul de aceeaşi culoare.

— Mă bucur că ai venit, trebuie să vorbesc ceva cu tine. Ia loc până termin aici.

Prin fereastra supradimensionată din spatele lui pătrundea o fâşie de lumină chiar peste masa de lucru, scoţând în evidenţă teancul de hârtii din dreapta, un dicţionar gros de vreo şaptesprezece centimetri, trei ziare rivale şi mai multe bileţele prinse cu piuneze de perete.

Reeve se instală într-un scaun cu spătarul format din mai multe stinghii verticale şi-şi propti glezna pe celălalt genunchi. Ulrich îşi dăduse jos atât sacoul, cât şi vesta, rămânând în cămaşă, cu bretelele şi lavaliera la vedere. În partea stângă a pieptului avea o pată de cerneală pe materialul şifonat.

Într-un sfârşit, scoase din maşina de scris foaia la care lucrase până atunci şi arătă către un coş cu corespondenţă aflat pe o masă din colţul încăperii.

— Vezi scrisorile alea de acolo?

Încuviinţând din cap, Reeve îşi sprijini palma pe gleznă.

— Toate sunt de la abonaţi care au citit satira ta cu pensiunea.

— Chiar voiam să te întreb de ea. Reeve măsură din priviri teancul de misive. Aş fi putut să-ţi spun şi eu că o să primim plângeri. Nici măcar n-am vrut să-ţi trimit textul. L-am scris pur şi simplu în glumă. Probabil s-a amestecat printre celelalte materiale ale mele.

— De când ai început să faci glume?

— De la povestirea asta, presupun. Aş fi vrut să-mi dai de veste înainte s-o trimiţi la tipar.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, Ulrich îşi îndesă vârful lavalierei între al treilea şi al patrulea nasture.

— Sunt redactor de ziar, Wilder. Când băieţii mei îmi trimit materiale, presupun că sunt pentru dat la tipar.

— Nu ai văzut pseudonimul?

— Ba da. Schiţă un zâmbet. Nu prea-ţi stă în caracter, dar, pe de altă parte, nici materialul nu era unul tipic.

— L-am scris acum mai bine de două luni. Când l-ai primit?

— Săptămâna trecută.

Reeve îşi trecu o palmă peste faţă.

— Am înţeles. Ei bine, îmi pare rău. Ar fi trebuit să ard povestioara aia din clipa când am terminat-o. Ba nici n-ar fi trebuit s-o aştern pe hârtie. Sunt supăraţi rău şefii?

— Nu, deloc.

— Asta e o uşurare.

Ulrich îşi îndreptă scaunul, ceea ce însemnă că picioarele din faţă ale acestuia se întoarseră pe podea cu un bufnet surd, după care scoase o pipă şi o pungă cu tutun din sertarul de sus al biroului.

— Şefii vor să transformi povestioara într-un foileton.

Reeve încremeni.

— Poftim?

— Vor s-o transformi într-un foileton.

Tânărul se încruntă.

— De ce?

Deschizând punga, Ulrich luă nişte tutun între degete, îl puse în căuşul pipei şi îl îndesă cu vârful degetului.

— Pentru că cititorilor noştri le-a plăcut la nebunie. De când am publicat-o, am fost invadaţi de scrisori care cer o continuare.

Reeve se uită din nou la coşul cu plicuri.

— Adică alea nu sunt reclamaţii?

— Nici măcar una. Frecând un chibrit de marginea biroului şi aprinzându-l, Ulrich aşteptă ca flacăra să se stabilizeze, după care apropie băţul de pipă, trăgând din ea până ce tutunul se aprinse. De fiecare dată, din gură îi ieşea din ce în ce mai mult fum, iar încăperea fu invadată de un miros înţepător, oarecum asemănător cu al frunzelor arse. Având în vedere că ne-a scăzut numărul de abonaţi, şefii caută modalităţi de a atrage cititorii şi sunt dispuşi să scoată bani din buzunar pentru asta. Aşa că mi-au zis că trebuie s-o faci pe Marylee asta a ta personajul unui roman-foileton.

Reeve începu să-şi frece tâmplele.

— Dar... intriga e prostească şi eu nici măcar nu sunt scriitor de ficţiune, habar nu am despre asta.

— Păi, aş putea încerca să găsesc pe altcineva. Ulrich îşi aprinse din nou tutunul pentru o aromă mai puternică, după care flutură din mână, să îndepărteze fumul. Nu m-aş fi gândit că nu vrei o mărire de salariu.

Reeve îşi bătu cu degetul mare în picior.

— Cât de mare e mărirea asta?

— Doi cincizeci. Dacă foiletonul merge bine şi numărul de abonamente creşte, va creşte şi salariul tău. Dacă nu, va trebui să pui capăt poveştii prematur.

Reeve cercetă calendarul de pe perete. Ulrich nu mai dăduse paginile înainte de două luni.

— Şi cât ar putea creşte salariul?

— Până la cinci dolari.

Reeve ridică din sprâncene.

— Pe episod?

— Pe episod.

La cinci dolari pe text, ar fi putut să-şi dubleze economiile sale de patruzeci şi opt de dolari în două luni. Chiar şi cei doi dolari şi jumătate pe săptămână în plus ar fi fost o binefacere. Începu să-şi balanseze piciorul.

— Şi cam care ar fi povestea?

— E la latitudinea ta, atâta timp cât totul se petrece într-o pensiune şi femeia emancipată – Marylee, parcă – rămâne personajul principal. Asta se cere în cele mai multe dintre scrisorile primite. Ulrich ridică din umeri. Eu ţi-aş sugera să mai bagi câteva personaje excentrice, ştii tu: proprietărese băgăcioase, fiice cochete, servitoare şleampete, locatari needucaţi, mâncare oribilă... Dar tu nu locuieşti într-o pensiune? Pur şi simplu inspiră-te după oamenii care stau cu tine acolo.

Reeve se gândi la locatarii de la pensiunea soţilor Klausmeyer. După jocurile cu întrebări şi răspunsuri de la cină, îi cunoştea mai bine decât înainte. N-ar fi fost greu să-i transforme în caricaturi ale propriilor persoane, cu excepţia doamnei Dinwiddie. Nu i-ar face nici în ruptul capului una ca asta. Iar restul pur şi simplu nu erau prea interesanţi.

Ei bine, mai era domnişoara Jayne. Ea era interesantă. Fascinantă, chiar. Şi în mod clar complexă. Şi totuşi, să o distribuie în rolul principal al unui întreg foileton? El nu se pricepea deloc la aşa ceva. Dar banii câştigaţi în plus l-ar putea ajuta să economisească mai repede pentru avansul acela pentru casă. Un avans pe care-şi dorea foarte mult să îl strângă.

Începu să-şi scarpine maxilarul. Dacă scrierea acestui foileton avea să-i ofere şansa de a strânge mai repede banii necesari pentru a recupera casa din Brooklyn, atunci poate că ar fi trebuit să o facă. Nu era ca şi cum ar fi ştiut cineva că el era autorul.

Trăgând adânc aer în piept, îşi îndreptă picioarele şi se ridică de pe scaun.

— Vreau să-mi scriu şi articolele obişnuite. Iar satira poate să fie publicată doar sub pseudonim.

— De acord.

— Bine, atunci. O să-ţi dau ceva de lucru până la finalul săptămânii.

Cu pipa în colţul gurii, Ulrich îi întinse mâna.

— Aşa-mi place de tine, Wilder. Bravo!

Reeve îi strânse mâna, dar nu se putu abţine să nu se întrebe dacă nu cumva tocmai făcuse un târg cu diavolul.

Capitolul 30

Flossie, Aggie, Nan şi toate celelalte fete de la Tiffany se adunară pentru a admira secţiunile *Poveştii crucii.* Era ultimul vitraliu pe care-l terminaseră pentru capelă – cea mai mare şi mai importantă lucrare de care se ocupase vreodată departamentul de femei – şi acoperea aproape toate ferestrele din atelierul lor. Flossie era plină de mândrie datorită acestei realizări.

Fuseseră alese circa zece mii de bucăţi de sticlă colorată, tăiate, lipite şi aranjate pentru a da naştere acelui vitraliu circular. Văzând imaginea completă, ştiind că implica muncă de bărbat care fusese totuşi făcută de femei, lui Flossie îi venea să deschidă fereastra şi să strige asta în toate cele patru vânturi.

„Ia uitaţi-vă ce am făcut! Ia uitaţi-vă ce am făcut noi – douăsprezece femei – singure!”

Bineînţeles, piesele trebuiau fixate cu ajutorul foliei şi, în cele din urmă, instalate în capelă, iar nicio femeie n-avea să fie lăsată să pătrundă în acest domeniu. Şi totuşi, realizaseră lucruri care, până atunci, fuseseră teritoriul exclusiv al bărbaţilor. Bărbaţi care intraseră în grevă şi care aveau să fie surprinşi să vadă ce reuşise departamentul de femei în lipsa lor.

Şi-ar fi dorit ca familia ei de la pensiune să vadă ce ieşise din mâinile lor. Chiar şi domnul Wilder. Mai ales domnul Wilder. Se conformase cererii lui şi îl lăsase în pace. Nu că fusese greu, având în vedere cât de mult lucrase. Dar spera că trecerea timpului şi sosirea primăverii îi îmblânziseră sentimentele în ceea ce o privea.

Trăgând aer în piept, făcu un efort să se concentreze

din nou asupra momentului prezent şi cercetă scena naşterii lui Hristos din cadrul vitraliului – cea despre care crezuse iniţial că fusese realizată prost. Dădu din cap, nedumerită. Alegerile făcute de domnul Tiffany erau perfecte. Perfecte. Nuanţele fiecărei bucăţi de sticlă din roba

Fecioarei Maria curgeau dintr-una în alta, creând umbre şi lumini, falduri şi văluriri. Bucăţile de sticlă pe care le alesese ea ar fi fost şi ele bune, dar nu ca acestea. Nu ca piesele alese de domnul Tiffany.

Studie şi celelalte secţiuni, pentru care doamna Driscoll fusese cea care hotărâse care sticlă trebuia să fie în care loc, alături de Nan şi Ella. Inima i se umflă de mândrie. Era dispusă să pună rămăşag pe toţi banii pe care-i avea că nimeni n-ar fi visat măcar că femeile aveau priceperea şi capacitatea de a crea o asemenea operă de artă spectaculoasă.

Se auzi o uşă deschizându-se şi un glas bărbătesc întrerupse tăcerea care se lăsase peste grupul de fete.

— Doamnă Driscoll? strigă domnul Tiffany.

— Suntem aici, răspunse doamna Driscoll, aruncând o ultimă privire plină de regret către creaţia lor înainte de a-şi îndrepta atenţia asupra lui.

Flossie şi-ar fi dorit să poată să o aşeze pe doamna Driscoll pe un scaun şi să-i aranjeze părul. Începuse să-şi facă o cărare pe mijloc şi să-l prindă la spate, strâns, într-un coc care părea a fi un fel de excrescenţă a scalpului ei. Ar fi arătat de o sută de ori mai bine în stilul Gibson.

Domnul Tiffany pătrunse pe uşă şi rămase pe loc.

— Ca să vezi! Aţi reuşit, doamnelor! L-aţi terminat, şi chiar în ceasul al doisprezecelea.

În decursul acestor ultime cinci luni, fetele se obişnuiseră cu el şi cu vizitele sale, astfel că nu mai erau sfioase şi emoţionate, însă îl priveau în continuare cu admiraţie extremă şi cu respect. Ţinându-şi braţele împreunate la spate, bărbatul porni de-a lungul şirului de vitralii, inspectându-le lucrările ca un general care-şi trecea în revistă trupele. Când ajunse la capătul şirului, toate

fetele îşi ţineau respiraţia, emoţionate.

Domnul Tiffany se întoarse către doamna Driscoll.

— Perfect. Absolut perfect.

Doamna Driscoll schiţă un zâmbet. Fetele începură să aplaude şi să ovaţioneze. Flossie şi-ar fi dorit să fie bărbat doar ca să-şi poată arunca şapca în aer şi să înceapă să chiuie. În loc de asta, le îmbrăţişă pe Aggie şi pe Nan, care se aflau în stânga, respectiv în dreapta ei.

— Presupun că acum o să vreţi să ştiţi pe care dintre voi am ales-o să meargă la târg.

Fetele se liniştiră imediat. Sprijinindu-şi un şold de una dintre mesele de lucru, domnul Tiffany rămase într-o poziţie în care nu era nici drept, nici aşezat.

— Ei bine, înainte să vă spun asta, am o surpriză pentru voi. Aţi auzit de Clădirea Femeilor de la Târg? E o clădire proiectată de femei şi plină cu exponate realizate exclusiv de femei. Membrele consiliului femeilor m-au abordat şi mi-au cerut mostre ale lucrărilor voastre, care să fie expuse în clădirea lor.

Flossie luă o gură de aer. Lucrările ei erau în mare parte integrate în vitralii, dar sigur ar fi putut să taie nişte bucăţi de sticlă numai bune pentru a fi expuse. Sau poate ar fi vrut să expună una dintre schiţele pe hârtie maro, făcute cu condeiul ei ascuţit şi indigo? Ah, cât de încântaţi ar fi fost părinţii ei! Ar compensa supărările pe care li le pricinuise! Se vedea cu ei în fiecare duminică, la biserică, şi de fiecare dată o implorau să se întoarcă acasă, mai ales de când aflaseră că angajatele de la Tiffany se duceau la muncă şi în după-amiezile de duminică, pentru a termina vitraliile.

Domnul Tiffany se uită la proiectante, care stăteau înghesuite în celălalt capăt al şirului de vitralii.

— Am convenit să le trimit o imagine realizată de domnişoara McDowell şi nişte schiţe făcute de domnişoara Northrup, domnişoara de Luze şi domnişoara Emmet.

Flossie se aplecă în faţă şi se uită rapid la fetele menţionate. Lucrau la Tiffany de mai mult timp decât ea şi colegele ei de clasă. Cele patru roşiră, zâmbiră şi schimbară

priviri între ele.

Domnul Tiffany îşi împreună palmele în poală.

— Bineînţeles, nici n-aş îndrăzni să le exclud pe fetele noastre noi. Sunt foarte mândru de voi şi voi trimite şi trei lucrări de ale voastre. Una cu magnolii, una cu struguri şi una cu crizanteme.

Inima lui Flossie deveni grea ca plumbul. Ea nu lucrase la niciuna dintre imaginile respective – şi nici Nan. Şi totuşi, domnul Tiffany nu anunţase cine avea să meargă la târg. Oricât de minunat ar fi fost să-şi ştie lucrările expuse, ar fi preferat de departe să participe efectiv la târg. Trudise mai multe ore decât oricare dintre celelalte, nu lipsise nicio zi, venise mereu devreme şi plecase târziu şi nu avusese decât două incidente nefericite – când se prăbuşise peste şevaletul de sticlă, lucru care nu fusese deloc vina ei, şi când refăcuse alegerea sticlei pentru imaginea la care lucrase domnul Tiffany, greşeală pe care o remediase imediat.

— Aţi vrea să le spuneţi, doamnă Driscoll?

Obrajii femeii căpătară o nuanţă de roz, iar în secunda următoare aceasta se întoarse în aşa fel încât să le cuprindă cu privirea pe fete.

— Sinceră să fiu, nu ştiam cum aveam să luăm această decizie, însă procesul de alegere a fost simplificat de faptul că membrele consiliului femeilor l-au întrebat pe domnul Tiffany dacă una dintre persoanele care aleg sticla şi partenera ei care o taie ar putea face o demonstraţie pentru vizitatorii de la târg.

Pulsul lui Flossie atinse cote alarmante, şi deja nu mai putea să respire.

— Eu şi domnul Tiffany am scris fiecare numele echipei pe care voiam să o trimitem, şi amândoi am ales exact aceeaşi echipă.

Aggie îşi strecură mâna în a lui Flossie. Acum deja era clar că Aggie n-avea să fie aleasă. Sarcina ei fusese să îndoaie folia peste marginile bucăţilor de sticlă, ca să le pregătească pentru fixarea finală, însă Flossie era una dintre cele două fete care se ocupaseră de tăiat, aşa că

aveau să fie alese fie ea şi Nan, fie Ella şi Elizabeth, care formau cealaltă echipă.

— Le-am ales pe Nan... Flossie trase aer în piept, cu inima umplându-i-se de bucurie şi ochii de lacrimi usturătoare... Şi Elizabeth.

Încremeni imediat. Nan îşi duse mâna la gură. Celelalte fete începură să ţipe de emoţie. Se adunară în jurul lui Nan şi al lui Elizabeth, îmbrăţişându-le, aplaudând şi vorbind toate deodată. Flossie se întoarse către Nan şi zâmbi, rostind câteva cuvinte de felicitare înghiţite de vacarmul celorlalte.

Era ca şi cum n-ar mai fi fost în corpul ei, ci ar fi plutit pe sub tavan, privindu-se din afară, văzându-se cum participa la bucuria generală şi spunând lucrurile potrivite într-o asemenea situaţie. Le îmbrăţişă pe proiectante şi le întrebă care erau schiţele pe care aveau să le trimită. Îşi exprimă faţă de doamna Driscoll încântarea legată de semnificaţia pe care urmau să o aibă vitraliile lor pentru mişcarea feministă şi schimbă câteva vorbe cu domnul Tiffany, spunându-i că de-abia aştepta să vadă cum avea să fie privită capela lui. Şi totuşi, în tot acest timp, nu-şi dori altceva decât să o rupă la fugă şi să nu se oprească decât după ce avea să fi lăsat în urmă durerea şi dezamăgirea pe care le simţea.

Capitolul 31

La pensiunea soţilor Klausmeyer, toate luminile erau stinse. Închizând uşa în urma sa, Flossie înaintă pe hol pe bâjbâite.

O secundă mai târziu, domnul Wilder ieşi din camera sa, cu o lampă cu gaz în mână. Era în cămaşă şi în şosete. Bretelele îi atârnau pe lângă corp, iar părul îi era răvăşit.

— Ah, dumneavoastră eraţi...

— Pe cine aşteptaţi?

— La ora asta, chiar pe nimeni. Tocmai de aceea am

ieşit, să văd ce se întâmplă. De ce v-aţi întors aşa târziu?

— M-am oprit la părinţii mei înainte de a veni acasă. Îmi pare rău că nu am anunţat pe nimeni. A fost oarecum o decizie de moment.

După ce plecase de la serviciu, se dusese direct la tatăl ei pentru a i se arunca în braţe, căutând un refugiu, şi, deşi el şi mama ei o alinaseră cum putuseră, o şi rugaseră să „termine cu aiureala asta” şi să vină acasă. Într-un final, îşi dorise să nu se fi dus deloc la ei.

Tânărul îşi miji ochii.

— Ce s-a întâmplat?

Buzele ei se întredeschiseră. Cum să poată să-i spună că se întâmplase ceva? Cum nu se simţea în stare să articuleze vreun cuvânt, clătină din cap şi făcu o mişcare să treacă pe lângă el.

— Sigur s-a întâmplat ceva, rosti el, blocându-i parţial înaintarea. Ce e? Greviştii?

Lipindu-şi pumnul strâns de buze, Flossie clătină din nou din cap.

— V-a făcut cineva vreun rău?

— Nu aşa cum vă gândiţi dumneavoastră.

— Atunci ce e?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Domnul Tiffany a ales pe altcineva să se ducă la târg.

Abia reuşi să formeze cuvintele, cu gâtul strâns parcă de o menghină. Bărbatul ridică lampa.

— Plângeţi?

Ştergându-şi o lacrimă, Flossie îşi feri privirea.

— Sunt dezamăgită, atâta tot. Am crezut… Nu voia să-i spuse ce anume crezuse. Şuieratul slab al lămpii umplea tăcerea. Pisica lui ieşi şi ea pe hol. Profitând de această ocazie de a-i abate atenţia, Flossie încercă să-şi controleze tremurul glasului. E altă pisică decât cea pe care am văzut-o atunci?

Bărbatul lăsă lampa mai jos.

— E aceeaşi. Dar am spălat-o, atâta tot.

— Zău? Flossie se ghemui şi îşi trecu o palmă peste

spatele animalului. Arată de o sută de ori mai bine. Şi are blana atât de moale…

Reeve îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— I-aţi găsit un nume? întrebă ea.

— Îi zic Mâţa.

Scărpinând pisica sub bărbie, Flossie se aplecă şi mai mult şi aproape că-şi atinse nasul de al ei.

— Nu e cine ştie ce nume, îi şopti pe un ton copilăros. Nu-i aşa?

Mâţa începu să toarcă şi îşi ridică nasul în aşa fel încât îl atinse pe al lui Flossie. Acest gest era atât de dulce, de neaşteptat, încât o făcu efectiv să îşi piardă orice control. Cu emoţiile atât de expuse, nu mai reuşea să şi le reprime. Alunecând de tot pe podea, îşi acoperi chipul cu palmele. Domnul Wilder puse lampa jos şi apoi se lăsă într-un genunchi lângă ea.

— S-o… s-o chem pe domnişoara Love?

Flossie refuză printr-o mişcare din cap, având grijă să nu-şi lase suspinele să se audă, însă umerii i se mişcau incontrolabil.

Reeve îşi descleştă şi îşi încleştă din nou pumnii.

— Nu plânge, gata, mai sunt doar câţiva paşi până în cameră…

— Nu-i nevoie să staţi cu mine, rosti ea, ţinându-şi în continuare faţa îngropată în palme. Îmi pare rău că v-am deranjat. Ştiu că sunt o pacoste pentru dumneata, aşa că, vă rog, o să fiu bine. O să stau aici câteva minute, atâta tot.

Reeve îşi frecă palmele de stofa pantalonilor.

— Hai, hai, vrăbiuţă mică! Nu pot să te las în mijlocul holului aşa.

De dincolo de palmele ei evadă un suspin.

Expirând prelung, Reeve se aşeză lângă ea şi o trase către el, ţinând-o în braţe şi lăsând-o să plângă cu faţa lipită de cămaşa lui.

— Îmi pare rău, scânci ea. Crezusem că mi-au secat lacrimile.

— Şşştt! Reeve îşi lăsă obrazul peste părul ei. O să fie bine.

— Vo-voiam atât de mult să mă duc…

— Şi eu mi-aş fi dorit.

— Şi am muncit atât de mult! Mă duceam dis-de-dimineaţă şi rămâneam mereu peste program… niciodată nu m-am plâns…

— Şşştt!

Flossie continuă să plângă până ce, într-un final, lacrimile i se uscară. Mâţa se cocoţă în poala domnului Wilder, după care trecu în a ei. Flossie începu să o mângâie, acţiune ce reuşi să o aline – alături de gândul că era în braţele domnului Wilder. Îmbrăţişarea lui era complet diferită de cea a tatălui ei. Trupul lui era tare şi ferm, dar nicidecum incomod. Oricât de mult şi-ar fi dorit să mai rămână în braţele lui, se retrase uşor.

— Eşti mai bine acum? întrebă el încetişor.

Flossie ridică din umeri, cu ochii umplându-i-se din nou de lacrimi.

Tânărul îi cercetă chipul, scrutând-o ca un pictor care încerca să reţină fiecare nuanţă a trăsăturilor modelului său. Lumina lămpii îi pâlpâia în pupile. Îi dădu o şuviţă firavă pe după ureche, după care îşi puse palma pe podea.

Flossie simţi un val de căldură inundând-o. Îşi afundă degetele în blana Mâţei.

— Ai face bine să te duci la culcare, rosti el. Nu mai este mult până dimineaţă.

— Da.

Niciunul dintre ei nu schiţă vreo mişcare. Inima lui tresări. Flossie îşi simţi stomacul contractându-i-se.

Inspirând prelung, bărbatul îşi trase picioarele sub el şi se ridică, după care îi întinse mâna să o ajute. Flossie o ridică pe Mâţă, îşi frecă obrazul de gâtul ei, apoi îşi ridică ochii către domnul Wilder.

— Pot să dorm cu ea în noaptea asta?

Mărul lui Adam al domnului Wilder se tot înălţa şi cobora.

— Da.

Fiindcă ţinea animalul cu ambele braţe, Flossie nu mai avu cum să accepte mâna oferită. Aplecându-se, bărbatul îi

cuprinse talia cu palmele şi o ridică uşor în picioare. Flossie ţinea strâns pisica. Aceasta îşi împlântă ghearele în corsajul lui Flossie, dar nu făcu nicio încercare să sară din braţele ei. Mâinile domnului Wilder mai zăboviră încă o clipă în plus pe talia ei, după care făcu un pas înapoi.

— Noapte bună, Mâţă.

Îşi frecă pumnul strâns de creştetul animalului, chiar între urechi.

Pieptul lui Flossie se ridică şi se lăsa vizibil. Căldura din trupul ei se intensifică. Apropiindu-se de uşa ei, îi aruncă o privire rapidă, după care intră în cameră, însă imaginea lui în cămaşă, şosete şi cu bretelele atârnându-i peste pantaloni avea să-i rămână întipărită în memorie multe luni de-atunci încolo.

Capitolul 32

— Mie nu-mi prea place personajul Marylee, rosti domnişoara Jayne, tăindu-şi plăcinta cu cod. E atât de… nu ştiu… superficială. Şi un pic enervantă, nu vi se pare?

Furculiţa lui Reeve se opri la jumătatea distanţei către gură, dar apoi îşi dădu seama de asta şi o duse până la destinaţie.

— A, dar staţi să citiţi episodul de azi. Aplecându-se către ea, doamna Trostle aruncă o privire de-a lungul mesei şi înapoi. Cred că bibliofilul începe să se îndrăgostească de ea.

Reeve se înecă. Oyster îl lovi zdravăn pe spate.

— Eşti bine?

Tânărul ziarist ridică o mână, după care se bătu cu pumnul în piept de câteva ori.

— Am înghiţit greşit, dar chiar sunt curios, doamnă Trostle. Ce vă face să credeţi una ca asta despre bibliofil?

Ochii domnişoarei Jayne se deschiseră mai mult, miraţi.

— Citiţi şi dumneavoastră textele domnului I.D.

Claire?

— Are un nume de-a dreptul ridicol[3], rosti el.

Tânăra schiţă un surâs.

— Eu, una, declar că-mi place.

Scoţând un pufnet, Reeve se concentră iarăşi asupra doamnei Trostle. Femeia era din nou gătită la patru ace, cu o rochie ale căror mâneci erau la fel de umflate şi de rotunjite ca două capete de oameni. Poate că şi ea avea o croitoreasă în familie, însă, pe de altă parte, asta n-ar fi explicat şi bijuteriile pe care le purta.

Tot învârtindu-şi un şirag de perle pe după deget, doamna Trostle strânse din buze.

— Toate semnele sunt prezente. Bibliofilul e perfect stăpân pe sine şi elocvent în exprimare în orice situaţie până ce intră Marylee în încăpere şi atunci devine tăcut, stânjenit şi prea emoţionat ca să se poată retrage.

Reeve clipi.

— Chiar aşa?

Femeia îi adresă o privire condescendentă.

— Ei bine, pot înţelege de ce dumneavoastră n-aţi observat asta, fiind bărbat, dar noi, femeile, avem un al şaselea simţ când vine vorba despre chestiunile astea.

Reeve îşi scărpină maxilarul.

— Interesant. Eu chiar nu am remarcat nimic.

— Dumnezeule mare! Doamna Trostle flutură din mână, ca şi cum ar fi încercat să îndepărteze o muscă. E clar ca lumina zilei.

„Nu şi pentru autor”, răspunse el în gând, după care clătină din cap. Bibliofilul era singurul personaj normal de acolo. Desigur, Reeve îl înzestrase cu câteva manierisme, cum era faptul că citise dicţionarul din scoarţă în scoarţă, dar în mare parte personajul acela era reprezentantul raţiunii într-o lume plină de confuzie. Al ordinii într-o lume a haosului. Al simţului practic într-o lume de iluzii. Faptul că bibliofilul ar fi avut sentimente pentru Marylee nu îl deruta

---

3 I.D. Claire - joc de cuvinte, fiind omofon cu *I declare,* care înseamnă „declar“, (n.tr.)

numai pe el, ci şi întregul fir narativ.

Până ce Reeve reuşi să se concentreze din nou asupra conversaţiei generale, discuţia ajunsese la tablourile domnişoarei Jayne.

— Chiar aveţi un talent deosebit, domnişoară Jayne. Doamna Trostle se întoarse către soţul ei. Nu e aşa, Chester?

— Ce?”

— Nu crezi că domnişoara Jayne are un talent deosebit? repetă femeia, pe un ton ridicat.

— Da, da. Proptindu-şi un monoclu în faţa ochiului drept, acesta se uită atent la domnişoara Jayne. Un talent deosebit, chiar aşa. Ceilalţi ne-au spus unde lucraţi şi cât de mult aţi muncit pentru domnul Tiffany. Trebuie să ne împărtăşiţi însă ce ei n-au avut cum să ne spună. Aţi studiat artele la Paris?

Domnişoara Jayne se îmbujoră.

— Ah, nu. Pur şi simplu am fost verile la şcoala de arte când eram mai mică şi apoi m-am înscris la Şcoala de Arte Aplicate din New York.

— Şcoala de Arte Aplicate… Bătrânul dădu aprobator din cap. Acolo aţi făcut portretul ăla de la malul mării pe care-l aveţi pe peretele de lângă pat?

— Nu, ăla a fost făcut vara trecută.

— Ei bine, e o pictură excelentă. În mod clar, aveţi un talent pentru înfăţişarea femeilor cu părul şaten-roşcat. Ba chiar sunteţi cea mai bună din câte am văzut eu.

Tânăra netezi şervetul pe care-l avea în poală.

— Mulţumesc. Părul roşcat este preferatul meu.

— Aţi văzut portretul pe care i l-a făcut doamnei Dinwiddie? întrebă domnişoara Love.

— Da, cum să nu? Doamna Trostle îşi lovi uşor buzele cu arătătorul. Mă-ntreb dacă nu cumva ar vrea să-l vadă şi *monsieur* Bourgeois.

Soţul ei se aplecă spre ea, ca să o audă mai bine.

— Bourgeois? Jean-Pierre Bourgeois? Ce idee excelentă! O să-l întreb când o să mă întâlnesc cu el, săptămâna viitoare.

Holliday se şterse la gură cu şervetul.

— Cine e Jean-Pierre Bourgeois?

— Are o galerie de artă. Doamna Trostle îşi aşează tacâmul pe farfurie având grijă să respecte poziţia cerută de etichetă, ca şi cum tocmai ar fi terminat de mâncat la masa unei regine.

Doamna Holliday îi urmă exemplul, punându-şi tacâmul întocmai, deşi ea nu terminase de mâncat.

Domnişoara Jayne îşi înălţă capul ca să-i vadă mai bine pe soţii Trostle.

— Cunoaşteţi un proprietar de galerie?

— Vai, da, cum să nu?! Doamna Trostle luă o gură de ceai. Îl cunoaştem pe *monsieur* Bourgeois de când locuiam în Paris, acum mulţi ani. O să deschidă o galerie nouă pe West Twenty-Third, şi, în loc să expună doar artă europeană, vrea să promoveze interesul pentru arta americană.

Domnişoara Jayne schimbă o privire cu domnişoara Love.

— Şi credeţi că ar putea fi interesat de tablourile mele?

— Da, dar nu ştiu de ce parcă îmi aduc aminte că îl interesau peisajele. Doamna Trostle ridică din umeri. Nu contează însă. O să discute Chester cu el şi, dacă e interesat de portrete sau de doamne cu un păr roşcat superb, o să aranjăm o întâlnire cu dumneavoastră.

Chipul domnişoarei Jayne se lumină instantaneu.

— Ah, mulţumesc, doamnă Trostle. Şi vă mulţumesc şi dumneavoastră, domnule Trostle, adăugă apoi, ridicând glasul.

Bărbatul îşi relaxă muşchii din jurul ochiului şi băgă din nou monoclul în buzunarul vestei.

— N-am cum să-ţi promit nimic, draga mea. *Monsieur* Bourgeois e foarte pretenţios, dar, după cum a spus soţia mea, e întotdeauna dispus să descopere talente noi. Aşa că… o să vedem ce-o să iasă.

Conversaţia se concentră apoi asupra sosirii prinţesei Spaniei la Târgul Mondial de la Chicago, însă Reeve vedea

clar că mintea domnişoarei Jayne era la un milion de kilometri depărtare. Spera că n-avea să fie prea dezamăgită dacă tabloul avea să-i fie respins. Poate că ar putea să strecoare ceva similar în povestea lui cu Marylee. Şi totuşi, problema bibliofilului era îngrijorătoare. În mod clar, trebuia să facă ceva în această privinţă.

Capitolul 33

Abia intrată, Flossie rămase chiar lângă uşa restaurantului Delmonico's din Madison Square, nesigură, învăluită în aroma pandişpanului care prevestea o masă reuşită. Soţii Trostle nu numai că vorbiseră cu prietenul lor, *monsieur* Bourgeois, ci îi şi arătaseră tablourile ei săptămâna trecută, pe când ea era la serviciu. Proprietarul de galerie fusese impresionat şi întrebase dacă Flossie n-ar putea să ia prânzul cu el.

Tânăra cercetă încăperea în căutarea unui francez care să stea singur la masă. Oglinzile aflate pe pereţii sălii o făceau să pară mult mai mare. Mesele erau acoperite cu feţe de masă de un alb pur. Florile proaspete care le înnobilau nu puteau concura, totuşi, cu toaletele uimitoare ale femeilor care stăteau la ele. În centru se afla o fântână solidă, care adăuga un şipot liniştitor murmurului discret al conversaţiilor din jur. Flossie nu mai fusese niciodată într-un restaurant atât de rafinat. Da, tatăl ei era membru la mai multe cluburi, dar niciunul ca acesta.

Un şef de sală bărbierit impecabil, îmbrăcat cu un costum negru elegant, se apropie de ea.

Flossie strânse mai tare umbrela de soare pe care o avea în mână.

— Trebuie să mă întâlnesc cu *monsieur* Jean-Pierre Bourgeois.

— Pe aici, vă rog.

Flossie aruncă o privire către plafonul acoperit cu fresce, gândindu-se că ar fi fost mult mai frumos un mozaic

cu sticlă Tiffany. Şeful de sală deschise o uşă care dădea către o terasă cu mese, iar briza de vară îi învolbură rochia din tafta cu dungi gri şi roz.

Un bărbat mărunţel cu piele măslinie şi ochi calzi, căprui, şedea singur la o masă. Când îi văzu apropiindu-se, se ridică.

— *Mademoiselle* Jayne?

— Încântată!

Bărbatul îi luă mâna înmănuşată şi i-o sărută, după care îi ţinu scaunul să se aşeze în timp ce i se adresă şefului de sală:

— Punci *à la Romaine* pentru doamna, rosti el, cu un puternic accent franţuzesc.

Flossie nu mai luase niciodată masa singură cu un bărbat, fără prezenţa mediatoare a altei persoane, însă omul din faţa ei părea cam de o vârstă cu tatăl ei, aşa că ce rău putea să fie în asta? Şi-apoi, acum era o femeie modernă. Dacă era să-şi croiască un drum în lume, trebuia să înveţe să fie independentă.

— Mă aşteptam să fiţi mai în vârstă, rosti *monsieur* Bourgeois. Tablourile dumneavoastră arată o pricepere rar întâlnită la cineva atât de tânăr.

— Mulţumesc.

Flossie roşi de plăcere.

Cât prin faţa lor se perindară supa de cap de viţel, cotlete de pui şi vită înăbuşită *à la Jardinière,* Flossie îi povesti despre experienţa de la Şcoala de Arte Aplicate şi de la Tiffany. El îi vorbi despre expoziţiile sale din Paris şi Londra, legăturile cu Societatea Artiştilor Francezi şi relaţiile pe care le stabilise cu pictorii americani care trăiau peste hotare – inclusiv cu Remington, Chase şi Sargent.

— M-au impresionat foarte mult operele de artă pe care le produce naţiunea dumneavoastră. Schiţă o mişcare din mână, moment în care o rază de soare se reflectă pe inelul de aur pe care-l purta pe degetul mic. Drept urmare, am fost de-a dreptul uluit să văd că galeriile de aici expun numai artişti europeni, aşa că nu am putut să nu profit de ocazie pentru a le prezenta conaţionalilor dumneavoastră

ceva ce a fost chiar sub nasurile lor atâta timp.

— Deci veţi expune exclusiv opere americane?

Hărmălaia făcută de roţile cu plăci de fier care treceau pe caldarâmul din zona belgiană a Fifth Avenue acoperi parţial răspunsul francezului.

— … Include opere europene, bineînţeles, dar mă voi concentra în special asupra pictorilor americani, ceea ce mă aduce la operele dumneavoastră. Am fost destul de fascinat de portretul acela al unei femei pe malul mării. Spuneţi-mi mai multe despre el.

Ridicând uşor dintr-un umăr, Flossie culese cu lingura o boabă de zmeură dintr-un pahar de desert delicat, din cristal.

— Îmi place foarte mult să pictez părul femeilor, mai ales în bătaia vântului. Iar părul roşcat e preferatul meu. E atât de frumos în soare, nu vi se pare?

Bărbatul îi adresă un surâs reţinut.

— *Oui, mademoiselle,* aşa este. Unde eraţi când l-aţi pictat?

— În Gloucester, la nord de Boston. Profesorul nostru ne-a dus pe plajă. Înghiţind zmeura, dădu uşor din cap. Vântul bătea atât de tare, încât mi-a dărâmat pânza de două, trei ori, dar să fi văzut cerul în ziua aceea! Cea mai pură nuanţă de albastru pe care am văzut-o eu vreodată.

— Chiar l-am văzut.

— Aţi fost şi dumneavoastră la Gloucester?

— L-am văzut în tabloul dumneavoastră.

Obrajii ei se încălziră.

— Mulţumesc.

— *Je vous en prie.* Tocmai de aceea l-am întrebat pe *monsieur* Trostle dacă aş putea să vă întâlnesc personal. Dacă o să-mi permiteţi, aş vrea să includ tabloul respectiv în expoziţia mea, cu intenţia de a-l vinde.

Flossie ştia că despre asta trebuiau să discute, dar crezuse că avea să fie nevoie să-l convingă într-un fel sau altul. Dumnezeule mare, o scosese la masă la acest restaurant luxos ca să o convingă el pe ea?

Aruncă o privire peste balustrada decorativă care

separa clienţii de la Delmonico’s de pietoni. De cealaltă parte a străzii, o doică împingea un cărucior de-a lungul aleii şerpuitoare din parc, pe lângă monumentul amiralului Farragut. O trăsură impunătoare cu doi valeţi în livrele trecu pe lângă ei, blocând momentan imaginea, după care opri lângă trotuar.

Netezind panglica pe care o avea în jurul taliei, Flossie înghiţi în sec.

— Nici că mi-ar plăcea altceva mai mult, domnule. Ce preţ credeţi că aţi putea obţine pe el?

— O să cer patru sute, dar n-o să accept nimic sub trei sute.

Gura lui Flossie se deschise involuntar.

— De dolari? Patru sute de dolari?

— *Oui.* Bărbatul îi atrase privirea chelnerului. *Un petit café, s’il vous plaît.* Apoi ochii i se îndreptară asupra ei, cercetători. Aţi mai avut vreodată un tablou expus într-o galerie?

Flossie încercă să se concentreze asupra întrebării, dar era în continuare năucă de când auzise preţul de vânzare. Trei sute de dolari ar fi fost salariul ei pe un an întreg. Patru sute era deja o sumă de neconceput. Mai ales pentru un singur tablou.

— Ăăă… nu, mă tem că nu am mai avut nicio lucrare expusă într-o galerie până acum.

— Nu e cazul să-ţi faci griji. O să mă ocup eu de tot.

Inima parcă îi stătu în loc. Dacă tabloul acesta era apreciat acum, sigur aveau să i se ceară şi altele. Asta era marea ocazie pe care sperase c-avea să o obţină. Toţi artiştii cu lucrări la Muzeul Metropolitan, până la unul, începuseră într-o galerie exact ca asta. Ceea ce nu ştia *monsieur* Bourgeois era că Flossie ar fi fost dispusă să-l plătească ea pentru această ocazie, nu invers. Pe sub poalele rochiei, îşi puse vârful unei cizmuliţe peste al celeilalte.

— Deci tot ce trebuie să fac e să vă aduc tabloul?

— Păi… trebuie să mă puneţi în legătură cu persoana care se ocupă de afacerile dumneavoastră.

Tamponându-şi buzele cu şervetul, Flossie îşi îndreptă spatele.

— Sunt o femeie emancipată, mă ocup singură de afacerile mele.

Proptindu-şi cotul de braţul scaunului pe care stătea, francezul îşi lipi de câteva ori încheietura arătătorului de buze.

— N-aveţi un tată? Sau vreun viitor soţ?

— Am un tată, dar trăiesc pe cont propriu. Am un loc de muncă. Tot ce ţine de afaceri trebuie discutat cu mine.

Chelnerul le aduse cafeaua, după care luă de pe masă paharele de desert, goale acum.

— Vă rog să mă scuzaţi, rosti bărbatul din faţa ei, dar pare complet nepoliticos…

— N-o să o iau ca pe o jignire, vă asigur. Aşa, deci despre ce anume doreaţi să discutaţi?

Împreunându-şi sprâncenele, bărbatul luă o gură de cafea, după care ridică uşor din umeri.

— Ei bine, nu ştiu sigur dacă sunteţi conştientă de asta sau nu, dar organizarea unei expoziţii implică multe cheltuieli, aşa că trebuie achitat un comision în avans.

Flossie clipi. Nu se gândise la comisionul lui, dar bineînţeles că era normal să perceapă unul.

— Am înţeles. Şi cât e acest comision?

— O sută cincizeci de dolari.

Flossie luă o gură de aer, uluită.

— Dar veţi putea să păstraţi suma integrală din vânzare, rosti apoi francezul. Indiferent dacă e vorba despre trei sau patru sute.

Flossie îşi schimbă poziţia pe scaun. O sută cincizeci de dolari? Panica îi făcu stomacul să i se contracte.

— Îmi pare rău, dar nu am o asemenea sumă. Nu s-ar putea face plata după încheierea vânzării?

— Mă tem că lucrurile nu merg aşa. O expoziţie implică multe costuri care trebuie achitate în avans. Aplecându-se peste masă, îşi sprijini antebraţele pe blatul acesteia. Un bărbat ar înţelege asta. Sunteţi sigură că nu aţi prefera să discut cu tatăl dumneavoastră?

— Nu, nu.

Soarele avansase pe cer, iar acum îşi proiecta razele direct asupra ei. Perle mititele de sudoare i se formară de-a lungul coloanei vertebrale.

— Pur şi simplu, ăăă, nu am o asemenea sumă disponibilă.

Îşi trecu degetul de-a lungul buzei ceştii de porţelan. Îşi dorea atât de mult asta! Să câştige salariul pe un an întreg dintr-o singură vânzare simplă!

Francezul bătu în blatul mesei cu degetul mare.

— De obicei, nu mă amestec în chestiunile financiare ale artiştilor mei, dar poate nu v-ar deranja să vă dau o sugestie?

— Nicidecum. Flossie îşi scoase o batistă din manşeta rochiei şi îşi tamponă uşor fruntea, chiar la limita părului.

— Nu aveţi la cine să apelaţi? Un unchi? Un bunic? Aţi putea să le înapoiaţi banii imediat ce se vinde tabloul – şi ştiu sigur că se va vinde, altfel nu m-aş oferi să îl includ în expoziţia mea. Îşi termină cafeaua. Ce-ar fi dacă am face asta… ce-ar fi dacă mi-aş reduce comisionul la o sută de dolari? Sunteţi o domnişoară atât de fermecătoare, şi sunt convins că într-o bună zi veţi deveni o artistă foarte importantă. Aşa că o să vă fac o reducere, dar trebuie să păstraţi secretul.

Flossie îşi muşcă buza de jos. Poate că tatăl ei ar fi fost dispus să-i dea banii. Din ce spunea mama, ei, se descurcase destul de bine la curse, lucru neobişnuit. Poate că avea să-l poată convinge că era ca şi cum ar fi investit într-un cal, numai că acum era vorba despre fiica lui, şi ea avea şanse mult mai mari de câştig.

Dând aprobator din cap, Flossie îşi puse batista la loc şi îşi îndreptă spatele.

— O să văd ce pot să fac.

— Excelent. Nu mi-ar plăcea deloc să ratăm amândoi această ocazie şi ca publicul larg să fie lipsit de bucuria pe care operele dumneavoastră ar putea să le-o ofere. Schiţă un zâmbet. Am sentimentul că suntem la începutul unei relaţii îndelungate şi plină de satisfacţii, *mademoiselle.*

— Mi-ar plăcea să fie aşa, domnule. Chiar foarte mult.

Capitolul 34

— Doamna Vanderbilt a venit pe aici săptămâna asta. Mama ei înşiră nişte mărgeluţe pe ac, le împinse pe aţă şi apoi le fixă pe corsajul rochiei de bal la care lucra.

Ascunzându-şi picioarele sub poalele fustei, Flossie se legăna în balansoar.

— A stat suficient cât să ia ceaiul aici?

— Chiar a stat. De fapt, mi-a spus că verişoara ei se mărită. Doamna Vanderbilt m-a rugat să-i cos rochiile pentru nuntă.

Flossie trase repede aer în piept.

— Ah, mamă, felicitări! Ce recunoaştere a calităţii muncii tale!

Mama ei băgă alte mărgele pe ac.

— Nu m-am hotărât încă dacă o să accept comanda sau nu. Ar fi mult de muncă.

Aşezat pe canapea şi ocupat cu cititul ziarului *Times,* tatăl ei îndoi colţul paginii, ca să se uite la ele.

— Şi mulţi bani.

— Mă tem că m-ar băga în mormânt. Mama scoase un oftat. M-au luat iar durerile de cap.

— Îmi pare rău să aud una ca asta, rosti Flossie. Atunci poate că n-ar trebui să accepţi.

— Asta îi tot zic şi eu tatălui tău, dar recunosc că ne-ar prinde bine banii în plus. Am putea cumpăra pianul acela de concert pentru salon pe care mi-l doresc atât de tare de o groază de vreme.

Împăturindu-şi ziarul, tatăl îşi încrucişă picioarele.

— Flossie, aş vrea să aud mai multe despre galeria asta de artă despre care mi-a povestit mama ta.

Flossie continuă să se legene.

— Păi… proprietarul galeriei, *monsieur* Bourgeois, m-a scos la masă la Delmonico’s ieri.

— La Delmonico să tatăl se încruntă. Cine a mai mers cu tine?

Flossie îşi lăsă picioarele jos şi îşi îndreptă spatele.

— M-am dus singură.

— Ah, Flossie! Mama ei îşi ridică privirea de la rochia la care lucra. N-ar trebui să faci asemenea lucruri. E o îndrăzneală prea mare.

În mod normal, Flossie ar fi contrazis-o, dar în seara aceasta se hotărî că i-ar fi de ajutor să fie cât mai cuminte.

— Da, mamă.

— Câţi ani are Bourgeois ăsta? întrebă tatăl ei.

— E mai în vârstă – cam de o seamă cu tine, aş zice. A închiriat un spaţiu pe West Twenty-Third, unde are de gând să deschidă o galerie.

Mama îşi lăsă lucrul în poală.

— Şi ce a zis despre tablourile tale?

— I-a plăcut foarte mult cel cu femeia la malul mării. Ştiţi ce? Crede că poate să ia patru sute de dolari pe el.

Sprâncenele tatălui ei se înălţară într-o clipită.

— Patru sute de dolari?

— Da, şi, dacă nu poate să-l vândă cu atât, zice că n-o să accepte nimic sub trei sute. Vă-nchipuiţi? O să expună şi artişti europeni, bineînţeles, dar vrea să-şi stabilească reputaţia de primul expozant care să promoveze artiştii americani.

— Cum ar fi? întrebă tatăl ei.

— Remington, Chase şi Sargent sunt singurii pe care-i ştiu sigur. Nu ştiu alte nume.

— Ar fi chiar o companie onorantă pentru tine.

Flossie schiţă un zâmbet reţinut.

— Da, e destul de greu de crezut că e chiar adevărat. Sunt foarte entuziasmată.

Tatăl ei bătu cu degetul pe partea din spate a spătarului canapelei.

— Şi n-o să-ţi expună decât tabloul ăla?

— N-aş putea să-mi permit mai mult de unul singur.

— Să-ţi permiţi? Bărbatul se încruntă. Cum adică „să-ţi permiţi”?

Aranjându-şi un pliu al materialului din talie, Flossie aruncă o privire către mama ei, după care se uită din nou la el.

— Păi, artiştii trebuie să suporte anumite costuri de instalare.

— Ce fel de costuri de instalare?

Tânăra trase adânc aer în piept.

— O sută de dolari, în avans.

Tatăl ei tresări şi se ridică imediat.

— O sută de dolari?

— Iniţial era vorba despre o sută cincizeci, dar am negociat până la o sută.

— Asta înseamnă treizeci şi cinci la sută. Jaf la drumul mare.

Mama îşi puse cusătura pe masa de lângă ea.

— Dar, chiar dacă îl vinde pentru trei sute, Bert, tot ar rămâne cu două sute. Gândeşte-te numai. Două sute de dolari – pentru un singur tablou.

Bărbatul se strâmbă la Flossie.

— De ce nu ia o parte din preţul obţinut din vânzare? De ce te pune să plăteşti în avans?

Flossie apucă pandantivul pe care-l purta la gât şi începu să-l plimbe înainte şi înapoi pe lănţişor.

— Zice că are foarte multe cheltuieli cu organizarea expoziţiei, dar e încrezător că tabloul meu se va vinde şi, atunci, aceşti trei sute de dolari nu ar fi decât începutul.

Tatăl ei se aplecă înainte, cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Şi de unde anume o să iei tu o sută de dolari?

Flossie nu spuse nimic, ci pur şi simplu îşi menţinu privirea aţintită asupra lui.

Bărbatul începu să clatine din cap.

— A, nu. De data asta, nu, fetiţo. Una e să te trimit la Şcoala de Arte Aplicate, dar asta… asta e cu totul şi cu totul altceva. Îmi pare rău, scumpo, dar nu pot să-ţi dau atâţia bani.

— Nu vă ceream să mi-i daţi pur şi simplu. O să vi-i înapoiez.

— Şi dacă tabloul nu se vinde?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bert! Mama îşi scutură poalele, să le aranjeze. Tabloul se va vinde. E extraordinar. Preferatul tău, de fapt.

Bărbatul se frecă la ochi.

— E un tablou frumos, şi nu vreau să te supăr, dar adevărul e că nu sunt deloc sigur că ar fi cineva dispus să plătească trei sute de dolari pe el.

Flossie încercă să înghită, simţindu-şi efectiv inima în gât.

— Ştiu că e vorba despre mulţi bani, tată, dar în galeria domnului Tiffany intră zilnic oameni care plătesc de două ori pe atât pe o vază.

Bărbatul îşi ridică privirea către ea.

— Numele lui e Louis Confort Tiffany. Tocmai de aceea poate să ceară atâţia bani pe ce iese din atelierele lui. Pe tine te cheamă Florence Rebecca Jayne. Nu e acelaşi lucru.

— Nici numele domnului Tiffany n-a avut mereu aceeaşi greutate ca acum. Flossie îl privi direct în ochi, ştiind că nu era cazul să dea vreun semn de slăbiciune. De fapt, domnul Tiffany – adică tatăl lui, bijutierul de pe Fifth Avenue – a împrumutat iniţial o mie de dolari de la tatăl lui, un simplu morar, când a pus bazele afacerii. A folosit banii ăştia pentru a deschide o mică papetărie şi un magazin de cadouri, iar acum uite unde a ajuns. Îşi împreună mâinile. Nu cer decât o sută, tată. Şi o să vi-i dau înapoi de îndată ce se vinde tabloul.

Oricât de mult ar fi vrut să aducă în discuţie cursele de cai, Flossie nu reuşi totuşi să-şi adune într-atât curajul.

— Vreau să te gândeşti la asta. Mama îşi umezi buzele. Dacă tabloul lui Flossie se vinde – şi sunt convinsă că aşa o să fie –, n-o să mai fie nevoită să mai lucreze la Tiffany şi va putea să se întoarcă acasă.

Strângându-şi mâinile, Flossie nu zise nimic. Nu avea de gând să se întoarcă acasă. Îi plăcea foarte mult să locuiască la pensiune şi adora slujba ei de la Tiffany. Şi totuşi, acum nu era momentul să se lanseze într-o ceartă.

Cu o expresie chinuită, tatăl ei se ridică de pe canapea.

— Îmi pare rău, bobocel. E prea mult. Şi chiar nu ştim nimic despre Bourgeois ăsta.

— Dar soţii Trostle îl cunosc şi…

Bărbatul se uită la mama ei.

— Eu mă duc la culcare acum.

— Bert, eu…

Aplecându-se, tatăl ei o sărută pe obraz.

— Să vii să iei cina cu noi cât mai curând. Mi-e dor să te am la masă cu noi.

Flossie îl urmări cu privirea cum ieşi din cameră, cu lacrimile adunându-i-se în ochi.

— Nu mă aşteptam să mă refuze.

Trăgându-se pe marginea fotoliului, mama ei coborî tonul.

— Nu contează. Îţi împrumut eu banii.

Flossie îşi întoarse fulgerător capul către ea.

— Tu?

— Da. Tatăl tău nu ştie, dar, când a început să se ducă la curse în mod regulat, am început să preiau comenzi despre care nu i-am spus nimic şi am ascuns banii de pe ele.

— Poftim? Ochii lui Flossie se îndreptară imediat către uşă. Dar… cum?

Mama ei flutură din mână.

— Vorbeşte mai încet. Nu am lucrat la ele decât când el nu era acasă. N-a bănuit nimic, şi nici tu. Tocmai de-aia aveam atât de mult de lucru pentru tine, pentru că tot rămâneam în urmă cu comenzile despre care ştia şi el.

Flossie se holba la mama ei, nevenindu-i să creadă.

— Dar cum rămâne cu… cum de m-ai…

„Cum de m-ai pălmuit atunci”, ar fi vrut să spună, însă nu o făcu. Cu toate acestea, mama ei înţelese la ce se referea Flossie, căci cutele de pe frunte i se adânciră.

— Şi-acum mă simt îngrozitor din pricina asta şi de-a dreptul ruşinată. Cred că motivul pentru care am reacţionat atât de vehement când mi-ai sugerat să ascundem o parte

din bani e că eu deja chiar asta făceam. Ochii i se umplură de lacrimi. Îmi pare atât de rău!

Focul din cămin trosni, emanând un val de căldură în încăpere.

Flossie îşi reduse tonul până la nivelul unei simple şoapte.

— Nu plânge, mamă, şi nici să nu-ţi pară rău. Chiar dacă nu ţi-ar pierde banii la curse, tot e perfect acceptabil să păstrezi şi tu o parte din ei.

— Oricum ar sta lucrurile, vreau să ţi-i dau ţie.

— Vrei să spui că ai o sută de dolari?

Mama îşi trecu mâna prin părul din spatele capului.

— De fapt, nu, nu o sută, dar am şaptezeci şi cinci. Crezi că *monsieur* Bourgeois ar accepta şaptezeci şi cinci?

— Chiar dacă ar fi de acord, eu nu-i accept. Flossie clătină din cap. În niciun caz.

— Dar vreau să ţi-i dau. Oricum nu-i folosesc la nimic.

— Şi dacă tata pierde mult?

— După ce a câştigat ultima oară, a zis că o să se oprească.

— Şi de câte ori ţi-a mai promis asta?

Mama se ridică.

— Discuţia asta se încheie aici. Fie îi dai tu francezului, fie îi dau soţilor Trostle chiar eu şi îi rog să îi trimită lui *monsieur* Bourgeois. Şi-apoi pot să iau comanda pentru nunta Vanderbilt şi să adun din nou o bună parte din ei.

— E imposibil să lucrezi pentru o nuntă fără ca tata să îşi dea seama şi, în plus, ai zis că implică prea multă muncă. Ai spus că te-au apucat din nou durerile de cap.

— O să mă descurc eu.

Flossie se ridică.

— Nu, mamă. Şi dacă nu se vinde tabloul?

— O să se vândă.

— Şi totuşi, dacă nu se vinde?

— Atunci, măcar o să ştiu că am făcut tot ce s-a putut ca să te ajut. Şovăi preţ de o secundă. La naiba, nu pot să ţi-i dau acum, cu taică-tău acasă, dar o să ţi-i aduc mâine.

— Zău că nu-mi place asta, mamă. Hai să lăsăm totul baltă!

— Din moment ce tu o să fii la muncă, o să vin la pensiune şi o să-ţi pun banii în cizmele din piele maro. Aşa, acum ar fi bine să pleci. S-a făcut destul de târziu.

Strecurându-şi braţul pe sub cotul lui Flossie, mama ei aproape că o împinse pe uşă afară.

Capitolul 35

De când s-a mutat aici, domnişoara Jayne a pus întrebări sub farfuriile de la cină, a organizat jocuri în salon şi s-a apucat să le facă portretele locatarilor. Acum, că lucrările la capela Tiffany s-au încheiat şi e din nou acasă serile, a început din nou. De data aceasta, pictează portretul doamnei Holliday. Uitasem cât de tare ne perturbă vieţile. N-o să pot să includ acest aspect al personalităţii domnişoarei Jayne în foiletonul meu. Nimeni nu m-ar crede.

Străduindu-se să-şi scrie săptămânal textul satiric, Reeve adunase o întreagă colecţie de notiţe despre domnişoara Jayne.

Oricât m-aş strădui, nu pot să le separ pe Marylee şi pe domnişoara Jayne în minte. Iniţial, planul meu era să o folosesc pe domnişoara Jayne doar ca inspiraţie. Totuşi, acum îmi dau seama că o studiez fără încetare, iar ea nu mă dezamăgeşte niciodată. În *fiecare seară face ceva care îmi dă o idee pentru foiletonul meu...*

Domnişoara Love băgă capul în camera lui Reeve.

— Vă deranjez?

Femeia aruncă o privire la hârtiile de pe biroul lui. Având în vedere că Reeve auzise numeroasele discuţii dintre ea şi domnişoara Jayne, o cunoştea mai bine decât pe oricare altă femeie – în afară de doamna Dinwiddie – şi

acelaşi lucru era valabil şi pentru domnişoara Jayne. Dar niciuna din ele nu ştia asta.

— Nicidecum. Îşi aşează condeiul în suport, după care îşi acoperi notiţele cu o foaie albă.

Domnişoara Love aruncă o privire prin încăpere, observând-o pe Mâţă, care-şi lingea labele şi îşi curăţa mustăţile.

— Doamna Klausmeyer ştie de vagabonda asta?

— Da. Mi-a mărit chiria.

— Vai! În cazul ăsta, s-ar putea să nu puteţi să ne ajutaţi.

Reeve se sprijini de spătarul scaunului.

— Cu ce să vă ajut?

— Facem o colectă. Doamna Trostle a venit cu ideea, căci domnişoara Jayne mai are nevoie de ceva bani pentru comisionul pe care i-l cere *monsieur* Bourgeois.

Îndreptându-şi piciorul, Reeve scoase un pumn de monede din buzunar.

— „Ceva bani”? Din ce spune doamna Trostle, îi mai lipseşte salariul pe o lună. Dacă treceţi cu pălăria în mână pe la fiecare, n-o să adunaţi cei douăzeci şi cinci de dolari de care mai are nevoie.

— Oricum, orice contribuţie, cât de mică, ajută.

Reeve numără cincizeci de centi şi îi întinse domnişoarei Love.

Ochii femeii se luminară, plini de surprindere.

— Foarte generos din partea dumneavoastră.

— E o nesăbuinţă ce vrea să facă.

Reeve puse monedele rămase înapoi în buzunar. Trupul domnişoarei Love deveni mai rigid. Reeve ridică o palmă.

— E doar o părere, dar, din experienţa mea, un agent îşi câştigă comisionul după vânzarea tabloului, nu înainte.

— Şi câtă experienţă aveţi dumneavoastră cu agenţii din lumea artei?

Unindu-şi degetele, Reeve şi le sprijini de abdomen.

— Absolut niciuna.

Domnişoara Love îi adresă o privire de cunoscătoare.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Reeve îşi înclină uşor capul.

— Nu prea mă aveţi la inimă, domnişoară Love, nu-i aşa?

Aceasta îşi trase de manşetele cămăşii.

— Nu-mi plac articolele dumneavoastră despre femeile emancipate.

— Dar dumneavoastră sunteţi învăţătoare, nu o femeie modernă.

— Colega mea de cameră e o femeie emancipată şi, prin urmare, consider că toate lucrurile pe care le spuneţi despre ea reprezintă un afront personal.

În ultima vreme, Reeve descoperise că nu se mai gândea la domnişoara Jayne ca la o femeie emancipată. Deşi se intitula astfel, nu prea se încadra în acest tipar, cel puţin nu aşa cum era acesta prezentat în prelegeri şi în scrierile contemporane. Nu era deloc nemulţumită. Nu îi privea cu duşmănie pe bărbaţi şi nici nu îi numea tirani. Nu declara că singura dorinţă a acestora era să le facă pe femei să se supună, să se târască la picioarele lor şi să fie complet dependente de ei, ocupate mereu cu satisfacerea dorinţelor, capriciilor şi mofturilor lor. Nu o auzise nici măcar o dată spunând ceva care să facă măcar aluzie la faptul că bărbaţii ar fi fost nişte brute egoiste şi violente, dornice de putere sau că aceştia voiau numai tovărăşia unor fiinţe inferioare şi nicidecum a unora egale cu ei. Nu, nu era o femeie emancipată, era pur şi simplu o fată naivă care încerca să-şi facă un rost într-o lume a bărbaţilor. Polemicile sale nu erau îndreptate împotriva ei.

— Nu mă refer la dumneaei personal, răspunse el. Ci la femeile emancipate în general.

— Dar nu există „în general”. Când scrieţi articolele acelea, vă referiţi la domnişoara Jayne şi la multe dintre celelalte prietene ale mele. Cu o privire piezişă, făcu un pas înapoi. Oricum, îmi cer scuze că v-am deranjat. Mulţumesc pentru contribuţie.

Apoi porni cu paşi vioi pe hol către camera ei. Reeve lăsă să-i scape un oftat, ştiind că tocmai aruncase cincizeci

de cenţi pe fereastră, căci domnişoara Jayne n-avea să poată strânge comisionul cerut de Bourgeois.

Capitolul 36

Dintre toate fetele de la Tiffany, Lulu Strutevant era cea mai tăcută. Nu-şi coafa părul. Nu purta bijuterii. Nu vizita pe nimeni şi nici nu interacţiona cu vreo colegă. Pur şi simplu numerota secţiunile de hârtie maro şi le decupa. Uneori, Flossie uita chiar că era şi ea acolo.

Nu şi astăzi însă, căci doamna Driscoll o pusese să o ajute să taie bucăţile de sticlă. Lulu aborda această misiune cu aceeaşi seriozitate cu care se ocupase de sarcinile anterioare şi, până la finalul zilei, ajunse să taie două piese cât Flossie tăia una singură.

Acum, că lucrările la capelă se terminaseră şi deschiseseră în sfârşit expoziţia de la târg, departamentul de femei lucra la vitralii comandate de diverse biserici. Cea la care lucrau acum avea la bază un tablou din secolul al XIII-lea pictat de Pietro Perugino. Domnul Tiffany se întorsese de la Chicago să verifice rapid cum mergeau lucrurile aici şi se interesase în mod deosebit de acest proiect, căci avea de gând să-l facă pe Iosif din Arimateea după chipul şi asemănarea tatălui său.

— Să fiu al naibii! rosti el, cu un sâsâit pronunţat. Uite cât au înaintat doamnele astăzi!

— Asta datorită domnişoarei strutevant, răspunse Nan. Uitaţi-vă câtă sticlă a tăiat – şi asta doar într-o singură zi. Cu o mişcare cuprinzătoare din mână, Nan arătă către roba femeii pioase, giulgiul alb pe care zăcea trupul lui Hristos şi faldurile rubinii ale pelerinei lui Iosif. Şi aţi văzut asta? Arătă către o bucată de sticlă de un roşu movuliu care avea un vârtej spectaculos de pigment negru. Uitaţi cum a tăiat piesa aceasta, astfel încât vârtejul de culoare să arate exact ca unduirea tivului hainei lui Iosif.

Domnul Tiffany se aplecă, studiind piesa respectivă.

— Excelent! Chiar excelent!

Roşie ca un rac, Lulu reuşi totuşi să îl privească în ochi. Fu foarte generos cu laudele la adresa ei, dar pe Flossie nici măcar nu o salută. Era prima oară de când aceasta lucra aici când nu schimbară una, două vorbe amabile.

Poate că domnul Tiffany nu-şi dăduse seama că o jignise, însă Nan da, şi îi aruncă lui Flossie o căutătură triumfătoare după ce acesta plecase. Întorcându-i spatele, Flossie continuă să-şi taie bucăţile de sticlă. Şi ea lucrase la roba lui Iosif şi îşi poziţionase bucăţile în aşa fel încât particularităţile sticlei să dea impresia că materialul era strâns şi vălurit în anumite locuri.

Şi totuşi, nu spusese nimic. Pentru Lulu era prima zi de tăiat sticlă, şi până atunci nu fusese remarcată niciodată. Flossie n-ar fi vrut să se supere că i se dăduse ei atenţie. Cu toate acestea, câteva clipe mai târziu, nu putu să nu simtă un junghi de ciudă când Lulu întinse mâna şi începu să lucreze la teancul lui Flossie, pentru că ea îşi terminase toate bucăţile de sticlă repartizate.

Capitolul 37

Flossie pătrunse în galeria de artă, unde lumina se strecura prin fereastra din faţă. Firma nou cocoţată – GALERIA DE ARTĂ BOURGEOIS – forma o arcadă peste fereastră, cu literele pe dos de unde le vedea ea. Mirosul de ceară de albine, ulei de seminţe de in şi oţet stătea mărturie că pereţii acoperiţi cu lambriuri fuseseră lustruiţi, înăuntru nu era nicio piesă de mobilier, doar un spaţiu delimitat de pardoseala strălucitoare şi de pereţii semilucioşi. De-a lungul acestora erau rezemate tablouri înrămate, împachetate în hârtie maro. Pe suprafaţa hârtiei erau scrise nume precum Audubon, Granger, Jayne şi Cloudman.

Inima i se opri pentru o clipită. Jayne. Chiar acolo,

între doi mari artişti americani. Tot nu-i venea să creadă că *monsieur* Bourgeois acceptase tabloul chiar dacă îi lipseau douăzeci şi doi de dolari şi ceva mărunţiş din comisionul cerut.

— *Mademoiselle.*

Întorcându-se, Flossie arboră un zâmbet. Francezul mărunţel tocmai îşi punea un sacou peste cămaşă, deşi nu avea lavalieră sau vestă pe dedesubt. Chiar şi aşa, părul său negru era perfect aranjat şi îi complimenta perfect pielea măslinie şi ochii întunecaţi.

— V-am întrerupt din lucru. Flossie strânse în mâini toarta gentuţei elegante, din pânză, pe care o purta. N-am înţeles eu bine la ce oră trebuia să vin?

— Ba deloc. Vina e a mea. Mă tem că am pierdut noţiunea timpului. Aruncă o privire în jur. V-aş invita să luaţi loc, dar din păcate nu am niciun scaun. Mobila trebuia să fie livrată de dimineaţă, dar deocamdată nici urmă de ea.

Flossie era înnebunită după accentul lui, ar fi putut să stea cât era ziua de lungă să-l asculte fără să se sature.

— Nu e nicio problemă.

Deschizându-şi poşeta, Flossie scoase o pungă destul de grea cu bani.

— Am venit doar să vă dau comisionul. Sunt toţi banii aici, dacă doriţi să-i număraţi. Şaptezeci şi şapte de dolari şi treizeci de cenţi.

Încruntându-se, bărbatul o strecură în buzunarul de la piept al hainei sale.

— Ştiu că sunteţi o… Cum se numeşte pe aici? O femeie emancipată? Dar mă aşteptasem ca un bărbat să vină să facă plata pentru dumneavoastră.

Flossie îşi înălţă bărbia.

— După cum v-am spus data trecută, eu mă ocup singură de afacerile mele.

Francezul o cercetă cu ochii săi căprui imposibil de descifrat.

— Înţeleg. Ei bine, femeie modernă sau nu, eu n-aş fi nicicând într-atât de grosolan încât să număr banii în faţa dumneavoastră.

— În faţa unui bărbat i-aţi număra?

Monsieur Bourgeois o apucă de braţ.

— Nu este cazul să vă faceţi dumneavoastră probleme în privinţa asta.

Cu corpul rigid, Flossie se retrase cu grijă de lângă el.

— Mă tem că trebuie să insist.

— Mă încred în dumneavoastră.

— Şi dacă descoperiţi că nu am numărat bine?

Francezul îşi frecă uşor maxilarul.

— Nu aţi numărat bine?

— Ba da.

— Atunci, cuvântul dumneavoastră este de ajuns pentru mine. O apucă din nou de braţ. Aşa, acum daţi-mi voie să vă fac un tur şi să vă spun cum am gândit totul.

În următoarele douăzeci de minute, făcură un tur al încăperii. *Monsieur* Bourgeois îi spuse ce fel de tablouri aveau să fie expuse şi unde anume. Unde avea de gând să plaseze băncuţele de vizionare. Cine credea el că avea să vină să vadă tablourile. Iar apoi îi arătă o schiţă a invitaţiilor pe care avea să le tipărească în relief. Ba chiar despachetă pictura lui Audubon pentru a i-o arăta.

— E o strigă.

O bufniţă maro într-o postură ameninţătoare, cu aripile arcuite în spate, care ţipa ascuţit la o veveriţă care îi invadase creanga.

— Superb, rosti ea. Uitaţi-vă la scoarţa copacului şi la cât de stufoasă e coada veveriţei. Are o atenţie la detalii de-a dreptul incredibilă.

— Chiar aşa.

Francezul acoperi din nou tabloul cu hârtie.

— Mai expuneţi şi alte tablouri pictate de femei? întrebă ea.

— Nu. Sunteţi singura mea pictoriţă, dar ăsta o să fie micul nostru secret. Cred că cea mai bună metodă e să nu pun ziduri în faţa cumpărătorilor. Să-i las să se îndrăgostească de tablou aşa cum am făcut-o eu. Apoi, când se vor lupta să pună mâna pe el, abia atunci o să le dezvălui adevărata dumneavoastră identitate.

Flossie îşi înfăşură panglicile poşetei pe după deget.

— De-abia aştept să îl văd pe perete, cu celelalte. Când pot să mai trec pe aici?

Monsieur Bourgeois îşi pendulă arătătorul într-un gest de interdicţie.

— *Non, non.* Eu nu le permit artiştilor să vină să vadă totul în avan premieră. Asta e regula. Altfel, o să-mi spună care mai de care să le mut tabloul colo şi pe cel de acolo în altă parte… îi luă mâna într-a lui. Trebuie să aveţi încredere în mine, *ma chère.* O să mă asigur că lucrarea dumneavoastră va fi expusă perfect. Vă aştept aici în seara vernisajului, dar nicidecum mai devreme. Promiteţi că o să faceţi aşa cum spun?

Flossie dădu aprobator din cap.

— Înţeleg şi vă dau cuvântul meu.

— Bravo, domniţă! La uşă, îi sărută mâna. Ne vedem de sâmbătă în două săptămâni, la vernisaj. Aveţi grijă să purtaţi ceva frumos.

— Aşa o să fac. Şi mulţumesc, *monsieur* Bourgeois. Pentru tot! Făcându-i discret cu mâna, Flossie ieşi pe trotuar, entuziasmată şi speriată de moarte în acelaşi timp.

Capitolul 38

Uşa de la intrare se trânti, iar la urechi îi ajunse imediat zgomotul produs de nişte paşi grăbiţi care veneau spre el. Reeve îşi ridică privirea de la articolul la care lucra la timp pentru a o vedea pe domnişoara Jayne trecând valvârtej prin dreptul uşii lui, într-un amalgam de indigo şi alb. Ce căuta acasă în mijlocul zilei? Se trezi în picioare, ba chiar ajunsese şi în hol înainte să-şi dea seama că schiţase vreo mişcare.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el, ţinând în continuare în mână condeiul.

Cu mâna pe clanţă, tânăra se întoarse către el, cu ochii strălucitori, cu obrajii îmbujoraţi şi cu un zâmbet

radios. Efectul general îi înmuie genunchii, ameninţând să-l facă să se prăbuşească.

— Ia ghiciţi!

Domnişoara Jayne îşi cuprinse talia cu mâinile şi sări uşor pe loc.

— S-a vândut tabloul dumneavoastră? Reeve nu concepea aşa ceva, nu numai pentru că galeria nu se deschisese încă, ci şi pentru că pictura respectivă nu era de acelaşi calibru cu cele pe care s-ar fi aşteptat să le vadă într-o galerie. Şi totuşi, el nu era un expert în artă, aşa că poate că se înşela.

— O să mă duc la târg!

În hol răsună un hohot ca un clinchet de clopoţei.

— La târg? Cum? Când?

— Mâine! Deschizându-şi larg braţele, tânăra începu să se învârtă, înaintând către el, cu fusta umflată de mişcare. În ultima secundă, se opri la nicio jumătate de metru de el şi coti spre dreapta.

Reeve întinse mâinile şi o prinse, asigurându-se că nu avea să se dezechilibreze.

— Elizabeth e foarte bolnavă şi nu poate să meargă. Îşi duse palma la gură, ca şi cum tocmai ar fi fost prinsă comiţând cine ştie ce păcat de moarte, deşi nu părea să îi pară chiar rău pentru ce făcuse. Preciză: E un lucru oribil de spus. N-ar trebui să fiu atât de încântată că e bolnavă. Şi nu sunt, chiar nu sunt, dar nu pot să nu fiu un pic încântată pentru că m-a rugat să mă duc eu în locul ei.

— Ce e cu agitaţia asta aici?

Glasul doamnei Dinwiddie avea vocea somnoroasă a unei persoane care aţipise în fotoliu.

— Ah, doamnă Dinwiddie, n-o să vă vină să credeţi! Domnişoara Jayne intră în goană în camera bătrânei, îi luă andrelele din mâini, o trase în picioare şi o prinse într-o îmbrăţişare straşnică. Mă duc la târg! Mă duc la târg!

Doamna Dinwiddie o mângâie pe braţ, din câte se părea mai mult din reflex decât conştient.

— Poftim? Ce spui acolo?

Reeve duse condeiul în camera lui, după care se

întoarse în uşa doamnei Dinwiddie, unde se sprijini cu un umăr de cadrul de lemn. Domnişoara Jayne ridică braţul bătrânei şi făcu o piruetă pe sub el, ca şi cum s-ar fi aflat în mijlocul unei săli de bal. Într-un final, îi dădu drumul şi începu să sară pe loc. Bătea din palme, ţopăia ca un iepuraş şi râdea fără nicio reţinere.

Doamna Dinwiddie chicoti, şi, fără să vrea, Reeve se trezi că şi buzele lui se întindeau într-un zâmbet.

— Nu-mi vine să cred! Împreunându-şi mâinile, domnişoara Jayne şi le lipi de pielea de sub bărbie. Domnul Tiffany e deja acolo, dar dimineaţă o să trimită o trăsură care să mă ducă la Grand Central Station, unde o să mă întâlnesc cu Nan. De-acolo, o să iau un tren Pullman până la Chicago. Puteţi să vă închipuiţi? Un tren Pullman. O să iau masa în vagonul ăla restaurant luxos şi o să dorm într-o cabină adevărată. Nici nu pot să concep una ca asta. Tânăra se apropie de el în paşi de dans, îl prinse de mâini şi îl trase în încăpere, după care începu să se învârtă cu el, ca şi cum ar fi fost doi copii. Trebuie să mă duc să-mi fac bagajele. O, Doamne, ce haine să-mi iau la mine? De-abia aştept să le spun părinţilor mei. Se opri, cu mâinile în continuare prinse de ale lui şi cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Ah, Reeve, o să fie atât de bucuroşi şi de mândri! O să fac o demonstraţie practică de tăiat sticlă în Clădirea Femeilor. O să pot vedea capela la care am lucrat atât! O să pot vedea pictura murală pe care a făcut-o prietena mea, în Clădirea Meşterilor... O, Doamne! Cum o să am timp de tot ce trebuie să fac înainte să plec? Trebuie să mă apuc de treabă. Ieşi cu paşi grăbiţi din cameră, însă o clipă mai târziu prinse cadrul uşii şi intră din nou. Aţi putea să-mi faceţi un serviciu foarte mare, domnule Wilder? Ştiu că sunteţi ocupat, dar ar însemna atât de mult pentru mine! Aţi putea să-i spuneţi mamei să vină aici? O să am nevoie de ajutorul ei, altfel o să fie imposibil să fiu gata la timp. Ar fi un deranj prea mare?

Reeve se trezi clătinând din cap.

— Bineînţeles că nu. Sunt bucuros să vă ajut.

— Ah, mulţumesc!

Deschizând braţele larg, domnişoara Jayne se porni către el.

Făcând ochii mari, Reeve făcu un pas precipitat înapoi, însă nimic nu-i putea tăia avântul. Tânăra îşi petrecu braţele pe după gâtul lui, îl sărută pe obraz, după care se îndreptă grăbită spre camera ei înainte ca el să fi avut ocazia să reacţioneze în vreun fel.

Toate fibrele din trupul lui se tensionară. Sângele îi gonea prin vene cu o aşa viteză, încât aproape că îi simţea curgerea. Iar locul de pe obraz unde îl sărutase îl furnica.

Cu o expresie satisfăcută, doamna Dinwiddie îi făcu semn din mâini să iasă din camera ei.

— Să nu îndrăzneşti să trimiţi un mesaj, du-te şi adu-o aici pe mama ei cât mai repede, altfel fătuca asta e în pericol să explodeze într-o mie de bucăţele.

Procesele lui cognitive se repuseră în funcţiune.

— Nu am timp să…

— Ba da, ai. Dacă asta înseamnă că va trebui să lucrezi până un pic mai târziu în seara asta, asta-i viaţa… Hai, du-te acum! Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mocăi!

Reeve ieşi pe uşă şi ajunse în stradă înainte de a-şi da seama că habar nu avea unde locuiau soţii Jayne. Întorcându-se pe loc, intră din nou în pensiune.

Doamna Dinwiddie îl întâmpină pe la jumătatea holului cu o hârtiuţă în mână.

— Poftim. Adresa e notată aici. Hai, repejor!

Abia după ce opri o trăsură şi reuşi să-şi tragă răsuflarea cât de cât, îşi dădu seama că domnişoara Jayne îi spusese pe numele de botez. Iar asta îl zgudui până în adâncul sufletului, mai mult chiar decât sărutul dat.

Capitolul 39

Călătoria cu trenul pe care Flossie o savură intens o tulbură teribil pe Nan, al cărei stomac nu se putu adapta

mişcării constante a vagonului. Când, în sfârşit, ajunseră în Chicago şi la hotelul lor, se lăsase din nou întunericul. Nan se prăvăli în pat. Flossie însă trase imediat perdelele de pe fereastră.

Camera lor dădea chiar înspre celebra Midway Plaisance, lungă de peste un kilometru şi jumătate, şi spre gigantica roată Ferris aflată chiar în centrul ei şi care fusese inaugurată în ziua anterioară. Plină de admiraţie, o privi cum se mişca, cu marginile însufleţite de sute de lumini electrice, atât de intense, că o dureau ochii. Roata era uriaşă, cea mai impunătoare structură pe care o văzuse ea vreodată. Citise despre ea, bineînţeles, dar era cu totul altceva să o vadă cu ochii ei.

Peste tot se vedeau stâlpi cu felinare în vârf, reflectoare şi lampioane japoneze care preschimbau noaptea în zi. Aleea largă care traversa Midway-ul era atât de aglomerată, că n-aveai cum să arunci niciun ac. Străini în costume naţionale se amestecau cu oameni de afaceri îmbrăcaţi sobru şi cu turişti gătiţi cu hainele lor cele mai bune.

Mai încolo, mai multe clădiri spectaculoase cu domuri albe se profilau pe fundalul întunecat al cerului. Automat, gândurile i se duseră la Columb, care era sărbătorit la această expoziţie pentru faptul că descoperise America, motiv pentru care se şi numea „Columbiană”. În urmă cu patru sute de ani, acesta se aşteptase să dea de un oraş fabulos de bogat, cu temple care se înălţau până la nori şi cu turle poleite cu aur. La vremea aceea fusese dezamăgit, însă acum n-ar mai fi fost. Asta pentru că imaginea din faţa ochilor ei era mai frumoasă şi mai măreaţă decât orice oraş şi-ar fi putut închipui exploratorul. Era, într-adevăr, oraşul visurilor lui – şi alor ei.

Flossie îşi lipi vârfurile degetelor de suprafaţa rece a geamului, cu inima deschizându-i-se către bucuriile pe care avea să i le aducă dimineaţa.

*

Se trezi mai devreme decât de obicei şi ieşi discret din cameră, având grijă să nu o trezească pe biata Nan. Ajunsă afară, traversă strada până la intrarea din Madison Street, îi arătă permisul de acces la expoziţie unui paznic înalt şi chipeş îmbrăcat cu o uniformă albastră şi gata, era acolo!

Voia să vadă capela de una singură, în toată splendoarea ei, înainte ca porţile să se deschidă pentru publicul larg. Măturătorii înlăturau ultimele gunoaie rămase după seara trecută, măturile lor scoţând un fâsâit ritmic şi stârnind nori de praf. Satele cu diferite specificuri din Midway dormeau în spatele unor paravane vărgate şi al unor intrări boltite. Un bărbat rotofei cu o pelerină albă, care se învolbura în bătaia vântului, şi o pălărie enormă de pai cu ciucuri trăgea îndelung dintr-o ţigară şi o petrecu cu privirea când trecu pe sub un viaduct şi pătrunse în perimetrul oficial al Cetăţii Albe.

Nimic n-ar fi putut să o pregătească pentru ce i se înfăţişă în faţa ochilor. În toate direcţiile, în toate părţile se aflau palate albe de dimensiuni colosale, cupole aurite, pilaştri impunători, statui decorative şi poduri arcuite. Printre aceste structuri maiestuoase îşi croia drum o apă de un albastru ca safirul – o cale de acces lichidă – ce reflecta dublu frumuseţea faţadelor ca de marmură.

Nu îi fu greu deloc să identifice Clădirea Meşterilor. Fiind cea mai înaltă clădire înălţată vreodată de mâna omului, fusese prezentată drept A Opta Minune a Lumii. În ghiduri chiar se spunea că Turnul Eiffel putea fi pus orizontal în ea fără să atingă vreun perete şi tot mai rămânea un spaţiu de circa trei sute de metri.

Drumul întortocheat o duse pe lângă nişte trepte de marmură care coborau până la marginea apei. Vreo şase gondole se legănau în lagună, aşteptându-şi primii pasageri. Gondolierii, abia veniţi din Veneţia, stăteau întinşi, îmbrăcaţi cu colanţi de briganzi şi purtând eşarfe colorate la brâu. Pe sub borurile largi ale pălăriilor se ghiceau chipuri măslinii şi ochi negri, iar din conversaţiile lor purtate pe ton scăzut răzbăteau tonurile muzicale ale

limbii italiene.

Traversând un pod, Flossie aruncă o privire către o insulă împădurită de basm, cu poteci şerpuitoare, umbrare parfumate şi crânguri dese. Un cârd de raţe luneca pe apă, lăsând în urmă o undă în formă de „V” pe suprafaţă.

Cu cât se apropia mai mult de Clădirea Meşterilor, cu atât se minuna mai mult decât de mare era. Urcând treptele care duceau la portalul impunător pe unde se intra, trecu pe sub o arcadă triumfală, apoi se opri chiar la intrarea măreaţă. Aruncă o privire în urmă, aproape aşteptându-se ca oraşul acela celest să fi dispărut ca o iluzie, însă imaginea aceea vrăjită rămase neclintită.

Capitolul 40

În orice alte condiţii, Flossie ar fi fost fascinată să vadă un oraş în miniatură într-o clădire – cu tot cu străzi, ca nişte culoare. În loc de asta, acum ochii i se aţintiră sus, sus, sus până la înălţimea ameţitoare a bolţii cu pandantive şi... ah! Iat-o! Pictura murală pe care o făcuseră Louise şi domnul Cox.

Ţinându-şi pălăria cu o mână, iar cu cealaltă mână dusă la gât, observă că, în loc să picteze partea superioară a bolţii, cei doi înfăţişaseră figuri feminine în fiecare dintre segmentele triunghiulare care coborau din cele patru colţuri ale cupolei. Pe un panou de forma unui scut, o femeie robustă care încerca o spadă simboliza lucrul la forjă. Pentru a ilustra pictura pe ceramică, o fată graţioasă cu un veşmânt alb-albastru drapat pe trup decora o vază. O femeie înaltă, cu trup frumos, cu straie aurii-verzui, mânuia un echer de zidărie pentru a simboliza munca în construcţii. Iar, în cel din urmă pandantiv, o domnişoară cu tenul alb ţinea în mână o furcă de tors, pentru a ilustra lucrul în domeniul textil.

Flossie nu-şi putea închipui cum reuşise Louise să picteze atât de sus. Simplul gând îi stârnea un roi de fluturi

în stomac. Şi totuşi, lucrarea lor era impresionantă. Toate articolele pe care le citise menţionau numele domnului Cox, dar Flossie era sigură că Louise îşi trecuse semnătura alături de a lui. Şi totuşi, oricât s-ar fi străduit, era prea departe pentru a desluşi ceva atât de mic precum o semnătură.

Când gâtul ei nu mai putu îndura tensiunea acestei poziţii nefireşti, îşi lăsă bărbia în jos şi cercetă clădirea până descoperi turnul cu ceas, după care porni direct către el şi către porţiunea americană a clădirii. Exponatele Tiffany nu fură deloc greu de găsit, căci tatăl domnului Tiffany şi Gorham Manufacturing suportaseră costurile pentru structura de la intrarea în pavilionul american, drept pentru care numele lor erau scrise cu litere mari pe ea, iar exponatele lor erau primele, chiar după poartă.

Apucând clanţa aurită a uşii capelei, o deschise şi pătrunse în interior, dar i se tăie imediat răsuflarea. Spaţiul acela era pătruns de prezenţa Domnului. Nu conta că era vorba despre un exponat. Nu conta că acolo nu se ţineau slujbe. Nu conta că înăuntru nu era niciun preot sau pastor. Sacrul era prezent în toate colţurile, în toate crevasele şi i se strecură până în adâncul sufletului.

O linişte completă se pogorî asupra ei, alungând toate grijile lumeşti. Sunetul cizmelor ei păşind pe pardoseala de marmură răsuna puternic în timp ce înainta pe culoarul central, printre rândurile de strane bine lustruite. Treptele deloc înalte din faţă o ademeneau să se apropie, cu suprafeţele acoperite cu mozaicuri. Modelele acestora erau simple în partea de jos, dar deveneau din ce în ce mai complexe cu fiecare treaptă pe care o urca. În stânga, un pupitru acoperit cu mozaic se înălţa ca un înger, tăcut şi impresionant. În dreapta se afla o cristelniţă împodobită, într-un alcov luminat de unul dintre vitraliile făcute de ele.

Întreaga fiinţă îi fu invadată de un val de bucurie în timp ce ochii îi sorbeau efectele create de vitralii – o aură de lumini şi culori. Sticla colorată nu eclipsa cristelniţa, ci o completa.

Având forma unui glob împodobit, cristelniţa era o

celebrare perfectă a grădinii raiului, unde inocenţa, odată pierdută, fusese recâştigată şi cuprinsă pentru totdeauna de miracolul tainei botezului.

Încă un pas, şi ajunse în faţa altarului. Mai multe perechi de coloane formau un semicerc în jurul lui şi al ei. Spirale multicolore de mozaic se înălţau pe el ca şi cum valurile de pe trepte s-ar fi spart la baza lor, într-o încercare de a ajunge în Lumea Sfinţilor. Coloanele susţineau arcade rotunde care înfăţişau mai multe curcubeie concentrice.

Pe unul dintre ele erau scrise nişte cuvinte latineşti pe care Flossie nu le înţelegea şi nu le putea pronunţa. Totuşi, îl întrebase pe domnul Tiffany ce reprezentau şi i se spusese că se traduceau prin: „Sfântul, sfântul, sfântul Dumnezeu Atotputernic care a fost, este şi va fi întru vecie”.

Coloanele o atrăgeau din ce în ce mai tare, fiecare fiind mai extravagantă ca precedenta, conducând-o către capodopera care încadra altarul. O capodoperă a artei mozaicului, catapeteasma prezenta o coroană strălucitoare a regelui, adorată de păuni cu cozile desfăcute, un simbol bizantin al vieţii veşnice.

Ştia că ar trebui să se roage, că ar trebui să-i adreseze nişte cuvinte profunde Mântuitorului ei, însă nimic nu-i venea în minte. Doar admiraţie profundă şi apoi recunoştinţă.

Trăgând adânc aer în piept, se întoarse şi privi în sus, captivată de candelabrul greu, din sticlă verde, aflat deasupra ei. Din orice poziţie l-ar fi privit, avea conturul unei cruci. O aureolă de lumini albe îi înconjura partea de jos, proiectând pronia divină şi pace asupra celor care treceau pe sub el.

Şi totuşi, oricât de frumoase erau toate, nimic nu se putea compara în mintea ei cu vitraliile strălucitoare pe care le făcuseră ea şi celelalte fete. Coborând treptele, se întoarse în naos, cu vitralii într-o parte şi-n cealaltă. Respiraţia îi deveni greoaie, chinuită. Ochii i se umplură de lacrimi. Faptul că le văzuse luând naştere pe şevalete nu se compara cu a le vedea terminate şi puse în locurile pentru

care fuseseră menite.

Vitraliul circular al *Poveştii crucii* strălucea, de o frumuseţe ieşită din comun. Numai la el se trudise nenumărate ceasuri. Flossie şi-o aminti pe Lulu cea dulce şi tăcută cum decupa şabloanele de hârtie. Pe scumpa ei prietenă, Aggie, care nu obiecta să înfăşoare fiecare bucată de sticlă în folie, ceas după ceas, zi după zi. Înfăşurase zeci de mii de piese fără să-i fi ieşit de pe buze vreo singură plângere.

Şi-o aminti pe Theresa, cu chipul ei de heruvim şi aerul mereu vesel, cum trasa imaginea de pe carton cu condeiul ei atâta timp, că mâinile începuseră să îi înţepenească, iar degetele o dureau necontenit. Pe draga de Louise – înainte ca domnul Cox să o ia departe care pusese copia la indigo trasată de Theresa sub o bucată de sticlă şi pictase contururile duble pe ea, acolo unde avea să intre folia. Şi, bineînţeles, pe Nan, care alesese sticla colorată, după care îi dăduse ei piesele, pentru a le tăia.

Fiecare dintre fete avusese rolul ei. Niciunul nu era mai important decât celelalte. Iar fiecare dintre bucăţile de sticlă fusese aranjată exact aşa cum îşi închipuise proiectanta.

Stând în mijlocul naosului, Flossie se întoarse într-un cerc complet, admirând pe rând vitraliile superbe. Datorită acestor douăsprezece fete, milioane de oameni aveau să se bucure de rodul muncii lor, de binecuvântarea oferită de creaţiile Tiffany. Poate că semnăturile lor nu apăreau în colţul de jos al vitraliilor, dar fiecare dintre ele semnase cu însăşi sufletul ei.

Capitolul 41

Uşa lată a Clădirii Femeilor se închise cu un clanc în urma lui Flossie. Un paznic al Expoziţiei Columbiene, într-o uniformă elegantă, albastră, îi aruncă o privire, după care-şi duse mâna la borul şepcii.

— Bună dimineaţa, domniţă, rosti apoi, cu accentul tărăgănat caracteristic sudului care o fermecă instantaneu. Bine aţi venit în Clădirea Femeilor! Ca toţi ceilalţi paznici, era mult mai înalt decât media, iar ochii săi căprui înregistrau neobosiţi toate detaliile. Dacă pot să vă ajut cu ceva, strigaţi-mă!

— Mulţumesc. Chiar aşa, poate o să puteţi să mă îndrumaţi. Sunt angajată la Tiffany, am venit să fac o demonstraţie. Totuşi, înainte de a începe, aş fi vrut să arunc o privire rapidă exponatelor de aici.

— Sigur, domniţă. Demonstraţia dumneavoastră o să fie sus, în celălalt capăt al sălii de întruniri. Au venit mai devreme nişte băieţi şi au pregătit totul. Cât despre expoziţia de vitralii a fetelor de la Tiffany, e chiar după colţ. Veniţi după mine, vă arăt eu!

Când ajunseră la exponate, Flossie trase aer în piept.

— O, Doamne! Ca să vezi! N-am ştiut că domnul Tiffany avea să includă şi asta în expoziţie. Se întoarse către paznic, radiind de fericire. Eu am făcut asta!

Flossie arătă către un şablon de hârtie pe care ea îl conturase cu un condei. Era vorba despre unul dintre primele cartoane la care lucrase, tocmai prin ianuarie.

— Dumneavoastră aţi pictat aia? rosti bărbatul, referindu-se la cartonul expus lângă şablon.

— Nu, nu. Domnişoara McDowell a pictat cartonul. Eu i-am făcut o copie indigo pe hârtie maro.

— Chiar aşa?

Flossie încuviinţă din cap.

— Ei bine, eu trebuie să pornesc în patrulare, zise el. Dar, dacă o să pot, o să arunc şi eu o privire la demonstraţia dumneavoastră de sus.

— Minunat! O să mă uit după dumneavoastră, domnule...?

— Scott. Hunter Scott.

Flossie zâmbi.

— Numele meu e Florence Jayne. Mă bucur să vă cunosc.

— Şi eu la fel, domniţă. Paznicul îşi duse din nou

mâna la cozorocul şepcii, după care porni înapoi către sala principală, făcând un pas în lateral pentru a face loc unui cuplu de tineri.

Flossie abia reuşi să se controleze şi să nu înceapă să sară şi să le spună că ea era cea care făcuse şablonul de pe hârtie. În loc de asta, păstră tăcerea şi ascultă atentă comentariile lor.

— Ia uită-te la asta, Cullen! Nici nu ştiam că femeile fac vitralii.

— Sunt sigur că nu fac niciuna dintre muncile grele implicate, răspunse bărbatul. Doar pictatul şi altele asemenea.

— Am auzit că la etaj o să fie o demonstraţie, în vreo cincisprezece minute. Ce-ai zice dacă am merge şi noi?

— Dacă ţi-ar plăcea…

Flossie deschise gura pentru a-i spune bărbatului că nu avea dreptate, dar cei doi deja se întorseseră şi porniseră cu paşi vioi către poarta bizantină, cu modelul ei elaborat. Rusoaicele făcuseră modelul ei complex pirogravând lemnul de stejar şi acoperindu-l apoi cu foiţă de aur. Flossie dădu nedumerită din cap. Erau atâtea de văzut şi atât de puţin timp!

Ieşind din încăpere cu paşi grăbiţi, urcă la etaj, aşteptându-se să dea ochii cu Nan. În schimb, îl văzu pe domnul Tiffany, care studia bucăţile de sticlă aflate pe o masă. Mai multe şevalete din sticlă aflate în diferite stadii de completare erau înşiruite de-a lungul unui perete cu ferestre, iar în faţa lor se aflau rânduri-rânduri de scaune.

— Bună dimineaţa, domnule, rosti Flossie.

Domnul Tiffany se întoarse către ea.

— Domnişoară Jayne, e întotdeauna o plăcere să vă văd.

— Mulţumesc. Tocmai am fost la expoziţia dumneavoastră de la parter. E de-a dreptul impresionantă.

— Voi sunteţi impresionante, fetele mele. Aruncă o privire peste umărul ei. Unde e domnişoara Upton?

Flossie aruncă şi ea o privire în spate, cuprinzând întreaga sală.

— Nu ştiu sigur.

— Ei bine, în cazul acesta, va trebui să susţineţi prezentarea de una singură. Eu, unul, am de gând să stau în public.

Trei femei intrară şi se aşezară în primul rând.

Flossie traversă distanţa care o despărţea de domnul Tiffany şi coborî tonul.

— Sunt convinsă că ar preferară vă asculte pe dumneavoastră.

Bărbatul clătină din cap, semn că nu era nicidecum de acord cu ea.

— Eu nu ţin niciodată cuvântări în public. În plus, aici e vorba despre ce fac femeile, aşa că o să vă las pe dumneavoastră să faceţi onorurile.

Flossie se înroşi, dându-şi seama, bineînţeles, că domnul Tiffany era jenat de faptul că vorbea sâsâit. Ea tot uita de defectul lui de vorbire. În următoarele minute, puseră la punct un plan de acţiune. Când terminară, observară că în sală se adunase o mulţime respectabilă.

Făcând câţiva paşi în lateral, domnul Tiffany se retrase lângă perete.

Flossie îşi drese glasul.

— Vă mulţumim că aţi venit! Numele meu este Florence Jayne şi sunt angajată la Tiffany.

Începând de la un capăt al şirului de şevalete de sticlă, începu să le vorbească despre procesul de producţie al sticlei Tiffany în ateliere, după care le explică fiecare etapă a producerii vitraliilor, de la pictarea schiţei la tăierea pieselor de sticlă.

— După cum vedeţi pe schiţa acesta, domnişoara McDowell a pictat frunzele copacului folosind mai multe nuanţe de verde. Luă o bucată de sticlă vălurită, de un verde-deschis, şi o ridică în lumină. Vedeţi cum valurile şi striaţiile sticlei amintesc de imaginea frunzelor răvăşite de vânt?

Nan intră în cameră cu paşi precipitaţi, înaintând cu zgomot pe podeaua din lemn către partea din faţă. Aproape ajunsese în faţa publicului, când domnul Tiffany îi puse o

mână pe braţ şi o privi fix, dând uşor din cap, în semn de interdicţie.

— Am zis s-o iau pe o scurtătură, îi spuse ea în şoaptă, glasul ei răsunând totuşi destul de puternic. Aşa că am trecut până pe Insula împădurită, dar apoi n-am găsit niciun pod care să ducă în partea cealaltă.

Oamenii din public îşi întoarseră privirile către ea. Domnul Tiffany însă îşi menţinu atenţia concentrată asupra lui Flossie, continuând să o ţină pe loc pe Nan. Dădu discret din cap către Flossie, încurajând-o să-şi continue expunerea.

— Da, păi… după cum spuneam… Flossie ridică din nou bucata de sticlă în lumină. Textura e perfectă, însă culoarea sticlei nu se potriveşte prea bine cu cea de pe carton. Astfel, în momentul acesta, persoana care alege sticla o ia de la început şi alege o altă bucată.

Domnul Tiffany o îmboldi pe Nan să se apropie de masa cu bucăţi de sticlă. Aceasta alese imediat una verde, o ridică în lumină, după care i-o întinse lui Flossie.

— Aceasta are o culoare mult mai potrivită, rosti ea. Dar valurile sticlei sunt prea rare.

Nan alese o alta.

— Domnişoara Upton, aici de faţă, este una dintre cele mai pricepute în alegerea sticlei, după cum puteţi vedea studiind această ultimă piesă pe care mi-a oferit-o, însă uneori poate dura ore întregi, sau chiar săptămâni, până să fie găsite nuanţa şi textura perfecte.

Din public se auzi un murmur. La intrare, paznicul cu care discutase Flossie mai devreme stătea sprijinit de arcadă, cu un picior petrecut peste glezna celuilalt.

— În acest moment, persoana care alege piesele – în cazul acesta, domnişoara Upton – dă sticla selectată celei care se ocupă de tăiere, care în cazul nostru sunt eu. Ca să vedeţi, ştiu că mulţi dintre dumneavoastră consideraţi că tăierea sticlei e o ocupaţie prea masculină pentru a fi făcută de o femeie, dar vreţi să vă spun un secret? aruncă o privire în stânga şi-n dreapta, după care se aplecă spre ei: Sexul slab nu e chiar aşa slab cum cred cei mai mulţi. Apoi

îşi desfăcu repede manşeta dreaptă, îşi ridică mâneca şi îşi flexă braţul. Imediat, sub piele se treziră la viaţă nişte muşchi impresionanţi.

Unele dintre femei chicotiră şi începură să-şi facă vânt cu evantaiele. Altele aplaudară, arătându-şi aprecierea. Cei doi tineri pe care-i văzuse la parter mai devreme se înroşiră puternic. Paznicul ridică un colţ al buzelor, într-un început de zâmbet.

Flossie îşi închise din nou nasturii de la manşetă.

— Tai sticlă de luni întregi şi recunosc că iniţial a fost dificil, dar am ajuns destul de pricepută. Începu să demonstreze ce implica tăierea, după care îşi ridică privirea către public. Dacă doriţi să vă apropiaţi ca să vedeţi mai bine, puteţi să o faceţi fără nicio problemă.

Privitorii se ridicară şi se îngrămădiră în jurul ei, privind-o fascinaţi. Nan continuă să aleagă bucăţi de sticlă şi să i le ofere, însă Flossie era cea cu care interacţionau oamenii. Când prezentarea aproape că ajunsese la final, aceasta îi trimise pe toţi la locurile lor, promiţându-le o surpriză minunată.

— După cum ştiţi, geniul din spatele tuturor acestor obiecte de sticlă e domnul Louis Confort Tiffany şi, poate că nu v-aţi dat seama, însă domnia sa se află chiar acolo.

Din public se auziră mai multe suspine surprinse, iar cei mai mulţi îşi înălţări capetele pentru a se uita mai bine la el.

— Domnul Tiffany n-o să poată să vă răspundă la întrebări, dar poate o să reuşesc să îl conving să vină să aleagă câteva piese pe care să le tai, astfel încât să puteţi vedea adevăratul maestru în acţiune.

Fără să scoată vreun cuvânt, domnul Tiffany se apropie de masă. Până şi Flossie fu captivată să-l privească pur şi simplu cum ridică în lumină bucată după bucată de sticlă înainte de a se hotărî asupra unei piese minunate pentru o porţiune de cer la apus, în care se amestecau portocaliul caisă, rozul somon şi liliachiul foarte, foarte pal.

— Noi numim acest tip de colorit sticlă cu dâre, rosti ea. Şi numai domnul Tiffany poate să combine până la cinci

culori într-o singură compoziţie – şi să se potrivească între ele.

La finalul demonstraţiei, spectatorii se ridicară şi se lansară în ovaţii zgomotoase. Domnul Tiffany îi făcu cu ochiul. Flossie aruncă o privire către Nan, după care îi făcu semn să iasă în faţă. În loc să li se alăture, Nan rămase într-o parte, cu trupul rigid şi gâtul încordat. Flossie nu avu timpul necesar să se gândească la ce era în neregulă, căci mulţimea o înconjură, şi toţi vorbeau în acelaşi timp.

Capitolul 42

— Se pare că Sindicatul Sticlarilor şi al Tăietorilor de Sticlă este pe punctul de a ajunge la o înţelegere cu fabricanţii din domeniu. Redactorul lui Reeve trase un fum din pipă. Vezi dacă nu reuşeşti cumva să dai de fetele astea care lucrează la Tiffany, să afli ce părere au despre asta.

— Fetele de la Tiffany? Reeve se holbă la şeful lui. Şi ce anume ai vrea să le întreb?

— Ei bine, pentru început… au terminat capela Tiffany. Ai putea să le pui ceva întrebări despre asta, şi sunt convins că au o groază de lucruri de spus despre întoarcerea bărbaţilor la lucru, pentru că, până la urmă, când o s-o facă, Tiffany n-o să mai aibă nevoie de ele, nu-i aşa?

Reeve îşi pusese şi el aceleaşi întrebări. Domnişoara Jayne se întorsese de la târg săptămâna trecută, dar nu prea voia să o întrebe dacă se aştepta să-şi piardă slujba. Cumva, nu i se părea chiar potrivit.

Ulrich luă o foaie şi o băgă în maşina sa de scris.

— Apropo, satira ta cu pensiunea ne-a adus multe cititoare, aşa că trebuie să înteţeşti povestea de dragoste dintre Marylee şi bibliofil.

Maxilarul lui Reeve se încordă.

— Marylee şi bibliofilul nu sunt atraşi unul de celălalt.

— Ba bineînţeles că sunt, şi e cazul să fructificăm

legătura lor. Femeilor le plac la nebunie lucrurile astea. Lovind mânerul de retur al maşinii, împinse partea mobilă în stânga, până la capăt.

Reeve îşi coborî privirea către vârfurile pantofilor. Casa de pe Georgia Avenue era în continuare de vânzare. În fiecare duminică, primul lucru pe care-l făcea era să caute în ziar anunţul în care apărea. Şi totuşi, mai avea mult până să strângă două sute de dolari.

— Ce se mai aude de mărirea de salariu pe care trebuia să o primesc dacă foiletonul cu pensiunea se dovedea un succes?

— Ce e cu ea?

— Eu aş zice că e un succes. Aşadar, ce se aude?

Ulrich îşi scărpină ceafa.

— Şi o să pui accent pe partea cu povestea de dragoste?

Reeve închise ochii.

— Dacă e neapărat necesar.

— Este. Ulrich îşi trase pipa în colţul gurii. Mărirea o să se regăsească în următorul salariu pe care îl primeşti, dar mă aştept să văd o nouă turnură în episodul de săptămâna asta, precum şi un material cu fetele de la Tiffany până săptămâna viitoare.

Răsuflând prelung, Reeve încuviinţă şi se retrase.

Capitolul 43

— V-aţi trezit devreme.

Flossie băgă capul în camera domnului Wilder. Era la fel de golaşă ca oricând, deşi Mâţa stătea ghemuită pe patul lui.

— Mi s-a încredinţat un subiect nou, şi lucrez la el.

Tânărul luă o foaie goală de hârtie şi acoperi textul la care lucra. Flossie intră în cameră, străbătu distanţa până la pat şi îşi trecu o palmă peste blana pisicii.

— V-am adus ceva de la târg.

Întorcându-se către ea, bărbatul se ridică în picioare.

— Poftim?

Flossie îşi îndreptă poziţia.

— V-am adus ceva. Întinzând mâna, deschise palma pentru a lăsa la vedere o biluţă de hârtie maro, legată cu o sfoară.

Tânărul rămase complet nemişcat, uitându-se lung la darul din palma ei.

— Ce e?

— Deschideţi-l!

— Chiar acum? Vreţi să îl deschid chiar acum?

— Da, chiar acum.

Înghiţind în sec, bărbatul luă pachetul mititel şi desfăcu funda. În interior descoperi o figurină mică din metal, reprezentând o pisică ghemuită într-o poziţie aproape identică cu cea pe care o avea Mâţa în acel moment, cu capul sprijinit pe labele din faţă şi coada curbată după conturul trupului.

Mişcă încet din cap.

— E Mâţa?

— Da.

O roşeaţă îi cuprinse gâtul şi apoi obrajii, iar privirea începu să i se mişte încolo şi încoace prin încăpere. Bâjbâind, trase sertarul de la masa de lucru, lăsă figurina să cadă înăuntru şi apoi îl închise repede.

Flossie îşi muşcă buza de jos.

— E un obiect decorativ. Ar trebui să-l puneţi undeva la vedere.

— Oh! Trase brusc sertarul, deschizându-l, luă figurina şi o aşeză cu putere pe birou.

Întinzând mâna pe după a lui, Flossie o mută din centrul mesei de lucru în colţul din dreapta, lângă ceas.

— Aşa. Astfel n-o să vă încurce când lucraţi.

— Da, chiar aşa. Făcu un pas înapoi. Mulţumesc.

Flossie îi închise sertarul.

— Cu plăcere. Am adus câte un mic dar pentru toată lumea. Figurina dumitale am luat-o de la un meşter de jucării din Clădirea Meşterilor. De cum am văzut-o, gândul

mi s-a dus direct la dumneata.

— Zău?

— Da.

Domnul Wilder îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Tânăra îşi trecu degetul peste marginea biroului lui, uitându-se la scrierile pe care el le acoperise.

— Lucraţi la un articol?

— Cam aşa ceva.

Tânărul se postă între ea şi masa de lucru.

— Cam aşa ceva?

Domnul Wilder îşi frecă fruntea cu palma.

— Nu întârziaţi la serviciu?

Flossie aruncă o privire la micuţul ei ceas de buzunar.

— Încă n-am întârziat, dar probabil ar trebui să plec, oricum. Voiam doar să vă dau cadoul. Toţi ceilalţi şi le-au primit şi nu voiam să vă simţiţi exclus.

Domnul Reeve încetă să se mai foiască. Privirea i se duse automat către figurina de pe birou.

— Mulţumesc. Nimeni nu mi-a… adică…

Inima ei se strânse. Din când în când, tatăl ei pleca din oraş, dar de fiecare dată se întorcea cu câte un mic cadou pentru ea. Oare nimeni nu făcuse asta pentru domnul Wilder?

Tânărul expiră prelung, după care se uită la ceasul său de buzunar. Cu un zâmbet abia schiţat, Flossie ieşi în hol.

— Păi… ar cam trebui să plec.

Bărbatul o conduse până în cadrul uşii.

— O zi bună, atunci, şi… ăăă… mulţumesc.

— Cu plăcere. Ne vedem diseară!

Flossie se puse în mişcare, străbătând holul, şi ieşi pe uşă simţindu-i privirea aţintită asupra ei la fiecare pas.

Capitolul 44

Reeve trecu în revistă paginile cu notiţe pe care le luase despre domnişoara Jayne. Din moment ce ea era inspiraţia pentru Marylee, îşi formase obiceiul de a-i urmări fiecare mişcare în timpul cinelor.

Am avut la cină şi ştiuleţi de porumb fiert. Domnişoara Jayne şi l-a mâncat pe al ei ca o maşină de scris – câte un rând de boabe, pe rând. Bineînţeles, nu e modul corect de a mânca porumb.

Ar trebui să întoarcă ştiuletele, ca o roată, şi să mănânce boabele de pe toate părţile, încetul cu încetul.

Citi o însemnare de mai jos.

Altcineva pune întrebările de sub farfuria persoanei care stă în faţa domnişoarei Jayne. N-am idee cine. În seara asta i s-a adresat întrebarea: „Dacă ai putea să-i pui o singură întrebare lui Noe, care ar fi aceasta?" Ea a vrut să ştie cum de-şi putea da seama dacă doi ţânţari erau mascul şi femelă. Doamna Trostle a fost de-a dreptul şocată de un asemenea subiect.

Reeve îşi frecă fruntea. Adam nu avusese nevoie să facă diferenţa dintre sexe. Dumnezeu îi trimisese animalele pur şi simplu.

Domnişoara Jayne a organizat în salon o seară dedicată Expoziţiei Mondiale. Top trebuiau să aducă un obiect care să fie pus într-una dintre clădirile târgului. De când s-a întors, poveştile pe care le spune la cină sunt de-a dreptul fascinante, aşa că am făcut o excepţie şi m-am dus şi eu în salon. Doar să privesc, bineînţeles, nu să şi particip.

Domnişoara Jayne a adus o pereche de castaniete din lemn pe care le-a cumpărat cât a fost la expoziţie. Când i-a venit rândul, şi le-a prins de degete şi ne-a povestit că femeile maure de pe Midway Plaisance băteau din ele în timp ce dansau şi că nu purtau decât câte un bolero cu broderii fine – nici bluză, nici corset pe dedesubt, doar

pielea goală pe sub cămaşa de corp. Iar fustele le aveau fixate pe şolduri, nu pe talii...

Oyster, libertin ca de obicei, i-a cerut să descrie dansul lor, după care s-a prefăcut a nu înţelege până ce, într-un final, a rugat-o să-l reproducă. Iar eu mă aşteptam serios să fie refuzat. Însă ea s-a ridicat, şi-a săltat braţele, a închis ochii şi a început să se legene, ca şi cum ar fi fost hipnotizată de melodia fascinantă a unui îmblânzitor de şerpi. Întâi capul, apoi umerii, talia şi şoldurile au început să i se onduleze – toate în acelaşi ritm cu răpăitul castanietelor pe care şi le fixase de vârfurile degetelor. Până la final, aproape că mi se tăiase răsuflarea.

Îşi strânse genunchii cu palmele. Aceasta era ultima sa însemnare, şi niciuna dintre notele făcute nu îi arăta cum să facă pentru a scrie o poveste de dragoste între Marylee şi bibliofil. Habar nu avea cum să înceapă. Tot ce ştia era că însemnările sale erau mult prea personale şi detaliate.

Dacă nu şi-ar fi dorit atât de mult banii respectivi, i-ar fi spus superiorului său să găsească pe altcineva care să continue foiletonul. Dar şi-i dorea, mai mult decât îşi dorise ceva pe lumea aceasta. Iar vremurile de disperare impuneau acţiuni pe măsură. Adunându-şi hârtiile, le îndesă în fundul sertarului, după care se duse în salon.

Capitolul 45

Reeve împinse titirezul, făcându-l să se învârtă. Domnul Trostle fusese chemat în Milwaukee, în interes de afaceri, aşa că doamna Trostle îi pregătea bagajele, iar soţii Holliday se duseseră la culcare devreme. Astfel, domnişoara Jayne rămăsese fără partener la *Jocul fetei bătrâne,* iar Reeve nu avu de ales şi trebui să accepte să îşi asume acest rol. Aveau nevoie de un doi pentru a înainta până la „Se întâlnesc” – poziţia la care toţi jucătorii trebuiau să ajungă la început prin poziţionarea exactă a titirezului.

Totuşi, acesta îşi încetini rotirea pe numărul cinci.

— Păcat, rosti Nettels.

Fluturând din mână, domnişoara Jayne îi adresă lui Reeve un zâmbet liniştitor.

— Nu e nicio problemă. Odată ce trecem de partea asta de la început, sunt convinsă că o să înaintăm cu toată viteza pe restul tablei de joc.

Reeve spera că aşa avea să fie. Era cel mai idiot joc pe care-l jucase vreodată. Timp de încă trei tururi, titirezul se opri pe toate cifrele, mai puţin pe doi. Între timp, Oyster şi domnişoara Love ajunseră la „Se plăcură” şi înaintară trei căsuţe, apoi la „Plimbare cu bicicleta dublă”. Nettels şi doamna Dinwiddie ajunseră la „Ieşire la picnic”.

Reeve îi întinse titirezul domnişoarei Jayne.

— Nu, nu, protestă ea. Nu mă pricep deloc la învârtit.

— Insist.

După o scurtă ezitare, domnişoara Jayne puse titirezul în mişcare.

— Doi! exclamă domnişoara Love, bătând din palme. Bravo, Flossie!

Domnişoara Jayne îşi menţinu atenţia asupra tablei de joc, refuzând să-i întâlnească privirea. Întinzând mâna peste masă, Reeve mută piesa lor pe „Se întâlnesc”. Nettels nimeri pe „Neînţelegeri, întoarceţi-vă la locul de întâlnire”.

— O, nu! Domnişoara Love îi adresă o privire compătimitoare domnului Nettels. O să fiţi la fel de in urmă ca domnul Wilder.

Poziţia domnişoarei Jayne deveni rigidă. Reeve se lăsă pe spătarul scaunului. La următoarea încercare cu titirezul, Oyster şi domnişoara Love trecură peste o căsuţă de pedeapsă şi ajunseră la „Frăţiorul mai mic o apucă de mână”. Domnişoara Jayne îi dădu titirezul. Reeve îl puse în mişcare. Şase.

— Ia uitaţi-vă! Domnişoara Jayne înşfăcă piesa lor. Cel mai mare număr de căsuţe. Unu, doi, trei, p-patru… Muşcându-şi buza, numără următoarele două căsuţe în gând.

Nettels pufni din nou.

„Antipatie. Întoarceţi-vă trei căsuţe”.

Fără vreo vorbă, domnişoara Jayne mută piesa lor înapoi, evitând din nou să-l privească. Nettels şi Dinwiddie ajunseră la „Lucrurile se precipită – săriţi direct la «Cererea în căsătorie»”, ceea ce le permise să treacă peste mare parte din traseul de pe tabla de joc, slavă duhului imaterial al marelui Cezar! Cu ceva noroc, aveau să câştige şi să-i curme suferinţa.

Şi totuşi, în următoarele trei tururi, Nettels nimeri tot pe „Taţi refuză – întoarceţi-vă la «Cererea în căsătorie»”, ceea ce menţinu jocul foarte animat. Reeve şi domnişoara Jayne ajunseră la „Dragoste la prima vedere”, „Vă faceţi daruri” şi „Ieşire la operă”, în timp ce Oyster se străduia să ţină pasul, iar Nettels trecu într-un final de „tati”, doar pentru a se bloca la final, unde perechea trebuia din nou să nimerească o anumită cifră. Într-un sfârşit, îl prinseră cu toţii din urmă pe Nettels, iar piesele tuturor se înghesuiră într-o singură căsuţă.

„Care o să fie răspunsul? Cifră fixă”.

Reeve învârti titirezul. Obţinând un trei, aveau să ajungă pe „Da” şi să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi. Cu un patru, ar ajunge pe „Nu”, iar domnişoara Jayne ar rămâne fată bătrână.

Titirezul se învârtea şi se tot învârtea. Domnişoara Jayne îşi împreunase palmele şi în clipa aceea şi le frângea în poală, cu degetele încordate. Titirezul încetini. Doi… cinci… unu… Şi mai încet. Treeei…

Reeve îşi ţinea răsuflarea.

Patru. Vârful alunecă pe cerculeţul verde pe care era scrisă cifra patru. După o uşoară ezitare, Reeve întinse mâna până în centrul traseului spiralat pe care tocmai îl parcurseseră, luă piesa lor şi o aşeză pe o inimă mare, roşie, pe care scria mare NU.

Se întoarse către domnişoara Jayne.

— Îmi pare rău.

Ridicându-şi privirea, tânăra mişcă mâna ca şi cum ar fi vrut să o întindă către el, după care se retrase.

— Vă rog, nu e cazul. Mi-a plăcut foarte mult să vă am ca partener. Nu e atât de important rezultatul jocului, ci plăcerea parcurgerii unui drum împreună.

Reeve îşi împinse scaunul în spate, după care spusele ei începură să îi pătrundă în minte. Nu conta atât de mult destinaţia, cât călătoria în sine. Atenţia sa se întoarse asupra tablei de joc.

„Se întâlnesc. Cifră fixă”.

„Antipatie. Întoarceţi-vă trei căsuţe”.

„Se plăcură. Înaintaţi trei căsuţe”.

„Neînţelegeri. Întoarceţi-vă la locul de întâlnire”.

Colţurile buzelor i se ridicară uşor. Asta era. Întregul parcurs al unei poveşti de iubire. Pe tabla de joc, chiar în faţa lui. De la problemele pe care cei doi le depăşesc pentru a se întâlni până la a-l convinge pe tati să aprobe cererea în căsătorie şi la sfârşitul îndoielnic – plus toate suişurile şi coborâşurile de pe traseu.

Întorcându-şi privirea la ea, dădu aprobator din cap.

— Cred că aveţi dreptate, domnişoară Jayne. Chiar cred că aveţi dreptate.

Ochii ei se luminară, iar umerii i se ridicară uşor.

— Mă bucur şi să ştiţi că o să accept oricând cu inima uşoară să vă fiu parteneră.

Reeve aruncă o privire la cei din jurul mesei.

— Pot să mă retrag?

Doamna Dinwiddie încuviinţă din cap, adresându-i o privire plină de afecţiune.

— Da, poţi.

Cu o înclinare din cap şi urări de noapte bună, Reeve se întoarse în camera sa pentru a-şi da măsura talentului construind o poveste de dragoste între Marylee şi bibliofil.

Capitolul 46

Domnul Wilder era ultima persoană pe care s-ar fi aşteptat Flossie să o vadă în uşa camerei ei. Restul familiei de la pensiune o vizita foarte des, dar domnul Wilder nu trecuse niciodată măcar un pas dincolo de uşa camerei lui.

Era aşezată cu spatele la o lampă galbenă, cu picioarele proptite de un raft al bibliotecii. Punându-şi un semn în exemplarul din *Mândrie şi prejudecată,* îşi lăsă picioarele pe podea şi aşează romanul dăruit de bunica ei pe raft, alături de restul colecţiei ei de scrieri de-ale lui Jane Austen.

— Bună ziua.

Trecându-şi degetele prin păr, tânărul aruncă o privire prin camera ei, ducând-o cu gândul la domnul Darcy, când mersese să-şi mărturisească dragostea lui Elizabeth, dar nu putuse rosti efectiv cuvintele respective. Bineînţeles, domnul Wilder nu avea asemenea sentimente faţă de ea, însă disconfortul său era totuşi evident, aproape palpabil chiar.

Trosnindu-şi încheieturile degetelor, bărbatul trase adânc aer în piept.

— Mă întrebam dacă aţi putea să-mi faceţi un serviciu.

Un serviciu?

— Sigur că da, răspunse ea. Cu ce pot să vă ajut?

Băgându-şi mâinile în buzunare, domnul Wilder îşi lăsă privirea în pământ.

— Păi… problema e că mi s-a repartizat un articol despre fetele de la Tiffany şi reacţia lor la evoluţia recentă a grevei tăietorilor de sticlă. Mă întrebam dacă n-aţi putea, poate, să îmi faceţi cunoştinţă cu câteva dintre doamnele cu care lucraţi…

— Am înţeles. Flossie îşi împreună mâinile în poală. E ceva diferit de punctul de vedere pe care îl prezentaţi de obicei, nu-i aşa?

— Da.

— Ei bine, cred că aş putea să le rog să se întâlnească cu dumneavoastră, dar nu ştiu sigur când ar avea timp să o

facă. Lucrăm cât e ziua de lungă şi, după programul prelungit pe care l-am avut cât am lucrat la capela pentru târg, toate de-abia aşteaptă să plece la finalul programului.

— Deci nu credeţi că ar vrea să mai rămână un pic şi să stea de vorbă cu mine?

— Aş putea să le întreb, dar nu îmi fac mari speranţe că o să fie dispuse.

Umerii lui se lăsară în jos. Încet, Flossie îşi îndreptă poziţia.

— Staţi puţin, mi-a venit o idee.

Domnul Wilder îi aruncă o privire piezişă.

— Ce fel de idee?

Tânăra se ridică.

— Domnul Tiffany organizează o recepţie pentru a sărbători premiile pe care le-a câştigat până acum capela sa la expoziţie. E sâmbăta asta, la San Remo – un hotel magnific aflat în Central Park West. Ar fi perfect. Ne-a invitat pe toate.

— O recepţie? Adică un fel de bal?

— Da.

Bărbatul îşi masă uşor ceafa.

— Şi dumneavoastră o să vă duceţi?

— Bineînţeles. Încuviinţă din cap. N-aş rata un asemenea eveniment. Niciuna dintre noi n-ar fi dispusă să o facă. A, de fapt, sunt câteva fete care nu au ţinute potrivite şi se tem că n-ar putea să se integreze prea bine în decor. Flossie ridică din umeri. Adevărul este că niciuna dintre noi n-o să ne potrivim prea bine acolo, dar tot vreau să mă duc. Le-am împrumutat rochii fetelor care poartă cam aceeaşi mărime ca mine, iar restul îşi recondiţionează nişte rochii mai vechi.

Domnul Wilder clătină din cap.

— Redacţia noastră n-ar putea nici într-o mie de ani să obţină o invitaţie la un asemenea eveniment.

— Nici n-o să fie nevoie să obţină redacţia. Domnul Tiffany ne-a spus ca, în caz că dorim să venim însoţite, să-i dăm pur şi simplu numele persoanei respective. Celelalte fete vin cu cineva din familie.

Din familia mea de aici, de la pensiune, mă gândisem să dau şi eu numele domnului Oyster.

Poziţia domnului Wilder deveni brusc rigidă.

— Oyster?

— Păi… da. Nu voiam să mă duc singură, bineînţeles, şi nici să mă duc cu tata, în condiţiile în care n-ar putea să vină şi mama. Totuşi, încă nu i-am spus domnului Tiffany de domnul Oyster. Parcă tot mă ţinea ceva pe loc.

Bărbatul aruncă o privire în stânga şi-n dreapta, scrutând holul, după care se apropie de ea, coborând tonul.

— Trebuie să aveţi mare grijă să nu staţi prea mult în compania lui Oyster. Nu… ăăă, nu vorbeşte prea respectuos despre reprezentantele sexului frumos, iar motivele din spatele farmecului său nu sunt complet onorabile.

Flossie îi respinse cuvintele cu o fluturare din mână.

— Lăsaţi prostiile! Am toată încrederea că s-ar purta ca un adevărat gentleman cu mine.

Tânărul o prinse de braţ.

— Trebuie să vă încredeţi în mine în privinţa asta, domnişoară Jayne. Ştiu anumite lucruri despre el pe care dumneavoastră nu le cunoaşteţi.

Încruntându-se, Flossie clătină din cap.

— N-o să plec urechea la asemenea vorbe despre el. E un membru al familiei noastre.

Bărbatul o zgâlţâi uşor.

— Nu este un membru al familiei dumneavoastră. Niciunul dintre toţi cei de aici, de la pensiune, nu facem parte din familia dumneavoastră.

— Ba da, iar el a fost întotdeauna un gentleman ireproşabil în prezenţa mea.

— Şi tocmai asta îl face să fie atât de periculos.

Flossie îşi dădu ochii peste cap.

— În opinia dumitale, toţi oamenii sunt periculoşi. Chiar şi eu sunt un pericol pentru mine însămi în ochii dumitale. Dar deviez de la subiect… Aţi vrea sau nu să mergeţi la recepţie? Aţi avea ocazia să le luaţi interviuri fetelor, iar eu aş avea un însoţitor la petrecere. Orice aţi

alege, pentru mine nu va fi nicio diferenţă.

— Şi dacă nu vin eu cu dumneavoastră, o să treceţi pe listă numele lui Oyster?

— Cred că da.

— Atunci, vin. La ce oră?

— Mă strângeţi de braţ.

Bărbatul îi dădu drumul imediat.

— La ce oră?

— Balul n-o să înceapă decât aproape de miezul nopţii. Toţi cei bogaţi o să ia cina în casele prietenilor lor din lumea bună şi o să vină la hotel abia apoi. Mă gândeam să plecăm de aici pe la unsprezece şi jumătate. Facem cam douăzeci şi cinci de minute pe jos până acolo.

— O să plecăm la douăsprezece fără un sfert şi o să opresc eu o trăsură.

Flossie clipi, surprinsă.

— Nu e nevoie. Nu e ca şi cum am face parte din lumea bună.

— O să intrăm pe uşa din faţă?

— A, da. Sigur.

— Atunci, o să mergem cu trăsura.

Rostind aceste cuvinte, se întoarse pe călcâie şi se retrase în camera lui.

Flossie rămase în mijlocul camerei, cu carnea zvâcnindu-i uşor de la căldura strânsorii lui şi cu inima parcă ridicându-i-se în piept la gândul că domnul Wilder avea să închirieze o trăsură pentru ea. Dintr-odată, nu mai voia să se îmbrace cu rochia pe care o considerase până atunci potrivită. Apropiindu-se de dulapul cu haine, deschise uşile şi studie rochiile din interior.

Capitolul 47

Reeve se plimba încolo şi încoace prin salon, bătând cu mănuşile în cealaltă palmă şi trăgându-le peste ea, după care o lua de la început. Toţi locatarii îşi amânaseră

retragerea în camerele lor pentru a o vedea pe domnişoara Jayne pusă la patru ace. Toţi în afară de soţii Trostle. Domnul Trostle era în continuare în Milwaukee, iar doamna Trostle se dusese în vizită la sora ei.

Oyster, Nettels şi Holliday jucau cărţi la o masă. Doamna Dinwiddie sforăia încetişor într-un balansoar, cu tricotajul ei în poală. Domnişoara Love era în camera domnişoarei Jayne, iar doamna

Holliday stătea ghemuită pe canapea, recitind episoadele anterioare din *Fecioara veselă din Mumford Street.*

Spre surprinderea lui Reeve, nimeni nu bănuise că el era I.D. Claire, dar poate că nu era chiar atât de surprinzător. În afară de Marylee, niciunul dintre locatarii de la pensiunea din foileton nu semăna în vreun fel cu cei de la cea a soţilor Klausmeyer. În plus, satire cu pensiuni se găseau peste tot – în teatre, într-o mulţime de reviste şi în mai multe cărţi.

Doamna Dinwiddie făcuse ceva aluzii că avea bănuielile ei pe când erau între patru ochi, însă ceilalţi nu văzuseră decât ce se aşteptaseră să vadă, deşi îl întrebaseră dacă ştia cine era acest I.D. Claire. Reeve avusese grijă să le spună că numai redactorul lui Claire cunoştea adevărata identitate a autorului.

Îşi aranjă lavaliera şi sacoul nou, negru. Nu numai că îşi decontase cheltuielile cu trăsura şi hainele la redacţie, ci solicitase şi mult mai mulţi bani pentru acest articol. Salivând la simpla idee că în paginile ziarului avea să apară un reportaj despre acest eveniment monden, Ulrich se conformase condiţiilor puse de Reeve, specificând însă că acesta trebuia să scrie şi ce alte personaje participau la recepţie şi ce fel de ţinute aveau să poarte doamnele.

Se uită la ceasul său de buzunar. El nu avusese nevoie decât de douăzeci de minute pentru a se îmbrăca. Cu toate acestea, domnişoara Jayne începuse să se pregătească pe la începutul după-amiezii. Într-un final, agitaţia care se stârni în hol îl făcu să se oprească din mers.

Domnişoara Love intră cu paşi precipitaţi în salon.

— Staţi numai s-o vedeţi!

Doamna Dinwiddie pufni de două ori scurt, după care se trezi.

— Poftim? Unde? Ce se întâmplă?

— Flossie. Domnişoara Love o ajută pe bătrână să se ridice. E gata pentru petrecere, gătită bine. Uitaţi-vă!

Domnişoara Jayne îşi făcu apariţia pe după colţ. Reeve rămase fără suflare instantaneu. Ceilalţi trei bărbaţi se ridicară automat în picioare.

O rochie de un roz extrem de pal îi îmbrăţişa contururile corpului, decoltată suficient cât să stârnească interesul, dar nu într-atât încât să expună ceva important. Corsajul îi era punctat cu paiete, reflectând lumina ca un praf magic presărat peste ea. Mâinile îi erau acoperite cu mănuşi albe, care se întindeau până mai sus de coate, conducând ochii până la o bucată de piele ca laptele, acoperită parţial de nişte funde roz pal din satin, care i se unduiau peste umeri.

Părul foarte lung, negru, îi fusese ridicat în creştet sub forma unor valuri, dintre care cel mai de sus părea a se sparge în sine însuşi, înălţat şi fixat cu o diademă argintie lucrată în filigran.

Imediat, Reeve avu impulsul nebunesc de a schiţa o plecăciune şi de a-i săruta inelarul.

— Aţi întârziat.

— Sunteţi superbă. Oyster trecu repede pe lângă Reeve şi-i ridică mâna la buze. Draga mea domnişoară Jayne, sunt complet fermecat. O să le eclipsaţi chiar şi pe doamnele din familia Astor.

— Ah, vai de mine! Doamna Dinwiddie îşi duse o mână la piept, în dreptul inimii. Eşti o încântare pentru ochi! N-aveam habar că ai un păr atât de bogat. Cât de lung e?

Domnişoara Love se aplecă uşor, aproape de urechea bătrânei.

— Când îl lasă liber, aproape că atinge podeaua.

Reeve înghiţi în sec, dureros.

— Sunteţi într-adevăr încântătoare. Domnul Nettels îşi

drese glasul. Chiar îndrăznesc să spun că o să fiţi regina balului.

Reeve scoase un oftat. Iar începeau! Iar îi spuneau cât de deosebită, cât de frumoasă, cât de superioară le era tuturor. Şi, deşi era o fiinţă magnifică, aveau să participe la o întrunire a celor mai bogaţi oameni din oraşul lor. Femei de pe ale căror veşminte n-aveau să strălucească paiete, ci diamante adevărate. Femei care purtau diademe din argint masiv, nu doar imitaţii. Ale căror gâturi erau înnobilate cu coliere de nestemate, nu cu o simplă panglică de catifea.

Nu era suficient să fie pur şi simplu Flossie Jayne? Chiar trebuie să fie Flossie-Jayne-frumuseţea-fără-cusur-a-secolului?

Ochii ei îi găsiră pe ai lui, chemându-l parcă în profunzimile lor periculoase.

— Îmi pare rău că am întârziat, rosti apoi.

— A meritat aşteptarea.

Şi chiar aşa era, deşi nu voise să contribuie şi el la valul de opinii elogioase ale celorlalţi. Tânăra îi adresă un surâs blând.

— Mulţumesc.

Croindu-şi drum fără menajamente pe lângă Oyster, Reeve îi întinse braţul.

— Mergem?

Tânăra îşi puse mâna înmănuşată peste mâneca lui Reeve. Gestul ei protocolar îl luă pe nepregătite, căci se aşteptase să-şi bage pur şi simplu mâna pe după braţul său îndoit. Înghiţi în sec. Presiunea uşoară a braţului ei peste al lui era în multe privinţe mai intimă.

Prinzându-i vârfurile degetelor cu ale lui, o conduse în antreu, potrivindu-şi paşii în aşa fel încât să ia în calcul că ea înainta mai greu, din cauza trenei care se întindea în urma ei. La uşă, îi puse pe umeri un şal uşor, moment în care terminaţiile nervoase din degetele sale începură să trimită străfulgerări de-a lungul braţelor ori de câte ori îi atingeau pielea.

Sorbind adânc aer în piept, îşi trase mănuşile şi îşi puse un joben pe cap. Trebuia să se controleze. Îi aştepta o

seară lungă, şi nici măcar nu ieşiseră pe uşă.

Capitolul 48

Stăteau în trăsura nemişcată, învăluiţi în umbre alungate doar de lumina slabă dată de felinarele cu gaz de pe stradă.

— Cred că ar fi trebuit să plecăm mai devreme. Reeve stătea în faţa ei, iar poalele şi trena ei îi acopereau pantofii, pantalonii şi întreaga podea, ca un strat de zăpadă. Nu m-am gândit că s-ar putea ca toate trăsurile să ajungă în acelaşi timp.

Tânăra se juca cu o brăţară argintie care îi lucea la încheietura acoperită cu mănuşă.

— Nu e nicio problemă. E chiar plăcut să avem parte de acest interval de calm înainte de furtună.

Pentru Reeve, aceste momente puteau fi descrise oricum numai ca fiind calme nu. Respira chinuit, pulsul i-o luase razna, iar degetele îl dureau de-a dreptul de dorinţa de a-i mângâia pielea din vârful bărbiei până la marginea decolteului.

— Din moment ce trebuie să scriu despre cei care participă şi ce ţinute poartă, poate că ar trebui să-mi spuneţi după ce să mă uit. La cine să fiu atent.

Flossie aruncă o privire pe fereastră, lăsându-şi capul puţin în jos, ca să poată vedea cerul. Această poziţie îi permise lui Reeve să-i admire în voie gâtul lung, frumos modelat şi pielea dintre el şi fundele care-i acopereau umerii.

— Nu încă. Dacă nu vă supăraţi, aş prefera să stau pur şi simplu aici, să savurez momentul. Nu mi se oferă des ocazia de a mă găti şi de a merge la San Remo.

El nu făcuse niciodată asta, în toată viaţa lui. Şi, la cum arăta ea, dacă nu discutau despre ceva – despre orice

–, era în foarte mare pericol să fie la fel de fermecat de ea ca toţi ceilalţi.

— Dar celelalte angajate de la Tiffany? întrebă el. Care dintre ele o să vină în seara asta?

Cu un oftat, domnişoara Jayne se trase înapoi către centrul banchetei pe care stătea.

— O să vină şi cea mai apropiată prietenă a mea de la serviciu, Aggie Wilhemson.

Aggie. Reeve auzise de Aggie. Domnişoara Jayne vorbise despre ea adesea, cel puţin în discuţiile ei cu domnişoara Love. Însă nu ştiuse care îi era numele de familie.

— Spuneţi-mi mai multe despre domnişoara Willhemson.

— Păi... să vedem. Are 1, 83 metri înălţime. E foarte blondă şi are un aer nobil. E originară din Suedia şi e logodită cu un măcelar de patruzeci de ani.

Reeve ridică din sprâncene.

— Are aproape doi metri?

— Da, 1, 83. Ştiu că vă închipuiţi că exagerez, dar nu e cazul.

Reeve îşi amintea vag că văzuse o fată înaltă în ziua când greviştii pichetaseră intrarea sediului Tiffany.

— Bine. Şi mai cine?

Domnişoara Jayne îi dădu detalii despre fete, povestindu-i diverse întâmplări legate de fiecare. În loc să-i distragă atenţia de la gândurile sale neliniştitoare, faptul că-şi concentră atenţia numai asupra lui agravă situaţia. Foarte rar i se întâmplase să fie doar el cu ea, dar acum, stând aici, între patru ochi, fără să se poată uita la altceva, se trezi fascinat de modul în care gropiţa ei se mişca atunci când vorba. Modul în care îşi ilustra vorbele cu tot felul de gesturi. Modul în care buza ei de jos era doar puţin mai plină decât cea superioară.

Dintr-odată, îşi dădu seama că domnişoara Jayne nu mai vorbea. Reeve îşi îndreptă privirea către fereastră.

— Ne-am pus în mişcare.

— Da. Înaintăm de câteva clipe bune.

Glasul ei era blând, uşor răguşit. Reeve nu îndrăzni să-şi întoarcă privirea către ea. În loc de asta, dădu pur şi simplu aprobator din cap.

— Bine. Asta-i bine.

Aerul din trăsură parcă se îngroşă dintr-odată. Reeve continuă să se concentreze asupra străzii. Într-un final, se opriră în faţa hotelului. Un valet deschise uşiţa şi o ajută pe domnişoara Jayne să coboare. Reeve îşi apăsă capul de peretele trăsurii, trase din nou adânc aer în piept, după care coborî şi el şi o conduse pe domnişoara în interiorul hotelului.

Capitolul 49

— Bădărani de înghesuială? întrebă domnul Wilder, cu o expresie furtunoasă. În tramvaie?

— Da. Nan îşi împreună sprâncenele, cu fruntea ei lată scoasă în evidenţă de cleştii de păr care-i ţineau părul lung, castaniu, în care erau fixate mai multe flori naturale. Toate avem de suferit din cauza lor.

Reprimându-şi un oftat, Flossie îşi îndreptă atenţia asupra dansatorilor din centrul sălii de bal. Opt dintre cele douăsprezece fete de la Tiffany veniseră la petrecere. Doamna Driscoll le dăduse instrucţiuni să stea pe scaunele din colţul aflat cel mai aproape de centrul recepţiei.

Domnul Wilder fusese foarte atent la începutul serii, când Flossie îi arătase pe cei din familiile Astor, Vanderbilt, Roosevelt şi, bineînţeles, Tiffany. Ochii îi deveniseră un pic sticloşi când se lansase în descrierea rochiilor pe care le purtau doamnele, însă luase totuşi ceva notiţe. Apoi îşi petrecuse restul serii aşezat lângă câte o colegă de-a ei, punându-le întrebări despre munca, despre aspiraţiile lor, despre sfârşitul grevei sticlarilor şi despre modul în care acesta avea să le afecteze. În momentul de faţă discuta cu Nan.

Flossie ştiuse că avea să fie ocupat adunând

informaţii, doar că pur şi simplu nu anticipase cât timp avea să-i ia asta. Era aproape ora trei dimineaţa, iar ea nu dansase încă. Nu era sigură că lucrurile stăteau astfel pentru că domnul Wilder nu ştia să danseze, pentru că nu voia sau pentru că era prea ocupat pentru a dansa. Indiferent de motiv, avea să fie teribil de dezamăgită dacă urma să-şi petreacă timpul la singura serată la care fusese invitată stând numai pe margine.

— Suntem mereu împinse şi înghesuite de bărbaţi.

Nan îşi învârtea o şuviţă pe un deget, îmbufnându-şi cochet gura.

Într-un contrast clar cu rochia roz pal a lui Flossie, Nan purta una din satin negru, uşor înviorată de câteva tuşe albe. O împrumutase de la Flossie şi, pentru că Nan era cea mai înaltă din ele două, n-ar fi reuşit să-şi tragă mânecile peste umeri fără ca acestea să-i taie carnea de la subsuoară.

Astfel, îşi lăsase mânecile sub umeri, lăsând la vedere curba dezgolită a pieptului, după moda anilor 1830 – 1840. Pentru a susţine rochia, îi ataşase două bretele bătute cu mărgele. Fără să vrea, Flossie nu se putea abţine să nu admire înfăţişarea lui Nan.

— Suntem expuse la tot felul de purtări necuviincioase din partea găştilor de haimanale ameţite de băutură, continuă Nan. Aţi fi scandalizat să auziţi lucrurile care mi-au fost spuse mie în şoaptă.

Un muşchi din maxilarul domnului Wilder începu să zvâcnească. Fracul său negru, de seară, aproape că se mula pe umerii săi laţi, cu partea din spate tăiată în colţuri, nu în forma ovală care se demodase. Vesta albă, cu două rânduri de nasturi, îi punea în evidenţă abdomenul plat şi talia zveltă.

Se întoarse către Flossie, cu o expresie tensionată.

— Cu asta vă confruntaţi şi dumneavoastră?

Tânăra ridică uşor dintr-un umăr.

— De cele mai multe ori, da.

Tonul lui deveni mai profund.

— Sunteţi ciupită, pipăită şi obligată să discutaţi cu

bărbaţi cu care nu aţi făcut cunoştinţă?

— Nu discut cu ei. Vorbele sunt doar de partea lor.

Reeve începu să respire adânc.

— De ce nu vă aşezaţi pur şi simplu pe un scaun în tramvai?

— Nimeni nu-ţi oferă locul.

Doamna Driscoll le atinse cu evantaiul pe Nan şi pe cele care stăteau lângă ea?

— Staţi drepte. Domnul Tiffany vine încoace.

Flossie trecu în revistă mulţimea din sala de bal şi îl localiză pe patronul lor. Arăta destul de bine în hainele de seară, dar nu se putea compara nicidecum cu domnul Wilder.

— Ce bine arătaţi, doamnelor! Punându-şi un braţ peste talie, făcu o plecăciune formală. Claia sa de păr şaten şi ondulat fusese pieptănată cu grijă, cu cărare într-o parte. Sper că aţi dansat toate până la ora asta, nu?

Flossie îl văzu pe domnul Wilder clipind surprins când remarcă defectul de vorbire al domnului Tiffany.

— Majoritatea, da. Doamna Driscoll nu purta o mărime apropiată de a lui Flossie, aşa că pentru această recepţie adăugase un guler de sifon alb la o rochie simplă de mătase neagră şi îşi tivise poalele cu catifea neagră.

— Majoritatea? Domnul Tiffany îşi plimbă privirea de la una la alta. Cine nu a dansat?

— Domnişoara Jayne n-a ieşit deocamdată să danseze, rosti Nan. Şi nici doamna Driscoll.

Flossie îşi simţi chipul cuprins de o căldură pe măsura nuanţei de roşu aprins care inundă obrajii doamnei Driscoll.

Privirea domnului Tiffany poposi asupra domnului Wilder şi asupra celorlalţi însoţitori, după care acesta făcu din nou o plecăciune, de data aceasta clar în faţa doamnei Driscoll.

— Ei bine, nu putem permite ca lucrurile să rămână astfel. Aţi fi dispusă să-mi faceţi onoarea?

Palmele doamnei Driscoll alunecară peste nasturii rochiei pe care o purta, după care îi netezi partea din spate a coafurii. Domnul Tiffany îi întinse braţul, iar ea îl

acceptă, permiţându-i să o însoţească pe ring. Flossie îşi păstră atenţia concentrată asupra lor, aşteptând în tăcere – împreună cu restul colegelor ei – să vadă dacă domnul Wilder avea să-i facă şi ei aceeaşi propunere. Când deveni destul de clar că nu era cazul, fratele lui Nan, care venise cu ea, se ridică.

— Domnişoară Jayne, îmi acordaţi, vă rog, acest dans?

Chipul ei se aprinse şi mai tare, căldura cuprinzându-i chiar şi urechile.

— Da, mulţumesc.

Îşi strecură mâna înmănuşată într-a lui, după care îşi ridică trena când ajunseră pe ring. Bărbatul începu să o învârtă prin sala de bal, fiind un dansator foarte priceput. Flossie tot zâmbea şi dădea aprobator din cap, fără să fie de fapt atentă la ce spunea, căci avea nevoie de toată energia pentru a părea veselă şi chiar fericită când, nici ea nu ştia de ce, nu voia altceva decât să plângă în voie.

Capitolul 50

Flossie mergea pe holul de la pensiune şi aproape că se ciocni cu domnul Wilder, care tocmai ieşea din camera sa.

Întinzând mâinile, tânărul o ajută să-şi păstreze echilibrul, după care îi dădu imediat drumul.

— Vă rog să mă scuzaţi!

Mişcând uşor din cap, Flossie îşi continuă drumul către antreu. Trecuse de la dezamăgire la furie propriu-zisă. Ar fi trebuit să-l invite pe domnul Oyster la serata de sâmbătă. El ar fi fost atent cu ea. El ar fi făcut-o să râdă. El ar fi dansat cu ea cât era noaptea de lungă.

În loc de asta, încercase să fie drăguţă ducându-se cu domnul Wilder, nu doar pentru că avea de scris un articol, ci şi pentru că avusese impresia că astfel l-ar putea ajuta să iasă din cochilia sa. Dacă nu-şi schimba atitudinea, avea să se călugărească înainte de a ajunge la treizeci de ani. Se

gândise să-i arate că avea să fie distractiv şi plăcut să petreacă nişte ceasuri cu ea şi cu alte persoane. Iar el o răsplătise ignorând-o în mare parte din timp şi neinvitând-o nici măcar o dată la dans.

În retrospectivă, îşi dăduse seama că discuţiile cu celelalte fete n-ar fi trebuit să dureze chiar toată noaptea, mai ales în condiţiile în care toate îi spuseseră acelaşi lucru: le plăcea foarte mult să lucreze la Tiffany şi îşi făceau griji în privinţa a ceea ce urma să se întâmple cu ele când bărbaţii aveau să se întoarcă la muncă.

Şi ea era deosebit de îngrijorată, căci se părea că Lulu avea un talent aproape mistic pentru tăierea sticlei. Nu lucra numai incredibil de repede, ci şi precis. Dacă vreuna dintre fetele care se ocupau de tăierea sticlei avea să fie concediată, aceasta sigur n-avea să fie Lulu. Dar domnul Wilder n-o întrebase pe ea ce griji îşi făcea, doar pe celelalte fete de la Tiffany.

Lăsă să-i scape un oftat. Poate că îngrijorarea în ceea ce privea slujba de la Tiffany o făcea să reacţioneze exagerat. Oricare era explicaţia însă, n-avea de gând să-l mai îmboldească pe domnul Wilder să fie mai sociabil, nici să se mai facă luntre şi punte pentru a-l ajuta să se simtă inclus în activităţile de la pensiune, nici să mai încerce să-i câştige prietenia. Dacă voia să se fosilizeze în camera lui, cu articolele şi pisica aceea, n-avea decât.

Întinse mâna spre clanţă, dar se trezi că braţul lui se mişcă pe lângă ea şi îi deschise uşa. Fără să-i mulţumească, Flossie ieşi pe verandă şi coborî treptele. Domnul Wilder o urmă, păstrând o distanţă de doi paşi. Politicos ar fi fost să se întoarcă şi să îl aştepte. Să iniţieze o conversaţie. Să-l întrebe unde se ducea lunea la o oră atât de matinală.

În loc de toate astea, o porni către staţia de tramvai, mărind pasul într-un efort de a se distanţa de el. Şi totuşi, fie că mergea mai repede sau mai încet, el păstra aceeaşi distanţă. Nu mergea drept cu ea, ca orice om normal, ci fix suficient de in urmă pentru a nu putea să vorbească cu ea. Tipic pentru el.

Mai mulţi bărbaţi cu pantaloni de lucru şi şepci gri îşi frecţionau caii şi îi înhămau la căruţe, pregătindu-se să-şi înceapă programul de livrări. De pe o alee răzbătu cântecul unui cocoş, iar din mai multe coşuri se înălţau fire de fum, dovadă că nişte femei trebăluiau pentru a pune pe masă gustarea de dimineaţă. Într-un final, ajunse în staţia de tramvai. Numai că domnul Wilder nu continuă nici el să meargă; în mod clar urma să ia şi el acelaşi mijloc de transport. Măcar n-avea să fie acelaşi traseu ca al ei. Probabil se ducea la sediul ziarului la care lucra, aflat pe ruta unui alt tramvai.

Bărbatul stătea lângă ea, aruncându-i din când în când câte o privire pe furiş. Flossie nu scoase nicio vorbă. Nu schiţă niciun gest. Pur şi simplu se uită fix la florăria de peste drum, pe care uneori nu o putea vedea bine din cauza vehiculelor care veneau şi plecau din şi în toate direcţiile. Un biciclist trecu vijelios, apăsând claxonul care scoase un clinchet metalic.

Un tramvai opri în staţie şi se puse în mişcare. Apoi un altul. Şi altul. Într-un final, sosi şi cel pe care îl aştepta ea, tras de cai care-şi scuturau hamurile şi scoteau nori de abur pe nări. Flossie urcă în el, iar el făcu întocmai. Strângând din buze, îşi croi drum cu greu în interior şi se prinse de o curea din piele care era agăţată de tavanul vagonului.

Domnul Wilder o urmă şi, deşi era înconjurată de bărbaţi, acum cel aflat în spatele ei nu era un străin. Era el. Bărbatul care se afla în faţa ei îi adresă o privire dubioasă şi un zâmbet cu subînţeles. Ea se trase înapoi pentru a nu se atinge de el. Domnul Wilder făcu şi el la fel, pentru a-i face loc.

Bărbatul din faţa ei începu să parcurgă distanţa creată, însă ceva de peste umărul ei îi atrase atenţia. Încremeni, după care se trase înapoi, înghesuindu-se în pasagerii aflaţi în spatele lui.

Flossie îşi muşcă buza. Nu îi era deloc greu să-şi închipuie ce expresie avea domnul Wilder. Fusese de multe ori beneficiara unor asemenea de căutături fioroase, dar niciodată nu i se întâmplase ca el să se uite urât la cineva

pentru a o proteja. Cumva, furia i se disipă un pic, însă îşi oţeli inima, înşirând în gând supărările pe care i le produsese. Avea nevoie de furia asta, avea nevoie disperată de ea, căci fără ea se temea că exista pericolul ca nişte emoţii mult mai clare să iasă la suprafaţă.

Bărbatul aflat în lateral faţă de ea scoase o înjurătură surprinsă, într-o şoaptă discretă. Flossie se întoarse şi-i văzu mâna prinsă ca într-o menghină în cea a domnului Wilder.

— Dacă te atingi de ea, rosti domnul Wilder discret, o să dai socoteală până la capăt.

Bărbatul se înroşi ca un rac.

— Nu ştiam că e cu tine.

— Nu e.

Străinul se încruntă.

— Şi-atunci ce-ţi pasă ţie?

— N-o să stau cu mâinile-n sân când o femeie e hărţuită.

Buzele bărbatului se curbară într-un început de rânjet, însă tonul îi rămase coborât.

— Dacă vrea să fie respectată, ar trebui să stea acasă, să aibă grijă de taică-său sau de bărbată-său. Dar dacă vrea să trăiască la fel ca un bărbat, atunci poate să fie tratată exact ca unul.

— Să înţeleg că ai obiceiul de a-ţi pune labele pe alţi bărbaţi?

Celălalt se înroşi mai tare.

— Dă-mi drumul!

— Îţi dau, dar, dacă te mai uiţi vreodată necuviincios la ea, te pun la pământ.

Domnul Wilder eliberă încheietura străinului.

Călătorii din toate părţile creară un mic cerc în jurul lor. Chiar şi când tramvaiul opri şi în vagon urcară mai mulţi oameni, spaţiul din jurul ei se menţinu.

Cu un bufnet şi o smucitură, caii se puseră din nou în mişcare, fără vreo grijă pentru vieţile sau integritatea pasagerilor. Flossie se ţinea bine de cureaua din piele, aproape convinsă că toate încheieturile din trup aveau să-i

cedeze. O secundă mai târziu, un bărbat aflat pe un scaun de lângă ea se ridică şi îi oferi locul.

— Mulţumesc.

Se aşează, scoţând un oftat de uşurare.

Trupul domnului Wilder se legăna odată cu fiecare mişcare a tramvaiului. Flossie îi studia ţesătura maronie a sacoului cu croială lejeră, lanţul argintiu al ceasului de buzunar, lavaliera cu model complicat, gulerul tare, linia hotărâtă a maxilarului, conturul ascuţit al nasului şi ochii verzi. Ochi care o priveau, dar nu-i ofereau niciun indiciu privind gândurile din spatele lor.

Urma staţia la care trebuia să coboare. Domnul Wilder o urmă până la uşă, protejând-o. Când coborî, Flossie se întoarse pentru a-l întreba ce Dumnezeu făcea, de fapt, însă el nu coborâse, ci se oprise pe ultima treaptă a vagonului.

Flossie îl privi adânc în ochi.

— Ce e, Reeve?

— Îmi place când…

Tramvaiul se smuci şi începu să se mişte. Prinzându-şi poalele în mâini pentru a le ridica puţin, Flossie începu să meargă repede pe lângă el.

— Îţi place când… ce?

Tânărul ezită doar o clipă.

— Când îmi spui Reeve.

Şi-apoi dispăru. Fu dus departe de tramvai, însă rămase pe ultima treaptă, uşor ieşit în afară şi neslăbind-o din ochi. Flossie se uita şi ea fix la el, petrecându-l pe măsură ce silueta lui devenea din ce în ce mai mică. Nu dădea nicio atenţie căruţelor care goneau cu zgomot pe lângă ea, pietonilor care traversau strada şi fluierau după trăsuri, căci tulburarea din ce în ce mai mare din inima ei eclipsa orice altceva.

Capitolul 51

Atelierul părea straniu de gol. Schiţele şi şabloanele de hârtie dispăruseră. Jumătate dintre şevaletele din sticlă nu se mai vedeau nicăieri – nici măcar cel cu *Coborârea în mormânt.*

Doamna Driscoll pătrunse în cameră, trântind uşa în urma ei. Fetele îngheţară instantaneu.

Femeia cuprinse cu privirea atelierul aproape gol, după care strânse pumnii.

— După cum probabil v-aţi dat seama, bărbaţii s-au întors la lucru.

Nimeni nu schiţă nicio mişcare.

— Am reuşit să-l determin pe domnul Tiffany să nu vă concedieze pe niciuna, dar trebuie să facem ceva care să arate că are nevoie de noi. Avem nevoie… Strângând din buze, îşi ridică privirea către plafon, de parcă ar fi căutat ceva pe suprafaţa lui. Avem nevoie de o idee. Ceva ce putem face şi care să ducă această companie într-o nouă direcţie.

Flossie îşi trecu degetul de-a lungul instrumentului ei de tăiat sticla. Cum Dumnezeu să găsească ele o nouă direcţie de dezvoltare? Niciodată nu porneau o lucrare decât după ce primeau mai întâi o comandă de la o biserică sau de la cine ştie ce client bogat.

— Domnul Tiffany are o sală de prezentare la parter. Doamna Driscoll începu să se plimbe prin faţa ferestrelor. Haideţi să-i oferim ceva de pus în ea. Ceva care să se vândă. Se opri şi îşi propti pumnii de-o parte şi de alta a taliei. Vreau câte o idee de la fiecare, până la ultima. Fetele noi pot să-şi prezinte ideile lui Nan, restul puteţi să mi le spuneţi mie. Nu mă interesează cât de absurdă vi se pare, pur şi simplu prezentaţi-ni-le. Dacă nu facem ceva, foarte multe dintre voi vor trebui să se întoarcă de unde au venit.

Flossie îşi frecă braţele. La un moment dat, nu şi-ar fi făcut nicio grijă privind şansele ei de a-şi păstra slujba. Acum însă, nu mai era atât de sigură. Faptul că fusese a doua alegere a domnului Tiffany pentru participarea la târg fusese suficient de rău, însă modul în care acesta vorbea mereu despre talentul lui Lulu o îngrijora mai mult decât

voia să recunoască.

Avea nevoie de o idee, şi trebuia să fie una foarte bună.

Capitolul 52

Reeve îşi înmuie condeiul în călimară, îl scutură cu o mişcare rapidă din încheietură, după care îl puse pe hârtie.

Pentru femei, e ceva firesc să administreze. În fond, femeile au administrat gospodării de la începutul timpului. Dar noi, reprezentanţii sexului tare, avem impresia că sunt total lipsite de simţul afacerilor. Şi totuşi, autorul acestor rânduri a avut ocazia de a sta de vorbă cu directoarea singurului atelier de tăiere a sticlei din lume în care lucrează exclusiv femei. Ea şi cele douăsprezece tinere care lucrează sub conducerea ei au realizat – fără niciun ajutor din partea bărbaţilor – vitraliile din capela domnului Tiffany, care este în momentul de faţă la Expoziţia Mondială Columbiană şi care a câştigat atâtea premii.

Peste masa de lucru trecu o umbră. Îşi ridică privirea.

Flossie stătea în cadrul uşii, cu fusta ei roşie cu dungi şi o cămaşă bleumarin cu manşete albe, aducându-i aminte că era 4 Iulie. De la serată, mersese cu ea în tramvai în fiecare zi. Îi spusese că voia să vadă cu propriii ochi hărţuielile cu care se confruntau femeile.

Bineînţeles, se lămurise încă din acea primă dimineaţă când merseseră împreună. Auzise o mulţime de vorbe despre moravurile uşoare ale femeilor emancipate, dar niciuna dintre fetele de la Tiffany pe care le cunoscuse nu erau promiscue, aşa cum nu era nici domnişoara Jayne. Să presupui pur şi simplu că orice femeie care mergea dimineaţa cu tramvaiul era de moravuri uşoare nu era numai scandalos, ci de-a dreptul absurd. Astfel, continuase să meargă cu ea. Ca să o protejeze. Ca să se asigure că era

în siguranţă. Nu vorbea niciodată cu ea, nu o deranja, pur şi simplu se asigura că ceilalţi bărbaţi o lăsau în pace. Singurul său regret era că nu putea face acelaşi lucru şi seara, căci ora la care pleca varia în funcţie de cât de mult aveau de lucru.

— Nu ţi-a spus nimeni că azi e sărbătoare? îl întrebă ea.

Reeve aruncă o privire la hârtia din faţa lui.

— O fi sărbătoare, dar termenul meu de predare se apropie cu paşi repezi.

Flossie îşi sprijini umărul de cadrul uşii.

— O să termini până la petrecerea din seara asta, pe acoperiş, nu-i aşa?

Razele de soare care se strecurau prin fereastra lui i se reflectau pe părul negru şi în ochii ei scânteietori.

— Nu cred.

— O să facem îngheţată şi o să privim apusul, după care o să ne bucurăm de priveliştea stelelor şi poate de a câtorva artificii, în depărtare.

— Ei, în cazul ăsta, sunt convins că o să vă distraţi de minune.

Privind în jos, tânăra îşi încrucişă braţele sub sâni. Reeve cuprinse cu privirea acum tot ce evitase să privească înainte. Contururile rotunde ale decolteului ei. Talia bine strânsă. Fusta largă, care îi ascundea forma şoldurilor, deşi el şi-o închipuise de multe ori.

— Singurătatea e o alegere, să ştii.

Trupul lui deveni rigid.

— Poftim?

Flossie îşi ridică privirea, păstrându-şi braţele încrucişate şi umărul tot lipit de cadrul uşii, însă ochii îi aruncau fulgere.

— M-ai auzit. Te simţi singur. Ştii asta, aşa cum o ştiu şi eu. Ceea ce nu pot să înţeleg însă e de ce refuzi să faci ceva în privinţa asta.

Reeve îşi împinse scaunul în spate, moment în care picioarele acestuia hârşâiră pe podea. Mâţa sări imediat din pat şi se refugie sub el.

— Singur? întrebă el. Crezi că *sufăr de singurătate?* Ei bine, acum clar râde ciob de oală spartă.

Braţele ei reveniră la poziţia normală.

— La ce Dumnezeu te referi?

Reeve se ridică.

— La tine. La tine mă refer. Tu, soarele în jurul căruia orbitează toate planetele. Nici că-mi închipui o postură mai solitară de atât.

Flossie îşi îndreptă poziţia, desprinzându-se de cadrul uşii.

— Soarele?

— Da, soarele. Făcu un gest cuprinzător din mână. Îi ai pe toţi cei de aici la degetul mic. Când intri într-o cameră, îi eclipsezi pe toţi ceilalţi aflaţi în ea într-atât încât toţi sunt dispuşi şi să se dea peste cap ca să-ţi facă pe plac. Asta indiferent dacă e vorba să-ţi răspundă la întrebările puse sub farfurii, să participe la cine ştie ce jocuri după cină sau să se uite la artificii de pe acoperiş. Iar trist este că tu îi consideri ca fiind familia ta, dar ei nu te văd decât ca pe o vecină care îi distrează.

Flossie îşi propti o palmă în talie.

— Asta e cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată, şi aici nu era vorba de mine. Ci despre tine: Câţi prieteni ai, Reeve?

— Am o mulţime.

Pieptul lui se ridică şi se lăsa, agitat.

— Spune-mi numele lor!

— Doamna Dinwiddie.

— Doamna Dinwiddie e o văduvă în vârstă care e, într-adevăr, foarte drăguţă, dar eu mă refer la prieteni de vârsta noastră.

Reeve îşi storcea creierii, căutând nume. Se gândi la colegii săi de redacţie. Niciodată nu făcuse altceva decât să treacă pe la birourile lor când se ducea la sediu, dar sigur că se încadrau şi ei.

— Am cel puţin doisprezece.

Tânăra ridică dintr-o sprânceană.

— Zău aşa? Cu câţi dintre ei ai o legătură adevărată?

Reeve îşi lăsă capul pe spate…

— O legătură?

Flossie făcu un pas către el.

— O legătură. Încă un pas şi un altul, până ce ajunse la nici treizeci de centimetri depărtare. Ştii tu… Fix. Aici. Îşi marcă aceste cuvinte împungându-l de două ori în piept.

Tânărul făcu un pas în spate, cercetându-şi din nou febril mintea.

Flossie îl urmă.

— Spune-mi! Vreau să ştiu. Când a fost ultima dată când ai simţit o legătură cu altă persoană? O legătură reală. O apropiere nu numai a minţii, ci şi a inimii. O conexiune a sufletelor.

Din nou, mintea lui Reeve se duse la doamna Dinwiddie, dar îi era teamă că aşa ar fi dovedit că dreptatea era de partea domnişoarei Jayne, nu a lui. Apoi se gândi la anul în care locuise cu tatăl lui, în Seattle. Avea şaisprezece ani şi simţise pentru prima oară gustul vieţii departe de bunicii săi. Atunci avusese genul de prieteni despre care îi vorbea ea acum. Se dădeau în tobogane împodobite cu lampioane chinezeşti lângă care trosnea un foc de tabără imens. Culegeau fructe de pădure, jucau crichet şi organizau întreceri călare. Fusese la petreceri unde stătuse până aproape de zori dansând vals, polca şi dansuri scoţiene.

Dar îşi aducea aminte în special de o noapte anume. În seara aceea fusese la o petrecere de nuntă şi dansase cu sora celui mai bun prieten al său. În timpul acelui dans, simţise o conexiune ca nicio alta, cum nu mai cunoscuse până atunci şi nici de atunci încoace.

Trase aer în piept, cu nările umflându-i-se.

— Când? Flossie îl prinse de revere şi îl scuturã. Când ţi s-a întâmplat ultima oară să simţi o legătură cu o persoană?

— În mijlocul unui dans, scuipă el cuvintele, trăgându-i mâinile în jos şi departe de el. Eram în mijlocul unui dans.

— Acum cât timp? întrebă ea.

— Acum nişte ani.

Afară, un vânzător ambulant trecu pe lângă fereastra lui.

— Artificii! Petarde! Pocnitori!

Privirea ei se tot plimba de la unul la celălalt ochi al lui.

— Nu te mişca. Mă întorc imediat.

Reeve era într-atât de năucit, că se supuse. Flossie se întoarse în doi timpi şi trei mişcări, învârtind manivela unei mici cutii muzicale. Punând-o pe masa lui de lucru, îi înălţă capacul.

Dunărea albastră se revărsă peste tăcerea din cameră, răsunând metalic, ca orice melodie provenită de la o cutie muzicală. Apropiindu-se de el, îl prinse de o mână şi i-o întinse, iar pe cealaltă i-o puse pe umărul ei. Mirosea a trandafiri. Ca o grădină întreagă de trandafiri. Reeve rămase nemişcat, cu braţele grele şi picioarele ca de plumb.

— Ai de gând să conduci tu sau încep eu?

Tonul ei nu admitea nicio contrazicere.

Reeve n-avea de gând să o lase să conducă. Punându-şi palma pe omoplatul ei, apăsă foarte uşor. Trupul ei reacţionă imediat.

Un... doi... trei. Un... doi... trei.

Iniţial, avu nevoie de toată puterea sa de concentrare pentru a face paşii. Apoi totul îi reveni în minte, ca o avalanşă. Închise ochii, ascultând muzica, lăsându-se invadat de amintiri. Murmurul celorlalţi invitaţi. Paşii ritmici, pe podeaua din lemn. Femeile cu corsete. Şi energia tinereţii gonindu-i prin vene.

În mintea sa, trăsăturile femeii din braţele lui se transformaseră de la cele ale unei domnişoare aflate în pragul maturităţii la o femeie în floarea vârstei cu părul negru, piele albă, ochi căprui şi un trup cu rotunjimi care-l înnebuneau de poftă.

Flossie se atinse în treacăt de scaunul de la biroul lui şi se dezechilibra. Trăgând-o brusc aproape, Reeve deschise ochii şi începu să o conducă într-un cerc mai strâns.

Un... doi... trei. Un... doi... trei.

Acum înţelegea de ce apariţia sălilor de dans prin tot oraşul îi scandaliza pe atât de mulţi oameni, căci în ce alte condiţii ar fi putut un bărbat să îmbrăţişeze o femeie nemăritată? Să o ţină strâns lipită de el, cu picioarele pierdute prin faldurile fustei ei?

Palma lui cuprindea partea din spate a taliei ei. Îşi mişcă degetele, întinzându-le şi mângâind-o uşor.

Capul ei se lăsă pe spate, iar ochii i se închiseră. Sunetul scos de cutia muzicală se domoli, iar paşii lor se conformară.

Un... doi... trei... Un... doi... trei...

Dansară din ce în ce mai încet, până când ajunseră să se legene pur şi simplu pe loc, storcând până şi ultima notă emisă de cutia muzicală.

Flossie deschise ochii, umbriţi de gene lungi şi grele.

Reeve îi puse mâna pe umărul lui, după care şi-o lăsă pe a sa să alunece de-a lungul braţului şi a trunchiului ei, până ce ajunse să o cuprindă într-o îmbrăţişare adevărată.

Buzele ei se întredeschiseră.

Pe toţi sfinţii, cât voia să o sărute! Şi totuşi, un bărbat nu săruta o femeie ca ea fără a-şi fonda o asemenea faptă pe nişte intenţii concrete şi cât se poate de durabile. Şi totuşi, nu-i venea să-i dea drumul din braţe, nu încă.

Îşi lăsă palmele să i se plimbe pe spatele ei, în sus şi în jos, astfel că vârfurile degetelor sale atinseră în treacăt rotunjimile de sub marginea corsetului, iar degetele mari îi cuprinseră coastele, învăţând, memorând, savurând.

Degetele ei îi cuprinseră umerii mai strâns.

— Şşştt! Reeve îi dădu pe spate o şuviţă care i se lăsase pe chip, după care îi trasă conturul sprâncenei cu vârful degetului mare.

Flossie îşi lăsă chipul în palma lui, cu pleoapele închizându-i-se şi cu genele culcându-i-se pe obraz.

În momentul acela, uşa de la intrare se trânti, şi imediat tăcerea fu invadată de nişte glasuri implicate într-o conversaţie uşoară. Cei doi tresăriră şi se despărţiră imediat. Vocile se îndepărtară, părând a se deplasa către

bucătărie, însă ar fi fost o adevărată nebunie să o tragă din nou în braţele lui.

Pieptul ei se ridică şi cobora precipitat, iar respiraţia agitată îi făcea dantela corsajului să fluture.

— Vii să priveşti apusul şi artificiile cu noi? Cu mine?

Pieptul lui se contractă dintr-odată.

— Îmi pare rău.

Ochii ei fură invadaţi de confuzie. Colţurile buzelor i se lăsară uşor în jos.

— De ce nu?

— Trebuie să lucrez.

— Ba nu. Ştii bine că nu trebuie să lucrezi neapărat acum.

Reeve nu se mai obosi să nege. Tot ce ştia era că, dacă se ducea cu ea pe acoperiş în seara aceasta, Flossie s-ar fi aşteptat ca el să recunoască apropierea şi căldura pe care le simţise ţinând-o în braţe. Lucruri fără de care se descurcase foarte bine în toţi aceşti ani.

Şi chiar dacă, în adâncul sufletului lui, poate că tânjea după ce îi oferea ea, era pur şi simplu obişnuit cu situaţia actuală. Totul era simplu. Fără aglomeraţie, fără complicaţii. Ordonat. Dacă ar fi început ceva cu ea, totul ar fi devenit haotic, complex. N-ar fi ştiut cum stătea, şi orice pas ar fi fost plin de ezitări şi devieri.

Umerii ei se lăsară puţin, ca petalele unei flori fără apă. Expresia i se descompuse. Întorcându-i spatele, ieşi din cameră, lăsând cutia muzicală de pe birou deschisă, dar tăcută.

Capitolul 53

Nu avu nevoie decât să o vadă pe mama ei pentru a-şi da seama că tatăl ei se dusese din nou la curse.

— Cât? o întrebă în şoaptă, închizând uşa dormitorului ei.

Mama întinse cu grijă rochia lui Flossie pe pat, cu

ochii încercănaţi de griji.

— Hai, de-abia aştept să văd cum îţi vine şi nu vrem să-i facem pe toţi ceilalţi din salon să aştepte.

Flossie începu să-şi desfacă nasturii cămăşii.

— Cât?

Buzele mamei sale tremurau.

— Ah, nu… nu e cazul să-ţi faci tu griji.

— Spune-mi!

Mama ei înghiţi în gol.

— A zis că trebuie să ne mutăm, nu ne mai permitem să rămânem.

— O, nu! Sorbind o gură de aer, Flossie rămase cu cămaşa în mână, suspendată. Atât de mult?

— Nu vrea să-mi spună cât anume, dar sigur a fost foarte mult.

Flossie îşi dădu jos fusta.

— Şi ce-o să faceţi?

— Presupun că o să ne mutăm.

Mama luă rochia nouă pe care i-o făcuse şi o trecu peste capul lui Flossie.

— Dar cum rămâne cu clientele tale? Dacă vă mutaţi într-un cartier în care n-o să fie dispuse să vină?

Flossie se întoarse cu spatele. Mama începu să-i închidă nasturii rochiei cu unealta ei specială.

— În cazul ăsta, va trebui să mă duc eu la ele.

— Şi cum merge cu verişoara doamnei Vanderbilt? Cum stai cu trusoul de nuntă? Ai nevoie să te ajut?

Preţ de câteva secunde, doamna Jayne nu scoase niciun cuvânt.

— I-am spus doamnei Vanderbilt că n-o să pot să mă ocup. Nu ştiam c-o să se întâmple asta şi nu credeam că o să avem nevoie de banii respectivi.

— Ah, mamă! Flossie văzu imaginea mamei sale reflectată în oglindă. Poate o să se vândă tabloul meu mai repede.

— Orice ar fi, vreau să te distrezi în seara asta. Nu se-ntâmplă în fiecare zi ca o femeie să-şi facă debutul la o galerie de artă – şi tu chiar asta o să faci. Promite-mi că n-o

să te gândeşti la asta şi c-o să te bucuri de seara ta cea mare, da? Te rog!

Flossie trase adânc aer în piept.

— Cu o singură condiţie. Îmi aduci şi mie ceva de cusut. Pur şi simplu îmi laşi pe pat, şi o să lucrez cât pot de mult.

— Nu, tu trebuie să faci schiţe cu ideile pe care să i le prezinţi doamnei Driscoll. Cum să poţi să faci şi asta, şi să coşi? N-ai cum. Şi-apoi, nu-ţi place deloc să coşi. O să mă descurc.

— Vorbesc serios, mamă. Ar fi trebuit să fac asta chiar de când mi-ai dat banii ăia, dar eram atât de ocupate la serviciu, că nici nu ajungeam bine acasă şi trebuia să şi plec. Acum suntem mai libere, mai ales de când s-au întors bărbaţii la lucru. Aşa că fie îmi aduci tu de cusut, fie vin eu să iau, dar să ştii că o să te ajut.

Mama îi adresă o privire chinuită.

— Doar până ce o să se vândă tabloul, rosti Flossie. Ceea ce ar putea să se întâmple chiar în seara asta.

— Bine, bine. Îi umflă mânecile rochiei. Aşa, ia spune… cum ţi se pare rochia?

Înghiţind în sec, Flossie arboră un zâmbet curajos.

— Te-ai întrecut pe tine. E superbă!

*

Afişând intenţionat o expresie veselă, Flossie pătrunse în salon, cu fusta ei albastră plisată vălurindu-se la fiecare pas. Partea din faţă a corsajului, formată din două bucăţi de mătase albastră care se petreceau peste piept, lăsa gâtul uşor expus. Mânecile impunătoare, bufante, se opreau la coate, unde erau prinse funde din catifea, iar pe umeri avea epoleţi laţi dintr-o combinaţie de mătase şi vâscoză. Imediat, întreaga familie de locatari porni să aplaude spontan. Toţi cu excepţia lui Reeve, bineînţeles.

— Ah, iat-o!

Mica noastră vedetă. Doamna Dinwiddie o trase aproape, cuprinzând-o într-o îmbrăţişare care parcă voia să

o rupă în două, inundându-i plămânii cu miros de camfor. Privind peste umărul ei, Flossie îşi ridică ochii spre Reeve, al cărui chip era complet inscrutabil. Chiar şi aşa, ştia exact ce gândea.

„Tu, soarele în jurul căruia orbitează toate planetele”.

Închise ochii. Deja nu o mai interesa debutul ei într-o galerie de artă. Totul se rezuma la vinderea tabloului şi la a-i da banii înapoi mamei ei – şi chiar ceva în plus. Totuşi, îi promisese mamei ei că avea să se simtă bine în seara asta. În fond, era un vis transformat în realitate. După aceea urma să aibă o groază de timp şi pentru griji. Iar dacă asta însemna că era soarele, aşa să fie.

Retrăgându-se din îmbrăţişarea bătrânei, aruncă o privire prin încăpere.

— Unde e doamna Trostle?

Reeve îşi cuprinse rădăcina nasului între două degete. Flossie simţi un val de căldură ridicându-i-se pe gât. Nu voise să dea de înţeles că toţi locatarii trebuiau să participe la vernisaj. Doar că soţii Trostle fuseseră cei care aranjaseră totul, aşa că era normal să se întrebe de ce lipsea tocmai doamna Trostle.

„Iar trist e că tu îi consideri ca fiind familia ta, dar ei nu te văd decât ca pe o vecină care îi distrează”.

Nici cu asta nu avea dreptate. Chiar erau familia ei. Nu s-ar fi adunat aşa să sărbătorească această seară specială pentru ea dacă i-ar fi fost doar simpli vecini. Doar pentru că el se izolase de toţi şi toate nu însemna că toţi făceau la fel.

Discuţia pe care o purtaseră îi răsunase în minte de nenumărate ori. „Acum cât timp?” îl întrebase ea, aşteptându-se să spună că nu trecuseră decât câteva săptămâni sau chiar câteva luni de când simţise o legătură cu o persoană de vârsta lui.

„Acum nişte ani” zisese el, iar inima ei se făcuse fărâme. Câţi ani? Nu avusese curajul să-l întrebe asta, nu era sigură că voia să afle. Ştia doar că voia să-l vadă eliberat dintre zidurile acelei singurătăţi oribile. Şi totuşi, un mic vals n-avea cum să dărâme o baricadă înălţată timp de

ani la rând, deşi dislocase o cărămidă, două.

— Doamna Trostle vine cu sora ei, răspunse doamna Holliday. A zis că ne întâlnim acolo.

Tatăl ei îşi închise ceasul de buzunar cu un pocnet metalic, cu părul la fel de impecabil aranjat ca întotdeauna.

— E toată lumea pregătită de plecare?

Întreaga familie se puse în mişcare, îndreptându-se către ieşire. Flossie râdea, se tot plimba de la unul la altul şi arbora un aer vesel. Ştia că Reeve n-avea să vină, ştia că avea să se oprească la uşă şi că avea să o închidă în urma lor. Se pregătise pentru această eventualitate.

Când tânărul îşi puse pălăria şi ieşi cu restul, lui Flossie i se păru dintr-odată că aerul de vară devenise mult mai dens şi mai greu de inspirat. Până în clipa aceea nu conştientizase cât de mult îşi dorise să vină şi el. Nu numai pentru a sărbători această realizare deosebită cu ea şi cu restul familiei, ci şi pentru a-l avea acolo, un punct fix într-o lume în continuă schimbare.

Capitolul 54

Uşa Galeriei de Artă Bourgeois era încuiată, iar fereastra dinspre stradă era acoperită pe interior cu hârtie maro.

— Eşti sigură că în seara asta era? întrebă tatăl ei.

— Da, da. Sunt sigură. Flossie bâjbâi prin poşeta ei din pânză, de unde scoase invitaţia. Toţi ceilalţi se strânseră în jurul ei, citind peste umărul ei. Tânăra arătă data trecută pe bucata de hârtie.

— Vedeţi? Sâmbătă, 8 iulie, la şapte şi jumătate seara.

Tatăl deschise capacul ceasului său de buzunar.

— Ei bine, acum e opt fără un sfert. Unde-s restul? Suntem la adresa corectă? Ia dă-mi să văd!

Flossie îi dădu invitaţia, uitându-se din nou la numărul de pe uşă.

— Sunt sigură că suntem unde trebuie. Am mai fost

aici acum câteva săptămâni. Şi… şi *monsieur* Bourgeois era înăuntru. Mi-a… mi-a arătat un tablou semnat de… de domnul Audubon. Ştiţi, una dintre schiţele lui frumoase, cu păsări? Se apropie de fereastră şi bătu uşor în geam. E cineva acasă?

Doamna Dinwiddie şi Reeve se uitară unul la celălalt, sprâncenele bătrânei unindu-se de îngrijorare. Tânărul îşi lăsă bărbia în piept şi privirea în pământ.

Flossie atinse cu degetul o urmă de vopsea aurie care era pe punctul de a se desprinde de suprafaţa geamului.

— Aici… aici scria Galeria de Artă Bourgeois. Trasă o curbă cu degetul pe suprafaţa de sticlă. Dar a dispărut. Nu… nu înţeleg.

Chipul tatălui ei se înroşi.

— Mă duc să întreb în vecini.

Se duse la uşa prăvăliei alăturate, însă şi aceasta era goală. Ciocăni la alte trei uşi, strigând pentru a obţine un răspuns. O căruţă cu butoaie de bere, cu roţi de un verde aprins, trecu pe lângă ei, cu vreo trei duzini de butoaie stivuite pe loitre. Ochii lui Flossie se aţintiră asupra mamei ei.

— Ce se întâmplă? Nu înţeleg…

Mama îi luă mâna şi i-o mângâie.

— Gata, gata! Tatăl tău o să afle imediat care e problema. Sunt sigură că nu e vorba decât despre o neînţelegere. Vezi? Vorbeşte acum cu cineva.

Privirile tuturor se întoarseră de-a lungul trotuarului. Soarele era atât de aproape de asfinţit, că umbrele clădirilor se întindeau până în partea cealaltă a străzii. Tatăl lui Flossie discuta cu un bărbat care purta un şorţ, ale cărui braţe făceau mişcări largi, arătând în direcţia lor.

Pe stradă tocmai trecea o trăsură de închiriat.

— Vreţi să vă duc undeva?

Nimeni nu scoase niciun cuvânt.

Tata dădu mâna cu bărbatul cu care vorbise, după care se întoarse la ei. Pe Flossie o trecu un fior. Mama ei o trase aproape.

— Ce-ai aflat, Bert?

— Bourgeois a plecat de-aici de câteva zile bune. Iar noi nu suntem nicidecum primii care să întrebe de el.

— Cum adică? întrebă Reeve.

— Au mai fost şi alţii, chiar destui, care i-au dat bani să le expună lucrările.

Flossie se încruntă.

— Nu înţeleg.

— A plecat din oraş, fetiţo. Vorbindu-i pe un ton iritat, bărbatul trosni din degete. A dispărut. A luat banii şi a fugit în lumea largă.

Chipul lui Flossie parcă se goli de sânge.

— A fugit în lumea largă? Cu banii? Eşti sigur?

Tatăl ei întinse ambele braţe către galeria a cărei intrare era blocată cu scânduri bătute în cuie.

— Dar ţie cum ţi se pare că stau lucrurile? Că eşti la un vernisaj sau că individul ăsta e un şmecheraş care s-a prezentat drept ceva ce nu e?

Flossie îşi petrecu braţele pe după talie, lovită din plin de un val de greaţă. „O, nu! O, nu!” Banii mamei ei! Cei şaptezeci şi cinci de dolari ai mamei ei şi banii pe care-i strânsese familia ei de la pensiune.

Tata clătină din cap.

— O sută de dolari! Şi când te gândeşti că a încercat să mă tragă-n piept de o sută de dolari… îşi strânse şi îşi desfăcu pumnii. Slavă Domnului că nu i-am dat niciun sfanţ!

Din gâtul lui Flossie răzbătu un geamăt stins.

— Mama…

Mama îşi petrecu un braţ pe după umerii ei.

— Da. Slavă Domnului pentru asta, Bert! Nicio pagubă.

— Nicio pagubă? mârâi tatăl. A plecat cu tabloul lui Flossie. N-avea niciun drept să facă una ca asta!

— Încearcă să nu te superi, dragă. Ştii ce se întâmplă când te superi.

Dar bărbatul deja respira şuierat, iar chipul îi căpătă o nuanţă şi mai aprinsă de roşu, devenind aproape vineţie. Reeve ridică un braţ şi fluieră după una dintre trăsurile care

mergeau încet prin vecinătate, în aşteptarea muşteriilor.

Mama îşi retrase mâna de pe umerii lui Flossie şi îşi luă soţul de braţ.

— Hai să mergem, Bert! Du-mă acasă!

Tatăl clătină din cap.

— Flossie! Are nevoie de noi. Trebuie să trebuie să… Ascunzându-şi supărarea, tânăra se apropie cu paşi precipitaţi de el.

— Sunt bine, tată, chiar bine. Şi uite, sunt înconjurată de toată familia mea.

— Familia?

Bărbatul se retrase, strâmbându-se chiar mai tare decât înainte.

— Prietenii. Flossie făcu un gest către ei. Prietenii mei. Sunt toţi aici, cu mine. O să fiu bine.

Reeve o ajută pe mama ei să urce în trăsură, apoi făcu acelaşi lucru şi pentru tatăl ei. Înainte să închidă uşa, tatăl ei îl prinse de braţ.

— O să ai grijă… Trase din nou aer în piept, cu un şuierat. O să ai grijă ca Flossie să ajungă cu bine acasă?

— N-o să plec de lângă ea.

Tatăl se lăsă pe spătarul banchetei.

— Bun băiat!

Capitolul 55

Trăsura în care urcaseră părinţii ei dispăru după colţ. Cu braţele petrecute pe după talie, ca şi cum s-ar fi îmbrăţişat singură, Flossie se aplecă uşor. Ceva nu era bine. *Monsieur* Bourgeois o dusese la Delmonico’s. Îl vizitase chiar aici, în galeria aceasta. Pereţii fuseseră zugrăviţi şi podelele fuseseră proaspăt lustruite. Mobila urma să fie livrată chiar în ziua respectivă. De lambriul cu crevase pronunţate văzuse rezemate mai multe teancuri de tablouri.

Şi totuşi… Nu! Nu văzuse efectiv tablourile, doar nişte

pânze acoperite cu hârtie, pe care erau scrise nişte nume. Oare Audubonul pe care i-l arătase fusese adevărat? Nu ştia. Nu îl studiase într-atât de aproape încât să poată şti sigur. Nici măcar nu-i trecuse prin cap că era cazul. Oricum nu era sigură că ar fi putut să facă distincţia între un tablou autentic şi un fals.

Mama ei… Ce avea să facă în privinţa ei?

Dintr-odată, mintea i se înceţoşă şi parcă vedea dublu.

Se întoarse către familia ei de la pensiune. Câţiva dintre locatari se urcaseră deja într-o trăsură, iar restul opriseră o alta. Nimeni nu spuse nimic. Toţi evitau să se uite la ea.

— O să vă dau banii înapoi, rosti ea, cu glasul frângându-i-se.

Doamna Dinwiddie îşi lovi limba de partea din spate a dinţilor, scoţând un sunet de refuz.

— Aiureli! Nu e cazul.

Domnul Nettels şi domnul Holliday se uitară unul la celălalt.

Flossie înghiţi cu greu. Paginile ziarelor erau pline cu articole despre bănci care se închideau, companii de căi ferate care dădeau faliment şi fermieri care-şi pierdeau pământurile. Ea nu ştia prea bine cum toate astea îi afectau pe un profesor de muzică şi pe un fotograf, însă aşa era. Doamna Dinwiddie îi spusese că domnul Nettels pierduse cam jumătate din numărul de elevi şi că doamna Holliday nu mai primise bani de cheltuială de la soţul ei de mai mult de o lună.

Flossie începu să-şi maseze tâmplele, cu pieptul zdrobit de o durere acută. Annie Belle îi aruncă o privire pe furiş, după care urcă în trăsură. După ce toţi se instalară, Reeve se postă lângă uşa deschisă, aşteptând-o.

Emoţiile care-i comprimaseră pieptul năvăliră acum în gât. Ochii i se umplură de lacrimi. Clătină din cap.

— Eu… eu o să vin pe jos.

— E prea mare distanţa.

— Vin pe jos.

Se întoarse şi se puse în mişcare.

Uşa trăsurii se închise. Birjarul pocni din limbă şi agită hamurile. Flossie îşi ţinea ochii aţintiţi înainte, refuzând să privească în dreapta sau în stânga. Cele două trăsuri trecură pe lângă ea. Îşi muşcă buza de jos. Nările i se umflară. De ce se întâmpla una ca asta?

Reeve o prinse de umăr şi o făcu să se oprească. Flossie se smuci din strânsoarea lui şi îşi reluă înaintarea.

— Trebuia să te urci în trăsură.

— I-am făcut o promisiune tatălui tău.

Flossie se răsuci către el.

— De-aia nu te-ai dus cu ei? Pentru că i-ai promis tatii? Buzele i se arcuiră într-un rictus. A, da, bineînţeles că de-asta! În niciun caz pentru că-ţi pasă! Nu când tu eşti în continuare protejat de blestematul ăla de zid pe care l-ai construit aici!

Îşi propti palma pe pieptul lui şi îl împinse. Reeve se dădu un pas înapoi.

— E prea gros să poată cineva să treacă de el, nu? Deci mulţumesc frumos, dar nu. Nu doresc să fiu condusă acasă de cineva care doar se preface că-i pasă. Sau, şi mai rău, care neagă că i-ar păsa. Vreau să iei o trăsură imediat. Ridică un braţ. Birjar! Birjar!

Dar nicio trăsură nu opri. Nimeni nu o luă în seamă, căci o femeie n-ar fi trebuit să strige după un birjar. Doar bărbaţii se bucurau de acest privilegiu. Bine, în cazul ăsta avea să meargă pe jos.

Un bărbat care mergea din sens opus o măsură din creştet până în tălpi, după care trecu pe cealaltă parte a străzii. Flossie scoase limba la el. Reeve o trase din nou de braţ, oprind-o.

— Vrei o trăsură? Dacă vrei, îţi opresc eu una, dar urc şi eu cu tine.

Tânăra îl împinse de lângă ea.

— Să nu mă mai iei de braţ. Şi, dacă e să vreau o trăsură, mă descurc singură să opresc una, chiar de-o fi nevoie să mă întind în mijlocul străzii.

Cu un oftat, Reeve ridică braţul.

— Nu!

Flossie i-l trase în jos, furioasă. Bărbatul ridică din sprâncene.

— Am zis c-aş putea s-o fac, dar acum o să merg pe jos. Începu să înainteze mai repede. Făcea paşi mari, lungi, care-i umflau fusta plisată, ale cărei cute se desfăceau şi se strângeau ca burduful unui acordeon.

De data aceasta, Reeve se menţinu în dreptul ei, nemaimergând în urmă, aşa cum făcea în dimineţile când se duceau către staţia de tramvai.

— Dar de ce faci asta, până la urmă? răbufni ea.

Reeve îi aruncă o privire piezişă.

— Asta ce?

— De ce mă urmezi până în staţie în fiecare dimineaţă? De ce tot mergi cu mine până ajung la serviciu?

— Pentru că nu-mi place ideea de a fi cineva care să se atingă de tine.

Flossie se opri.

— Nu mă aşteptam să-mi dai un răspuns sincer.

— Nici eu.

Din nou, sinceritate. Expirând pe gură, Flossie îşi întoarse capul într-o parte. Trotuarul era presărat cu gunoi, care emana o duhoare puternică. Clădirea din dreptul ei avea intrarea şi ferestrele blocate cu scânduri bătute în cuie. Cea de lângă ea avea un geam spart la etajul întâi. Cum de nu observase că zona asta era atât de dărăpănată, atât de pustie? Oare un bărbat ar fi observat asta când s-ar fi dus să achite comisionul? Oare *monsieur* Bourgeois escrocase şi bărbaţi sau numai femei? Sau poate nu escrocase pe nimeni…

— Poate e o neînţelegere la mijloc, rosti ea. Poate că *monsieur* Bourgeois a păţit ceva cumplit, poate a lăsat vorbă la doamna Trostle.

Reeve nu scoase niciun sunet. Flossie îşi încrucişă braţele peste piept.

— Ce e?

— N-am zis nimic.

— Nu, dar era ceva în mintea ta. Ce e?

— Mă gândeam la pictura ta.

Tabloul ei. Sfinte Sisoe! Se supărase atât de tare în privinţa banilor strânşi cu greu de mama ei, că uitase cu totul de tablou. Portretul la malul mării era preferatul tatălui ei, şi, deşi era supărată pe el pentru suma imensă pe care o pierduse la curse, era şi mai supărată pe sine însăşi. Ea nu făcuse exact acelaşi lucru ca el? Nu băgase banii câştigaţi de mama ei într-un joc de noroc? Acum nu numai că pierduse banii mamei, ci şi tabloul.

Clipi de câteva ori, încercând să alunge lacrimile care-i inundau ochii.

— Crezi că o să-l recuperez?

Reeve clătină din cap.

— N-ai înţeles. Nu mă refeream la tabloul tău, ci la acţiunea de a picta.

— Ce e cu ea?

— De ce faci asta?

— De ce pictez?

— Da.

Lăsându-şi mâna pe lângă corp, Flossie expiră din nou prelung şi reîncepu să meargă. Numai că, de data aceasta, se deplasa într-un ritm mai demn. Îşi goni din minte orice alte preocupări şi se concentra asupra întrebării lui. Asupra plăcerii pure care o cuprindea atunci când picta. Şi nu numai atunci când aşternea efectiv vopseaua pe pânză, ci şi când plănuia în minte cum avea să arate tabloul. Când alegea subiectul tabloului. Când se gândea la unghiul din care trebuia pictat acesta şi la momentul zilei în care lumina avea să cadă pe el exact aşa cum voia ea. Şi-apoi, bineînţeles, la plăcerea de a-şi vedea tabloul pe perete şi cum retrăia o mică parte din acea euforie a creaţiei ori de câte ori se uita la el.

Înghiţi nodul care i se formase în gât.

— Mă însufleţesc atunci când pictez. E ca atunci când păsările cânt a, când florile înfloresc, este echivalentul unei dimineţi înrourate. E... nu ştiu... aproape ca un act de magie, aş zice.

— Mă uimeşte să aud asta.

— Chiar aşa? De ce?

— Pentru că, dacă îţi place într-atât, m-aş fi aşteptat să te văd pictând mai des.

Avea dreptate, bineînţeles. Lucrase atât de mult în ultima vreme, că abia dacă mai pusese mâna pe pensule de câteva luni bune. Şi, chiar după ce începuse să picteze din nou, doamna Driscoll ceruse să i se prezinte idei. Flossie îşi petrecuse multe nopţi schiţând tot felul de idei, apoi aruncându-le şi născocind altele.

Dar îi era dor de pictură, chiar foarte mult.

— Pictura în ulei – care e preferata mea – trebuie făcută prin acumularea de straturi, ceea ce ia foarte mult timp, iar în ultima vreme nu prea am mai avut aşa ceva. În plus, mirosul vopselelor pe bază de ulei le dau dureri de cap doamnei Holliday şi lui Annie Belle, ceea ce m-a făcut să opresc lucrul la seria de portrete pe care o începusem.

— Aha. Împingându-şi în spate pulpanele sacoului, Reeve îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor. Ai putea să-ţi duci şevaletul în parc şi să pictezi acolo.

— Aş putea, dar nu e vorba doar despre şevalet, trebuie să iau multe lucruri, şi nici nu mă pricep foarte bine la peisaje. Portretele sunt prima mea iubire.

— Şi cum rămâne cu expunerea tablourilor tale într-o galerie?

Tânărul îi întinse o monedă unei femei zdrenţăroase, care culegea nişte oase dintr-un coş de gunoi. Aceasta îi zâmbi, iar Flossie observă că avea pielea înnegrită şi ridată de soare. Reeve îşi duse mâna la pălărie.

— Dacă ai putea să vezi în viitor, continuă el, apucând-o pe Flos sie de braţ pentru a o ajuta să ocolească o băltoacă, şi ai afla că tablourile tale n-o să fie nicicând vândute sau expuse într-o galerie, ai mai picta?

— Sigur că da.

— Atunci, de ce ai dat o sumă atât de mare ca să-ţi vezi tabloul expus în galeria lui Bourgeois?

— De unde ştii cât am plătit?

— În ciuda a ceea ce crede tatăl tău, toată lumea de la pensiune ştie că Bourgeois a cerut o sută de dolari şi că

n-ai reuşit să strângi chiar atât. Sau cel puţin asta ne-a spus doamna Trostle.

Flossie îşi masă fruntea.

— Exact.

— Şi? De ce ai făcut asta dacă nu-ţi pasă deloc dacă eşti descoperită ca artist?

Scoţând un evantai din poşeta ei elegantă din pânză, Flossie îl deschise şi încercă să se răcorească un pic.

— E o poveste lungă.

— La fel ca drumul până acasă.

Flossie trase adânc aer în piept.

— Poate că ar trebui, totuşi, să luăm o trăsură.

Lui Reeve îi luă câteva minute bune să facă rost de o trăsură. Până ce se instalară pe banchete, faţă în faţă, Flossie sperase că avea să fi uitat despre ce vorbeau, însă Reeve era ziarist, în fond. Curiozitatea sa nu putea fi stăvilită aşa uşor.

— De ce era atât de important pentru tine să-ţi vezi tabloul expus acolo?

— Nu ştiu exact. Cred că dacă tabloul meu ar fi fost expus în galerie ar fi reprezentat o victorie pentru mişcarea femeilor.

Tânărul clătină din cap.

— Nu cred că de-asta. Nu când în momentul de faţă femeile sunt destul de bine reprezentate în Clădirea de Arte Frumoase de la expoziţie.

Flossie privi pe fereastra trăsurii, evitând să se uite la el. Reeve îşi desfăcu nasturele sacoului.

— Nu, nu ai dat o sută de dolari de dragul mişcării feministe. Hai, spune, de ce ai făcut-o?

Flossie privea clădirile pe lângă care treceau, cu contururile deformate de lacrimile din ochii ei.

— Cred că din vanitate.

— Nici asta nu cred.

Flossie îi aruncă o căutătură tăioasă. Reeve îşi ridică palma, ca şi cum ar fi încercat să preîntâmpine obiecţiile ei.

— Sunt convins că şi vanitatea a avut un rol în toată afacerea, dar o sută de dolari ar însemna multă vanitate. Şi

nici măcar tu nu eşti atât de vanitoasă.

Flossie ridică dintr-o sprânceană.

— Mulţumesc… cred.

Un colţ al gurii lui se ridică uşor. Iritarea ei se mai domoli un pic. Trăsura se legăna în mers. Picioarele lui le flancau pe ale ei, lovindu-le din când în când, când coteau.

— Eu sunt tot ce au ei pe lume, rosti ea, într-un sfârşit.

— Care ei?

— Părinţii mei. De când mă ştiu, au făcut tot felul de sacrificii ca să-mi ofere tot ce a fost cu putinţă pentru nişte oameni ca ei. Când eram mică, îi imploram să mă ducă la muzee, să îmi cumpere materiale de de pictură sau să mă înscrie la tot felul de şcoli exclusiviste de artă pe timpul vacanţelor de vară. Clătină uşor din cap. Drept urmare, tata a început să facă vizite la domiciliu dimineaţa devreme, pentru câţiva clienţi aleşi pe sprânceană şi chiar şi serile, când aceştia aveau vreun eveniment deosebit. Mama a cusut efectiv până s-a îmbolnăvit. Şi nici nu mi-am dat seama de toate astea până nu m-am mutat la pensiune, până nu am avut timpul necesar pentru a privi în urmă şi a judeca totul. Strânse din buze, dezgustată. Dar, chiar şi apoi, când am avut nevoie de bani, m-am dus fuguţa tot la ei.

Trăsura lor încetini la un colţ de stradă. Pe trotuar, un bărbat ridică o prăjină şi aprinse în felinarul din vârful stâlpului o flacără abia vizibilă pe fundalul umbrelor serii.

Reeve îşi lăsă capul uşor într-o parte.

— Chiar ţi-au oferit tot ce le-ai cerut?

Flossie îşi lăsă ochii în pământ, jucându-se cu evantaiul pe care-l ţinea în poală.

— În mare parte, cel puţin până ce tata a început să se ducă la curse. Dar chiar şi după aceea, tot au făcut eforturi pentru a-mi face pe plac. Şi la orice pas, la orice realizare, m-au lăudat şi s-au lăudat mereu cu mine în faţa prietenilor lor. Era ca şi cum succesul lor depindea de al meu.

— Şi crezi că lucrurile stau în continuare aşa?

Tânăra îşi muşcă buza inferioară.

— Au jucat totul pe o singură carte, şi, când ai una singură, e normal să-ţi doreşti să fie una bună.

— Eu cred că-i subestimezi pe părinţii tăi. E clar că au cea mai bună părere despre tine şi sunt convins că, pentru ei, nimic din ce-ai putea face n-ar fi greşit.

— Aşa o fi, dar în toţi anii ăştia am fost extrem de egoistă, nu m-am gândit nicio secundă la costurile pe care le implicau dorinţele mele. Iar când tata a început să strângă băierile pungii, m-am indignat. Îşi dădu ochii peste cap. Ba chiar am ameninţat că o să intru în grevă – grevă la noi acasă! Cum am putut să fac una ca asta, după tot ce-au făcut pentru mine, cum de-am avut tupeul de a-i dezamăgi?

— Dar plecarea de acasă nu a fost o dezamăgire pentru ei?

— Da, încă un act egoist. Trase aer în piept, evident tulburată. Dacă aş fi vândut tabloul ăla prin galerie pentru patru sute de dolari, asta ar fi dovedit că totul a fost totuşi justificat. Toate sacrificiile tatii. Toate tivurile, pensele şi îmbinările alea nesfârşite pe care le-a cusut mama până noaptea târziu. Mutarea mea de acasă. Şi acum, acum…

Îşi acoperi gura cu pumnul, apăsând.

— Ai putea oricând să te întorci în casa lor.

— Nu mai pot. Se… se mută într-o casă mai mică.

— Dar cum rămâne cu locul tău de muncă de la Tiffany? Ai una dintre cele mai prestigioase şi mai exclusiviste slujbe ocupate vreodată de vreo femeie. Asta ar trebui să îi facă să se simtă mândri.

— Au fost mândri că am fost la târg, dar… înghiţi în sec, simţindu-şi gâtul contractându-i-se. Nu fac muncă de proiectare la Tiffany. Mă ocup de tăierea sticlei. Tata detestă asta, iar mama crede că e o muncă de bărbat. Nu sunt prea încântaţi de postul meu, dar sunt de acord cu pictatul, ba chiar îi încântă. Când a apărut oportunitatea cu galeria lui Bourgeois, a fost… ei bine, a fost chiar prea frumos ca să fie adevărat. Îşi şterse o lacrimă de pe obraz, căci se părea că această ocazie fusese într-adevăr prea

bună ca să fie adevărată. Vrei să-şi spun un secret?

Reeve nu spuse nimic, însă atenţia sa rămase concentrată asupra ei. Cu un oftat dezgustat, Flossie îşi îndesă evantaiul înapoi în poşetă.

— Viaţa de femeie emancipată nu e deloc cum mi-am închipuit-o. Nu mă înţelege greşit, îmi place la nebunie independenţa şi ador să lucrez la Tiffany, dar pur şi simplu lucrurile nu stau deloc aşa cum mă aşteptasem eu.

— Pe lângă faptul că nu ai la fel de mult timp să pictezi pe cât ţi-ar plăcea, ce altceva ţi-a contrazis aşteptările?

— Nu mă aşteptam să mi se facă dor de casă. Nu mă aşteptam să-mi fac griji pentru părinţii mei. Îşi freca vârful degetului mare de mânerul gentuţei ei de pânză. Nu mă aşteptam să fiu în pericol de a-mi pierde slujba. Mă gândeam că, atunci când bărbaţii aveau să se întoarcă, urma să concedieze pe altcineva, nu pe mine. Acum nu mai sunt atât de sigură. Celelalte două femei care se ocupă de tăierea sticlei sunt... ăăă... îşi ridică faţa, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi. Nu pot să mă întorc acasă. Nu doar pentru că nu vreau să-l aud pe tata spunându-mi că m-a avertizat dintru început, ci pentru că el ia toţi banii pe care-i câştigă mama şi fie îi joacă la curse, fie îi cheltuieşte pentru mine. Nu înţelegi? Trebuie să-mi păstrez locul de muncă. Dacă mă întorc acasă, ea n-o să fie niciodată liberă – şi nici eu.

De asemenea, dacă se întorcea, n-avea să poată nicicând să-i dea înapoi banii mamei ei şi nici ei nu-şi puteau permite să susţină încă o gură la masă, dar acum era prea tulburată să se gândească la lucrurile acestea.

— Ai putea să te măriţi, rosti el.

Tânăra scuturã din cap, ştergându-şi lacrimile doar pentru ca altele să apară în locul lor.

— N-aş face decât să schimb un bărbat care-şi însuşeşte câştigurile mele cu un altul. Şi n-am de gând să fac asta.

— Dar cum rămâne cu pictura?

— Va trebui să renunţ la ea.

Abia reuşi să scoată aceste cuvinte. Şi totuşi, trebuia

să privească realitatea direct în faţă. Pictura nu mai era o opţiune viabilă pentru ea. Nu acum. Nu când avea de făcut schiţe pentru doamna Driscoll şi de cusut ca să o ajute pe mama ei.

Reeve îşi trecu palmele peste stofa pantalonilor.

— Nu plânge, Flossie!

Singurul efect pe care-l avură cuvintele lui fu să îi înmulţească lacrimile.

Apucând marginea banchetei, Reeve se trase mai în faţă, îndoindu-şi şi mai mult genunchii.

— Mi-ai spus odată că nu se reduce totul la un obiectiv anume, ci la drumul către el. Cred că ai dreptate, şi, dacă o să renunţi la pictură, o să te doară sufletul. Poate că nu azi, poate nu mâine, dar... la un moment dat tot o să se întâmple. Îi prinse vârfurile degetelor şi i le strânse uşor. Aşa că nu contează dacă locuieşti cu părinţii sau cu un soţ ipotetic. Nu contează unde ajung banii pe care-i câştigi. Ceea ce contează e bogăţia pe care ţi-o aduce în suflet pictura.

Umerii ei se lăsară uşor. Trupul parcă i se înmuie. Chiar conta, pentru că avea de dat înapoi şaptezeci şi şapte de dolari şi treizeci de cenţi.

Capitolul 56

Flossie plânse până adormi, şi asta aproape că-l făcu să înnebunească. Nicicând nu se simţise atât de neajutorat. Nu putea să îi aline durerea, nu avea dreptul acesta. Nu putea să îi dea de urmă lui Bourgeois, poliţia trebuia să se ocupe de asta. Şi nu putea să-i plătească datoriile, nu avea suma necesară. Chiar dacă ar fi avut-o, Flossie nu era responsabilitatea lui, iar el avea nevoie de toţi banii pe care îi strânsese, până la ultimul cent, pentru avansul pentru casă.

Simţind nevoia să se detaşeze, plecă de la pensiune în zori şi se duse în East New York să-şi vadă casa în care

copilărise. Nu voia decât să o vadă, să se bucure de gândul că poate într-o zi avea să se întoarcă acolo. Traversă zona comercială pustie, căci totul era închis duminica, ziua de odihnă. Încerca să şi-i închipuie pe părinţii săi mergând pe această stradă. Care dintre brutării fusese preferata mamei sale? Care măcelărie? Şi tatăl lui? Oare meşterul din colţ îi făcuse şaua pe care călărise când o pornise către vest?

Aruncă o privire pe fereastra unei frizerii. Oare tatăl lui stătuse vreodată pe unul dintre scaunele de acolo? Stătuse? Bătu în stâlpul cu dungi roşii, albe şi albastre de la intrarea în frizerie şi se întrebă unde se afla frizeria domnului Jayne. Era evident că omul acela îşi iubea fiica şi cel mai probabil şi soţia, dar fusese în stare să-i joace câştigurile la cursele de cai? Lui Reeve nu-i trecuse vreodată prin minte că o soţie ar putea să-şi dorească să-şi păstreze banii câştigaţi sau că ar fi vreodată nevoie să o facă. Şi totuşi, îşi dădu seama că înţelegea o asemenea dorinţă, căci şi bunicul lui îi luase toţi banii pe care-i câştigase cât locuise sub acoperişul său.

Coti la stânga pe Georgia Avenue, după care trecu pe lângă mai multe case. Case cu verande, garduri scunde, din lemn şi chiar una cu un leagăn legat de ramura unui stejar uriaş. Una cu un pavilion în curte, de care era rezemat un set de crochet. În pavilion se vedeau patru scaune goale. Imediat, îşi închipui un grup de oameni în toată firea râzând, discutând şi jucându-se.

Oare-i cunoscuseră pe părinţii lui? Oare vreunii dintre cei care locuiau pe strada asta îi cunoscuseră? Sigur mai era cineva pe aici dintre cei de pe atunci. Oare ar fi putut să-i spună câte ceva despre copilăria sa? Poate chiar se jucase cu băieţii lor?

Dintr-odată, se trezi izbit de un val familiar de singurătate. Era partenera sa de-o viaţă, deşi ajunsese expert la a o ascunde de ochii altora. Nimeni dintre cei de la ziar nu bănuia că se simţea astfel şi nici dintre cei de la pensiune – până la Flossie.

„Singurătatea e o alegere, să ştii”.

Simplul gând la cât de mult tupeu avusese să-i spună

aşa ceva îi ridica şi acum părul de pe ceafă. Şi totuşi, de când ea rostise aceste cuvinte, fusese nevoit să dea piept cu ele, să le scoată din discuţia respectivă, să le întoarcă pe toate părţile şi să le studieze cu atenţie. Scoase un oftat, neştiind sigur ce ar trebui să facă. Nu era ca şi cum ar putea să invite oamenii la vals în salon, ca să stabilească o – cum zisese ea? — da, o legătură.

Când ajunse în faţa căsuţei, se opri şi o studie. Era prea devreme ca să poată bate la uşă, deşi un fir de fum care se înălţa din horn arăta clar că cineva se trezise şi se apucase de trebăluit.

Inspiră lent, savurând senzaţia de căldură şi de apartenenţă pe care i-o oferea locul acela. Nu ştia cum, nu ştia de ce, dar ştia pur şi simplu că întoarcerea la ea era primul pas în combaterea singurătăţii de care suferea. Şi chiar voia să o alunge.

Capitolul 57

Flossie se aşeză, după care se lăsă cu totul pe pat, cu picioarele atârnându-i peste margine. Chiar dacă ar fi trebuit să vină cu idei pe care să i le prezinte doamnei Driscoll, pur şi simplu nu avusese inspiraţie, aşa că-şi luase caietul de schiţe şi cărbunele şi se dusese în Central Park, căutând ceva linişte.

— Ai făcut ceva schiţe? o întrebă Annie Belle, care tocmai împăturea un teanc de batiste.

Flossie îşi trase braţul peste ochi.

— Nu, am stat pur şi simplu şi m-am gândit.

Şi se hotărâse că mai întâi avea să le dea banii înapoi membrilor familiei ei de la pensiune şi apoi mamei ei. Îşi calculase toate cheltuielile – cazare, masă, biletele de tramvai, banii necesari pentru a lua uneori o trăsură, gazul pentru radiator şi lămpi, cheltuielile mărunte – şi descoperise că săptămânal nu îi rămâneau în plus decât vreo cincisprezece cenţi. Oricum, ar fi avut nevoie de ani

buni pentru a rambursa datoria de şaptezeci şi cinci de dolari. Închise ochii, strângând din pleoape, făcând un efort să-şi alunge lacrimile. Câţi ani avea să aibă la final? Treizeci? Treizeci şi cinci? Oricum, trecută bine de vârsta potrivită pentru măritiş. Nu îşi dăduse seama cât de mult îşi dorea să se mărite cândva şi să aibă copii până nu se trezise că nu mai putea să facă asta. Ciudat, dar pe tabla *Jocului fetei bătrâne* nu era nicio căsuţă pe care să scrie „Femeie emancipată escrocată. Duceţi-vă direct la «Rămâneţi fată bătrână»”.

Da, exact asta se întâmplase, aşa că ar face bine să-şi adapteze modul de gândire. Fără îndoială, mama ei avea să se opună ideii de a primi banii înapoi, însă Flossie nici nu concepea să se răzgândească. Nu numai asta, dar avea de gând să o şi ajute la cusut până ce avea să-i dea toţi banii înapoi. Se gândise la asta toată dimineaţa şi deja se hotărâse.

Annie Belle deschise un sertar şi puse batistele înăuntru.

— Mă bucur că te-ai întors, trebuie… trebuie să-ţi spun ceva.

Dându-şi braţul deoparte, Flossie îşi întoarse capul către ea.

— Ce?

Annie Belle îşi încrucişă braţele peste piept, în timp ce-şi muşca stânjenită buza şi ochii i se tot plimbau prin încăpere.

— E legat de soţii Trostle.

Flossie se ridică în şezut, cu spatele drept.

— Li s-a întâmplat ceva?

— Nu chiar, dar au plecat.

— Au plecat? Flossie se încruntă. Cum adică „au plecat”?

Annie Belle se aşează lângă ea pe pat.

— Ştii că domnul Trostle a trebuit să plece în Milwaukee, cu afaceri, iar doamna Trostle a vizitat-o pe sora ei şi-a stat vreo câteva nopţi bune la ea?

Flossie încuviinţă din cap.

— Ei bine, domnul Trostle n-a fost deloc în Milwaukee.

Tânăra se trase înapoi.

— Cum adică? Doamna Trostle primea scrisori de la el aproape în fiecare zi.

— Ştiu. Şi, din câte spune doamna Klausmeyer, în scrisorile astea promitea să-şi regleze datoriile la chirie la întoarcere. Numai că în tot acest timp a fost chiar aici, în oraş, în zona ieftină.

Flossie îşi propti o mână în şold.

— Hai să fim serioşi, de ce să facă una ca asta? Aşa ar fi trebuit să plătească bani pentru chirie în două locuri.

— Tocmai asta este. Nu i-a plătit nimic doamnei Klausmeyer.

Buzele lui Flossie se întredeschiseră.

— Nu i-a plătit? Nimic? Nici măcar o dată?

— Niciun cent. Chiar înainte să vină data la care trebuia să achite chiria, a plecat la Milwaukee. Şi ştii coşurile cu mâncare pe care doamna Trostle le ducea seară de seară la „sora” ei?

— Da…

— Nu numai că erau pline cu alimente pe care nu le-a plătit – şi pe care le-a mâncat cu el –, ci şi cu tot felul de obiecte furate din camerele noastre.

Trăgând aer în piept, Flossie strânse marginea patului.

— O, nu! Nu se poate aşa ceva! A furat? Din camerele noastre?

Annie Belle îşi lăsă privirea în pământ.

— Toate suvenirele pe care ni le-ai adus de la târg au dispărut.

Flossie se ridică brusc.

— Nu! Nu se poate!

Annie Belle se ridică şi ea. Luând cu degete tremurânde o batistă, îşi suflă nasul.

— Aşa stau lucrurile. Evantaiul ăla superb pe care mi l-ai adus a dispărut fără urmă. Precum şi setul meu cu perie şi pieptene şi… şi… Ochii i se umplură de lacrimi. Şi degetarul pe care-l aveam de la bunica mea.

Flossie luă mâna lui Annie Belle într-a sa.

— O, nu! E oribil. E îngrozitor… Eşti sigură? Eşti sigură că nu le-ai rătăcit pur şi simplu?

— Absolut. A luat metronomul domnului Nettels, nişte partituri muzicale şi acordorul. Orice ar fl încăput în coşul ăla cu mâncare. Doamnei Dinwiddie îi lipsesc mai multe milieuri şi nişte ceşti din porţelan. A dispărut şi pistolul domnului Oyster, dar şi o colecţie de plăci stereoscopice. Ochelarii domnului Holliday…

— Ochelarii? I-a luat ochelarii?

— Da, dar nu asta-i partea cea mai gravă. A luat rama foto din argint a doamnei Holliday şi fotografia din interior.

Tânăra suspină, surprinsă.

— Fotografia lor de la nuntă?

— Da, ştiu. Annie Belle îşi apăsă batista pe buze. Nici mie nu-mi vine să cred.

Flossie se răsuci brusc, aruncând o privire prin cameră.

— Şi lucrurile mele? Ai idee ce a luat de la mine?

— Ah, Flossie. Ţi-a… ţi-au luat banii. Nu-nţelegi? Erau în cârdăşie cu *monsieur* Bourgeois de la început.

Făcând un pas înapoi, tânăra clătină din cap.

— Nu, Annie Belle, nu. N-aveau cum…

— Ba bineînţeles că erau înţeleşi. De ce crezi că nu era acolo, cu noi toţi, când am descoperit că galeria era o escrocherie? De ce crezi că a donat o sumă atât de generoasă când am făcut cheta? Strânse sumbru din buze. Pentru că ştia că avea să se întoarcă în întregime în buzunarele lor. Ba chiar cheta a fost ideea ei. Încă o modalitate să stoarcă bani de la noi.

— Dar… dar fac parte din…

Avea de gând să spună „familia noastră”, dar în minte îi răsunară cuvintele lui Reeve.

„Trist e că tu îi consideri ca fiind familia ta… Nu suntem decât nişte chiriaşi care-i plătesc chirie aceleiaşi proprietărese… Ei nu te văd decât ca pe o vecină care îi distrează”.

Se uită la propriile palme.

— Şi de la domnul Wilder? A furat şi de la el?

— Nu ştim. A fost plecat toată dimineaţa, dar pisica pe care i-ai adus-o de la târg şi condeiul sunt în continuare pe masa lui de lucru. Probabil pentru că are atât de puţine lucruri, încât le-ar fi observat dispariţia încă de aseară, din clipa când s-a întors acasă, iar poliţia ar fi fost chemată mult mai devreme.

— A fost chemată poliţia?

— Da, bineînţeles. Au venit nişte poliţişti aici, au şi plecat deja.

Flossie începu să se plimbe încolo şi încoace în faţa lavoarului.

— Mie tot nu-mi vine să cred… Doamna Trostle? Şi domnul Trostle? E pur şi simplu… nu pot… adică… Oare cum a reuşit să-şi scoată cufărul din cameră fără să observe cineva?

— Nu l-a luat. E tot acolo, numai că e gol. Probabil şi-a pus de fiecare dată câte două straturi de haine şi a tot lăsat unul la domnul Trostle – bine, asta dacă ăsta o fi numele lor adevărat. Dar ştim clar că a furat cea mai mare parte dintre lucruri cât noi am fost la galerie. Probabil a ţinut casa sub observaţie, aşteptând să plecăm cu toţii. Doamna Klausmeyer a văzut-o preţ de câteva clipe – avea un coş în mână –, dar nu i s-a părut nimic suspect.

— Şi poliţiştii ce au spus?

— Că soţii Trostle au făcut aceeaşi schemă prin tot oraşul, deşi sub nume diferite, bineînţeles.

Flossie se lăsă pe fotoliul de lângă bibliotecă, după care scoase un suspin surprins.

— Cărţile mele de Jane Austen! Îşi întinse palmele pe raftul acum gol. Le aveam de la bunica!

Annie Belle lăsă să-i scape un geamăt stins.

— Sunt convinsă că preţ de vreo câteva săptămâni o să tot descoperim că ne lipsesc alte şi alte lucruri. Poliţistul a zis să facem o listă clară, astfel încât, dacă e descoperit ceva, să se ştie cui trebuie înapoiat.

Flossie clătină din cap, neputând să conceapă că aceste lucruri se întâmplau cu adevărat. Pentru numele lui

Dumnezeu, soţii Trostle erau mai în vârstă decât părinţii ei! Erau prezentabili, amabili, prietenoşi şi bine îmbrăcaţi. Mâncase la aceeaşi masă cu ei, răsese cu ei, participase la jocuri de salon cu ei şi în tot acest timp ei plănuiau cu viclenie să îi jefuiască pe toţi. Şi, dintre toţi membrii familiei de la pensiune, o aleseseră pe ea pentru cea mai abjectă parte a conspiraţiei lor.

Ochii i se umplură de lacrimi. De ce? De ce tocmai pe ea? Ce le făcuse ea, altceva decât să-i primească cu braţele deschise în familia lor?

„Trist e că tu îi consideri ca fiind familia ta, dar nu e cazul”.

Ar fi vrut să-şi astupe urechile cu palmele.

— Poate să fie mai rău de-atât?

— Sper că nu, răspunse Annie Belle. Chiar sper că nu.

Şi totuşi, în seara următoare, la cină, doamna Klausmeyer îi anunţă că de luna viitoare chiria avea să crească cu douăzeci de cenţi.

Bucata de cod pe care Flossie tocmai o băgase în gură îi rămase blocată în gât. Din moment ce ea avea o colegă de cameră, partea ei de chirie avea să crească cu zece cenţi. Iar asta însemna că n-avea să-i poată înapoia mamei ei decât cinci cenţi pe săptămână în loc de cincisprezece. Împărţi repede cei şaptezeci şi cinci de dolari pe care îi datora la cinci cenţi pe săptămână. Îşi şterse gura cu şervetul. Treizeci de ani. Avea să aibă nevoie de treizeci de ani ca să plătească tot. Adică avea să fie trecută de cincizeci de ani până termina.

Pentru prima oară de când se mutase aici, îşi puse furculiţa pe farfurie şi se retrase în camera ei, cu scuzele de rigoare, înainte de a asculta răspunsurile la întrebările pe care le pregătise pentru fiecare.

Capitolul 58

Reeve stătea în cadrul uşii lui Flossie, aşteptând ca aceasta să-l observe. Tânăra stătea pe fotoliul ei de lângă fereastră, cu caietul de schiţe în mână. Nu văzuse niciodată o persoană căreia să îi placă atât de mult să se îmbrace deosebit. Sau poate că îşi păstra hainele mai simple pentru serviciu şi nu mai avea altceva de purtat decât costumele pe care i le cususe mama ei.

Astăzi purta o rochie dintr-un material galben, lucios, cu corsajul punctat cu nişte floricele. În talie avea o fundă uriaşă, albastră, care se asorta cu cele mai mici pe care le avea la gât şi la manşete. Reeve dădu din cap, nedumerit. Cum să stai făcând schiţe îmbrăcată cu aşa ceva?

Pe pat avea un teanc de haine împăturite, legat cu sfoară. Ştia că era vorba despre haine pe care le cususe pentru a o ajuta pe mama ei. În fiecare duminică seara, ducea tot ce terminase la părinţii ei, după care se întorcea la pensiune cu altele pentru săptămâna care urma.

Trăgând adânc aer în piept, bătu la uşă. Flossie tresări.

— O, Doamne, nu te-am auzit venind.

— Îmi cer scuze. Ridică mâna în care avea cutia muzicală. Am ceva pentru tine.

Tânăra puse caietul de schiţe în poală.

— Cutia mea muzicală! Am crezut că a luat-o doamna Trostle.

— A luat nişte cărţi pe care le ţineam sub pat, dar nimic altceva. Îşi trecu palma peste partea de sus a cutiei. Poate că ar fi luat-o dacă nu ar fi fost în camera mea, însă aveam atât de puţine lucruri la vedere, că s-a temut să ia ceva, pentru că aş fi observat imediat.

Flossie dădu aprobator în cap, moment în care tânărul observă că în profunzimile ochilor ei se vedea o urmă de fragilitate.

— Mie mi-a luat şi cărţile. Adică pe cele scrise de Jane Austen.

— Îmi pare rău.

Flossie înghiţi în sec.

— Da… şi mie.

— Măcar ţi-a rămas asta.

— Mă bucur foarte mult. Arătă cu creionul către bibliotecă. Deocamdată, poţi să o pui acolo.

Traversând unul dintre covoarele de pe jos, Reeve puse cutia în locul rămas gol, după care se apropie de ea.

— La ce lucrezi?

— La un proiect pentru un paravan de ceai.

— Ce e un paravan pentru ceai?

— E un paravan mic, cu balamale, cam de aceeaşi formă ca un paravan normal, pentru schimbat hainele, doar că e cam atât de înalt... îşi poziţionă palmele cam la zece centimetri una de cealaltă. Se pune în faţa ceainicului, ca nu cumva să se stingă lampa care-l încălzeşte. Înclinându-şi capul, studie schiţa, după care îi desenă o margine decorativă, care semăna cu o tijă de lemn. Doamna Driscoll ne-a cerut să-i prezentăm idei de produse pentru sala de prezentare a companiei. I-am dat mai multe, însă până acum nu i-a arătat niciuna dintre ele domnului Tiffany.

Reeve îşi scărpină maxilarul.

— Şi chestiile alea de la margini au vreo funcţie?

— Astea? Flossie arătă către modelul pe care îl făcuse.

— Da.

— Sunt păianjeni.

Reeve îşi muşcă obrazul, ca să nu izbucnească în râs.

— Păianjeni...

— Da.

— Sunt cam mulţi...

Flossie ridică dintr-un umăr.

— Doamna Driscoll a schiţat o lampă cu libelule, aşa că m-am gândit că are o preferinţă pentru insecte.

Reeve nu-şi putea închipui că ar exista pe lume cineva care să dea bani ca să aibă obiecte din sticlă colorată cu libelule sau păianjeni, dar se abţinu să-şi exprime această opinie.

Pe hol, nişte paşi grei se opriră în pragul ei. Holliday îşi făcu apariţia în cadrul uşii, cu aparatul de fotografiat sub un braţ, trepiedul sub celălalt şi câte o sacoşă în fiecare

mână. Părul său des şi brunet fusese tuns recent, chiar dacă nu de cel mai priceput frizer, ceea ce-l făcea pe Reeve să creadă că tânăra sa soţie îşi încercase talentele pe el. Cu toate acestea, mustaţa o avea frumos conturată şi bine îngrijită.

— Ah, domnule Holliday! Flossie îi dădu lui Reeve creionul şi caietul de schiţe, după care traversă încăperea până la uşă. Deja s-a făcut ora? Un moment, daţi-mi voie să vă ajut cu astea.

Luă trepiedul, după care eliberă suprafaţa unei măsuţe. Holliday îşi puse sacoşele pe podea şi aparatul de fotografiat pe masă.

— Mulţumesc că-mi pozaţi. Mă tem că soţia mea s-a cam săturat de această activitate.

— Mă bucur că vă pot fi de ajutor. E nevoie să mă schimb?

— Nu, nu, arătaţi încântător, ca de obicei.

Tânăra schiţă un zâmbet.

Reeve puse jos caietul de schiţe şi se strecură pe lângă ea.

— Ei bine, eu o să mă retrag, să nu vă încurc.

Holliday ridică un deget.

— Dacă tot eşti aici, n-ai putea să ne ajuţi?

Reeve şovăi.

— Mă tem că nu ştiu absolut nimic despre arta fotografică.

— Nu, nu. Holliday scoase un chicot amuzat. Nu mă refeream la ajutor cu aparatul, ci ca model. Domnişoară Jayne, vă rog să vă poziţionaţi pe covorul acela rotund de acolo, iar dumneata, Wilder, te rog să stai lângă ea.

— Lângă ea? repetă Reeve.

— Da, fac un kinetoscop, numai că, în loc să desenez treisprezece imagini, cu stadii diferite ale unei mişcări, astfel încât atunci când învârţi discul pare că mişcarea e continuă, vreau să folosesc treisprezece imagini fotografiate. Îşi îndreptă sacoul. Nu s-a mai făcut niciodată aşa ceva, dar cred că pot să mă descurc. Am nevoie doar de o pereche care să execute un vals simplu.

— Un vals? întrebă Reeve.

— Ah, vai de mine! Obrajii lui Flossie se înroşiră puternic. Nu mi-am dat seama că voiaţi... adică, vreau să spun că... ei bine, mă tem că aici nu e loc suficient pentru valsat.

— Nu mă referem la un vals adevărat, adică să vă învârtiţi prin toată camera. Zâmbind, Holliday clătină din cap. Dimpotrivă. Va trebui să staţi într-un singur loc şi să valsaţi în cerc.

— Dar nu pot să fac eu un dans, singură? întrebă Flossie.

— Am încercat asta cu soţia mea, dar nu se poate vedea mişcarea picioarelor din cauza poalelor lungi pe care le poartă femeile. Am nevoie de un bărbat. Presupun că ar merge cu un dans solitar, făcut de un bărbat. Ştii să dansezi de unul singur, Wilder?

— Nu.

— Să valsezi ştii?

Tânărul ezită o clipă.

— Da.

— Bine atunci, du-te lângă domnişoara Jayne pe covorul ăla şi hai să începem înainte să pierdem unghiul în care pătrunde acum lumina pe fereastră. Aranjă uşor aparatul de fotografiat. Aveam de gând să-l rog pe Oyster, dar dormea când am trecut pe lângă camera lui. Totuşi, dacă eşti prea ocupat, mă duc să-l trezesc.

Reeve n-avea de gând să-l lase pe Oyster să o ţină în braţe aşa pe domnişoara Jayne.

— Dacă n-o să dureze mult, o să mă străduiesc să iasă bine.

Mâinile domnişoarei Jayne se înălţară imediat către coafură, apoi verificară nasturii rochiei, iar apoi rămaseră petrecute peste talie. Reeve ştia că se gândea la ultima dată când valsaseră – la fel ca el. O clipă mai târziu, îi puse o mână pe mijloc şi luă poziţia de dans, simţind în gât zbaterea neobişnuit de rapidă a pulsului. Pe toţi sfinţii, chiar era o senzaţie minunată să o atingă.

— Rămâneţi aşa! Holliday îşi trase un văl negru peste

cap, după care îi privi prin obiectiv. Nu, nu. N-o să meargă. Traversă încăperea şi îi aranjă în aşa fel încât stăteau în continuare faţă în faţă, dar se aflau în unghi drept faţă de aparat. Cred că ar fi mai bine dacă vă lăsaţi braţul stâng pe lângă corp, domnişoară Jayne, în loc să-l ţineţi pe umărul lui Wilder. Aşa, o să vi se vadă mai bine chipul încântător.

Flossie îşi luă mâna de pe umărul lui şi o lăsă să cadă pe lângă braţul pe care el şi-l ţinea pe talia ei.

— Aşa. Holliday dădu aprobator din cap. Haideţi să încercăm aşa!

Pieptul ei se înălţa şi cobora simţitor. Reeve îşi mişcă degetul mare pe talia ei. Sorbind o gură de aer, Flossie îi aruncă o privire, după care îşi feri ochii.

— Trage-o un pic mai aproape, Wilder. Parcă dansezi cu mătuşă-ta care a rămas fată bătrână.

Glasul lui Holliday era înăbuşit de pânza care îi acoperea capul.

Reeve o trase aproape.

— Şi mai mult.

Tânărul o lipi de el.

— Perfect.

Slavă Domnului! Aparatul foto făcu un clic.

— Acum, domnişoară Jayne, vreau să rămâneţi în aceeaşi poziţie. Wilder, tu întoarce-ţi corpul spre mine, astfel încât ea să fie lipită de şoldul tău drept şi apoi începe să-ţi tragi piciorul drept înapoi.

În timp ce Holliday întoarse placa fotografică şi o introduse din nou în aparat, Reeve îşi curbă şi mai tare braţul pe după talia lui Flossie, rotindu-se pentru a ajunge în poziţia cerută.

— Da! Da. Exact aşa. Rămâneţi aşa! Aparatul foto scoase din nou un clic. Aşa, acum domnişoară Jayne… întoarceţi-vă în aşa fel încât şoldul dumneavoastră drept să fie lipit de şoldul lui drept. Punând placa fotografică deoparte, pregăti o alta, o puse în aparat şi se făcu din nou nevăzut sub pânza neagră.

Reeve o întoarse cu braţul, astfel că Flossie era acum cu spatele la obiectiv. Concentrându-se asupra celeilalte

mâini, îşi trecu uşor degetul mare peste al ei. Instantaneu, ochii ei se închiseră.

Aparatul foto scoase din nou acelaşi sunet de declanşare.

— În regulă, Wilder. Acum adu-o în faţa ta, ca şi cum te-ai pregăti să o laşi pe spate şi să o săruţi – dar nu face asta, bineînţeles.

Pânza neagră se mişcă în sus şi în jos, trădând că fotograful chicotea de zor.

Obrajii lui Flossie căpătară culoare, ca doi boboci de trandafir. Reeve îi trase trupul lângă al lui, însă nu o lăsă pe spate, peste braţul pe care i-l ţinea pe talie.

— Stop! Exact aşa! Aparatul foto scoase un clic. Holliday îşi ridică pânza neagră de pe cap. Aşa… nicio mişcare. Niciunul din voi. Este foarte important să rămâneţi în poziţia asta, dar eu trebuie să mai iau nişte plăci.

Probabil se spălase cu apă de trandafiri. Reeve avea nevoie şi de ultimul său dram de concentrare pentru a nu închide ochii şi a nu-şi îngropa faţa în părul ei, ca să-şi umple pieptul cu parfumul ei. Gândul i se duse la domnişoara Love, care spusese că părul lui Flossie, ajungea aproape până la podea când şi-l desfăcea. Simpla imagine mentală evocată îi aprindea toate terminaţiile nervoase. Se întrebă dacă avea părul drept sau ondulat. Cum ar fi fost să-şi treacă degetele prin el şi să i-l aranjeze peste umeri. Mai ales dacă umerii aceia ar fi fost goi. Îşi aţinti privirea asupra peretelui din spate, ameţit de toate aceste gânduri.

— Mai avem puţin. După alte câteva fâşâieli şi scârţâituri, Holliday se băgă din nou sub vălul negru. De data asta, Wilder, ţine-o aproape de tine aşa, dar învârte-te în aşa fel încât tu să ajungi cu faţa spre peretele estic, iar ea către cel vestic. Încearcă să-ţi poziţionezi piciorul drept un pic înapoi, dacă poţi.

Acum, obrajii aproape că li se atingeau. Chipul lui Flossie, mai aproape de obiectiv, îl obtura pe al lui. Lobul urechii i se iţea de sub coafură şi era la mai puţin de doi centimetri şi jumătate de buzele lui. Reeve se înfrână, se înfrână până nu mai putu. Cuprinse carnea moale între

buze, uşor. Flossie inspiră printre dinţi, şuierător. Mâna i se strânse pe a lui. Trupul i se încordă tot şi se apăsă uşor de al lui.

— Staţi nemişcaţi, vă rog, lătră Holliday. Încercaţi să menţineţi poziţia asta.

— Părul tău miroase a trandafiri, rosti Reeve în şoaptă.

Flossie scoase un scâncet stins, de undeva din gât.

— Bine, Wilder. Glasul lui Holliday suna din nou înfundat. Acum o să facem următoarea întoarcere. De data asta, trebuie să o suceşti pe domnişoara Jayne în aşa fel încât să fie cu faţa la mine, iar tu o să fii cu spatele la obiectiv. Aşa, şi să nu vă dezlipiţi şoldurile în partea dreaptă.

O, Doamne, asta era chiar cea mai indecentă experienţă pe care o avusese cu o femeie. Trebuia să îşi tot reamintească faptul că Holliday îi putea vedea, ba chiar se concentra asupra lor. Doar pentru că avea capul ascuns sub pânza aceea nu însemna că nu-i putea vedea.

O roti, mişcându-se şi el. Flossie apucă materialul de la poalele rochiei cu mâna şi îl trase în lateral.

— Ah, da, frumos, domnişoară Jayne. Aparatul scoase un nou clic. Îmi place.

Pieptul ei se înălţa şi cobora precipitat, apăsând pe al lui cu fiecare gură de aer. Sângele lui gonea nebuneşte prin vene. Înghiţind cu greu, Reeve se întrebă cât mai avea să dureze această tortură delicioasă.

— Şi… din nou, Wilder. Roteşte-o pe lângă tine, ca şi cum ai de gând să o laşi pe spate şi să o săruţi.

Strângând mai bine braţul pe care îl ţinea pe după talia ei, Reeve o trase peste corpul lui, de data asta ţinând-o mult mai aproape, căci era cu spatele la obiectiv şi Holliday nu îl putea vedea. Ochii ei deveniră sticloşi. Îşi ridică puţin pleoapele grele, însă privirea nu îi urcă mai sus de buzele lui. Pe toţi sfinţii!

— Rămâneţi aşa. Holliday începu să schimbe placa fotografică. Mâna lui Reeve alunecă mai jos încet, încet, încet, oprindu-se doar când îi simţi spatele curbându-se.

Holliday scoase o înjurătură, mai mult o mormăială pentru sine însuşi.

— Staţi puţin, am o mică problemă aici.

Flossie închise ochii, lăsându-şi buzele vulnerabile.

Reeve nici măcar nu mai respira.

— În regulă. Sunteţi gata? Holliday îşi băgă din nou capul sub vălul negru al aparatului. Încă vreo câteva cadre.

Fotograful le indică restul poziţiilor de dans, una câte una. La un moment dat, când chipul lui Flossie era ascuns în cadru de cel al lui Reeve, aceasta răsuflă peste urechea lui.

Trupul lui Reeve fu străfulgerat de un fior puternic.

— Stai nemişcat, Wilder! Pentru numele lui Dumnezeu, o să fie nevoie să refac cadrul acesta, şi plăcile astea fotografice sunt scumpe!

Reeve îi strânse talia, în semn de avertizare. Dacă mai făcea aşa ceva, avea să plătească cu vârf şi îndesat!

Într-un final, se întoarseră în poziţia din care începuseră. Holliday ieşi din coconul său.

— Cred că am tot ce-mi trebuie. Vă rămân recunoscător pentru ajutor.

Reeve îi dădu drumul tinerei din braţele sale, lăsându-şi palma să se aventureze cât mai mult înainte de a şi-o lăsa pe lângă corp. Flossie îşi duse mâna la funda pe care o avea la gât.

Holliday începu să-şi strângă lucrurile.

— Nu mai sta proţăpit acolo, Wilder. Dă-mi şi mie o mână de ajutor!

Atât Reeve, cât şi Flossie îl ajutară să transporte toate materialele în camera lui şi, deşi nu se apropiară şi nu se atinseră deloc.

Reeve era cât se putea de conştient de fiecare nuanţă a expresiei ei, de legănarea şoldurilor ei şi de fiecare privire pe care Flossie o furişa către el.

De pe scări nu răzbătea niciun zgomot, şi nici de pe hol. Camerele vecine erau şi ele cufundate în tăcere. Reeve habar nu avea unde plecaseră ceilalţi în această după-amiază însorită de vară, dar le era profund recunoscător că

nu erau acasă. O urmă pe Flossie înapoi la parter, privind-o cu ochii mijiţi. Chiar se legănau şoldurile ei un pic mai mult decât de obicei sau i se părea lui? Sau poate doar era el prea conştient de fiecare unduire a trupului ei. Când Flossie schiţă mişcarea de a pătrunde în camera ei, o apucă de mână, o trase în camera lui, împinse uşa fără menajamente şi o cuprinse în braţe, acoperindu-i buzele cu ale lui.

Pe duhul lui Cezar cel mare, ce buze catifelate avea! Tânăra îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi se lipi de el. Reeve încercă să o sărute mai profund de atât, însă ea nu înţelese, astfel că bărbatul îşi desprinse buzele de ale ei şi începu să guste şi să sărute fiecare centimetru pătrat de piele expusă. Gâtul, maxilarul, obrajii, nasul, ochii, fruntea, urechile, părul... Fir-ar să fie, voia să-şi cufunde mâinile în părul ei!

În loc de asta, îi găsi din nou gura şi o cuprinse mai strâns în braţe.

— Deschide gura, vrăbiuţă mică!

— Poftim?

Reeve o sărută, o sărută în adevăratul sens al cuvântului.

Din gâtul ei răzbătu un fel de mieunat. Îşi afundă degetele în părul lui, cu mişcări frenetice. Corpul i se contorsiona, lipit de al lui. Punându-şi palmele în spatele urechilor lui, Flossie îşi desprinse gura de a lui.

— Am zis că mor cât a făcut toate fotografiile alea...

— Eu chiar cred că am murit. O sărută din nou. Era conştient că patul lui nu era la mai mult de câţiva paşi distanţă. Tentaţia era imensă. Enormă. Trebuia să o scoată de aici.

— Trebuie să ne oprim.

Dar ea nu îi dădu drumul. Într-un final, Reeve nu mai suportă. Puse capăt sărutului şi o trase de umeri, ţinând-o relativ departe de el.

— Ai face bine să pleci de aici. Acum.

Flossie avea buzele pline, obrajii roşii acolo unde favoriţii lui o zgâriaseră şi părul răvăşit. Îşi duse mâinile către talie, îmbrăţişându-se singură.

— Reeve, mă… mă simt aşa…

— *Afară!* izbucni el într-un soi de lătrat, după care o întoarse către uşă.

Tânăra porni către uşă cu paşi nesiguri.

— Stai o secundă, şuieră el.

Flossie încremeni cu mâna pe clanţă. Dacă era să deschidă uşa arătând astfel, cine ar fi văzut-o n-ar fi crezut cu niciun chip că nu plecase direct din patul lui.

— Stai să ne asigurăm că nu e nimeni pe hol. Deschizând uşa, Reeve aruncă o privire în stânga şi-n dreapta. E-n regulă.

Flossie se uita fix la el, cu o undă de mirare în privire.

— Reeve, eu…

Bărbatul ridică o palmă, oprind-o.

— N-ar fi trebuit să facem asta, Flossie. *Eu* n-ar fi trebuit să fac asta.

Sprâncenele ei se uniră într-o expresie nedumerită.

— De ce?

— Pentru că tu eşti genul de fată pe care să o iei de nevastă, nu să o săruţi şi să-ţi faci de cap cu ea.

Flossie îşi muşcă buza de jos.

— Iar tu eşti genul de bărbat care sărută şi-şi face de cap cu fetele?

În ochii ei scânteia o sinceritate absolută şi o afecţiune firească pentru toţi oamenii. Aproape că-l făcu să-şi piardă şi ultima fărâmă de autocontrol. Prinzându-i obrazul în palmă, îşi trecu vârful degetului mare peste buza ei de jos.

— Tu meriţi un bărbat mult mai bun decât mine.

— Dar eu nu-mi caut soţ. Sunt o femeie emancipată, ai uitat?

Înălţându-i bărbia cu degetul, îi dădu un sărut blând, lent. Cumva, i se păru chiar mai delicios decât cele dinainte.

— Oi fi tu o femeie emancipată, vrăbiuţă mică, dar nu eşti o femeie emancipată uşuratică. Hai, du-te acum!

Ghidând-o uşor, o scoase pe hol, după care închise cu grijă uşa, încercând să nu facă zgomot.

Un minut mai târziu, auzi arcurile patului ei mişcându-se.

— Sfinte Dumnezeule mare…

Aceste cuvinte, mai mult un suspin, abia se auziră prin peretele subţire dintre camerele lor.

Reeve îşi lipi spatele de uşă. N-ar fi trebuit să facă asta. În niciun caz n-ar fi trebuit să facă asta.

Capitolul 59

— Care a fost ultimul lucru la care v-aţi gândit aseară, înainte să adormiţi? întrebă doamna Dinwiddie.

Flossie abia dacă-şi ridică privirea din farfurie. Reeve încremeni pe scaun, dar nu se uită la ea, deşi ea ştia că el ştia că ea fusese cea care pusese întrebarea aceea sub farfuria bătrânei. Şi totuşi, nu se putuse abţine. Se gândise la el întruna de peste o săptămână, însă el se purta ca şi cum nu se întâmplase absolut nimic. Ca şi cum nu ar fi provocat-o în timpul şedinţei foto pentru domnul Holliday, de parcă nu ar fi atins-o pe furiş şi nu i-ar fi şoptit la ureche – asta fără să zică nimic de săruturile acelea.

Fusese prima oară când fusese sărutată în toată viaţa ei. Şi, ah, ce săruturi! N-avusese habar că putea să fie aşa. Nici nu era de mirare că pastorii îşi făceau atâtea griji privind păcatele trupeşti. Dacă săruturile acelea erau un reper pentru ceea ce se întâmpla între un bărbat şi o femeie după căsătorie, putea înţelege clar de ce unele cupluri se grăbeau să guste din bucate fără să mai rostească rugăciunea de dinainte de cină.

Reeve întinse mâna, iar doamna Dinwiddie îi dădu bucata de hârtie pe care era scrisă întrebarea.

O reciti, după care-şi aţinti privirea asupra lui Flossie şi începu să vorbească pe un ton scăzut:

— Unde sunt desenele de pe margine, care să-mi ofere indicii privind răspunsurile posibile?

Obrajii ei fură invadaţi de valuri de căldură. Se tot

gândise ce să deseneze pe marginile bileţelului şi îi veniseră în minte multe posibilităţi, dar niciuna dintre ele nu se potrivea cu contextul cinei. Aşa că nu desenase nimic pe margini. Nici nu s-ar fi gândit vreodată că el avea s-o întrebe de ce.

Reeve ridică dintr-o sprânceană. Ea îşi înfăşură pe deget o şuviţă rebelă.

— Păi, erau atâtea posibilităţi, că nici n-am ştiut cu ce să încep.

— În ceea ce mă priveşte, nu sunt deloc multe. Tonul lui coborî şi mai mult. Când m-am băgat în pat aseară, în mintea mea nu era decât un singur lucru.

Flossie făcu ochii mari. Dumnezeule mare! Doar n-avea să o spună direct, în faţa tuturor! Ea nu voise asta. Intenţia ei fusese pur şi simplu să îl scoată din starea aceea de indiferenţă, nu să îi anunţe pe toţi că o sărutase până îi luase minţile. Şi că-i muşcase uşor lobul urechii. Iar ea…

Ah, la naiba! Ea îi suflase în ureche. Toată faţa parcă îi luă foc.

— Hai, zi… care era lucrul ăsta? întrebă doamna Dinwiddie.

Reeve îşi ţinu privirea aţintită asupra lui Flossie.

— Mă gândeam la vals.

Buzele ei se întredeschiseră.

— La vals? Doamna Dinwiddie clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Dintre toate lucrurile pe care ai fi putut să le spui, ăsta e chiar ultimul pe care m-aş fi aşteptat să-l aud din gura ta.

— Dar dumneata, domnişoară Jayne? întrebă el. E valsul ultimul răspuns pe care v-aţi fi aşteptat să-l auziţi de la mine?

— Eu… ăăă… Degetele lui Flossie se jucau nervos cu nasturele de la guler. Eu habar n-aveam că aveaţi să spuneţi ceva despre vals.

Ochii lui se umplură de căldură, şi un colţ al buzelor i se ridică uşor.

— Da, păi… mi-am dat seama că valsul poate să fie o ocupaţie destul de plăcută.

Flossie îşi coborî privirea în farfurie, simţind furnicături pe pielea braţelor. În mod clar, îşi primise răspunsul. Poate că o tratase exact ca înainte, poate că baricada sa părea a fi rămas la locul ei, însă seara, când se stingeau lumânările, se gândea la ea exact aşa cum ea se gândea la el. Nu o ajuta cu nimic totuşi, pentru că nu putea ieşi nimic din asta. Oricum n-avea să scape de datorii decât când avea să aibă peste cincizeci de ani.

Se aventură să îşi arunce privirea către el. Reeve îşi îndreptase atenţia asupra domnului Holliday, care, după ce îi aruncase o privire gânditoare, începuse să citească întrebarea pentru Annie Belle.

Capitolul 60

Dinspre holul de la intrare se auzea un glas bărbătesc. În clipa următoare, doamna Driscoll şi domnul Mitchell intrară în atelier. Mustaţa sa maro, stufoasă, se unea cu favoriţii.

— Asta este? o întrebă acesta pe doamna Driscoll, ridicând un carton pe care era pictat un abajur.

Doamna Driscoll îşi împreună mâinile la spate. Lucrase la această schiţă aproape de când se întorseseră de la târg. De-a lungul marginii inferioare a abajurului se aflau opt libelule cu capetele în jos şi cu aripile întinse, ca şi cum ar fi putut să-şi ia zborul de pe el în orice clipă. Prin fiecare aripă curgeau vene discrete de albastru, verde şi galben. Flossie îşi putea închipui clar cât de realiste ar fi fost dacă ar fi fost redate cu sticla irizată produsă la Tiffany. Dacă Mitchell aproba producţia, ar fi fost una dintre cele mai frumoase piese pe care avea s-o vadă ea vreodată.

— Doar nu vreţi să-mi spuneţi că la asta aţi lucrat toate săptămânile astea? Domnul Mitchell se strâmbă. Insecte? Pe o lampă? Vai de mine, e cel mai urât lucru pe care l-am văzut vreodată.

La suprafaţă, doamna Driscoll nu reacţionă în niciun

fel la cuvintele lui, însă Flossie îşi ţinu respiraţia. Viitorul lămpii depindea în mare parte de ceea ce credea domnul Mitchell despre proiect.

Bărbatul scoase o pereche de ochelari din buzunar şi şi-i puse pe nas.

— Doar nu vă închipuiţi că s-ar găsi cineva care să cumpere aşa ceva.

— Ba chiar cred că s-ar găsi doritori. Doamna Driscoll îşi lăsă capul uşor într-o parte. O să fie cel mai interesant şi mai original obiect din sala noastră de prezentare.

— Poate că da, însă oamenii se duc la muzeu dacă vor să vadă obiecte interesante şi originale. La noi vin pentru a cumpăra lucruri pentru casă. Şi, la cât timp şi materiale s-ar consuma pentru producţie, n-am putea să-i punem un preţ mai mic de cinci sute de dolari.

Uluită, Flossie trase aer în piept.

Domnul Mitchell clătină din cap.

— Ce om sănătos la minte ar da cinci sute de dolari pentru o lampă cu gaz? Mai mult, pe una cu insecte pe ea?

— Pe lumea asta sunt oameni dispuşi să plătească aproape oricât pentru ce le place. Doamna Driscoll îşi trecu degetul de-a lungul marginii schiţei. Nu trebuie decât să o scoateţi la vânzare şi o să vedeţi. Se va vinde.

— E prea încărcată. Se frecă la ochi, pe sub ochelari. Tot ce faceţi e foarte încărcat, costă foarte mult producţia.

— Domnului Tiffany îi plac proiectele mele, îi reaminti ea, încrucişându-şi braţele peste piept. Ba nu, le adoră.

Domnul Mitchell scoase un oftat.

— N-aţi putea să-mi faceţi nişte schiţe mai modeste pentru nişte sfeşnice, călimări şi lămpi ieftine? Genul ăsta de lucruri ne trebuie mereu, ba chiar nu putem să facem faţă cererii.

Flossie îşi prinse buza de jos între dinţi. Paravanul ei de ceai era modest în comparaţie cu lampa prezentată de doamna Driscoll. Sigur s-ar fi încadrat în criteriile trasate de domnul Mitchell.

Bărbatul îşi împinse ochelarii în sus pe nas.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu-mi arătaţi

ceva mai simplu? Dacă reuşiţi, vă pot garanta personal că o să se vândă.

— Simplu? Domnul Tiffany traversă atelierul, cu costumul perfect călcat, părul său ondulat în toată gloria sa sălbatică şi ochii însufleţiţi de interes. Dar te-ai uitat la cel mai nou proiect schiţat de doamna Driscoll?

Luând cartonul, îl ridică în lumină, înclinându-l când într-o parte, când în cealaltă. Toate fetele din atelier îşi conteniră activităţile. Peste toţi se lăsă o tăcere plină de aşteptare. Domnul Tiffany strânse din buze, după care se întoarse către doamna Driscoll.

— Îmi place la nebunie.

Femeia surâse şi îşi descrucişă braţele. Domnul Mitchell închise încet ochii. Îndreptându-şi din nou atenţia asupra schiţei, domnul Tiffany se aplecă pentru a o studia mai bine.

— Gama de culori e inedită şi destul de interesantă. Modelul… Scoase un suspin satisfăcut. Modelul e inegalabil. Aveţi un talent deosebit, doamnă Driscoll.

Obrajii femeii fură invadaţi de roşeaţă.

— Mulţumesc.

— N-aş concepe nicio schimbare. Puse cartonul jos, după care se întoarse către domnul Mitchell. Trebuie să vă asiguraţi că intră în producţie.

Bărbatul încuviinţă scurt din cap, cu o încordare evidentă a maxilarului.

Apoi cei trei porniră să se plimbe prin atelier, în timp ce doamna Driscoll îi punea la curent cu lucrările de care se ocupau fetele. Flossie şi-ar fi dorit să-i poată arăta domnului Mitchell schiţa ei. Era aproape sigură că i-ar fi fost pe plac, dar poate că o văzuse deja. Poate că tocmai de aceea Nan o pusese să o refacă de atâtea ori. Pentru a satisface preferinţa domnului Mitchell pentru ceva mai puţin complex.

Sufletul îi era plin de entuziasm. Dacă o piesă proiectată de ea ar fi fost scoasă la vânzare într-o sală de prezentare de la Tiffany, ar fi putut fi sigură de postul ei aici şi poate chiar ar fi obţinut o mărire de salariu.

Capitolul 61

Aşezat în faţa redactorului său, Reeve îşi ţinea capul sprijinit în palmă, cu gura ascunsă în spatele degetelor, într-un efort de a-şi ascunde satisfacţia. I se ceruse să se ocupe de articolele de fond. Articolele la care trudise n-aveau să mai fie îngropate pe paginile din urmă ale ziarului. Aveau să fie puse pe prima pagină, în centru, iar asta avea să-i aducă şi un salariu mai mare.

— Compania de cale ferată Erie a dat faliment, rosti Ulrich, cu vârtejul său pleoştit de căldura verii. Banca Milwaukee a suspendat operaţiunile. Bursa ia în calcul oprirea tranzacţionării. Iar acum senatorul districtului Cleveland a solicitat o şedinţă extraordinară a Congresului pentru a supune din nou la vot Legea Sherman a Achiziţionării Argintului. Îşi trecu o palmă peste faţă. Avem nevoie de toate forţele, iar şeful te vrea chiar în avangardă.

— Primesc. Cu ce vrei să încep?

— Prima misiune e să închei imediat foiletonul. Chiar acum, cu textul de săptămâna asta. Ulrich flutură din mână, într-un gest dispreţuitor. Mărit-o pe fată cu bibliofilul, aşază-i la casa lor şi pune-o să aştepte fericită ora la care soţul ei se întoarce de la muncă.

Reeve îşi îndreptă spatele şi îşi lăsă mâna în jos.

— Dar e vorba despre o femeie emancipată.

— Şi ce dacă?

— Păi, tocmai asta e ideea cu femeile astea moderne. Ele nu vor să fie reduse la statutul de soţii casnice. Au impresia că asta le-ar răpi tot ce le face deosebite.

Sprâncenele lui Ulrich se înălţară cu o viteză considerabilă.

— Să fie *reduse* la statutul de soţii casnice?

Dumnezeule mare, Wilder. Să se mărite şi să administreze o gospodărie e premiul cel mare pentru orice femeie.

— Nu şi pentru ele.

— Dar cui îi pasă de ceea ce cred ele? Şi-apoi, tu te războieşti cu femeile moderne de la începutul anului. De unde vin scrupulele astea acum?

Reeve se foi pe scaun, incapabil să îi dea un răspuns. Nici el nu ştia de unde venea această împotrivire, ci doar că asta simţea.

Ulrich mută un teanc de ziare pe colţul mesei sale de lucru.

— Nu, l-ai trecut pe bietul bibliofil prin toate încercările curtării – şi într-un mod strălucit, că tot veni vorba. Ai un talent deosebit pentru ficţiune, dar aici nu e vorba despre asta. Ideea e că nu poţi să-l supui pe bietul om – şi pe cititori – la atâtea încercări, după care să o laşi pe Marylee fată bătrână. Am pierde toţi abonaţii pe care i-am câştigat şi poate şi pe unii care ne citesc de ani buni. Clătină ferm din cap. În niciun caz. Să faci bine să o măriţi.

Reeve îşi încrucişă picioarele.

— Bine, o mărit cu bibliofilul, dar o las să-şi păstreze locul de muncă.

Ulrich se trase înapoi.

— După ce se mărită? Ţi-ai pierdut minţile? Nicio femeie nu poate să aibă o slujbă după ce se căsătoreşte.

— Unele pot.

— Ei, poate dacă cei doi locuiesc într-o magherniţă şi sunt disperaţi, dar nu şi femeile din clasa noastră socială. Nu şi femeile care citesc ziarul nostru.

— Cred că le subestimezi. Eu cred că ar fi încântate de un aşa final.

Ulrich îşi sprijini antebraţele pe birou şi se aplecă spre el.

— Şi cum rămâne cu soţii lor, Wilder? Ştii tu, soţii ăia care le plătesc abonamentul la ziar? Ce părere crezi că ar avea ei despre una ca asta?

Reeve şovăi o clipă. Nu le-ar plăcea. Sigur nu le-ar plăcea deloc. Ulrich îl privi fix, cu subînţeles.

— Nu ai de ales. Povestea s-a îndreptat în direcţia asta dintru început. Mărit-o, instaleaz-o la casa ei şi împachetează foiletonul frumos, cu fundiţă cu tot. Apoi du-te la Washington, să vezi ce-o să se întâmple dacă Legea Sherman e abrogată şi ce-o să se întâmple dacă nu e.

Reeve îşi îndreptă poziţia pe scaun.

— Mă trimiţi la Washington?

— Nu cu titlu permanent, doar pentru discursul senatorului de Cleveland de săptămâna viitoare şi apoi încă vreo câteva zile. Totuşi, înainte să pleci, vreau să-mi predai ultimul episod al foiletonului. Vreau să ajungă la mine în timp util ca să-l publicăm în ediţia de duminică şi vreau să conţină exact ce ţi-am spus. S-a înţeles?

Cu un oftat, Reeve îşi masă uşor fruntea. Nu voia să încheie povestea aşa. Nu acum, când începuse să înţeleagă că nu toate femeile emancipate aveau ceva împotriva bărbaţilor. Unele voiau doar să câştige un salariu care să fie al lor. Altele voiau să-şi urmeze un vis pe care altfel n-ar avea cum să îl transforme în realitate. Iar altele voiau un pic de independenţă. Marylee a lui era din această ultimă categorie. La început fusese o femeie care ura bărbaţii, dar se schimbase, şi acum, acum era chiar simpatică. Nu putea să o mărite aşa nitam-nisam cu bibliofilul. Omul ăla pur şi simplu nu o merita.

Încet, trase aer în piept. Nu erau decât nişte personaje. Totul era ficţiune, în fond. Petrecuse atât de mult timp cu ele, în mintea lui, că începeau să-i dea impresia că erau oameni în carne şi oase.

— O să fii la fel de dificil şi ca autor de articole de fond, Wilder? îl întrebă Ulrich. Asta pentru că, dacă o ţii tot aşa, atunci poate…

Reeve se ridică.

— O să ai ultimul episod pe birou în cel mult o zi, şi o să închei totul cum vrei tu.

Aşteptase prea mult timp o asemenea ocazie şi salariul care venea odată cu ea. În plus, putea scrie articole despre femeile emancipate reale, nu despre cele închipuite. Femei moderne care nu voiau să ajungă la gradul de

general sau directoare de căi ferate, ci îşi doreau pur şi simplu să-şi pună mintea la contribuţie. Poate că avea să caute să ia legătura cu câteva asemenea femei aflate în poziţii de conducere – cum era doamna Driscoll. Sau femei care erau secretarele cine ştie căror magnaţi din industria petrolieră. Femei care păstrau secrete comerciale sau industriale la fel de bine ca orice bărbat şi care lucrau sub conducerea unor bărbaţi care aveau convingerea că erau capabile să se descurce şi să ia decizii corecte în domeniul în care lucrau.

Dacă trebuia să o sacrifice pe Marylee, protagonista sa, pentru binele suprem, atunci fie. Poate că o construise în mare parte pornind de la Flossie, dar Marylee nu era Flossie. Era mai bine pentru el să nu uite asta.

Cu o mişcare scurtă din cap către şeful său, ieşi din birou plin de încântarea dată de mărirea de salariu şi de ocazia de a scrie articole de fond. Şi totuşi, era hotărât să o aducă pe Marylee pe făgaşul convenţional cu cât mai multă blândeţe cu putinţă.

Capitolul 62

Flossie organizase o petrecere cu tema „Marylee Merrily” în salon. Numărul de azi al *New York World* făcuse ultimul episod din povestea lui Marylee materialul său de primă pagină. Până la unul, chiriaşii de la pensiune juraseră să nu citească deznodământul înainte de petrecere. Doamna Klausmeyer chiar fusese de acord să păstreze publicaţia la loc sigur, astfel încât nimeni să nu fie ispitit să tragă cu ochiul înainte de petrecere.

Într-un final, sosi şi ora stabilită. Doamna Klausmeyer îi oferi lui Flossie ziarul. Deşi proprietăreasa era abia trecută de patruzeci de ani, părul ei şaten-cenuşiu, ca blana unui şoarece, se rărise într-atât încât avea cărarea lată mai mult de un centimetru. Rochia puritană pe care o purta, din lână neagră de alpaca, fusese strâmtată la croitoreasă

pentru a se potrivi cu trupul ei subţire. Aşa cum se întâmpla cu majoritatea femeilor slabe, pielea feţei i se lăsase un pic mai mult în partea de jos a obrajilor decât dacă ar fi fost mai robustă.

Flossie se aşteptase să o vadă plecând, căci foarte rar se întâmpla să stea cu chiriaşii. La început, nu înţelesese de ce era atât de distantă, însă, după incidentul cu soţii Trostle, îşi dădu seama că era o atitudine înţeleaptă. Chiar şi aşa, i-ar fi fost destul de greu să solicite plata chiriei de la vreun restanţier sau, şi mai rău, să îl arunce în stradă. Dacă ar fi participat la petrecerile lor de pe acoperiş, dacă ar fi mers la patinoar cu ei sau dacă măcar ar fi mâncat la aceeaşi masă cu ei, i-ar fi fost cu atât mai greu să se achite de sarcinile ei de administrator.

Şi totuşi, de data aceasta femeia se opri în uşa salonului şi se sprijini de cadrul din lemn, pregătită să asculte.

Dregându-şi vocea, Flossie scutură ziarul să-l îndrepte şi începu să citească:

Marylee bănuia ce avea să se întâmple. Cu părul aranjat în aşa fel încât să fie perfect lipit de cap şi îmbrăcat cu cel mai bun costum al său, periat cu grijă, domnul Bookish stătea în faţa ei, cu un buchet de trandafiri în mână. Fără niciun cuvânt, îi oferi florile.

Luându-i, ea îşi afundă nasul în petalele lor moi ca mătasea pentru a-şi acorda câteva clipe în care să-şi poată struni emoţiile şi temerile. Deşi anticipase ceva emoţii când avea să se afle în acest moment de maximă importanţă, teama o luă pe nepregătite. Înainte ca Marylee să poată să-şi cerceteze mai atent sentimentele, domnul Bookish se lăsă într-un genunchi şi îi luă mâna într-a sa.

— Domnişoară Marylee, vreţi să-mi faceţi deosebita onoare de a-mi deveni soţie?

— Oh! Oh! exclamă Annie Belle. A cerut-o! A cerut-o în sfârşit! Ah, nu-mi vine să cred! Ah, vai de mine! Parcă am un stol de fluturi în stomac.

Flossie îi adresă un zâmbet prietenei ei, dar nu-şi exprimă gândurile cu voce tare. Asta pentru că, deşi şi ea simţise o tresărire aproape fizică atunci când domnul Bookish o ceruse în căsătorie pe Marylee, la ea nu fusese o tresărire de bucurie. Şi totuşi, nu putea să explice exact de ce simţea astfel.

— Continuaţi, rosti domnul Nettels, renunţând să pretindă în vreun fel că n-ar fi stat şi el cu sufletul la gură.

Flossie reluă lectura:

Marylee deschise gura să spună „da”, dar se opri. Ce-avea să se aleagă de atelierul ei de fotografie pe care îl pusese pe picioare cu atâta trudă? La început, nu era decât o amatoare, şi apoi, fără ajutorul sau sprijinul vreunui bărbat, reuşise să devină fotograf profesionist, cu o listă lungă de clienţi şi un venit deloc neglijabil.

— Şi ce-o să se întâmple cu atelierul meu de fotografie? întrebă ea.

Cu un hohot condescendent, domnul Bookish se ridică.

— Draga mea, poţi să renunţi la el. N-o să mai ai grija lui. De îndată ce o să devii soţia mea, nu va mai trebui să munceşti sau să-ţi câştigi existenţa.

Marylee prinse o petală între degete şi începu să o frământe. Voia să se aşeze undeva, să se gândească bine la tot, dar nu putea să facă aşa ceva. Nu putea să se poarte astfel când un om atât de minunat ca domnul Bookish îi pusese acea întrebare pe care orice femeie visează să o audă.

— Ce gâsculiţă proastă, zise domnul Holliday. Chiar îşi închipuie că mica ei pasiune e altceva decât un simplu capriciu? Zău aşa, încep să cred că bibliofilului i-ar fi mai bine fără una ca ea. Poate o să-l refuze.

— Linişte! Doamna Dinwiddie dădu din mână, ca şi cum ar fi încercat să-l alunge. Citeşte mai departe, Flossie!

— Cred că aş putea să-mi închid atelierul, spuse

Marylee. Dar nu suport ideea de a renunţa complet la el. Ce-ar fi dacă am aranja un atelier mic de fotografie în spatele casei noastre? Aşa n-ar trebui să renunţ cu totul.

— Şi să ceri în continuare bani pentru fotografii?

— Păi... da, bineînţeles.

Sprâncenele bibliofilului se uniră, umbrindu-i ochii.

— Marylee, ştii bine că nu se poate una ca asta. După căsătorie, femeile nu pot să continue să muncească. Nu numai că e cam de prost gust, dar gândeşte-te că o să fii ocupată tot timpul cu administrarea gospodăriei, cu pregătirea meselor... îşi duse un deget la buze. Şi într-o zi... foarte curând, sper eu... cu îngrijirea şi educaţia copiilor noştri.

Marylee roşi fermecător.

Împreunându-şi mâinile ca şi cum s-ar fi rugat, Annie Belle şi le ridică în dreptul inimii şi scoase un suspin impresionat.

Marylee se uită în jos, temându-se să-i întâlnească privirea.

Tot ce spunea el era adevărat. Doar că... doar că voia toate acestea şi fotografia pe deasupra.

— Deja începe să mă irite, zise domnul Oyster. Băiatul ăsta i-a oferit totul pe tavă. Ce femeie sănătoasă la minte n-ar vrea să fie liberă, în timp ce altcineva trudeşte toată ziua şi aduce bani acasă?

Flossie se gândi la mama, la mătuşa şi la bunica ei.

— Marylee n-o să stea cu mâinile în sân. Toată ziua o să frece, o să mătură, o să lustruiască, o să gătească, o să care şi o să se ocupe de copii. Aş zice că munca în atelierul de fotografie ar fi mai puţin solicitantă şi mult mai plăcută.

Peste cei prezenţi se lăsă o tăcere totală. Domnul Holliday rămăsese cu gura căscată. Doamna Holliday o privea fix, cu ochii mari. Annie Belle o fixa cu o privire incredulă. Buzele domnului Nettels schiţau începutul unui rictus. Expresia doamnei Klausmeyer rămase neschimbată.

Flossie îşi îndreptă atenţia asupra lui Reeve. Era prima oară când venise şi el în salon după sărutul lor. Privind-o în ochi, acesta îşi sprijini coatele pe genunchi şi bărbia în palme, în aşa fel încât să aibă buzele ascunse.

Lovindu-şi cerul gurii cu limba, doamna Dinwiddie îşi netezi poalele rochiei.

— Cred că ai uitat ceva, Flossie. Dumnezeu ne-a poruncit să ne înmulţim. Marylee are acum ocazia de a se achita de cea mai înălţătoare sarcină la care poate spera o femeie. Orice lucru făcut pentru a-şi îngriji casa şi copiii nu e muncă, ci o binecuvântare.

Cea mai înălţătoare sarcină? Flossie nu era deloc sigură că era de acord cu o asemenea perspectivă, însă decise să nu insiste asupra acestui subiect. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra ziarului.

Bibliofilul îi cuprinse obrazul în palmă. Pielea îi era la fel de fină şi de netedă ca petalele pe care le avea în palmă.

— Nu mi-ai dat un răspuns, iubito. Vrei să fii şotia mea?

Marylee se uită adânc în ochii lui şi îşi dădu seama că tot ce îi spusese era corect. Dacă ar fi ales aparatul de fotografiat în defavoarea domnului Bookish şi a vieţii pe care acesta i-o oferea, ar fi avut o viaţă foarte singuratică.

Zâmbi.

— Da, domnule Bookish. Da, aş fi cât se poate de onorată să devin soţia ta.

Luându-i buchetul din mâini, bărbatul îl puse pe masă, după care o luă de braţ.

— Hai să ne anunţăm familiile şi să sărbătorim cu toţii începutul restului vieţilor noastre.

Flossie aşează ziarul în poală, cu inima ca un nod dureros în gât. Ceilalţi chiriaşi izbucniră într-un ropot de aplauze, ovaţionând ca şi cum ar fi fost rudele cărora Marylee şi domnul Bookish le dăduseră vestea logodnei lor. Toţi, cu excepţia lui Reeve. El nu schiţase nicio mişcare.

Stătea în continuare cu buzele ascunse după palmele împreunate şi cu ochii aţintiţi asupra ei.

Era prea departe pentru ca Flossie să-i descifreze mimica, dar cumva îşi dădu seama că, deşi nu era de acord cu tot ce reprezentau femeile emancipate, Reeve era la fel de tulburat de finalul poveştii ca ea.

Flossie îşi lăsă privirea în pământ. Măcar Marylee avusese de ales. Ea nu se bucura de acelaşi privilegiu. Dacă vreun bărbat i-ar fi cerut mâna, ar fi fost nevoită să îl refuze fie că îşi dorea să devină soţia lui, fie că nu. Şi totuşi, şi-ar fi dorit ca Marylee să nu fi cedat atât de repede şi cu atâta entuziasm. Toată această chestiune îi lăsase un gust amar.

Capitolul 63

Flossie se scuză şi se retrase devreme în camera ei. În ultima vreme, stătuse mult la serviciu, pentru ca după program să facă schiţe şi să coasă pentru mama ei, astfel că acum se simţea efectiv epuizată şi nu se încadra în atmosfera festivă care domnea în salon, înălţându-şi bărbia, îşi desprinse copca boleroului şi privirea îi căzu pe kinetoscop. Domnul Holliday i-l dăduse cu o săptămână în urmă, iar ea îl fixase între oglindă şi perete, să nu îl rătăcească.

Înălţând mâna către el, îl scoase şi îl cercetă mai atent. O ducea cu gândul la o morişcă pentru copii, numai că era plat, şi discul fusese împărţit în treisprezece părţi, ca un tort. În capătul fiecărei secţiuni se afla o fotografie cu ea şi Reeve. Întorcându-l în aşa fel încât fotografiile erau spre oglindă, prinse strâns mânerul din lemn. Cu cealaltă mână apucă marginea discului, după care se uită prin orificiile înguste pe care le făcuse domnul Holliday într-o parte şi cealaltă a fiecărei fotografii. Cu o mişcare iute din încheietură, puse discul în mişcare. Dintr-odată, în faţa ochilor ei ea şi Reeve dansau, rotindu-se încontinuu în oglindă. Mişcarea era atât de fluidă, că nimeni n-ar fi bănuit

că domnul Holliday le regizase atent fiecare poziţie. Că Reeve îi prinsese lobul urechii între buze, trăgând uşor. Că nu-şi ţinuse palma doar pe talia ei, acolo unde ar fi trebuit să rămână. Că îi şoptise cuvinte dulci la ureche.

Puse în mişcare discul de multe ori, amintindu-şi cum era să fie în braţele lui, senzaţiile intense trezite de sărutul acela şi conexiunea care se crease între ei – nu doar când dansaseră, ci şi când stătuseră de vorbă în camera lui, când merseseră împreună cu tramvaiul, când îşi răspunseseră la întrebări în timpul mesei de seară, când o condusese acasă după eşecul cu galeria şi chiar demult, când îi încălzise picioarele atunci când o prinsese furtuna de zăpadă la întoarcerea acasă.

Gândul i se duse la personajele lui I.D. Claire, care simţeau o dragoste atât de puternică, încât Marylee renunţase la pasiunea ei de-o viaţă pentru bărbatul care îi ceruse mâna.

Învârti din nou kinetoscopul. Ochii i se umplură de lacrimi. Contururile imaginii deveniră neclare. Era îndrăgostită de Reeve Wilder.

Prinzând discul între arătător şi degetul mare, îl opri şi se privi în oglindă, peste marginea lui. Nu arăta ca o femeie îndrăgostită. Nu avea nicio strălucire deosebită sau o expresie visătoare. Avea cearcăne sub ochi, umerii lăsaţi şi o gură al cărei contur nu arăta nicidecum bucurie.

Lăsând kinetoscopul în jos, îşi trecu vârful degetului mare peste fotografii, care acum erau imobile, îngheţate. Toată copilăria visase la bărbatul de care avea să se îndrăgostească într-o bună zi. Inventase poveşti elaborate despre cum avea să o curteze. Adesea punea două scaune mititele unul lângă celălalt, prefăcându-se a merge în plimbări cu brişcă împreună cu acest bărbat închipuit. Sau aşeza toate scaunele din casă pe două rânduri, jucându-se de-a cununia. Ascultaseră împreună slujbe închipuite în timp ce ea îşi făcea vânt cu evantaiul şi îşi aruncau priviri drăgăstoase. Nu trecu mult, şi avură copii. O mulţime. Adunându-şi păpuşelele în jurul lor, ei doi făcură picnicuri de duminică după-amiaza în patul ei. Atât ea, cât şi

bărbatul ei se jucau cu copiii lor. Erau jocuri care puteau fi jucate numai cu o mulţime de copii, nu doar cu unul, doi. Apoi îşi luau copiii şi se întorceau cu brişcă acasă, legănatul acesteia făcându-i pe cei mici să adoarmă. Apoi Flossie le făcea baie păpuşilor, le punea cămăşile de noapte şi, când se făcea ora să le bage la culcare, venea şi el să o ajute, pentru că nu suporta să stea prea mult departe de ea.

Învârti din nou kinetoscopul. Ce visuri încântătoare, ce gânduri minunate! Pe vremea aceea nu exista conceptul de femeie emancipată. Femeile nu aveau alte opţiuni decât să devină soţii, mame sau fete bătrâne. Nu ştia sigur când anume jocurile i se schimbaseră de la ritualurile de curtare şi viaţa de femeie căsătorită la aventurile unei femei care trăia pe cont propriu, o artistă care era atât de celebră, că tablourile îi erau expuse în muzeele din lumea întreagă.

Dintr-odată, în loc să mai stea lângă soţul ei în biserică, era înconjurată de prieteni imaginari din cercurile cele mai înalte ale societăţii, oameni de calibrul celor din familiile Vanderbilt, Rockefeller şi Morgan. Le ştia numele tuturor, căci citea paginile mondene ca să vadă dacă se pomenea ceva despre rochiile făcute de mama ei.

Bineînţeles, primea şi invitaţii imaginare la cină la reşedinţa guvernatorului, ba chiar şi la Casa Albă. Prima Doamnă, soţia preşedintelui Arthur, era o mare admiratoare a tablourilor lui Flossie. Aceasta îi comandase suficiente piese încât să transforme una dintre încăperile Casei Albe în Salonul Florence Rebecca Jayne, iar Flossie era invitată să stea acolo ori de câte ori dorea.

Ei bine, acum chiar era o femeie emancipată – şi era şi îndrăgostită. Niciuna dintre aceste condiţii nu se potrivea în vreun fel cu visurile pe care le avusese în copilărie. Fusese trasă pe sfoară. Era datoare mai mulţi bani decât ar fi putut să dea înapoi într-un termen realist. Lucra atât de mult, că începuse să se teamă că aveau să i se tocească degetele. Slujba îi era în pericol. Nu mai pictase de o eternitate. Şi, chiar dacă bărbatul pe care-l iubea ar fi simţit la fel pentru ea, nu putea să-şi urmeze inima pentru că aşa sigur şi-ar fi pierdut slujba.

Înghiţind nodul de emoţie care i se formase în gât, începu să îndese kinetoscopul înapoi la locul lui, dar se opri. Nu voia să aibă mereu sub ochi un obiect care să-i aducă aminte de o dragoste care n-avea să se împlinească niciodată. Îşi trecu degetul mare peste marginea disc ului. Nu putea să se descotorosească de kinetoscop, nu atâta timp cât locuia sub acelaşi acoperiş cu domnul Holliday. Poate că ar trebui să i-l dea lui Reeve. El n-ar avea nicio problemă cu el.

Bineînţeles, o plăcea şi o privea fix ori de câte ori credea că nu era atentă la el. Şi în mod clar o sărutase ca şi cum ar fi avut sentimente pentru ea, dar nu îi făcuse curte şi nici nu mai făcuse nicio mişcare după sărutările acelea, aşa că era foarte probabil ca micul dispozitiv fotografic din mâinile ei să nu fie pentru el altceva decât un obiect inedit şi interesant.

Trăgând aer în piept, porni către camera lui. Annie Belle venea şi ea la culcare şi trecu pe lângă ea.

— Mergi la culcare? o întrebă Flossie.

Annie Belle îşi duse mâna la gură, pentru a masca un căscat.

— Da. Tu unde te duci?

Flossie ridică mâna în care ţinea kinetoscopul.

— Mă duc să las ăsta în camera domnului Wilder. Nu am avut timp să i-l arăt până acum şi nu ştiu când alt cândva o să mai apuc.

Dând aprobator din cap, Annie Belle îşi continuă înaintarea spre camera lor.

Flossie aruncă o privire în cea a lui Reeve. Era goală; doar Mâţa stătea ghem pe pat. Probabil era în continuare în salon.

Trecând pragul, Flossie puse kinetoscopul pe birou. Figurina în formă de pisică pe care i-o dăduse ea ocupa un loc de onoare, aproape de călimară. Flossie îşi aduse aminte că îşi frământase mintea mult înainte de a se hotărî ce anume să îi aducă de la târg. Darul lui fusese de departe cel mai greu de ales. Se întrebă dacă nu cumva fusese chiar şi pe atunci atrasă de el. În mod clar, de la început i

se păruse chipeş, dar nu se aşteptase vreo clipă să se îndrăgostească de el. Mâţa sări pe masa de lucru, speriind-o pe Flossie şi dând jos un teanc ordonat de hârtii.

— Of! Of! rosti Flossie, trecându-şi palma peste spatele Mâţei. Ştii bine că stăpânul tău ţine să aibă lucrurile în ordine. Sigur n-o să-i placă să-şi vadă hârtiile împrăştiate pe podea, aşa că le strâng eu, să te scap de-o ceartă.

Mâţa îşi întoarse trupul mlădios, împingându-şi nasul în palma lui Flossie. Tânăra o mai mângâie de câteva ori, după care se ghemui şi începu să adune paginile. Le întoarse pe fiecare pe ambele părţi, asigurându-se că le aşeza în poziţia potrivită. Aplecându-se, se întinse după câteva file care alunecaseră sub fotoliul lui, îşi văzu numele scris şi se opri.

Am avut la cină şi ştiuleţi de porumb fiert. Domnişoara Jayne şi l-a mâncat pe al ei ca o maşină de scris – câte un rând de boabe, pe rând... Uitasem cât de tare ne perturbă vieţile. N-o să pot să includ acest aspect al personalităţii domnişoarei Jayne în foiletonul meu. Nimeni nu m-ar crede.

Încruntându-se, se ridică, sprijinindu-se pe călcâie. Cum adică să îl includă în textul lui? Ce însemna asta? continuă să citească rapid, pe sărite.

Domnişoara Jayne a adus o pereche de castaniete din lemn pe care le-a cumpărat câta fost la expoziţie... întâi capul, apoi umerii, talia şi şoldurile începură să i se onduleze – toate în acelaşi ritm cu răpăitul castanietelor pe care şi le fixase de vârfurile degetelor. Până la final, aproape că mi se tăiase răsuflarea.

Flossie îşi duse mâna către punctul sensibil de la baza gâtului. Făcuse ea aşa ceva? Simţise el asta? Cu fustele învolburate în jurul ei, se întoarse din nou către paginile pe care le aranjase şi le frunzări mai lent.

Ne-am petrecut timpul cu Jocul fetei bătrâne. *Deşi e un joc stupid, până la urmă a fost o mană cerească pentru mine. Practic, a pus în scenă întregul scenariu al unei poveşti de dragoste. Acum ştiu exact ce să fac cu Marylee şi Bookish.*

Inspirând profund, Flossie îşi duse mâna la gură.

Domnişoara Jayne preferă portretele. Pe Marylee o s-o fac fotografă. Pe-aproape, zic eu.

Inima lui Flossie începu să bată mai repede.

Domnişoara Jayne a fost centrul universului toată viaţa ei. Poate că o să-i dau lui Marylee acelaşi statut.

Deja îi era greu să respire. Trase adânc aer în plămâni, după care expiră complet. Mâţa se freca de ea. Flossie o împinse mai încolo, să o o încurce, şi luă altă foaie de hârtie.

Soţii Trostle au decretat că Flossie e „un talent remarcabil”.

Şi, pentru că părinţii ei i-au spus acelaşi lucru toată viaţa, ea n-are niciun motiv să se îndoiască de spusele lor. Mi-e teamă de ce-o să se întâmple dacă Bourgeois nu-i acceptă lucrarea pentru galeria lui. Cum aş putea include toate astea în construcţia personajului Marylee?

Parcă i se întorcea stomacul pe dos. Închise ochii, pentru a ţine sub control valul de greaţă. Când îi deschise, Reeve era în faţa ei, înlemnit în prag.

— Tu eşti I.D. Claire, rosti ea, cu un glas care sună ciudat chiar şi pentru propriul auz.

Privirea lui se aţinti asupra hârtiilor din mâinile ei.

— Au căzut de pe masă. Arătă din cap către Mâţă, care acum se tot freca de picioarele lui. Venisem să-ţi pun kinetoscopul pe birou. Mâţa a sărit de pe pat, a dat jos

hârtiile şi eu, bineînţeles, le-am adunat, înghiţi în gol. Dar… mi-am văzut numele şi am început să le citesc.

Bărbatul deschise gura să spună ceva, dar apoi o închise. Ridicându-şi ochii spre tavan, Flossie strânse din dinţi, cu un val de furie inundându-i sângele.

— M-ai folosit ca sursă pentru textele alea.

În continuare, Reeve nu scoase nicio vorbă. Flossie ridică teancul de hârtii şi le agită, în minte derulându-i-se toate rândurile citite.

— Am tulburat toată pensiunea? Sunt centrul propriului univers? Mă consider un „talent remarcabil”?

— Nu cred asta despre tine.

— Nu? Ridicându-se repede, îi trânti hârtiile pe birou. Vrei să cred că te minţi singur în însemnările astea?

— Rândurile alea sunt scrise înainte să ajung să te cunosc.

— Nu zău? Întinzând foile pe masa de lucru, Flossie le trecu în revistă cu mişcări dezordonate şi bruşte până ce o găsi pe cea căutată. Dar astea?

— Flossie…

Ea ridică o mână pentru a-i stăvili cuvintele, după care începu să citească cu voce tare:

— Flossie se visează proiectantă. La Tiffany. Mă îngrijorează că nu pare să fi învăţat nimic din fiascoul cu Bourgeois. Pur şi simplu e atât de obişnuită ca toţi să fie la picioarele ei, încât parcă nu poate să-şi fixeze nişte obiective realiste. Poate că ar trebui să o pun pe Marylee într-o ipostază în care să nu poată pur şi simplu să evite o situaţie nefericită. O situaţie în care să fie forţată să fie realistă.

Reeve îşi trecu degetele prin păr.

— Nu am vrut să spun nimic rău cu asta.

Tânăra arătă către data din colţul filei cu o mână tremurândă.

— Asta e ziua în care m-ai văzut făcând schiţe pentru paravanul meu de ceai. Ziua în care m-ai sărutat. Ai scris

rândurile astea după sărutările alea, Reeve? Cum ai putut să faci aşa ceva?

Bărbatul îşi prinse rădăcina nasului între arătător şi degetul mare.

— Exagerezi totul.

— Nu cred. O durea tot pieptul. Ai petrecut nenumărate săptămâni transformându-mă într-un personaj satiric. Făcând haz de mine. Privindu-mă cum le citeam tuturor cu voce tare lucruri scrise despre mine. Încurajând discuţii despre calităţile şi defectele unui personaj care... eram eu!

Reeve clătină din cap.

— Nu-i aşa. Nu e... tu nu eşti... Trase aer în piept. Marylee nu e nici pe jumătate femeia care eşti tu. Nici măcar nu e reală. E o creaţie a imaginaţiei mele.

— O creaţie inspirată de mine. Flossie îşi lovi pieptul cu arătătorul. Şi, în mod clar, crezi că sunt cea mai mare proastă pe care ai întâlnit-o vreodată.

— Ba nu. Nu cred deloc aşa ceva.

— Ah, eu cred că da. Nici măcar eu nu pot să înţeleg altceva din însemnările astea.

Împinsă de furie, mătură biroul cu mâna, împrăştiind hârtiile peste tot. Atinse cu vârfurile degetelor figurina de lângă călimară. Aceasta fu proiectată peste marginea biroului şi se rostogoli pe podea cu o serie de zgomote seci. Flossie nici măcar nu se uită către ea, să verifice dacă se spărsese.

— Flossie, te rog, lasă-mă să-ţi explic!

— Adică ai o explicaţie? Îşi încrucişă braţele peste talie, cuprinzându-se într-un soi de îmbrăţişare. Şi presupun că eu ar trebui să înghit orice gogoşi o să-mi serveşti? După toate astea? Ia spune, acum care din noi nu e realist?

— Mă asculţi, te rog? Am acceptat să scriu foiletonul cu Marylee pentru banii în plus. Bani pe care vreau să îi folosesc pentru a plăti avansul pentru o casă. Nu orice casă, ci cea în care m-am născut, cea în care am locuit împreună cu părinţii. Dacă reuşesc să o cumpăr, va fi prima oară de la moartea mamei când o să stau într-o locuinţă

unde să fiu într-adevăr acasă... Nu în casa bunicilor, nu în cea a mamei mele vitrege, nu în cea a vreunei proprietărese... Casa mea. O privi adânc în ochi, ca şi cum ar fi căutat ceva acolo. Am nevoie de asta, Flossie. Am nevoie de un loc în care să mă simt acasă.

— Da, bravo ţie! Flossie îşi semeţi bărbia. Ce-aş vrea eu să ştiu e... ce legătură are asta cu mine? Cum Dumnezeu am eu bafta să mă trezesc implicată în toată tărăşenia asta?

— Până la asta, n-am scris niciun rând de ficţiune. Nici nu ştiam absolut nimic despre ce înseamnă un astfel de proiect. Redactorul meu a fost cel care mi-a sugerat să-mi construiesc personajele pornind de la vecinii mei de pensiune.

Flossie făcu ochii mari.

— Suntem toţi în foileton? Cine e domnul Bookish?

— Nu, nu... Restul nu mi-au părut câtuşi de puţin interesanţi, cu excepţia ta şi a doamnei Dinwiddie – iar pe ea nu puteam să o includ în text, că mi-aş fi trădat imediat identitatea. Dar tu, Flossie, tu... Se uită la ea cu ochii rugători. Tu ai însufleţit povestea. Faptul că am construit personajul pornind de la tine a fost un compliment.

— Un *compliment*? Chiar te-aştepţi să cred că e un compliment? Asta în condiţiile în care m-ai prezentat într-un mod atât de defavorabil?

— Toată lumea o adoră pe Marylee.

— E răsfăţată şi le conduce vieţile tuturor celor din jur.

Reeve îşi frecă buzele cu pumnul.

— Avea şi nişte calităţi care compensau asta, care s-au văzut mai ales spre final.

— M-ai transformat într-un fel de paiaţă, Reeve, iar „notiţele” pe care le-ai luat despre mine sunt chiar mai rele decât cele din textul ficţional. Îşi apăsă degetele pe tâmple. Ah, şi când te gândeşti că ai îndulcit anumite detalii pentru că „n-aveai cum să incluzi” adevăratele mele reacţii în text, pentru că, erau prea deplasate. Prea neverosimile! Prea *infantile!*

Sprâncenele lui se curbară în jos.

— Ei, acum inventezi de-a dreptul. N-am zis niciodată una ca asta.

— Nici n-a fost nevoie. Ţinându-şi mâinile pe lângă corp, Flossie strânse pumnii tare. Se înţelege din context. Dacă nu mă crezi, pune mâna şi mai citeşte-le o dată. Întorcându-i spatele, începu să se plimbe încolo şi încoace. Ar fi trebuit să te ascult de la bun început. Mi-ai spus clar că nu voiai să-ţi faci prieteni. Erai mulţumit de viaţa ta aşa cum era ea. Dar nu, a trebuit să mă apuce pe mine compasiunea! A trebuit să-mi propun să stabilesc o relaţie de prietenie cu tine. Şi exact asta am şi făcut. M-am expus în faţa ta ca un fel de ofrandă – ţi-am oferit o prietenie adevărată. Îşi acoperi chipul cu palmele. Şi apoi am ajuns să-ţi ofer ceva mai mult decât o simplă prietenie, nu-i aşa? Chiar aici, în camera asta. Iar tu ai acceptat această ofrandă şi ai mânjit-o în cel mai rău mod cu putinţă.

— Flossie, niciodată n-aş…

Clătinând din cap, tânăra se dădu un pas înapoi.

— Nu mai spune nimic! De data asta am înţeles mesajul. Am înţeles cât se poate de clar. Poţi să stai liniştit, domnule Wilder, nu va trebui să mai ai niciodată de-a face cu o persoană ca mine.

Porni spre uşă. Reeve se puse în drumul ei.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că mă mut.

Maxilarul lui se încordă.

— Te muţi?

— Exact. Mă mut. Aşa că nu trebuie să-ţi mai faci griji că perturb vieţile oamenilor… pe-a ta sau pe a oricui altcuiva. Din partea mea, poţi să te înfăşori în singurătatea aia care-ţi place atât de mult şi să stai aşa până îţi devine giulgiu. Acum dă-te din calea mea!

Reeve nu se clinti.

— Nu pleca de-aici din cauza mea.

— Nu pot să mai rămân. Gâtul ei începu să se contracte. Nu mai pot. Incidentul cu soţii Trostle a fost suficient de grav, dar tu… tu, Reeve, m-ai transformat într-

o glumă şi ai publicat totul frumos, negru pe alb, ca să vadă toţi: părinţii, prietenii, vecinii, colegii mei, precum şi sute de alţi necunoscuţi.

— Nu-i adevărat. Tu nu eşti Marylee, Marylee nu e Flossie.

Fata arătă spre masa lui de lucru.

— Ţi-am văzut însemnările, Reeve. Şi, şi… Nările îi fremătau. Nu pot. Pur şi simplu…

— Ba da, o să rămâi aici. Dacă e să plece vreunul din noi, acela o să fiu eu.

Flossie se uita fix la el, alungându-şi lacrimile din ochi printr-un efort de voinţă. Şi… de fapt, de ce să fie ea cea care să fugă cu coada între picioare? Mai ales în condiţiile în care nu-şi putea permite costurile unei mutări. Având în vedere câţi bani făcuse pe seama ei, chiar se cuvenea ca el să fie cel care să plece.

Îşi şterse nasul cu palma.

— Mă duc acasă. O să stau la părinţii mei o săptămână. Când mă întorc, dacă te găsesc tot aici, mă apuc şi-mi fac bagajele. Acum dă-te din drumul meu, altfel Dumnezeu ştie că nu mai răspund de ce-o să-ţi fac!

După o clipă de ezitare, bărbatul se dădu într-o parte. Flossie ţâşni cu paşi furioşi pe lângă el, deschise uşa camerei ei, după care o trânti în urma sa.

În cameră, Flossie dădu de Annie Belle, care stătea lângă patul ei, cu o mână dusă la gât.

Flossie inspiră prelung, tremurând.

— Îmi pare rău că am trântit uşa.

Annie Belle clătină din cap.

— Am auzit tot ce-aţi vorbit.

— Poftim?

Annie Belle arătă către zid.

— Am auzit toată discuţia. Era ca şi cum tu şi domnul Wilder aţi fi fost chiar aici, cu mine. Privirea i se duse către perete, apoi la Flossie. În tot acest timp, toate lunile astea, a auzit fiecare cuvinţel pe care ni le-am spus. Inclusiv astea de acum.

Chipul lui Flossie se goli de sânge, după care acesta

se întoarse, colorându-i puternic tenul. Apucând o carte din bibliotecă, o aruncă spre perete.

— Lua-te-ar ciuma, Reeve Wilder, ticălos fără caracter, înfumurat şi laş ce eşti!

Annie Belle îşi acoperi gura cu palma.

Flossie trase aer în piept, ca şi cum ar fi fost în pericol de a se îneca, după care îşi acoperi faţa cu palmele şi se lăsă pe podea.

— Nu-i nevoie să strigi, Flossie, rosti el, cu glasul uşor înfundat, dar perfect inteligibil. Te aud foarte clar şi îmi pare rău, să ştii.

— Tacă-ţi gura! îngăimă ea, cu umerii scuturaţi de suspine. Taci odată…

Annie Belle se apropie de ea repede, o cuprinse în braţe şi o ţinu strâns în timp ce Flossie vărsa lacrimi mute, căci nu voia cu niciun preţ să-i dea măgarului ăla satisfacţia de a o auzi plângând.

Capitolul 64

Din camera lui Flossie nu se mai auzi niciun alt sunet. Niciun murmur, niciun suspin de plâns, nici măcar scârţâitul arcurilor de la pat. Reeve îşi adunase însemnările mai devreme ca să le poată arde în căminul din salon după ce toată lumea avea să se fi dus la culcare. Le pusese pe marginea biroului, ca să nu uite de ele. Ce tâmpit!

Luă în mână kinetoscopul. Preţ de o secundă trecătoare, o parte a creierului său – aceea care devenise expertă în a înlătura orice sentiment – observă că Holliday reuşise ce-şi propusese. Chiar făcuse un kinetoscop cu fotografii. Cealaltă parte a creierului său însă studia îndelung imaginile.

Erau în negru, nuanţe de gri şi alb, nu în culorile vii

care-i rămăseseră întipărite în memorie. Galbenul însorit al rochiei ei, albastrul fundelor, ochii ei căprui, nuanţa de roz, ca interiorul unei scoici, a pielii ei... La fel, nu apărea în ele parfumul părului ei şi căldura mâinii ei într-a lui. Lăsă să-i scape un oftat. Fotografiile nu reuşeau să înlocuiască nici în cea mai mică măsură beţia de senzaţii dată de a o avea efectiv pe Flossie în braţe, caldă şi delicioasă.

Se duse în faţa oglinzii şi ţinu dispozitivul în aşa fel încât fotografiile se vedeau cât mai bine. Se uită prin fantele kinetoscopului şi puse discul în mişcare. Cele două siluete de acolo începură să se învârtă, prinse în dans. Acordurile metalice ale *Dunării albastre* cântate de cutia aceea muzicală îi răsunau în urechi, în ritm cu mişcările lor, iar asta îi puse capac.

Instantaneu, mintea îi zbură nu doar la după-amiaza în care Holliday făcuse fotografiile, ci şi la cea în care valsase cu ea în camera lui. După-amiaza aceea în care stabilise o legătură cu ea. După-amiaza în care îl speriase de moarte pentru că atinsese ceva ce îngropase atât de adânc, atât de profund în sufletul lui şi îl făcuse să se simtă complet dezgolit.

Nimeni nu mai atinsese acea parte din el. Nici fata aceea cu care dansase pe când avea şaisprezece ani, nici celelalte cărora le furase câteva sărutări în tinereţe. Nici măcar mama lui, căci nu şi-o amintea deloc în viaţă.

Iar acum o făcuse să sufere. O rănise tocmai pe femeia care, înţelese dintr-odată, îi era mai dragă decât îşi dăduse el seama. Se folosise de ea, avusese dreptate când îl acuzase de asta. Iniţial, încercase să nege acest lucru, dar niciun pretext n-avea să compenseze ceea ce făcuse. Iar ea îl respinsese pe bună dreptate.

Nu putea să spună că era surprins. Viaţa îl învăţase că unii oameni erau demni de iubire, iar alţii nu. Cumva, el se încadra în cea de-a doua categorie. Nu se plângea, nu se lăsa pradă autocompătimirii, pur şi simplu reitera această realitate.

Singura femeie cu care stabilise o legătură de durată era o femeie în vârstă care nu avea pe nimeni altcineva cu

care să ia ceaiul. Dacă ar fi avut, el ar fi devenit vioara a doua, era sigur, căci toate legăturile pe care le stabilise el vreodată fuseseră de scurtă durată. Trecătoare. Temporare. Aşa că nu-şi permisese niciodată să-şi deschidă sufletul. Evita să intre în contact cu ceilalţi. Nu dansa. Era mai uşor să fie singur decât să stabilească şi apoi să piardă o legătură.

Ridicând capacul cufărului său, se strădui să nu se gândească la cât avea să-i fie dor de Flossie şi cât avea să-i lipsească doamna Dinwiddie. În loc de asta, îşi închise efectiv mintea şi începu să-şi facă bagajul.

Capitolul 65

După o săptămână petrecută acasă, Flossie se întoarse la pensiune fără să se simtă mai liniştită sau mai detaşată. Locuinţa cea nouă a părinţilor ei era încinsă, înăbuşitoare şi înghesuită. Era chiar la marginea unui cartier respectabil, la doar două cvartale de o zonă în care domnea sărăcia lucie.

În plus, acum, că trăise atâta timp singură, să stea acasă nu mai era la fel. Înainte, atenţia şi laudele pe care părinţii ei i le ofereau întruna îi dădeau un sentiment de linişte şi de căldură. Acum nu făceau altceva decât să-i aducă în minte cuvintele lui Reeve.

Soţii Trostle au decretat că Flossie e „un talent remarcabil”. Şi, pentru că părinţii ei i-au spus acelaşi lucru toată viaţa, ea n-are niciun motiv să se îndoiască de spusele lor... Toată viaţa a fost centrul universului lor... Nu pare capabilă să-şi formeze nişte aşteptări realiste... Ea, soarele în jurul căruia orbitează toate planetele.

Nu mai remarcase lucrurile astea până atunci, nici nu avusese vreun motiv să le pună sub semnul întrebării, însă acum începu să se îndoiască de tot. Chiar era atât de

înfumurată pe cât spunea Reeve? Oare era fericită numai când se afla în centrul atenţiei? Se pricepea măcar un pic la pictură, sau laudele părinţilor ei fuseseră total lipsite de temei?

Nu o minţiseră. Sigur n-o lăudaseră cu condescendenţă, doar ca să o facă să se simtă bine. Nu avea nicio îndoială că fuseseră sinceri, însă fuseseră şi subiectivi, foarte subiectivi chiar.

Se opri în cadrul uşii lui Reeve. Dacă înainte camera lui i se păruse golaşă, acum era de-a dreptul neînsufleţită. Cearşafurile fuseseră luate de pe pat, pe masa de lucru nu mai era nimic, iar peste fereastră fusese tras oblonul, blocând complet posibilitatea ca Mâţa să mai poată intra.

Oare îşi luase animăluţul cu el? Unde s-o fi dus? Oare cu cine avea să păstreze legătura?

În mintea ei îşi făcu amarnice reproşuri. Nu era treaba ei, n-o interesa. Se folosise de ea, exact cum o făcuseră soţii Trostle – premeditat, pentru câştiguri băneşti. Legat de ce se întâmplase cu cei doi soţi care o escrocaseră, măcar avea să poată, într-un final, să câştige banii care-i fuseseră furaţi. Dar n-avea să poată niciodată recupera respectul de sine pe care i-l răpise Reeve.

La cina din seara respectivă, ceilalţi chiriaşi o puseră la curent cu tot ce se întâmplase cât lipsise. Reeve plecase cu o zi înainte ca ea să se întoarcă. Îşi achitase chiria până la ultimul cent şi o luase pe Mâţa cu el. Nu lăsase nimănui adresa unde putea fi găsit. Toţi erau în continuare tulburaţi de vestea că I.D. Claire nu era altul decât fostul lor vecin.

Două seri mai târziu, toţi o întrebară de ce nu le pusese întrebări sub farfurii. De ce nu organizase vreun joc în salon.

Flossie nu avea un răspuns pentru ei. Ce-ar fi putut să le spună? Că singurul scop al acelor întrebări fusese să-l scoată pe Reeve din cochilia sa? Că obiectivul jocurilor din salon fusese să facă din ei o familie? Eşuase lamentabil în ambele direcţii, aşa că le spuse pur şi simplu că era obosită. Avea nevoie de o pauză de la organizarea activităţilor de seară.

Domnul Holliday se încruntă.

— Munciţi prea mult, domnişoară Jayne. Nu-i bine pentru reprezentantele sexului frumos să se obosească într-atât. Trebuie să vă păstraţi mai bine puterile. Niciun bărbat nu vrea o hoaşcă istovită.

Poziţia lui Annie Belle deveni rigidă.

— Dar Flossie nu e o hoaşcă istovită.

— Nu încă.

Domnul Oyster îi adresă un zâmbet aidoma multor altora pe care i le oferise şi în alte ocazii. Până acum, Flossie nu observase cât de sugestiv era.

— Poate că, de fapt, aveţi nevoie de nişte aer proaspăt, domnişoară Jayne. Puţină atenţie din partea unui bărbat...

„Trebuie să ai mare grijă să nu-l încurajezi pe Oyster. Motivele din spatele şarmului său nu sunt total onorabile”.

În ciuda dezamăgirii pe care o simţea când se gândea la Reeve, îi ascultă sfatul.

După cină, domnul Oyster o trase deoparte. Ca de obicei, avea părul uşor dezordonat şi un zâmbet uşor strâmb, dar fermecător.

— N-aţi vrea să facem o plimbare? În seara asta e lună plină.

Visurile adolescenţei ei îi năvăliră în minte. În ele, bărbatul visurilor ei o ducea la plimbare la lumina lunii, dar domnul Oyster nu era bărbatul visurilor ei.

— Mulţumesc de invitaţie, dar cred că o să mă retrag. Poate altă dată.

Bărbatul îi prinse cotul în palmă, trăgând-o aproape.

— Ei, prostii! Am putea să ne plimbăm prin parc şi să găsim o bancă intimă, ferită de privirile trecătorilor. Aţi putea să-mi povestiţi toate necazurile care vă apasă... Ochii lui coborâră către decolteul ei. Degetul lui mare îi mângâia cotul. Iar eu o să le alung pe toate.

Flossie fu străbătută de un fior alarmat. Făcu un pas înapoi, ferindu-se de atingerea lui.

— Îmi pare rău, mă tem că n-aş fi o companie prea plăcută, dar mulţumesc.

În ochii lui se ivi o scăpărare iritată, care fu alungată într-o clipă. Evident, Flossie ştiuse că nu era un membru al familiei ei, dar crezuse că îi era prieten. Acum nu mai era atât de sigură. Această conştientizare e în tristă într-atât încât se retrase devreme în camera ei, dar nu putu să pună geană pe geană decât aproape de ora la care trebuia să se trezească pentru a merge la serviciu.

Capitolul 66

Cu inima cât un purice, Flossie se apropie de uşa deschisă a biroului doamnei Driscoll. Încrederea pe care o avea în talentul ei artistic fusese zdruncinată din temelii, însă doamna Driscoll îi ceruse să vină la ea în birou şi să îşi aducă şi caietul de schiţe. Această solicitare o luase prin surprindere, căci venise exact când ea şi celelalte fete tocmai porniseră spre uşă, pentru a se duce la băncile de afară, pentru pauza de prânz. Îşi închisese sufertaşul, îşi luase caietul şi îl deschise la schiţa cu paravanul de ceai.

— Cioc-cioc, rosti ea.

Doamna Driscoll îşi ridică privirea către ea.

— Pofteşte înăuntru, domnişoară Jayne.

Înghiţind în sec, Flossie îi întinse doamnei Driscoll schiţa ei. Punându-şi jos creionul, femeia se lăsă pe spătarul scaunului şi o studie.

— E un paravan de ceai, rosti Flossie, neputând să suporte tăcerea din birou.

— Ce sunt ăştia?

Doamna Driscoll arătă către margini.

— Păianjeni.

— Aaah! Punându-şi un braţ de-a curmezişul trunchiului, îşi prinse cotul în palmă şi îşi duse un deget la gură, bătând uşor cu el pe buze. Şi unde anume le sunt picioarele?

Flossie îşi umezi buzele.

— Chiar acolo.

I le arătă. Doamna Driscoll îşi întoarse capul într-o parte în aşa fel încât urechea aproape că-i atingea umărul.

— Astea? Astea de aici?

Flossie îşi muşcă interiorul obrazului.

— Nu. Astea. I le arătă din nou. Chiar aici.

— Sunt destul de greu de distins, nu crezi?

— Se pare că da.

Doamna Driscoll lăsă să-i scape un oftat prelung.

— Nu e vina dumitale. Doar o proiectantă foarte pricepută şi foarte experimentată ar avea şanse să deseneze cum trebuie păianjeni, sunt un subiect foarte dificil. Chiar şi aşa, nu-s prea convinsă că respectivei – sau respectivului, căci ar putea fi şi un proiectant – i-ar ieşi prea bine. Ar fi fost mai înţelept să faci ceva cu pânze de păianjen. Îmi place la nebunie ideea luminii revărsându-se printr-o pânză de păianjen.

Flossie îşi privi schiţa, imaginându-şi cum ar fi arătat o pânză de păianjen printre flori.

— A, da, sigur! Ar fi fost încântător.

— Şi totuşi, îmi place ideea ta, cu un paravan de ceai din sticlă colorată. Ce fel de flori sunt astea? De măr?

— Amaryllis.

— A, da, bineînţeles. Sunt foarte frumoase. Luă creionul şi desenă un model lângă cel al lui Flossie. Avea pânze de păianjen şi flori de măr care-şi iţeau corolele pe marginea lor. Era de o sută de ori mai reuşit decât toate proiectele pe care le făcuse vreodată Flossie, însă ea îl desenase pe al ei în mai puţin de un minut.

— Cam aşa ceva, rosti femeia. Vezi?

— Da. E... nici nu ştiu ce să zic. E pur şi simplu mult mai bun. Domnul Tiffany are dreptate. Chiar aveţi o creativitate deosebită.

„Iar eu nu”, completă ea în gând, privindu-şi creaţia.

— Ce ai desenat dumneata aici nu e rău, domnişoară Jayne. Pur şi simplu nu se ridică însă la înălţimea standardelor Tiffany.

Flossie îşi schimbă poziţia pe scaun.

— Dar cum rămâne cu domnul Mitchell?

— Ce e cu el?

— Păi… dumnealui caută mereu proiecte simple. Credeţi că lui i-ar plăcea?

Doamna Driscoll îi adresă un zâmbet înţelegător.

— E o diferenţă între simplu şi mediocru. Modelul tău de aici e… ei bine, e…

— Mediocru, încheie Flossie propoziţia în locul ei.

— „Mediocru” nu înseamnă rău.

— Decât dacă lucrezi în compania lui Louis Confort Tiffany.

Înghiţind cu greu, Flossie făcu un efort să-şi alunge lacrimile.

Reeve avea dreptate. Toată viaţa i se spusese că avea abilităţi deosebite, ba chiar extraordinare. O artistă înnăscută. Că orice făcea era extrem de reuşit. Privind în urmă, se întrebă cum de putuse fi atât de credulă. Poate că, dacă ar fi avut fraţi şi surori, ar fi aflat de la ei că nu era chiar geniul care se crezuse – sau care credeau părinţii ei că era. Dar nu avea nici fraţi, nici surori.

Împingându-şi scaunul în spate, doamna Driscoll se ridică şi traversă încăperea până la fereastră. Razele soarelui trasau o dungă în spatele ei, în care dansau particule de praf.

— De fapt, chiar voiam să discut cu tine în privinţa asta…

— Despre ce?

— Despre postul dumitale de la Tiffany. Doamna Driscoll culese o bucăţică de vopsea care se desprinsese de pe pervaz. După cum ştii, bărbaţii s-au întors la lucru. Acum, că am terminat ultima comandă de vitralii pentru biserica Beecher Memorial, se pare că nu mai avem suficiente lucrări pentru toată lumea.

Flossie făcu un efort să respire.

— Dar sunt convinsă că, la ce succes a avut capela, e doar o chestiune de timp până ce o să năvălească o mulţime de comenzi.

Întorcându-se către ea, doamna Driscoll se sprijini cu un şold de pervaz.

— Poate c-aşa o să fie, dar deocamdată am primit dispoziţie să reduc numărul angajaţilor.

— Nu… suspină Flossie, cu inima zbătându-i-se de parcă ar fi trebuit să împingă melasă în artere, nu sânge.

— Trebuie să renunţ la serviciile dumitale, domnişoară Jayne. Îmi pare extrem de rău.

Flossie făcu un pas către ea.

— Vă rog, doamnă Driscoll, o să muncesc cu mai mult sârg, o să stau peste program, accept şi un salariu mai mic… orice. Vă rog!

Doamna Driscoll îi adresă un zâmbet trist.

— Nimeni nu se îndoieşte de disponibilitatea ta de a munci cu râvnă. Vii devreme şi mereu rămâi până târziu, nu te plângi niciodată şi toată lumea te adoră.

Tânăra înghiţi în gol.

— Atunci lăsaţi-mă să rămân, vă rog!

— Îmi pare rău.

Flossie îşi acoperi gura cu palma.

— Şi mai cine? Cine mai pleacă?

— Doar dumneata, deocamdată.

Sorbi o gură de aer. Dintre toate cele douăsprezece fete, ea era cea la care se renunţa cel mai uşor?!

— Eu sunt cea mai slabă? Dintre toate?

— Nu înţelege greşit, dragă. Poate că nu eşti cea mai bună dintre cele mai bune, însă în mod clar eşti o lucrătoare competentă. Iar ăsta e un lucru foarte bun.

— Dacă sunt aşa competentă, de ce nu pot să rămân?

— Pentru că trebuie să plece cineva.

— Dar de ce m-aţi trimis la târg, dacă eram cea mai slabă din tot atelierul?

— La momentul respectiv, aveai cea mai mare experienţă cu tăiatul sticlei, şi pentru o demonstraţie cu public viteza de lucru nu e atât de vitală pe cât e în activitatea de zi cu zi. Îi adresă un surâs blând. În plus, domnul Tiffany a fost de părere că te-ai descurca foarte bine să vorbeşti în faţa publicului şi, din câte am înţeles, a avut foarte mare dreptate. Mi-a tot vorbit despre cât de bine te-ai descurcat şi cât de mult te-au plăcut toţi. O trase

uşor de lobul urechii. Din păcate, talentul de a vorbi în faţa unui public nu e unul de care să mai avem nevoie pe viitor. Acela de a tăia sticla rapid şi eficient e mult mai important.

— Ştiu că nu tai la fel de repede ca Lulu şi Elizabeth, dar n-aţi putea să mă puneţi să fac copiile schiţelor la indigo, sau să o ajut pe Aggie cu folia, sau...?

— Îmi pare rău, chiar îmi pare. O să pot să-ţi dau o recomandare totuşi.

Inima lui Flossie se zbătea, zbătându-i-se în piept. Mintea i se înceţoşă.

Femeia îi întinse o pungă cu monede.

— Ăştia sunt banii pe care ţi-i datorăm. Îţi urez numai bine. O să-ţi simţim cu toţii lipsa, de asta poţi să fii sigură.

Doamna Driscoll se aşeză din nou pe scaunul ei şi începu să scrie ceva într-un registru.

Cu tot trupul cuprins de tremur, Flossie îşi luă sufertaşul şi ieşi definitiv din Compania de Sticlă şi Obiecte Decorative Tiffany.

Capitolul 67

— Mi-am pierdut serviciul.

Flossie se afla în bucătăria pensiunii, ai cărei pereţi văruiţi erau acoperiţi cu un strat subţire de murdărie. Vopseaua verde care acoperea lambriul de pe partea de jos a peretelui se cojea. Aerul era plin de o aromă de roşii înăbuşite.

Doamna Klausmeyer stătea lângă maşina de gătit, cu rochia neagră acoperită de la gât până la nivelul genunchilor cu un şorţ de un alb murdar, plin de pete. Îşi şterse fruntea cu colţul şorţului.

— Deci vă mutaţi?

— Nu vreau să plec. Ştiu că vă ocupaţi de toate de una singură şi că aţi avea nevoie de ceva ajutor, aşa că speram că poate aţi fi de acord să fac curat în camere pentru cazare, masă şi un dolar pe săptămână.

Deasupra unei oale mari de pe maşina de gătit se învolbura un nor de abur care semăna cu pâlnia unei tornade. Doamna Klausmeyer luă o lingură cu coada lungă, iar umerii i se lăsară uşor.

— Sunteţi a patra chiriaşă pe care o pierd. În ritmul ăsta, n-o să mai pot să menţin pensiunea în funcţiune, cu atât mai puţin să-mi permit să vă plătesc.

— Atunci, o să muncesc doar pentru masă şi casă până se ocupă camera domnului Wilder.

Pe blatul de lucru se afla un bulgăre de aluat care aştepta să fie luat la frământat până se preda. Flossie putea să dea o mână de ajutor şi în această privinţă. Îi era dor să gătească şi chiar i-ar plăcea să se ocupe din nou cu asta – cu condiţia ca doamna Klausmeyer să fie de acord cu propunerea ei.

Proprietăreasa clătină din cap.

— Chiar dacă se ocupă camera lui, tot nu-mi pot permite să vă dau un dolar pe săptămână. Nu după ce soţii Trostle m-au lăsat cu o aşa datorie. Şi dacă pleacă şi domnişoara Love, acum că o să i se dubleze chiria?

— Dar n-o să fie cazul, nu şi dacă o să îmi asiguraţi cazarea.

— Nu puteţi să rămâneţi în camera domnişoarei Love. N-o să accept ca o servitoare să locuiască laolaltă cu clienţii. Va trebui să vă mutaţi într-o cameră de la mansardă.

Flossie clipi. Nu se gândise că urma să devină servitoare, ci doar că ar fi dat o mână de ajutor la gospodărie până ce avea să-şi poată găsi o altă slujbă.

— Trebuie să câştig ceva bani. După ce s-a întâmplat cu soţii Trostle, am datorii de plătit.

Doamna Klausmeyer suflă puternic, pentru a-şi da o şuviţă de pe frunte.

— În cazul ăsta, va trebui să faci curat şi să ajuţi şi la spălătorie, decretă ea, renunţând la formalităţi. Şi nu pot să-ţi dau decât cincizeci de cenţi.

— Şaptezeci şi cinci, propuse Flossie.

— Şaizeci, mâncare şi cazare la mansardă. Asta-i cea

mai bună ofertă pe care pot să ţi-o fac.

Flossie îşi prinse o unghie între degete.

— Ar putea creşte la un dolar pe săptămână după ce se ocupă camera domnului Wilder?

— Poate să ajungă la un dolar pe săptămână după ce se ocupă toate camerele – a lui Wilder, a soţilor Trostle şi a domnişoarei Love, dacă pleacă.

Flossie aruncă o privire către ferestrele poziţionate aproape de plafon, după care îşi şterse palmele pe materialul fustei.

— Bine. Aşa rămâne, atunci.

Încuviinţând din cap, doamna Klausmeyer amestecă în oala de pe foc.

— O să mănânci aici, nu în sufragerie.

Flossie îşi lăsă bărbia în piept.

— Bineînţeles.

Doamna Klausmeyer aruncă o privire prin bucătărie.

— Ei bine, cred că poţi să începi prin a curăţa legumele, după care am un teanc de cratiţe şi de tacâmuri care trebuie frecate bine.

Flossie măsură din priviri morcovii, cartofii şi cepele de pe masă. Nu vedea nicăieri vasele menţionate, însă presupuse că se aflau în spălătorie.

— Va trebui să mă schimb mai întâi şi să-mi mut lucrurile.

— Poţi să te schimbi, dar nu o să ai timp de mutat decât după ce se serveşte cina, după ce toate vasele o să fie spălate, şterse şi puse la locul lor, iar bucătăria o să fie lună.

Înghiţind greu, Flossie arătă către ea cu degetul mare.

— Mă duc să-mi schimb hainele, atunci, şi mă întorc imediat.

— Ai la dispoziţie cincisprezece minute.

Având grijă să-şi menţină o mină neutră, Flossie ieşi din bucătărie. Ar fi avut nevoie de cincisprezece minute doar ca să-şi desfacă toţi nasturii de la rochie. Prinzându-şi poalele în mâini şi ridicându-le uşor, porni în mare grabă către camera ei.

Capitolul 68

Reeve închiriase o cameră la noul club YMCA din Brooklyn, în partea de est a New York-ului, la doar câteva cvartale de casa în care copilărise. Căutase o locuinţă de unde să poată ţine sub supraveghere căsuţa părinţilor săi. Totuşi, abia după ce se dusese acolo să o întrebe pe doamna Gusman dacă nu avea nevoie de ceva ajutor îi trecuse prin minte că domnul Gusman ar fi putut interpreta greşit motivul din spatele atenţiei sale. Aşa că făcuse cale întoarsă fără să mai bată la uşă.

Încercă să-şi aducă aminte numele cârciumii pe care o frecventa domnul Gusman. Soţia lui îi spusese, la prima vizită, dar pur şi simplu nu-şi putea aminti. Era a unui neamţ, dar, pe de altă parte, multe dintre localurile din zonă aveau nume nemţeşti. Şi totuşi, dacă ar fi reuşit să o găsească pe cea unde mergea domnul Gusman, poate că avea să reuşească să încheie un târg cu el.

Îşi puse călimara şi condeiul pe masa de lucru din camera lui, după care aşează figurina de la Flossie lângă ele. Aceasta supravieţuise saltului până în cealaltă parte a camerei fără nicio daună. Băgându-şi mâinile în buzunare, îi cercetă detaliile. Era primul şi singurul dar pe care-l primise într-o zi care nu era Crăciunul. Şi primul cadou pe care-l primise de la moartea bunicilor săi, în 1886.

Mâţa scoase un mieunat şi începu să i se împletească printre picioare, trasând opturi imaginare. Aplecându-se, o ridică în braţe. Avusese nevoie de ceva artificii verbale ca să-i convingă pe cei de la club să o primească şi pe ea, dar într-un final reuşise, cu condiţia să achite o sumă în plus. Aruncă o privire la patul aflat în cealaltă parte a încăperii şi se întrebă cum era colegul său de cameră.

În mod normal, Reeve şi-ar fi luat o cameră singur, însă la club nu putea să stea altfel decât cu un coleg. Alesese YMCA-ul pentru că le oferea tinerilor ca el un stil de

viaţă asemănător cu cel oferit de cluburile mai mari şi mai scumpe, în care se puteau înscrie bărbaţii bogaţi şi influenţi. Avea o sală de lectură, un salon şi o sală de jocuri. Le oferea membrilor condiţii pentru discuţii în faţa căminului, un club de şah şi alte jocuri, un grup de studiere a Bibliei, recepţii şi chiar concerte.

Cu toate acestea, pe Reeve cel mai mult îl atrăgea sala de sport cu inele suspendate, frânghii pentru căţărat, paralele şi un cal de gimnastică. De asemenea, exista şi o pistă de alergat, care era folosită în principal ca galerie pentru spectatori.

Se lăsă pe pat. Undeva între plecarea din Grand Central Station şi sosirea în Washington recunoscuse faţă de sine că Flossie avea dreptate. Venise vremea – ba chiar de mult – să îşi facă nişte prieteni. Nu căuta ceva atât de intim cum avusese cu ea. N-avea să mai rişte nicicând o asemenea relaţie, dar nu se putea întoarce în starea aceea de izolare totală. Pur şi simplu nu îi mai oferea liniştea şi alinarea de altă dată, astfel că, atunci când plecase de la pensiunea soţilor Klausmeyer, se mutase la YMCA.

Deocamdată avea să asiste la câteva prelegeri, avea să se alăture grupului de studiu biblic, să înceapă să se antreneze cu greutăţi şi poate chiar să se înscrie la jocurile de baseball organizate de cei de aici. Sau, cel puţin, asta avea nevoie să facă. Asta trebuia să facă. Pentru asta venise aici.

Gâtul şi umerii începură să i se încordeze. Nu era deloc ce îşi dorea. Simplul gând la toate aceste activităţi îl speria de moarte, mai ales jocurile de echipă. Şi totuşi, acestea îl şi atrăgeau cel mai mult. În toţi cei douăzeci şi şapte de ani de viaţă ai săi, nu jucase niciodată baseball. A, văzuse o mulţime de jocuri de la distanţă. Ştia toate regulile şi jucase de unul singur, aruncând cu mingea către un perete, dar a te preface că peretele acela era un om era cu totul şi cu totul altceva decât un joc cu oameni adevăraţi.

Trase adânc aer în piept, după care expiră încet. Nu era neapărat nevoie să se apuce de toate deodată. Simplul

fapt că avea un coleg de cameră era un început. Când avea să se adapteze la asta, putea să se apuce în voie şi de prelegeri şi de jucat baseball, fără nicio grabă.

Capitolul 69

— Vrem să vii acasă. Mama stătea dreaptă, cu o expresie de dezaprobare severă în timp ce Flossie lua cearşafurile de pe patul domnului Oyster. Situaţia asta e pur şi simplu inacceptabilă. Nici eu, nici tatăl tău n-o să permitem una ca asta.

Pentru prima oară în viaţa ei, Flossie nu avea îmbrăcăminte adecvată pentru ceea ce făcea. Chiar dacă mama ei ar fi avut timpul necesar să îi croiască nişte rochii negre cu şorţuri albe, bine apretate, Flossie le-ar fi refuzat, aşa că acum purta cămăşile ei vechi cu dungi, pe care le îmbrăca pe vremuri când o ajuta pe mama ei în grădină.

— Nu mă întorc acasă.

— De ce?

Flossie scutură cearşaful curat şi îl întinse pe pat.

— Ştii de ce, am să-ţi dau bani şi le sunt datoare şi… chiriaşilor. Fusese cât pe ce să spună „celorlalţi chiriaşi”, dar faptul că începuse să muncească la pensiune schimbase totul. Nu mai era o chiriaşă aici, ci o servitoare. Iar toţi cei de la pensiune, cu excepţia lui Annie Belle şi a doamnei Dinwiddie, o tratau ca şi cum le-ar fi fost inferioară. Ba chiar i se ceruse să îi spună lui Annie Belle „domnişoara Love”, altfel ar fi putut să-şi piardă locul de muncă.

Flossie clătină din cap. Oamenii pe care îi considerase cândva familia, prietenii ei se purtau acum ca şi cum ar fi fost invizibilă. O ignorau când se întâlneau cu ea pe hol şi când aducea mâncarea la masă. Îi vorbeau pe un ton sever când se întâmpla ca dormitoarele lor să nu fi fost aranjate exact aşa cum le plăcea. Când era uşa închisă, Annie Belle o ajuta la curăţenie şi uneori îi lăsa câte o carte de la

bibliotecă în camera ei de la mansardă, dar între ele se strecurase o oarecare stânjeneală, mai ales când erau şi alţii de faţă.

Singura care o trata ca înainte era doamna Dinwiddie, fără să ţină cont dacă era sau nu cineva în preajmă. Bătrâna stătea într-un balansoar lângă fereastră şi îi povestea lui Flossie despre noii şi vechii locatari, o întreba cum o ducea şi dacă o putea ajuta cu ceva. Îi tot dădea pe ascuns fursecuri şi tarte, ba chiar o dată urcase treptele până la camera ei mică şi înăbuşitoare, pur şi simplu ca să îi facă o vizită.

Mama trecu de cealaltă parte a patului şi începu să bage cearşaful sub saltea, aducând-o pe Flossie înapoi la momentul prezent.

— Nu vreau banii tăi, rosti ea. Ba chiar să ştii că refuz să îi primesc. Ţi-am spus asta de o mie de ori. Ceea ce vreau însă e să termini cu absurditatea asta.

Flossie îi întinse mamei ei o faţă de pernă, iar ea, la rândul ei, scutură bine plapuma.

— Ştiu ce ai spus. Aşa că pun deoparte câte cinci cenţi pe săptămână şi, când o să am toată suma, o să-ţi înapoiez toţi banii deodată.

Mama trânti perna pe pat.

— Nu-i vreau.

— Atunci poţi să îi donezi unei cauze caritabile când o să ţi-i dau.

— Nu-i nevoie. I-am spus tatălui tău despre ei.

Flossie îngheţă.

— I-ai spus tatii? Despre banii pe care i-ai ascuns de el?

— Bineînţeles că i-am spus. Îşi ieşea din minţi tot încercând să-şi dea seama de ce nu vrei să vii acasă.

Flossie strânse plapuma la piept.

— Şi ce a zis?

— S-a enervat la culme. Tu ce crezi că a zis?

— A făcut iar o criză de-aia, cu respiraţie şuierătoare?

— Asta a fost partea cea mai uşoară. Şi mai ştii ceva?

Flossie clătină din cap.

— S-a supărat mai tare că ţi-am dat banii decât că i-am ascuns de el.

Flossie îşi lăsă privirea în pământ.

— Îmi pare rău, mamă. N-am vrut să îţi fac probleme.

— Ei bine, poţi să te revanşezi întorcându-te acasă.

Flossie întinse plapuma pe pat şi începu să o netezească.

— Vă sunt recunoscătoare pentru tot ce tu şi tata aţi făcut pentru mine. Chiar sunt, dar acum abia vă descurcaţi. Vă e mai bine cu mine aici decât să mă aveţi în casa voastră.

— Taică-tău a zis că pot să păstrez eu banii pe care îi câştig.

Flossie îşi îndreptă spatele.

— Poftim?

— După ce i-a trecut furia, s-a gândit cum am putut să strâng toţi banii ăia de-a lungul anilor şi cum, cel mai probabil, el i-ar fi pierdut la curse dacă ar fi ştiut despre ei. Aşa că mi-a zis să păstrez tot ce câştig şi să nu îi dau din ei decât dacă îmi spune clar pentru ce o să-i folosească?

Flossie îşi duse vârfurile degetelor la baza gâtului.

— A zis el asta?

— Nici măcar nu vrea să ştie cât câştig – mi-a zis că aşa e tentaţia mai mică.

Flossie clătină din cap, uimită.

— Sunt năucă, zău. N-am mai auzit de vreun bărbat care să facă una ca asta.

— Tatăl tău e un bărbat minunat. Pur şi simplu a trecut printr-o perioadă proastă, atâta tot, şi amândoi ne-am dori tare mult să te întorci acasă.

— Îmi pare rău, mamă. Sunt extrem de încântată că tata şi-a schimbat atitudinea, dar banii pe care i-ai pus deoparte erau pentru a vă salva într-o situaţie ca aceasta în care vă aflaţi acum, iar eu i-am risipit. N-ar fi trebuit să vă mutaţi în casa aia îngrozitoare dacă eu n-aş fi venit fuguţa la voi cu mâinile întinse, cerând mai mult, mai mult şi tot mai mult.

— Îngrozitoare? Tu stai într-o cămăruţă la mansardă şi

crezi că locuinţa noastră e îngrozitoare? Mama îşi dădu ochii peste cap. Şi să ştii că nu ne deranjează că vrei mai mult. Ne face plăcere să-ţi dăm mereu mai mult. Ţi-aş fi dat şi de două ori mai mult de-atât dacă aş fi avut.

Flossie strânse din dinţi.

— N-ai înţeles ce-ţi spun. O să-ţi dau banii înapoi. Până la ultimul bănuţ. Şi n-o să profit de cazarea şi de masa pe care mi le-ai putea oferi până nu voi fi scăpat de datorie.

— Dar nu-i vreau! izbucni mama ei. Vreau să stai acasă până ce o să te măriţi şi o să te muţi frumuşel la casa ta, în siguranţă.

Flossie aranjă cuvertura.

— Şi cum rămâne cu toate vorbele alea despre cariera mea artistică?

Femeia scoase un oftat.

— Ah, Flossie, tablourile tale sunt foarte drăguţe. Am crezut c-ar fi o mare binecuvântare pentru tine să vinzi portretul ăla prin galeria lui Bourgeois, dar, pentru numele lui Dumnezeu, eşti femeie! Eu şi tatăl tău n-am vrut nicicând să fii artistă pentru toată viaţa. Dintotdeauna am mers pe ideea că o să te ocupi cu asta doar până ce aveai să găseşti un tânăr cumsecade cu care să te măriţi.

Încet, Flossie îşi îndreptă poziţia. Întinzând mâna în spate, se sprijini de dulap pentru ca nu cumva să se dezechilibreze. În cameră se lăsă o tăcere îndelungată. Într-un final, Flossie inspiră prelung.

— M-aţi minţit? În toţi anii ăştia? Intenţionat?

Mama ei se uită la ea ca şi cum nu i-ar fi venit să-şi creadă urechilor.

— Nu te-am minţit niciodată. Ce Dumnezeu tot zici acolo?

Furia începu să-i clocotească lent în interior.

— Zic că mereu mi-aţi spus că sunt o artistă extraordinară. Mereu mi-aţi spus că o să realizez lucruri măreţe. Toate elogiile cu care m-aţi copleşit tu şi tata de-a lungul anilor…

Chipul mamei ei se schimonosi.

— Nu erau minciuni. Te încurajam, atâta tot. Îţi

dădeam încredere în tine. Dumnezeule mare, parcă pluteai când îţi spuneam asemenea lucruri! Când am văzut cât de mult te bucurai, am continuat pur şi simplu pe aceeaşi direcţie. Asta nu-i minciună, este pur şi simplu iubire.

Flossie fu cuprinsă de o tristeţe dulce-amăruie.

— Ei bine, eu chiar v-am crezut, mamă. Chiar am crezut că eram un mic geniu, aşa cum îmi spuneaţi voi. Habar n-am avut că sunt mediocră până nu m-am angajat la Tiffany.

Mama ocoli patul cu paşi precipitaţi şi o strânse la piept.

— Taci! Nu eşti mediocră şi să nu laşi pe nimeni să-ţi spună una ca asta! Eşti cea mai specială fată de pe faţa pământului!

Flossie îşi puse capul pe umărul mamei ei, cu ochii plini de lacrimi. Nu era sigură dacă sufocarea pe care o simţea era declanşată de faptul că era atât de bine să fie ţinută în braţe sau de faptul că fusese din nou minţită. Mama ei o mângâia uşor pe spate.

— Gata, gata! Acum eşti pregătită să te întorci acasă?

Eliberându-se din îmbrăţişare, Flossie îşi şterse ochii.

— Ai face bine să pleci, mamă, să n-am probleme.

Mama o prinse blând de braţe.

— Probleme? Crezi că ai putea fi concediată din cauza mea?

Un colţ al buzelor lui Flossie se ridică uşor, într-un început de zâmbet.

— La revedere, mamă. O să vin duminică la cină, dar acum trebuie să mă întorc la treabă.

Chipul femeii căpătă o expresie hotărâtă.

— Să ştii că eu n-o să primesc bani de la tine. Nici acum, nici pe viitor.

— Înţeleg.

— Ah, ce încăpăţânată şi nerecunoscătoare ai devenit! Cu un pufnet de mânie, îi întoarse spatele şi porni spre uşă. N-am încheiat discuţia, să ştii.

— Sunt convinsă că nu.

În clipa următoare, mama ei trecu pragul şi dispăru

din raza ei vizuală.

Tot restul zilei, Flossie îşi văzu de sarcini cu umerii lăsaţi şi cu picioarele ca de plumb. Părinţii ei ştiuseră că nu era cea mai talentată fată pe care o văzuseră ei vreodată? Ştiuseră asta tot timpul ăsta? Şi-atunci de ce se prefăcuseră că era? Le-ar fi cerut prea mult să se mândrească cu faptul că aveau o fată ca toate celelalte?

Nu ştia răspunsul la toate aceste întrebări. Dar, indiferent de ce gândeau sau făceau părinţii ei, ea o terminase cu amăgirile. Era o pictoriţă mediocră, avea performanţe mediocre în tăierea sticlei şi era o cameristă la fel de mediocră. Şi nu era nimic rău în asta. Până la urmă, cineva trebuia să fie şi mediocru. În fond, dacă toţi părinţii le spuneau urmaşilor lor că erau cei mai străluciţi şi mai talentaţi copii de pe lume? Era statistic imposibil ca fiecare să fie cel mai bun dintre cei mai buni. Unii trebuiau să fie şi mediocri.

Dădu din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi alunge toate aceste gânduri. Într-un fel, faptul că era mediocră era o mare uşurare. Bineînţeles, tot trebuia să se străduiască mereu să facă lucrurile cât mai bine, pentru că obţinea rezultate mediocre doar atunci când se străduia – sau, cel puţin, aşa stătuseră lucrurile până atunci.

Cât despre pictura în ulei, chiar dacă rezultatele nu erau nicidecum extraordinare, tot îi aducea o bucurie deosebită. Reeve avea dreptate în privinţa asta. Într-un fel sau altul, trebuia să-şi facă timp pentru pictat. Problema era că nu avea niciun cent disponibil pentru cheltuieli personale. Când avea să termine pânzele, terebentina şi vopselele, nu ştia cum avea să-şi poată permite unele noi.

Înghiţind cu greu, se lăsă în genunchi în hol, înmuie cârpa în ceară şi începu să lustruiască podeaua din lemn.

Domnul Oyster apăru de după colţ şi intră în camera lui. O clipă mai târziu, ieşi din nou pe hol.

— Vino imediat aici, îi zise pe un ton iritat.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

Bărbatul arătă către camera lui.

— Sigur că da. Ai lăsat o grămadă de gunoi sub masa

mea de lucru.

Flossie se încruntă.

— Am măturat peste tot, cu mare grijă.

— Ei bine, ai făcut o treabă de mântuială.

Punând jos cârpa, intră în camera lui, se duse glonţ la birou, trase scaunul şi se uită atent sub masă. Înainte de a-l întreba despre ce gunoi vorbea, bărbatul o prinse de fund.

Fără să se gândească, Flossie se întoarse, cu cotul ridicat, şi îl nimeri fix în maxilar. Imediat, un fulger de durere îi urcă de-a lungul braţului.

Mugind, Oyster îşi duse mâna la falcă.

— Fetişcană obraznică! Cum îndrăzneşti să mă loveşti?

Îi dădu o palmă peste obraz, după care o prinse de braţe şi îi zdrobi buzele cu ale lui, pipăind-o.

Flossie îl muşcă de buză, îl călcă pe picior cât putu de tare şi îi dădu un genunchi în vintre, după care ieşi în goană din încăpere, tot uitându-se peste umăr.

În loc să se refugieze la mansardă, unde ar fi fost singură şi total lipsită de mijloace de apărare, se duse direct în spălătorie. Ajunsă acolo, se ascunse după uşă, cu inima bătându-i mai să-i sară din piept. Dar dinspre camerele oaspeţilor nu se auzea niciun sunet. Nu venea nimeni după ea.

Picioarele îi tremurau, la fel şi mâinile. Stomacul i se strângea, îngreţoşat. Mişcându-şi buzele, îşi duse mâna la obraz, după care îşi cercetă degetele. Nicio picătură de sânge, slavă Domnului, dar deja simţea că începea să se învineţească.

Primul ei instinct era să-i spună imediat doamnei Klausmeyer, dar Flossie auzise suficiente poveşti de la clientele mamei ei încât să ştie că vinovată era scoasă mereu servitoarea, indiferent de situaţie. Iar ea nu-şi putea permite să piardă şi slujba asta.

Ar fi putut să-i spună doamnei Dinwiddie. N-avea nici cea mai mică îndoială că bătrâna avea să-l facă cu ou şi cu oţet pe Oyster, dar în mod clar incidentul ar ajunge la urechile doamnei Klausmeyer şi ar fi în aceeaşi încurcătură.

Nu, n-avea de ales, trebuia să ţină totul secret. Imediat, ochii i se umplură de lacrimi, nu doar de durere, ci şi pentru că se simţea trădată. Cum putuse să fie într-atât de naivă în toate lunile alea? Cum putuse să-l considere pe domnul Oyster membru al familiei ei? Nici nu era de mirare că Reeve o înfăţişase pe Marylee într-un mod atât de condescendent la început. Fata care-i servise drept model pentru acest personaj era o proastă. O proastă nesăbuită şi naivă, care credea tot ce-i spuneau cei din jur.

Lăsându-şi spatele să alunece pe perete, se ghemui pe podea, îşi sprijini capul pe genunchi şi se puse pe plâns.

Capitolul 70

Povestea cu Marylee fu preluată de ziarele din toată ţara, din Chicago, San Francisco, St. Louis, Philadelphia… de peste tot. Dintr-odată, Reeve se trezi că avea chiar mai mulţi bani decât avea nevoie ca să dea avans pentru căsuţa pe care şi-o dorea.

Stătea pe marginea patului său şi îşi tot trecea degetele peste contururile figurinei în formă de pisică. Chiar în acea zi primise o plată de la un ziar tocmai din Oregon, dar tot nu se dusese la soţii Gusman să le facă o ofertă. Asta pentru că, oricât de mult îşi dorea casa aia, cum să poată să doarmă liniştit acolo ştiind că o cumpărase cu bani murdari? Cu banii pe care îi câştigase din exploatarea singurei fete pe care o iubise vreodată?

Ştia asta acum, ştia că o iubea. Nu conta că ea renunţase la el, că nici măcar nu îl plăcea. Tot nu reuşea să se pună în mişcare şi să folosească banii aceia. Aşa că aceştia se adunaseră în contul său de la banca Wells Fargo. Şi totuşi, în ultima vreme era din ce în ce mai ispitit.

Se ducea zilnic să vadă căsuţa. În fiecare zi, tentaţia de a folosi banii şi de a cumpăra o dată pentru totdeauna blestemăţia aia era din ce în ce mai mare. Nu era sigur că mai putea suporta să ştie că avea banii acolo, trebuia să

facă neapărat ceva cu ei. Ceva care să nu fie legat de interesele lui, ci doar de ale ei.

Freddie Blackburn îşi băgă capul pe uşă. Acesta era unul dintre puţinii bărbaţi din club care-şi purta faţa bărbierită, la fel ca Reeve. Fiind trecut de treizeci de ani, era şi unul dintre cei mai maturi locatari de la YMCA. Poate tocmai de aceea Reeve îl plăcea atât de mult. Terminase cu nebuniile tinereţii şi era mai serios.

— Eşti ocupat, Wilder? îl întrebă. E un ger de crapă pietrele afară, aşa că băieţii s-au gândit să încropească un joc de baschet la parter, în sala de sport, şi vreau să te am în echipa mea. Ce zici?

Reeve zâmbi. Un profesor tânăr de la Şcoala Internaţională de Educaţie Fizică YMCA inventase un joc care putea fi jucat în interior, într-un spaţiu relativ restrâns. Nu aveai nevoie decât două coşuri de piersici şi de o minge de fotbal. La ei, jucătorii erau nevoiţi să ocolească doi stâlpi aflaţi în mijlocul sălii, care susţineau acoperişul, dar, în afară de asta, era un joc foarte distractiv. În acelaşi timp, pentru că era atât de nou, Reeve nu era mai puţin neiniţiat ca restul.

— Au tăiat partea de jos a coşurilor?

— Da. Şi le-au prins de balustrada de la etaj.

Reeve dădu aprobator din cap.

— Bine, lasă-mă un pic să-mi schimb hainele şi cobor imediat.

— Minunat.

— Şi… Blackburn?

Freddie se aplecă din nou peste cadrul uşii, curios să vadă ce voia Reeve.

— Hai să zicem că echipa care pierde trebuie să-şi încerce norocul cu *Jocul fetei bătrâne.*

Blackburn schiţă o strâmbătură şmecherească.

— Aşa sigur o să fim motivaţi. Atâta timp cât suntem în aceeaşi echipă, sunt dispus să fac orice pariu.

Reeve văzuse jocul în vitrina unui magazin de jucării şi îl cumpărase imediat. Singurul mod în care-l putuse justifica în faţa băieţilor de la YMCA fusese să le spună că

era pentru pedepse. Bineînţeles, toţi îl detestau, dar, de fiecare dată când îl jucau, Reeve simţea o conexiune cu Flossie.

Clătină din cap, nevenindu-i nici lui să creadă. Dacă l-ar fi întrebat cineva acum când stabilise ultima oară o conexiune cu o persoană, ar fi primit un răspuns surprinzător: în timp ce juca sau privea pe alţii cum jucau *Jocul fetei bătrâne.* Şi totuşi, amintirea unei conexiuni nu era acelaşi lucru cu o legătură adevărată. Semăna în mare măsură cu privitul unei fotografii care surprindea un moment ce n-avea să se mai întoarcă nicicând.

Ridicându-se, puse figurina pe birou şi îşi schimbă repede hainele.

Capitolul 71

Doamna Dinwiddie închise rapid uşa camerei ei imediat ce Flossie intră.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Flossie. Ştia că bătrâna fusese chemată pe neaşteptate de avocatul ei. Spera că nu era vorba despre nimic rău. Nu ştia ce aranjamente făcuse soţul doamnei Dinwiddie pentru a-i asigura văduvei sale un trai confortabil, dar economia naţională era într-o stare foarte proastă şi trecea prin cea mai gravă perioadă de criză de până atunci. Ea nu înţelegea pe deplin cum funcţiona bursa, importanţa Legii Argintului şi restul, dar, din câte citise în articolele lui Reeve, foarte mulţi oameni îşi făceau griji.

Doamna Dinwiddie începu să vorbească pe un ton scăzut:

— Azi am fost la avocatul meu.

Încuviinţând din cap, Flossie îi luă mâna într-a ei.

— Şi ce v-a spus?

— Că a primit un mesaj care trebuie să ajungă la tine, prin mine.

Tânăra se trase înapoi.

— Poftim?

— Se pare că un donator anonim ţi-a achitat datoriile faţă de noi, cei de la pensiune, şi pe cea faţă de mama ta.

Flossie încremeni.

— Datoriile?

Doamna Dinwiddie încuviinţă din cap.

— Dar cum…? Îşi miji ochii. Staţi puţin! Tata… Credeţi că a fost iar la curse? Credeţi că a avut un câştig mare?

— Nu e vorba despre niciunul dintre părinţii tăi.

Sprâncenele lui Flossie se încruntară.

— De unde ştiţi? Parcă era vorba despre un donator anonim.

— Anonim pentru tine şi restul lumii, dar nu şi pentru mine.

— Şi-atunci despre cine e vorba?

— A trebuit să jur solemn că n-o să spun nimănui.

— V-a făcut să juraţi?

— Da.

Clătinând uşor din cap, Flossie începu să se joace cu marginea şorţului pe care-l purta.

— Dar niciunul dintre cunoscuţii mei n-ar fi făcut asta. De fapt, nici n-ar avea banii necesari să achite tot, cu atât mai puţin onorariul avocatului lui şi pe cel al avocatului dumneavoastră. Asta dacă nu, dacă nu… mama n-ar fi povestit nimic din toate astea vreuneia dintre clientele ei, nu-i aşa?

Doamna Dinwiddie se duse în faţa oglinzii şi începu să-şi scoată acele de la pălărie.

— M-am jucat cu mulţi dintre copiii lor, să ştiţi.

— Ce copii?

Doamna Dinwiddie lăsă un ac de pălărie să cadă într-un vas de porţelan, ca un creion într-un suport.

— Copiii din familiile Vanderbilt, Forbes şi Roosevelt, de fapt cu toţi copiii care-şi însoţeau mamele când veneau la probe. Chiar am avut o relaţie apropiată cu George Vanderbilt, deşi acum am auzit că e undeva în Carolina de Nord, construieşte un castel imens. Chiar şi aşa, dacă ar fi auzit despre situaţia mea, ea e chiar genul de om care să

facă una ca asta. Proptindu-şi o mână în şold, îşi înălţă uşor capul. Şi totuşi, e un efort destul de mare. De ce să fi făcut asta prin intermediul avocatului dumneavoastră şi nu direct printr-al lui?

Doamna Dinwiddie îşi dădu jos pălăria.

— Am dreptate? El a fost sau cineva ca el?

Doamna Dinwiddie îşi duse mâna la buze, schiţând o mişcare ca de încuiere.

Cu un suspin, Flossie luă de pe o măsuţă o cutie de pălării goală.

— Poate că a acţionat prin avocatul dumneavoastră ca să nu reuşesc să-mi dau seama cine este. Doar că nu ştiu cum de ar fi putut să afle de existenţa dumneavoastră… Sunt… sunt tare nedumerită.

Doamna Dinwiddie îşi tot atingea partea din spate a capului.

— Mi s-a ciufulit părul?

Cu mintea lucrându-i febril, Flossie trase un scaun în mijlocul camerei.

— Staţi aici, vi-l aranjez eu imediat.

Mâinile începură să i se mişte în tăcere, modelând şuviţele de păr în timp ce încerca să pună totul cap la cap.

— V-a zis când o să se facă plăţile?

— S-au făcut deja. Eu mi-am primit banii azi, iar restul locatarilor îi vor primi tot astăzi. Cei ai mamei tale vor fi trimişi direct la ea acasă.

— Dumnezeule mare! Când Flossie termină cu aranjatul părului doamnei Dinwiddie, îşi puse palmele pe umerii acesteia. Pur şi simplu nu-mi revin. Aşa cum nici nu pot să-mi închipui cum ar fi putut afla domnul Vanderbilt despre necazurile mele. Dar cine altcineva să-mi fi sărit aşa în ajutor?

Dinspre doamna Dinwiddie răzbătu un sforăit uşor.

Flossie se aplecă să se uite la ea. Bătrâna aţipise pe scaun. Punând pieptenele jos, Flossie rămase câteva clipe uitându-se lung la pălăria doamnei Dinwiddie, după care îşi lăsă degetele peste florile de sânger din mătase care îi împodobeau borul. Oare tatăl ei pusese la cale totul? Sau

mama ei, ca parte a plăţii datorate pentru nişte rochii?

Dar nu, doamna Dinwiddie îi spusese clar că nu era vorba despre părinţii ei. Şi atunci cine era acest donator misterios? Luând pălăria în mână, o puse în cutie, după care fixă capacul peste ea. Datoriile ei fuseseră plătite. Aşa, cât ai bate din palme. Într-o clipă era încătuşată, iar în următoarea se trezise eliberată.

Cu inima plină de bucurie, se apropie de fereastră. Afară începuse să ningă. Prima ninsoare a iernii. Chiar şi fără datorii de plătit, n-avea de gând să renunţe la slujba ei. Îi plăcea prea mult să trăiască pe cont propriu. Şi totuşi, acum putea căuta un nou loc de muncă, poate ceva care să-i lase sfârşitul săptămânii liber, ca să poată picta.

Să picteze! Nu numai că ar putea să aibă timpul necesar ca să picteze, ci avea să-şi permită din nou să cumpere vopsele – câte o culoare pe rând, totuşi. Aşa că avea să fie nevoită să facă în continuare economie. Dar era un început, şi, odată ce avea să strângă suficiente vopsele, putea să înceapă lucrul la un tablou frumos pe care să i-l dăruiască misteriosului binefăcător care o descătuşase – asta dacă avea să afle vreodată cine era.

— Oricine-ar fi, Dumnezeu să-l binecuvânteze! rosti ea în şoaptă.

Capitolul 72

În sfârşit, lacul îngheţase de tot. Flossie îşi propti patina în gheaţă şi se puse în mişcare, savurând senzaţia de libertate şi bucurându-se că avea ocazia de a purta costumul ei de patinaj din anul anterior. Mama şi tatăl ei se mutaseră înapoi în vechiul lor cartier şi fuseseră foarte dezamăgiţi când Flossie refuzase din nou să se întoarcă acasă. Când văzuseră clar că n-avea să se răzgândească, o imploraseră să înceapă să dea lecţii – orice, numai să renunţe la slujba de cameristă. Dar ea nu voia să dea lecţii şi pur şi simplu pe piaţa de muncă nu existau prea multe

opţiuni pentru femei, în afară de a munci într-o fabrică, iar asta era exclus.

Şi totuşi, era de-a dreptul minunat să lase deoparte rochiile ei mohorâte, din lână de alpaca, şi să îmbrace un costum elegant şi la modă, chiar dacă mânecile erau un pic mai puţin umflate decât dictau tendinţele în acel moment. O briză înviorătoare îi ridică uşor marginile gulerului marinăresc, făcând-o să se simtă de parcă ar fi avut aripi. Desfăcându-şi larg braţele, se învârti în loc, făcând poalele tivite cu o panglică împletită să fluture vesel.

Îşi lăsă capul pe spate, continuând să se rotească, după care îşi trase braţele la piept, lipindu-le de nasturii supradimensionaţi prinşi de-a lungul corsajului ei. Se învârti din ce în ce mai rapid, până ce simţi că o lua ameţeala. Într-un final încetini, apoi se opri cu totul şi trase aer în piept.

Mai mulţi bărbaţi organizaseră un joc de baseball în cealaltă parte a suprafeţei de gheaţă. Nişte puşti se jucau leapşa şi de-a v-aţi ascunselea. Peste tot se vedeau prichindei care abia învăţau să patineze, îndoiţi de mijloc, şi din când în când se aşezau efectiv pe gheaţă pentru a se odihni. Dar atenţia ei era atrasă de cupluri. Unii patinau unul lângă celălalt fără să se atingă, alţii înaintau braţ la braţ, iar alţii se ţineau de mână, ca la promenadă. Fără să vrea, gândul îi zbură la Reeve.

Nimeni nu mai primise nicio veste de la el, nici măcar doamna Dinwiddie. Bătrâna îi păstra toate articolele din ziar totuşi şi i le dădea şi lui Flossie să le citească, pentru că exemplarul din salon era doar pentru chiriaşi, nu pentru servitori.

Chiar dacă nu devenise un susţinător înfocat al mişcării de emancipare a femeilor, în mod clar ajunsese un fel de glas al raţiunii. Scrisese un articol în care îi expusese pe „bădăranii de înghesuială” şi solicitase public ca tramvaiele să aibă vagoane separate pentru femei. Respinsese opinia extrem de răspândită că femeile independente financiar erau neapărat şi imorale, după care îşi susţinuse opinia printr-o serie de articole fascinante despre femei cât se poate de respectabile din toate

categoriile sociale, care aveau tot felul de ocupaţii.

Chiar în săptămâna anterioară scrisese despre un grup de fete care executaseră fresca decorativă de pe plafonul unei săli de teatru din centru. Acestea lucraseră zilnic de la nouă la cinci, cocoţate pe schele exact ca bărbaţii, întinse pe spate, cu picioarele atârnate peste margine. Pentru a reduce riscul de a li se ridica poalele, una dintre ele purtase pantalonii cumnatului ei pe sub costumul de pictat din flanel albastru.

Flossie clătină uşor din cap, nevenindu-i să creadă. Tatăl ei ar fi avut o criză de respiraţie şuierătoare dacă ea ar fi făcut una ca asta. Şi totuşi, asta o făcea să se întrebe ce purtase Louise când ea şi domnul Cox lucraseră la pictura lor murală din Clădirea Meşterilor şi să-şi dorească să-şi fi putut permite să vadă cu ochii ei plafonul acela despre care scrisese Reeve.

Un domn în vârstă, cu o haină de modă veche, îşi duse mâna la pălărie, într-un gest de salut, şi trecu pe lângă ea. Flossie zâmbi, întrebându-se dacă venise singur la patinaj şi dacă Reeve avea să ajungă cândva ca el.

Scoase un oftat. Faptul că îi citea articolele o făcea să îi fie mult mai greu să îl uite. Cumva, prin ele se menţinea conexiunea cu el şi, cu fiecare text, respectul ei pentru el creştea. Şi totuşi, nu mai găsise niciunul semnat de I.D. Claire.

Suflându-şi în mâini, trecu pe lângă vreo doisprezece tineri care le ofereau lecţii patinatorilor începători pentru douăzeci şi cinci de centi pe oră. Cele mai multe dintre clientele lor erau femei, deşi se mai vedea şi câte un bărbat ici-colo. Din nou, gândul i se duse la Reeve, dar se zgâlţâi bine în sinea ei. Trebuia să înceteze. Chiar dacă nu mai era condamnată la o viaţă de fată bătrână, trebuia să şi-l fi alungat din minte de mult. Uneori reuşea să-şi urmeze propriul sfat. Alteori, ca astăzi, îi era atât de dor de el, încât aproape că simţea o durere fizică.

— Flossie? Flossie Jayne? Tu eşti?

Flossie se întoarse şi porni să patineze cu spatele, uitându-se în jur după femeia care îi strigase numele.

— Flossie! Aici!

Îşi miji ochii, încercând să vadă mai bine chipul ascuns sub şalul tras peste cap.

— Mona?

— Da! Fata veni direct spre ea şi o cuprinse într-o îmbrăţişare entuziastă. Ce mai faci? Tuturor ne e foarte dor de tine!

Instantaneu, Flossie fu cuprinsă de melancolie. Mona lucra la Tiffany şi se ocupa cu toate comisioanele care trebuiau făcute. Transmitea mesajele între departamentul bărbaţilor şi cel al femeilor, ducea corespondenţa la poştă şi făcea comisioanele pe care i le dădea în grijă doamna Driscoll.

Flossie nu o cunoştea bine, ba chiar abia dacă o băgase în seamă cât lucrase la Tiffany, însă Mona în mod clar îşi amintea de ea. Nostalgia fu îndulcită de un val de căldură.

— Tu ce mai faci? Restul fetelor sunt bine?

— Suntem foarte bine, deşi tot ne e dor de tine, evident.

Flossie schiţă un zâmbet.

— A mai fost concediată vreuna? Aggie? Mai lucrează la voi?

— Toate au rămas la muncă, inclusiv Aggie. Acoperă bucăţile de sticlă în folie, ca de obicei.

Întorcându-se, fetele începură să patineze, iar Mona o puse la curent cu tot ce se mai întâmplase la Tiffany. Capela câştigase cincizeci şi patru de premii – mai multe decât orice alt exponat – şi fusese adusă înapoi în New York.

— O montează chiar lângă sala de prezentare, astfel încât toţi cei care nu au văzut-o la Chicago pot s-o admire în voie chiar aici, în New York.

— Ce minunat!

— Suntem cu toţii foarte încântaţi, deşi, până reuşesc să o reasambleze, eu n-o să mai fiu acolo.

— Cum adică?

— Da. Un zâmbet larg îi făcu colţurile ochilor să i se

încreţească uşor. Mă mărit!

— Te măriţi? Dar era atât de tânără… Când?

— Săptămâna viitoare.

— Ăăă… eu… Felicitări!

— Mulţumesc! Ah, iată-l! Dădu din mână cu entuziasm, iar un bărbat aflat de cealaltă parte a lacului îi răspunse la fel, pornind către ele. Trebuie să plec. Mă bucur foarte mult că te-am văzut.

— Da, şi eu. Să le saluţi pe fete din partea mea.

— Aşa o să fac.

Se puse în mişcare, alunecând graţios către logodnicul ei.

Se mărita! Dumnezeule mare! Îi privi pe cei doi logodnici când se întâlniră, după care porni în direcţia opusă.

Abia seara târziu îşi dădu seama că doamna Driscoll avea nevoie acum de o altă fată care să se ocupe de comisioane, căci domnul Tiffany nu permitea ca femeile măritate să lucreze în compania sa.

Capitolul 73

Flossie se opri în uşa doamnei Driscoll, invadată de un val de senzaţii plăcute. Nu-şi dăduse seama până în momentul acesta cât de mult îi lipsise locul ăsta. Pe biroul femeii se vedeau bucăţele de sticlă, hârtii şi tot felul de instrumente. În mână avea un şablon care părea să fie de la un abajur de mici dimensiuni. Era cu un bărbat care conducea secţia de cuptoare, care acum privea peste umărul ei şi îi tot oferea sugestii cu un accent irlandez atât de puternic, încât Flossie nu putea înţelege nicio iotă din ce spunea.

Într-un final, bătu uşor la uşă.

— Cioc-cioc?

Doamna Driscoll îşi ridică privirea către uşă şi imediat trăsăturile ei serbede fură iluminate de plăcere.

— Domnişoară Jayne, ce mă bucur să te văd! Intră! Ţi-l aduci aminte pe domnul Briggs, desigur, nu?

Flossie făcu o uşoară reverenţă.

— Domnule Briggs…

— Bună ziua, fetiţo. Ştergându-şi palmele pe şorţul alb pe care-l purta, bărbatul porni către uşă. Discutăm mai în detaliu mai târziu, doamnă Driscoll.

Dar femeia deja pusese matriţa jos şi toată atenţia îi era îndreptată asupra lui Flossie.

— Intră, intră! Ce mai faci, draga mea?

— Foarte bine, mulţumesc. Ştiu cât de ocupată sunteţi, aşa că o să trec imediat la subiect. La sfârşitul săptămânii trecute m-am întâlnit cu Mona în Central Park şi am înţeles că aveţi nevoie de o fată nouă pentru comisioane. Mă întrebam… aţi găsit cumva pe cineva deja?

Femeia îşi lăsă capul uşor într-o parte.

— Nu. Mi-au fost recomandate patru fete şi am petrecut şase ore preţioase ducându-mă la ele acasă, să le cunosc, dar trei au fost o dezamăgire. Iar a patra urmează să vină la pensiunea mea în seara asta. De ce întrebi?

— Aş vrea să mă luaţi şi pe mine în considerare.

Sprâncenele doamnei Driscoll se ridicară uşor.

— Pentru a te ocupa de comisioane? Dar n-ai avea acelaşi salariu ca înainte. Eşti sigură că te-ar interesa?

— Ba chiar cred că aş prefera un astfel de post. Evident, mi-a plăcut la nebunie să mă ocup de tăierea sticlei. Cui nu i-ar plăcea să lucreze cu sticla aia superbă? Dar, dacă m-aş ocupa de comisioane, aş putea să merg prin toată clădirea şi să văd ce fac şi bărbaţii. Şi Mona nu mergea uneori şi la fabrica din Corona?

— Uneori, da. Doamna Driscoll o privea fix, cu o expresie gânditoare. Salariul ar fi de doar patru dolari pe săptămână în loc de cinci.

Flossie făcu o grimasă.

— Înţeleg că nu pot câştiga la fel de mulţi bani ca restul fetelor, dar v-aţi gândit vreodată ca fata care face comisioanele să lipească şabloanele de hârtie de bucăţile de sticlă? Pe când lucram aici, un asemenea ajutor ne-ar fi

scutit foarte mult timp, iar eu sigur aş fi dispusă să mă ocup de asta între comisioane. De asemenea, aş putea tăia folia ca să o ajut pe Aggie. Nu e nevoie decât să mânuiesc o foarfecă, nu e aşa greu ca tăierea sticlei. Sunt o mulţime de lucruri pe care aş putea să le fac pentru a creşte viteza de lucru a celorlalte fete.

Aşezându-se picior peste picior, doamna Driscoll se lăsă pe spătarul scaunului.

— N-ar fi nevoie să mă instruiţi, continuă Flossie, doar să-mi arătaţi unde sunt în clădire celelalte departamente. Poate că mă mişc încet la tăiat sticla, dar mă mişc foarte repede de colo-colo. Aş putea zbura efectiv încolo şi încoace cu orice mesaj sau comision pe care mi l-aţi putea încredinţa. Şi la fabrica din Corona. Îşi împreună mâinile sub bărbie. Ah, ce mult mi-ar plăcea să mă duc la Corona şi să văd chiar şi de departe cum lucrează bărbaţii care modelează sticla… Ce ziceţi, doamnă Driscoll? Mă angajaţi să mă ocup de comisioane?

— Ei bine, dacă dumneavoastră n-o angajaţi, rosti domnul Tiffany din cadrul uşii, eu, unul, sigur o fac.

Flossie se întoarse repede, cu chipul luminat de un zâmbet larg.

— Domnule Tiffany! Ce minunat să vă văd! Ce mai faceţi?

Cu ochii sclipindu-i, bărbatul se apropie de ele.

— Foarte bine, domnişoară Jayne. A fost tare linişte pe-aici în lipsa dumitale.

Tânăra îşi muşcă buza.

— Ah, vai de mine! Asta e bine sau rău?

Izbucnind în râs, domnul Tiffany îşi agită arătătorul, într-un gest de avertizare.

— Atenţie, îmi dau seama imediat când mă confrunt cu o întrebare-capcană. Se întoarse către doamna Driscoll. Dumneavoastră ce ziceţi? Îi dăm o şansă domnişoarei Jayne?

Doamna Driscoll îşi puse din nou ambele picioare pe podea.

— Cred că aţi sta îmbufnat o săptămână încheiată

dacă n-aş fi de acord.

— Sigur că da. Bărbatul îşi împreună mâinile. Deci acceptaţi postul, domnişoară Jayne?

Tânăra îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Credeţi că v-aş putea convinge să mă plătiţi cu patru dolari şi cincizeci de cenţi în loc de doar patru? Mai ales dacă o să fac în plus şi toate lucrurile alea ca să le ajut pe fete?

Domnul Tiffany ridică din sprâncene, după care o privi din nou pe doamna Driscoll.

Femeia îşi ridică uşor un umăr.

— Cel mai probabil, ar fi cea mai bună dintre fetele care s-au ocupat de comisioane până acum, sigur are cele mai multe cunoştinţe despre ce implică producţia vitraliilor şi toată lumea o adoră.

Cu un oftat, domnul Tiffany îşi deschise larg braţele.

— Bine, atunci. Patru dolari şi cincizeci pe săptămână.

De încântare, Flossie începu să sară şi să bată din palme.

— Mulţumesc! Vă mulţumesc mult amândurora!

Bărbatul zâmbi larg. Doamna Driscoll îi făcu semn să iasă.

— Bine, bine, domnişoară Jayne, am încheiat aici! Vino miercuri, o s-o pun pe Mona să îţi arate restul clădirii şi să te înveţe unde sunt toate.

— Aşa o să fac. O să vin dis-de-dimineaţă.

Era atât de bucuroasă, că, atunci când se puse în mişcare, aproape că începu să sară, ca o fetiţă.

— Ştii… domnişoară Jayne?

Flossie se întoarse, să vadă ce mai voia de la ea doamna Driscoll.

— Ai grijă ca, de data asta, să te îmbraci cu ceva mai practic, pentru numele lui Dumnezeu!

Cu un hohot de râs, Flossie trecu repede pe lângă domnul Tiffany şi o porni pe hol, către atelier, pentru a le saluta pe celelalte fete şi a le da vestea cea bună.

Capitolul 74

Reeve privea pe fereastra salonului de la YMCA. în momentul în care văzu sosind trăsura pe care o închiriase, îşi puse repede haina şi pălăria, după care porni cu paşi iuţi şi bucuroşi către intrare. Aşteptă până ce birjarul o ajută pe doamna Dinwiddie să coboare, după care o prinse în braţe, ridicând-o cu totul.

— Crăciun fericit!

Femeia chicoti de parcă era o fetişcană, după care, imediat ce o puse jos, îl lovi uşor cu bastonul în cap, strâmbându-i pălăria.

— Tânăr obraznic ce eşti, ce-ţi închipui că faci?

Dar ochii îi sclipeau, iar colţurile gurii îi erau încadrate de mai multe cute de veselie. Aranjându-şi pălăria, Reeve îi ridică o mână la buze.

— Pff! Şi eu care credeam că am o şansă!

Chicotind, bătrâna clătină din cap.

— Ia-mi lucrurile din trăsură şi ajută-mă până la uşă, altfel o să mor îngheţată aici.

Birjarul îi întinse un coş, iar Reeve îi oferi o monedă.

— Crăciun fericit!

— Mulţumesc, domnule, la fel şi dumneavoastră!

Prinzând-o de cot pe doamna Dinwiddie, o ajută să înainteze către intrarea tivită cu crenguţe de vâsc, conifere şi iederă, care emanau un miros înviorător de brad.

— Aveţi grijă, aleea asta e mereu alunecoasă, imediat se formează gheaţă.

— Ei, băiete, să ştii că eu circul prin New York de mai mulţi ani decât ai tu în total.

Reeve îi deschise uşa.

— Oricum, aveţi grijă!

Odată intraţi, Reeve îşi puse haina în cuier, după care îi cuprinse mâinile într-ale lui.

— Vreau să vă privesc în voie câteva clipe. Mă bucur

atât de tare să vă văd!

Obrajii ei căpătară o nuanţă de roz, iar inima lui se încălzi când îşi dădu seama că doamna Dinwiddie se aranjase mai mult decât de obicei pentru această vizită. Buzele ei erau de un roşu oarecum nenatural, ca şi cum ar fi luat ceva colorant de pe tapetul din antreul pensiunii soţilor Klausmeyer şi l-ar fi pus pe buze. Rochia ei, de un verde-închis, ca frunzişul unei păduri, forma un fundal somptuos pentru cele trei rânduri de perle pe care le purta la gât. În vârful structurii complexe a coafurii ei şedea o pălărie fantezistă, cu ornamente de Crăciun acoperite cu un voal verde, care părea potrivită mai degrabă cu gusturile unei fete de douăzeci de ani. Dar ceea ce-i umplea pieptul cu familiaritate şi afecţiune era mirosul de camfor care o învăluia.

— M-aţi lăsat fără suflare, doamnă Dinwiddie.

Rozul din obraji îi cuprinse tot chipul, punctat de pete neuniforme.

— Vai, vai, vai, dar văd că ai devenit un adevărat fante!

Doamna Dinwiddie îşi strecură mâna pe după braţul lui.

— Doar cu dumneavoastră, doamnă Dinwiddie. Doar cu dumneavoastră.

Deschizând uşa salonului, îşi întinse braţul, într-un gest care arăta clar că îi dădea prioritate.

— Ah, vai de mine! Nu-mi vine să cred, rosti bătrâna.

— Membrele Companiei Femeilor – Pilot au venit acum vreo două săptămâni să ne ajute la decorat. Aruncă o privire în jur, minunându-se din nou de cât de mult fusese schimbat salonul. De-a lungul şemineului fusese întinsă o ghirlandă de brad, cu conurile încă la locul lor. În spatele grătarului, un foc voios degaja căldură şi un miros lemnos şi din când în când trosnea liniştitor. Peste cele două ferestre fusese drapată o bucată de muselină albă, prinsă în părţi cu panglici şi iarbă de pampas, însă preferatul lui Reeve era bradul de Crăciun care stătea de pază într-un colţ. Ajutase şi el la înşirat pe aţă floricele de porumb, merişoare şi

alune, iar ceilalţi le aranjaseră artistic pe crengile verzi.

— Mai erau şi nişte omuleţi din turtă dulce atârnaţi în el, spuse el. Femeile i-au făcut special pentru noi, dar ceilalţi i-au înfulecat de cum au ieşit ele pe uşă.

— Ei, lasă, e oricum foarte frumos.

Reeve trase adânc aer în piept.

— Chiar e, nu-i aşa?

Bunicii lui avuseseră mereu brad de Crăciun şi îl lăsaseră să îi ajute la împodobit, dar niciunul nu se compara cu acesta. Şi totuşi, în dimineaţa de Crăciun, de una dintre crengi era atârnat un cadou mic pentru el. Era un moment magic. Cea mai frumoasă zi a anului. Reprezenta tot ce el nu avea – o familie şi prieteni. Sau, cel puţin, aşa stătuseră lucrurile până anul acesta, căci îşi făcuse ceva prieteni aici, la YMCA, şi ajutase din nou la împodobirea bradului. Şi totuşi, doar câţiva rămăseseră la club pe perioada sărbătorilor, iar clădirea era acum nefiresc de tăcută şi de pustie.

Dintr-un impuls de moment, o invitase pe doamna Dinwiddie în urmă cu trei zile să petreacă ziua de Crăciun cu el. Nu se aşteptase cu adevărat ca ea să vină tocmai până în Brooklyn, mai ales în urma unei invitaţii de ultim moment. Abia când doamna Dinwiddie acceptase, îşi dăduse seama cât de mult îşi dorise ca ea să vină. Drept urmare, avusese şi el la fel de multă grijă cu pregătirile şi îşi pusese cel mai bun costum, un guler nou şi îşi lustruise ghetele cu mare sârg.

— Te-ai mai înălţat? îl întrebă doamna Dinwiddie.

Reeve o conduse până la nişte mobile aşezate lângă foc.

— Nu m-am mai înălţat, nu cred, dar poate că mi s-au mai lăţit un pic umerii. Au o sală de sport aici, şi a ajuns să-mi placă foarte mult.

— Ei bine, trebuie să-mi povesteşti despre ea. De-abia aştept să-mi spui tot!

Reeve o aşează pe o canapea cu auriu şi alb, după care el se aşează pe o pernă, lângă ea. YMCA oferea atât de multe, că nici nu ştia sigur de unde să înceapă.

— Mi-ar plăcea să vă fac un tur, dar femeile n-au voie în altă parte decât în salon şi în sala mare.

— Atunci, trebuie să-mi descrii tu tot.

Stătură de vorbă aproape două ceasuri. El îi povesti despre viaţa lui de la YMCA, despre prieteniile pe care începuse să le lege şi despre munca sa la ziar. Ea îl puse la curent cu persoanele care se mutaseră la pensiunea soţilor Klausmeyer, cu faptul că mesele deveniseră mai plictisitoare, cu plecarea şi apoi întoarcerea lui Flossie la Tiffany, precum şi cu activităţile de Crăciun cu care se distraseră în salon. Lăsându-se într-un genunchi în faţa căminului, Reeve puse un buştean peste nişte lemne incandescente, după care îl împinse până în spate cu vătraiul.

— Doar câteva colinde şi un mic concert oferit de Nettels? M-aş fi aşteptat ca domnişoara Jayne să fi planificat ceva mult mai elaborat de-atât.

— Flossie nu mai pune la cale activităţi pentru chiriaşi. Cu un oftat, îşi aţinti privirea asupra palmelor. Nici măcar nu mai mănâncă cu noi la masă, cu atât mai puţin să stea în salon cu noi.

Reeve îşi propti un cot pe genunchi.

— Nu mai ia masa cu restul?

— Bineînţeles, n-a avut voie să mănânce în sufragerie cât a fost cameristă, dar, chiar şi după ce şi-a dat demisia şi s-a întors la Tiffany, şi-a păstrat cămăruţa de la mansardă şi ia toate mesele acolo.

— Chiar pe toate?

— Se mai duce din când în când acasă, dar de regulă mănâncă în camera ei.

— De ce? Sigur e îngrozitor acolo. Cald vara, frig iarna şi incredibil de izolat pentru o persoană ca ea.

— Când am întrebat-o, mi-a spus că îşi făcea griji că toţi ceilalţi aveau să se simtă stânjeniţi să se trezească la masă cu o fostă servitoare. Colţurile buzelor ei se lăsară un pic în jos. Dar, dacă e să mă întrebi pe mine, cred că face asta pentru că a fost foarte jignită de modul în care s-au purtat toţi cu ea în lunile alea cât a fost cameristă. Îi

considerase prietenii ei, şi-a fost chiar un şoc pentru ea să descopere că nu erau aşa.

Sprijinind vătraiul de marginea şemineului, Reeve se întoarse la locul lui, tot trecându-şi palma peste locul unde stofa pantalonilor atinsese podeaua.

— Şi eu am crezut că-i erau prieteni. Dar ce anume i-au făcut cât a lucrat ca servitoare?

Doamna Dinwiddie ridică din umeri.

— Au evitat-o, au ignorat-o, s-au purtat de parcă ar fi fost invizibilă. Bătrâna îi aruncă o privire cu subînţeles. Asta a fost ce-am văzut eu, sunt convinsă că au existat şi alte lucruri la care eu nu am fost martoră. Era extrem de sperioasă în prezenţa domnului Oyster.

Reeve îşi îndreptă încet spatele.

— I-a făcut vreun rău?

— Dacă da, ea n-a scos nicio vorbă despre aşa ceva.

— Dar aţi întrebat-o vreodată?

— Chiar de multe ori.

— Şi ea a zis că nu?

Doamna Dinwiddie clătină din cap.

— N-a negat efectiv, pur şi simplu mi-a spus să nu mă îngrijorez. Că avea grijă să-i facă curat în cameră doar cât era la muncă şi să nu se afle în aceeaşi încăpere cu el decât atunci când servea masa.

Maxilarul lui se încordă.

— Dacă aflaţi vreodată, sau măcar *bănuiţi*, că ar hărţui-o, să-mi daţi imediat de veste. Ne-am înţeles?

— Da.

Simplul gând că nemernicul acela ar fi încercat să profite de Flossie îi făcea întregul trup să tremure de furie, dar nu avea ce să facă de aici. Nu în condiţiile în care ea nu se plânsese nimănui şi nu era a lui de apărat şi respectat – oricât de mult şi-ar fi dorit să fi fost.

Expirând forţat, îşi sprijini coatele pe genunchi şi îşi lăsă fruntea în palme.

— O iubesc, ştiţi?

Femeia îi puse o mână noduroasă pe spate.

— Ştiu.

— Dar ea mă urăşte.

— Ba te iubeşte.

Reeve îşi întoarse capul, stând acum cu obrazul sprijinit în palmă, şi o cercetă atent pe doamna Dinwiddie.

— De ce spuneţi asta?

— Pentru că am fost şi eu îndrăgostită la viaţa mea. Ştiu exact simptomele.

Ei bine, şi el era îndrăgostit, şi, dacă asta îl făcea expert în domeniu, putea să afirme clar că Flossie nu simţea acelaşi lucru pentru el. În plus, doamna Dinwiddie nu ştia tot ce se întâmplase între ei. Şi-o aminti cum împinsese hârtiile de pe biroul lui, aruncându-i figurina de metal tocmai în cealaltă parte a camerei. Cuvintele ei îi răsunau şi acum în minte: „Incidentul cu soţii Trostle a fost suficient de grav, dar tu… tu, Reeve, m-ai transformat într-o glumă şi ai publicat totul frumos, negru pe alb, ca să vadă toţi: părinţii, prietenii, vecinii, colegii mei, precum şi sute de alţi necunoscuţi”.

Lui nu i se păreau a fi cuvintele unei femei îndrăgostite.

— Cum se descurcă la noul post de la Tiffany?

— Îi place foarte mult să se ocupe de comisioane.

— Zău?

Doamna Dinwiddie încuviinţă din cap.

— A fost trimisă în Corona acum vreo câteva săptămâni, şi de-atunci încoace numai despre asta vorbeşte.

— Chiar aşa? Reeve se îndreptă. Ce e în Corona?

— Acolo se face sticla.

Reeve îşi împreună sprâncenele, nedumerit.

— A fost trimisă la o fabrică de sticlă? Unde lucrează bărbaţii?

— Da, a fost. Se pare că domnul Tiffany însuşi a dus-o la cuptorul unde se toarnă sticla şi se amestecă pigmenţii. A rămas profund impresionată.

Reeve zâmbi.

— Sunt convins. S-a apucat din nou de pictură?

— Nu ştiu. Nu am urcat până în camera ei decât o

singură dată. Flutură din mână, de parcă ar fi vrut să alunge această idee. Nici c-o să mai repet experienţa. Prea multe trepte pentru picioarele mele bătrâne.

— Şi nu aţi văzut vopsele sau pensule?

— La momentul acela, nu. Dar pe atunci lucra pentru doamna Klausmeyer, care o muncea zi şi noapte, asta ca să nu mai zic nimic de cât cosea pentru mama ei. Dar acum, că s-a întors la Tiffany, are serile libere. Şi, dacă nu pictează acolo în cămăruţa ei, atunci nu-mi închipui ce face.

„Mă însufleţesc atunci când pictez. E ca atunci când păsările cântă, când florile înfloresc, este echivalentul unei dimineţi înrourate”.

Reeve chiar spera că picta. Poate tocmai de aceea rămăsese la mansardă, pentru că aşa mirosul de vopsele şi terebentină nu îi putea deranja pe domnişoara Love şi pe ceilalţi.

Doamna Dinwiddie se întinse către el şi îi strânse mâna.

— Indiferent de ce face, n-ar fi putut să aibă libertatea asta dacă nu i-ai fi plătit datoriile.

— Măcar atât să fi făcut şi eu.

— A fost un gest foarte generos.

— Ea nu ştie nimic, nu?

— Habar n-are.

— Bine. Reeve îi strânse mâna, după care îi dădu drumul. M-am apucat să învăţ să patinez.

— Zău?

— Am un prieten aici la club... Blackburn îl cheamă. Freddie Blackburn. El mă învaţă.

— Ei, ca să vezi!

Doamna Dinwiddie îşi duse palma la gură, înăbuşind un căscat.

— V-am obosit prea mult.

— Prostii, mă simt cât se poate de bine.

— Şi totuşi, e cazul să chem o trăsură să vă ducă acasă.

— Deocamdată nu. Mai întâi dă-mi coşul. Ţi-am adus ceva.

Reeve încremeni.

— Mi-aţi adus ceva?

— Da, bineînţeles. Doar petrecem Crăciunul împreună, nu?

Aducându-i coşul pe care doamna Dinwiddie îl luase cu ea.

Reeve îşi simţi inima inundată de căldură. Luându-i-l din mână, femeia dădu la o parte pânza cadrilată de deasupra, după care îi întinse o cutie grea împachetată în hârtie subţire, albastră, şi legată cu o panglică. Gâtul lui se contractă de emoţie. Două cadouri într-un singur an! O pisică în miniatură de la Flossie şi acum ăsta!

— Hai, repejor! Deschide-l!

Cu mare grijă, Reeve desfăcu panglica, după care trase atent de hârtie, fără să o rupă. Pe cutie era inscripţionat „Compania de Sticlă şi Obiecte Decorative Tiffany”.

— Sper că ce scrie pe cutie nu se potriveşte cu ce-i înăuntru.

Doamna Dinwiddie flutură din mâini, ca şi cum ar fi spus prostii.

— Deschide-o odată, lasă vorbele…

Reeve ridică partea de sus şi trase aer în piept, surprins. Dacă n-ar fi avut o anumită discuţie, ar fi crezut că era un paravan pentru o păpuşă. Dar o avusese. Era un paravan de ceai.

Doamna Dinwiddie îşi înălţă capul, pentru a se uita în cutie.

— Din ce mi-a spus Flossie, directoarea departamentului de femei, doamna Driscoll, a schiţat modelul ăsta inspirată de unul desenat de Flossie.

— Cel cu păianjeni?

— Da, doamna Driscoll a zis că pânzele de păianjen ar arăta mult mai bine, şi trebuie să recunosc că aşa e. Flossie mi-a arătat toate obiectele din sala de prezentare şi mi-a făcut cunoştinţă cu toată lumea când am fost acolo. Bineînţeles, toţi o adoră. Aleargă mereu de colo-colo, ajutându-i cu tot ce e nevoie.

— Ea v-a ajutat să alegeţi paravanul ăsta?

— Da. Ea l-a ales şi mi-a dat detalii despre tot. Îi place la nebunie paravanul ăsta, chiar îl adoră.

— Şi ştia că îl luaţi pentru mine?

— Da, ştia.

Reeve îşi trecu degetele peste florile rozalii şi peste o mare pânză de păianjen, surprins să observe că tremurau. Înghiţi cu greu nodul din gât. Flossie atinsese ceea ce atingea şi el acum. Mâinile ei mângâiaseră suprafaţa asta de sticlă… Un curent de dor crunt îi străbătu corpul.

— Sunt flori de măr, rosti doamna Dinwiddie.

Gâtul lui se contractă.

— Nu… nu pot să accept un asemenea dar. Aţi cheltuit mult prea mulţi bani.

— Aiureli! Flecuşteţul ăsta nu e mare lucru pentru mine. M-aş simţi foarte onorată să-l accepţi.

Puse paravanul înapoi în cutie, pe care o aşeză pe podea, apoi se întinse şi o cuprinse pe bătrână într-o îmbrăţişare.

— Mulţumesc.

Glasul îi era încărcat de emoţie – la fel şi inima.

Doamna Dinwiddie îl mângâie pe spate.

— Gata, gata!

Lipindu-şi şi mai apăsat obrazul de al ei, Reeve o legănă uşor.

— Ştiţi, dacă aş fi niţel mai în vârstă…

Cu un mormăit neinteligibil, bătrâna se retrase din braţele lui şi îl privi adânc în ochi.

— Şi dacă ai fi fost un pic mai în vârstă, tot n-aş avea noroc, pentru că tu, tinere, ai pus ochii pe altcineva.

— Presupun că asta înseamnă că trebuie să încep din nou să beau ceai.

Doamna Dinwiddie chicoti.

— Da, chiar aşa.

Clătinând din cap, Reeve băgă mâna în buzunarul de la piept al sacoului.

— Şi eu am ceva pentru dumneavoastră.

Femeia îşi duse mâna la piept, cu degetele răşchirate,

ceea ce făcu perlele să zornăie.

— Pentru mine?

Un colţ al gurii lui Reeve se ridică uşor.

— Doar petrecem Crăciunul împreună, nu?

Doamna Dinwiddie nu reuşi să deznoade sfoara cu care era legat cadoul, aşa că rupse hârtia subţire în care era împachetat, după care trase din nou de sfoara îndărătnică.

Zâmbetul lui înflori.

— Nu ştiam că sunteţi aşa nesăbuită la deschis cadouri.

— Lasă vorbăria şi ajută-mă!

Îndreptându-şi un picior, Reeve băgă mâna în buzunar pentru a scoate briceagul şi apoi tăie sfoara cu uşurinţă.

Cutiuţa lungă şi subţire din interiorul pachetului avea inscripţionat numele firmei producătoare – Compania de Sticlă şi Obiecte Decorative Tiffany. Ochii femeii se aţintiră instantaneu asupra alor lui, întrebători.

— Povestea mea cu Marylee a fost preluată de o mulţime de ziare şi reviste.

Doamna Dinwiddie zâmbi.

— Ei, drăcuşor ce eşti! Tot Flossie te-a ajutat cu alegerea?

— Nu era în sala de prezentare când m-am dus eu. Bineînţeles, eu nici nu aveam habar că exista posibilitatea să dau nas în nas cu ea pe acolo.

— Circulă prin toate colţurile clădirii, în funcţie de cine are nevoie de serviciile ei. Eu m-am văzut cu ea doar pentru că ştia că ajung pe acolo. Trase în sus capacul prins cu balamale. Înăuntru se afla un ac lung de pălărie cu o mărgea din sticlă *Favrile* în vârf. Luându-l, bătrâna îl ridică în lumina dată de foc, iar nuanţele de verde se preschimbară mai întâi în albastru şi apoi în violet. E superb, Reeve. Absolut superb. Mulţumesc!

— Cu plăcere.

Doamna Dinwiddie puse acul înapoi în cutie.

— Pot să-ţi spun Reeve, nu? Nu prea-mi place să mă adresez unui om care mi-e ca un fiu cu numele de familie.

Tânărul o privi lung.

— Ca un fiu?

Ochii ei se umplură de tandreţe.

— De ceva timp chiar. Când ai plecat de la pensiune, am fost de-a dreptul pierdută.

Pieptul lui se ridică şi cobora precipitat.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să vă rănesc. Pur şi simplu, nu puteam să mai stau acolo. Nu după ce toată lumea a aflat că eu eram I.D. Claire. Şi mie mi-a fost dor de dumneavoastră, tare dor. Nu mi-am dat seama că şi dumneavoastră o să fiţi la fel de afectată.

— M-am gândit eu că asta era la mijloc. Nu contează, suntem împreună acum. Asta e important. Îşi lăsă capul un pic într-o parte. Deci pot să-ţi spun Reeve?

— Aş fi onorat, doamnă Dinwiddie.

— *Maman.* Crezi că ai putea să-mi spui *maman*? Înseamnă „mamă” în franceză. Femeia trase de mâneca rochiei. Ştii… bunica mea era franţuzoaică. Dar îmi dau seama că poate te simţi stânjenit şi să ştii că înţeleg dacă nu vrei.

Reeve îşi ţinea respiraţia. Primul său instinct fu să o refuze. Să se retragă. Să protejeze acea mică parte a sufletului său care se ferea de orice şi de oricine se apropia prea mult.

Dar putea vedea dorinţa de acceptare din ochii ei. Îşi simţea inima trăgându-l către ea. Ochii i se umeziră.

— Bineînţeles. Nu… nu ştiu ce să zic.

— Zi *maman.*

Reeve se lupta deja de minute bune să-şi păstreze ultimele fărâme de demnitate. Dacă nu se opreau aici, avea să-i ştirbească definitiv masculinitatea. Şi totuşi, nu voia cu niciun preţ să nu îi respecte dorinţa.

Se ridică şi îi întinse o mână. Gâtul i se strânsese într-atât, încât nu putu scoate decât o şoaptă.

— *Maman.*

Femeia îşi puse palma într-a lui şi îi permise să o ajute să se ridice. Apoi, apucându-l de rever, îl trase la nivelul ei şi îl sărută pe obraz, moment în care mireasma uleiului de

camfor îi inundă din nou simţurile lui Reeve.

— Eşti un băiat de treabă, Reeve Wilder.

Sărutul uşor pe obraz şi cuvintele ei se transformară într-o săgeată care se înfipse în cel mai profund cotlon al inimii lui. Direct la ţintă. Şi, în momentul acela, zidurile din jurul inimii lui se dărâmară. De când se ştia, Reeve nu avusese niciodată privilegiul de a-i spune cuiva „mamă”, în nicio limbă. Dar îşi dorise asta, ah, cât de mult şi-o dorise!

Din locul în care se împlântase săgeata ţâşni un şuvoi de afecţiune, la fel de năvalnic precum fântânile arteziene din Central Park, care îl inundă, îl acoperi cu o dragoste cum nu mai simţise nicicând.

Trăgând-o în braţele sale, Reeve îşi afundă chipul în scobitura gâtului ei şi începu să plângă cu suspine.

Capitolul 75

După toate acestea, Reeve n-avea cum să o lase pe doamna Dinwi… pe *maman…* să se întoarcă singură la pensiune. Se aşezară pe aceeaşi banchetă a trăsurii, cu umerii acoperiţi cu o pelerină şi cu picioarele ţinute calde cu ajutorul unei pături. Imediat ce se instalaseră, Reeve o luase de mână şi nici că-i dădu drumul până la destinaţie.

Când cotiră pe West Fifty-Seventh, inima începu să-i bată nebuneşte. Ştia că Flossie nu era la pensiune, că mersese în vizită la părinţii ei, dar se părea că nu reuşea să-şi convingă şi inima de acest lucru.

— Nu m-ai întrebat de ce am adus un coş atât de mare pentru un cadou atât de mititel, rosti femeia.

Reeve îi aruncă o privire piezişă.

— Nicicând n-aş îndrăzni să pun sub semnul întrebării motivele unei femei.

Dându-i drumul la mână, bătrâna ridică respectivul coş de pe jos şi şi-l puse în poală.

— Înăuntru sunt nişte bomboane cu melasă şi o prăjitură cu fructe confiate, pentru tine.

— Chiar aşa? Reeve aruncă o privire la pânza cadrilată întinsă peste gura coşului. Va trebui să le ascund, altfel băieţii o să le înfulece înainte să apuc să le gust măcar.

— Flossie le-a făcut.

Reeve încremeni.

— Flossie?

— Da. Le-a făcut în bucătăria mamei ei, după care mi le-a dat mie de Crăciun.

Tânărul expiră lent.

— Deci sunt ale dumneavoastră, nu?

— Nu, astea sunt pentru tine. A făcut câte două porţii.

Reeve prinse între degete colţul pânzei.

— Şi-a zis ea că o porţie e pentru mine?

— Nu direct, dar, când mi le-a dat, mi-a oferit prima porţie şi mi-a urat „Crăciun fericit”, după care s-a fâstâcit, a început să se joace cu părul şi şi-a muşcat buza înainte de a-mi spune, într-un sfârşit, că ştia că o să mă văd cu tine şi că se gândise că poate o să vrem o gustare, aşa că făcuse încă puţin. Doamna Dinwi… nu, *maman* mişcă din cap, amuzată. Ce ai tu aici nu e doar „încă puţin”. O să-ţi ajungă o săptămână încheiată.

Reeve trase adânc aer în piept de câteva ori, încercând să-şi dea seama dacă era vorba despre o crenguţă de măslin sau Flossie îşi făcuse griji că doamna Dinwiddie avea să flămânzească la el. Ceea ce probabil se întâmplase, îşi dădu el seama, tresărind.

— Vai, nu v-am oferit o gustare! Tânărul îşi lovi fruntea cu podul palmei. N-am mai primit nicio vizită până acum, aşa că nici nu mi-a trecut prin cap. Cred că sunteţi hămesită.

— Nicidecum. Dacă mi-ar fi fost foame, te-aş fi pus să îmi dai o bomboană.

Trăsura se opri. Reeve aruncă o privire către veranda familiară de la numărul 438, unde se afla pensiunea, dar nu avu răgazul de a depăna amintiri, căci *maman* îi întinse

coşul.

— Păstrează-l la tine, îi spuse. Şi să ştii că mă aştept să primesc regulat veşti de la tine.

— O să vă scriu săptămânal, dar vă rog să nu-mi cereţi să vin aici. Eu… eu…

Maman îl strânse blând de braţ.

— Deocamdată sunt bune şi scrisorile.

Birjarul deschise uşa trăsurii. Bătrâna se aplecă şi îl sărută pe obraz.

— Nu mai coborî! Şi… Crăciun fericit, băiatul meu!

Punându-şi degetul îndoit sub bărbia ei, o trase aproape şi îi dădu un sărut uşor, pe buze.

— Crăciun fericit şi ţie, *maman.*

Femeia se îmbujoră.

Ignorându-i indicaţiile, Reeve o conduse până la uşă, dar nu intră. Pur şi simplu nu putea să se forţeze să treacă pragul pensiunii. Imediat ce se întoarse în trăsură, dădu pânza deoparte, după care îşi retrase iute mâna. Deasupra prăjiturii şi a bomboanelor se afla o felicitare de Crăciun. O felicitare pictată manual.

Ridicând-o, o ţinu în lumina care pătrundea pe fereastra trăsurii, simţind cum frigul se strecura prin geam. Pe ea erau pictate o pisică şi un om de zăpadă în miniatură. Omul de zăpadă avea o pipă înfiptă între buzele cu colţurile curbate în jos şi o crenguţă de vâsc prinsă sub braţ. Pisica nu era Mâţa lui, ci o pisică neagră cu blana punctată de fulgi de zăpadă. Aceasta se apropiase de omul de zăpadă morocănos şi se ţinea oarecum la distanţă, cu nasul în sus – adulmecând, tot adulmecând, neştiind dacă era sigur să îl atingă.

Privind cu mare atenţie, Reeve căută semnătura ei în colţul din dreapta jos. F. Jayne.

Îşi trecu degetul mare peste ea, după care cercetă felicitarea mai îndeaproape, atent la elementele pe care nu le observase din prima. Lângă pisică se afla un zid de piatră. Umbrele şi modul în care pica lumina. Zăpada adunată pe alee. Mustăţile albe care porneau ca nişte raze dintr-o parte şi cealaltă a feţei pisicii. Şi culoarea ochilor ei

– nu chiar aurii, dar nici chiar căprui.

În partea de sus fusese scris de tipar „CRĂCIUN FERICIT!” Devenise mai pricepută faţă de când desena siluetele acelea mărunţele trasate în acuarelă pe marginile bileţelelor de sub farfurii, pentru cină. Iar asta însemna că, probabil, exersa intens.

Se întrebă dacă nu cumva lua lecţii. Dar nu, sigur n-avea cum să şi le permită. Scoase un oftat. Nu-i plăcea deloc să o ştie închisă într-o cămăruţă la mansardă, ca un fel de Frumoasa din Pădurea Adormită.

Trăsura luă o curbă, şi mişcarea îl proiectă în peretele lateral al cabinei. Redresându-se, îşi aranjă pălăria, după care deschise felicitarea şi o citi. Câteva secunde mai târziu, o mai citi o dată.

Dragă domnule Wilder.

Sper că Mâţa o duce bine şi s-a adaptat la noile condiţii de trai. M-am bucurat foarte mult să aflu că aţi devenit membru al clubului YMCA din Twenty-Sixth Ward, în Brooklyn. Nimeni nu ştia unde vă mutaseraţi, deşi bineînţeles am putut să vă citim cu mare plăcere articolele.

Având în vedere că nu mai am de mult romanele mele de Jane Austen, mi-e foarte greu să găsesc texte literare bune. Mi-am încercat norocul cu câteva romane şi chiar cu un volum de povestiri, dar nimic nu reuşeşte să-mi capteze interesul. Ştiu un scriitor talentat, dar n-a scris decât o singură operă. Declar[4] *cu mâna pe inimă că tare mi-ar plăcea să mai scrie ceva nou. Dacă ar face-o, aş fi cum nu se poate mai entuziasmată să citesc orice-ar publica.*

Sper că mesajul meu vă găseşte bine, sănătos. Vă rog transmiteţi-i Mâţei respectele mele.

Sărbători fericite!

F.R.J.

---

4 Joc de cuvinte, care face referire la pseudonimul folosit de Reeve, I.D. Claire

Închizând felicitarea, se lăsă pe spătarul banchetei, întrebându-se de la ce venea R. Rachel? Regina? Roberta?

Degetele sale începură să se joace cu marginile felicitării. Flossie voia ca el să scrie ceva, un text de ficţiune. Nu despre Marylee, asta era sigur. Nu, nu! Sigur n-ar fi sugerat aşa ceva. Dar… poate ceva diferit?

Nu era sigur ce însemnau toate astea, nu ştia dacă trebuia să îi scrie şi el sau dacă nu voia să audă nimic de el până ce nu scria ceva literar. Sau poate că nu mai voia să audă deloc de el, poate că încercase doar să fie politicoasă sau dorea pur şi simplu ceva de citit.

După dimineaţa petrecută cu *maman,* nu se putea gândi la Flossie. Era pur şi simplu prea mult.

Luă o bomboană cu melasă din coş şi o băgă în gură. Imediat, sprâncenele i se ridicară apreciativ. Era foarte bună. N-avusese habar că se pricepea la gătit.

Privind pe fereastră, se concentră asupra faţadelor caselor cu acoperiş de ardezie care parcă se amestecau în mişcare şi îşi redirecţionă gândurile către subiecte despre care să scrie. Poate că avea să încerce. N-avea nimic de pierdut, şi, dacă ieşea ceva la fel de agreat ca povestea lui Marylee, poate că avea totuşi să poată cumpăra casa în care copilărise.

Capitolul 76

Soţii Gusman vânduseră casă, sau cel puţin asta deduse Reeve. Cercetase ziarul de trei ori, însă anunţul lor nu se mai vedea nicăieri. Luându-şi haina, mai-mai că alergă până pe Georgia Avenue.

În faţa căsuţei se afla o căruţă mare, în care se vedeau un balansoar, un cadru de pat şi tot felul de alte obiecte. Nici domnul, nici doamna Gusman nu se zăreau nicăieri. Dar Reeve văzu un bărbat mai în vârstă şi doi adolescenţi care descărcau o canapea.

Rămase la marginea proprietăţii, cu respiraţia materializându-i-se în nori de abur în timp ce plămânii săi lucrau febril să inhaleze şi să expire aerul. Nu aşa trebuia să se întâmple! Asta era casa lui. El trăise primul în ea. El se născuse acolo. El trebuia să fie cel care o răscumpăra. Ochii îi scrutau cerul. O pătură de nori grei acoperea bolta şi nu-i oferea niciun răspuns la strigătele din sinea sa. „De ce? De ce?” Ar fi trebuit să o cumpere când avusese ocazia. Dar nu, n-ar fi putut să folosească banii din povestea cu Marylee pentru el. N-ar mai fi putut să pună geană pe geană dacă ar fi făcut una ca asta. Genunchii i se înmuiară, ochii îl înţepau din cauza lacrimilor pe care abia le ţinea în frâu, iar nările îi fremătau. Îndesându-şi mâinile în buzunare, se întoarse, îşi lăsă capul în jos şi porni înapoi, către YMCA, prin zăpada pe jumătate topită care ceda sub bocancii săi. Avusese nevoie de casa aia, chiar avusese nevoie să redevină a lui.

Cu pumnii strânşi în buzunare, îşi aminti cu un efort conştient că nu mai era un om la fel de singuratic ca altă dată. Îşi făcuse nişte prieteni. Avea o *maman.* Dar nu avea o casă a lui. Nu avea un loc unde să se simtă „acasă”. Nu cum s-ar fi simţit în căsuţa aceea.

Îşi frecă buzele cu degetele. Ce-avea să facă acum? Unde să se ducă? Făcuse eforturi mari să-şi suporte colegul de cameră. Îşi tot repetase că nu era decât o situaţie temporară. Că n-avea să stea acolo decât până când avea să-şi răscumpere casa. Colegul lui de cameră se dusese la părinţii lui pe perioada sărbătorilor, dar acest răgaz nu era nici pe departe cel de care avea el nevoie.

Când ajunse la club, îşi aruncă haina şi pălăria pe pat, după care îşi făcu nişte cafea. Imediat ce aceasta fu gata, se aşeză la masa de scris şi rămase cu ochii aţintiţi la un teanc de pagini goale. Gândurile i se adunau în minte ca un pachet de cărţi bine amestecate, aşteptând să fie scoase la lumină, întoarse pe toate părţile şi expuse în faţa întregii lumi. Îşi mişcă degetele, ca şi cum le-ar fi pregătit pentru o probă sportivă.

„Declar cu mâna pe inimă că tare mi-ar plăcea să mai

scrie ceva nou. Dacă ar face-o, aş fi cum nu se poate mai entuziasmată să citesc orice-ar publica”.

Aruncă o privire la felicitarea ei de Crăciun, sprijinită vertical pe colţul biroului său, la paravanul de ceai şi la figurina în formă de pisică din faţa lui. Sorbind o gură mare de aer, îşi înmuie condeiul în călimară, îşi lăsă emoţiile să zburde liber şi începu să scrie, cu vârful peniţei zgâriind hârtia şi cu mintea înaintându-i mai repede decât degetele. Mai întâi gânduri, apoi propoziţii, paragrafe şi capitole. Simţea o mare satisfacţie să lase totul să curgă, să se reverse pe hârtie, unde să poată muta cuvintele de colo-colo, să le elimine sau să le suplimenteze.

Încet-încet, firul narativ începu să prindă formă. Un roman. Nicicând nu se gândise că avea să scrie altă operă de ficţiune, ba chiar nici nu i-ar fi venit o astfel de idee dacă n-ar fi intervenit Flossie. Lucră până foarte târziu, oprindu-se doar când văzu soarele iţindu-se prin crăpăturile obloanelor şi degetele începură să fie cuprinse de spasme dureroase. Într-un final, se prăbuşi în pat, fără să se mai deranjeze să-şi dea jos hainele.

Poate că, la urma urmei, nu era ziarist. Poate că fusese romancier dintru început şi pur şi simplu nu îşi dăduse seama. Acesta fu ultimul său gând înainte de a fi atras în lumea viselor.

Capitolul 77

Reeve stătea în uşa lui Freddie Blackburn, zâmbind larg.

Aşezat la masa de lucru, Blackburn îşi înălţă ochii spre el.

— Ce te face să fii aşa bine dispus?

— Mi-a venit setul de casă pe care l-am comandat de la Sears Roebuck. Îşi îndreptă umerii, luând o poziţie impunătoare. Am intrat oficial în domeniul construcţiilor.

Încrucişându-şi braţele, Blackburn se lăsă pe spate,

astfel că scaunul său ajunse să se sprijine doar pe două picioare.

— Să înţeleg că asta înseamnă că şi eu o să-mi fac debutul în domeniul baterii cuielor?

Reeve scoase un chicot amuzat.

— În mod clar, am nevoie de ceva ajutor.

— Când începem?

— Păi, nu lăsa pe mâine ce poţi face azi!

Lăsându-şi scaunul în poziţie normală, Blackburn dădu aprobator din cap.

— Lasă-mă să termin aici şi, până atunci, du-te să vezi pe cine mai recrutezi.

— Mulţumesc, amice!

Reeve se dezlipi de cadrul uşii şi porni încolo şi încoace, convocându-i pe locatarii dispuşi să îi dea o mână de ajutor.

Îşi terminase cartea în februarie, şi în martie o vânduse unei edituri, dar numai cu condiţia de a fi publicată sub pseudonimul I.D. Claire. Reeve se luptase îndelung cu editorul în privinţa aceasta, însă, cu celebritatea pe care o câştigase cu foiletonul despre Marylee, era clar că orice carte cu numele de Claire pe copertă avea să se vândă bine. Într-un final, editorul se declarase de acord.

Asta fusese partea rea. Partea bună fusese că, semnându-se I.D. Claire, primea o sumă frumuşică. Nu îndeajuns încât să cumpere o reşedinţă de patru mii de dolari, cum erau cele din zona clubului YMCA, dar suficient pentru un avans pentru o parcelă de şapte sute de dolari în Sheffield, la o stradă distanţă de casa unde copilărise, şi un kit de casă de cinci sute de dolari din catalogul firmei Sears Roebuck.

Înarmaţi cu ciocane, fierăstraie şi o groază de entuziasm, membrii echipei de baschet a clubului YMCA din Twenty-Sixth Ward porniră la drum în aerul proaspăt de primăvară. Până ce grupul de bărbaţi mereu puşi pe glume şi distracţie ajunse la parcela lui Reeve, toţi copiii din vecini se adunaseră acolo, să vadă ce era cu agitaţia asta.

Cum se duse vorba, bărbaţii care locuiau pe Sheffield

Avenue se ridicară din leagănele de pe verande şi se prezentară pentru a-şi oferi braţele puternice. La rândul lor, femeile avură grijă ca muncitorii să fie aprovizionaţi constant cu mâncăruri şi băuturi – în mare parte pregătite şi aduse de fiicele lor, unele înalte, altele scunde, unele cu forme voluptuoase, altele mlădii ca nişte trestii, unele puse mereu pe chicotit, altele serioase ca o slujbă la biserică. Şi totuşi, toate se mişcau repede, iar vântul le înfoia poalele, şuierând ca atunci când biciuia ierburile înalte din prerie. Oricum, acest lucru îl ajută mult pe Reeve, căci, cu atâtea domnişoare tot venind şi plecând, nu numai că numărul de ajutoare crescu, dar fiecare se străduia să se facă remarcat.

Ştergându-şi fruntea cu antebraţul, Reeve se bucură de senzaţia dată de razele fierbinţi pe piele. Fără să vrea, gândul i se ducea mereu la cât de multe lucruri se schimbaseră faţă de anul trecut, când îşi petrecea zilele ascuns în cămăruţa lui de la pensiunea soţilor Klausmeyer, iritat la culme de vrăbiuţa frumoasă care se mutase în camera vecină şi nu mai contenea din vorbit. Dacă i-ar fi spus cineva atunci cât de mult avea să-i ducă dorul acum, nu l-ar fi crezut nici într-o mie de ani. Băgându-şi două cuie între buze, îl puse pe un al treilea la întretăierea a doua bârne şi începu să bată cu ciocanul, concentrându-şi mintea asupra a ceea ce făcea.

Capitolul 78

Aşezat pe o ladă de mere întoarsă, Reeve împinse cu vătraiul într-un buştean care ardea în şemineul din cărămidă roşiatică din casa lui nou-nouţă. Avusese nevoie de toată vara şi de o bună parte din toamnă pentru a termina construcţia. Băieţii de la YMCA îl ajutaseră cu mare entuziasm iniţial, după care, pe măsură ce lunile se scurgeau şi se formau echipele din liga de baseball, din ce în ce mai puţini veniseră la el. Pe măsură ce numărul

oamenilor implicaţi în construcţie scăzuse, vecinii se întorseseră şi ei pe verandele lor, iar doamnele înapoi în bucătării.

Dar asta nu-l deranjase pe Reeve. El savurase fiecare clipă a întregului proces, de la turnarea fundaţiei până la clădirea şemineului şi montarea jgheaburilor. Când nu avea decât unul, două ajutoare, i se părea mult mai uşor să ajungă să-i cunoască mai bine.

Per total, toată treaba asta costase mai mult decât se aşteptase. Obloanele de furtună pentru uşi şi ferestre costaseră douăzeci şi şase de dolari în plus, materialele pentru treptele dinspre verandă şi uşa din spate fuseseră nouă dolari, iar o maşină de gătit cu rezervor de gaz însemnase alţi zece dolari. Aşa că nu mai rămăsese mare lucru pentru mobilă. Aruncând o privire în jur, scoase un oftat. Nu rămăsese *mai nimic* pentru mobilă. Şi totuşi, faptul că înălţase casa asta cu propriile mâini o făcuse să fie în multe privinţe mult mai *a lui* decât cea în care se născuse.

Mâţa se întoarse pe spate, cu lăbuţele în aer, savurând căldura venită dinspre şemineu.

— Ai face bine să nu te apropii prea tare. N-am cumpărat încă paravan, iar scânteile alea pot să-ţi pârlească blana cât ai zice „peşte”.

Mâţa îşi mişcă rapid coada cenuşie, dar nu dădu niciun semn că ar fi avut de gând să se mişte. Clătinând din cap amuzat, Reeve luă o gură de cafea şi aruncă o privire la singurul paravan pe care-l avea – cel de ceai, dăruit de *maman,* aflat pe poliţa căminului. Flacăra lămpii făcea sticla să lucească, schimbându-şi nuanţa în funcţie de unghiul din care o privea. Încercase să bea ceai, dar era pur şi simplu prea slab pentru gusturile lui, aşa că sfârşise prin a-şi pregăti cafea în ceainic. Nu îi spusese lui *maman* totuşi. Sigur nu ar fi fost încântată.

Punându-şi ceaşca jos, îşi luă pupitrul mobil, şi-l puse în poală, îi deschise capacul şi luă figurina de metal şi o foaie de hârtie.

Dragă maman,

E gata! Am bătut şi ultimul cui, am strâns şi ultimul şurub. Eu şi Mâţa stăm în salon, iar singura care lipseşte eşti tu. Şi totuşi, cred că te bucuri că nu eşti cu noi, căci nu am decât o ladă veche de mere pe care să ţi-o ofer pe post de scaun şi n-am nimic în dulapuri – pentru că nu am nici aşa ceva! Deci mai durează ceva până o să devină un cămin adevărat.

Dragă maman,

Am reuşit să fac cu mâinile mele o piesă de mobilier. E o masă şi e cea mai mare urâţenie pe care-ai văzut-o vreodată. La casă, toate lemnele au venit gata tăiate, dar cei de la Sears Roebuck nu vând şi seturi pentru mobilier. Dar au în catalog nişte scaune de bucătărie la patruzeci şi cinci de cenţi bucata, adică mai ieftin decât aş putea să le iau de la magazinele de pe aici. Nu sunt deloc elegante – şezut de lemn, patru picioare şi spătar rotunjit, plus nişte dungi ornamentale dar sunt încrezător că ar fi mai bune decât orice ar putea ieşi din mâinile mele.

Când o să iau următorul salariu, o să comand două. Poate aşa casa asta o să înceapă să arate ca un cămin.

Dragă maman,

Băieţii de la YMCA mi-au făcut o surpriză aseară şi au venit la mine încărcaţi cu daruri. Acum sunt mândrul proprietar al unei mingi de fotbal, al unei undiţe, al unui abac, al unei cratiţe, al unei scuipători şi – dintre toate lucrurile din lume – al Jocului fetei bătrâne. *E chiar cel pe care l-am donat eu camerei de jocuri de la club. (Băieţii erau cum nu se poate mai încântaţi să scape de el.)*

Din moment ce era prea frig şi întuneric ca să mai ieşim în faţa casei, ne-am lansat într-un joc destul de îndârjit cu mingea mea de fotbal, în salon. Ne-am împărţit în două echipe şi ne-am aliniat de-o parte şi de alta a

camerei, după care am încercat să ne eliminăm adversarii lovindu-i cu mingea cât puteam de tare. Prima echipă cu toţi jucătorii doborâţi pierdea.

Totuşi, eu nu am jucat, căci m-am ocupat cu protejarea ferestrelor. Te anunţ cu mare mândrie că sunt încă intacte, dar băieţii şi-au dat imediat seama cât de neliniştit eram şi tot aruncau mingea periculos de aproape de ele, aşa că m-am văzut nevoit să mă arunc de vreo câteva ori ca să o prind. Iată cum am descoperit că o podea de lemn nu e nicidecum la fel de primitoare ca iarba de pe terenul de fotbal! Sunt înţepenit, mă dor toate cele şi sunt plin de vânătăi, dar foarte fericit.

Echipa care a pierdut a trebuit, ca pedeapsă, să ne distreze cu o partidă din Jocul fetei bătrâne, *care mereu iscă o groază de râsete şi vaiete de martiri. Bineînţeles, acestea au fost cel mai reuşit dar dintre toate, împreună cu discuţiile care au răsunat până în fiecare cotlon al casei. Aproape că m-am simţit acasă. Aproape.*

Dragă maman,

Azi am primit pătura de la tine şi sunt efectiv mut de uimire. Nu trebuie să te întreb, ştiu sigur că ai tricotat-o chiar tu. E frumoasă, călduroasă şi... e culoarea mea preferată. Sincer să fiu, n-am avut cu adevărat o culoare preferată înainte, dar acum da. Culoarea mea favorită este şi va fi întotdeauna albastrul.

Mă acopăr cu ea şi o port ca pe o pelerină prin casă, mai ales noaptea, când temperatura scade şi mai mult. E atât de mare, că mă înfăşor în ea ca într-un sul de pergament, şi îmi ţine de cald toată noaptea, chiar şi după ce focul s-a redus la o simplă grămăjoară de cărbuni.

Dragă maman,

Azi mi-a fost livrat fotoliul pentru bibliotecă, şi stau

chiar acum în el, cu pătura ta peste picioare. M-am hotărât ca, de data asta, să strâng bani mai multă vreme şi să cumpăr ceva de valoare care să reziste în loc să cumpăr două fotolii ieftine.

E un jilţ numai bun pentru un trup de bărbat şi suficient de mare cât să-mi susţină corpul confortabil, dar Mâţa are impresia că e al ei. A trebuit să o dau de pe el de mai multe ori. Nu mi-am permis varianta tapiţată cu piele, aşa că m-am mulţumit cu cea acoperită cu o stofă maro. Are un şezut confortabil, cu arcuri care sunt şi pe spătar, plus o pernă cilindrică în partea de sus. Braţele şi picioarele sunt din stejar auriu. Mi-am făcut un calcul şi, dacă e să menţin acelaşi ritm ca până acum, o să am toată casa mobilată până o să împlinesc cincizeci de ani.

Capitolul 79

Reeve pătrunse în antreul pensiunii soţilor Klausmeyer cu două exemplare din noua sa carte sub braţ. Nimic nu se schimbase în cele cincisprezece luni de când se mutase. El, însă, ducea o viaţă total diferită. Scria literatură. Trăia într-o casă pe care o construise cu mâinile lui. Juca în turnee de baschet în echipa clubului YMCA, avea o mulţime de prieteni relativ apropiaţi şi doi foarte buni.

Dar sentimentele sale pentru Flossie nu se schimbaseră totuşi. Din cauza lor, din cauză că ar fi fost prea dureros să o vadă, nu mai trecuse pragul pensiunii de când plecase. Dar astăzi lucrurile stăteau altfel. De-abia aştepta pur şi simplu să-i arate lui *maman* cartea lui. Spera că Flossie avea să fie la muncă sau închisă în cămăruţa ei de la mansardă.

Reeve îşi puse pălăria şi haina în cuierul din antreu, după care porni către camera lui *maman.* Uşa vechiului său dormitor era închisă. Câţiva paşi mai încolo, uşa fostei camere a lui Flossie era larg deschisă. Ştia că nu mai stătea acolo, dar pulsul i-o luă razna oricum.

Ajuns la uşa lui *maman,* se opri. Bătrâna adormise în fotoliu. Reeve îşi acordă câteva clipe să admire camera dintr-o perspectivă nouă, prin ochii unui fiu. Clătină din cap, parcă nevenindu-i să creadă. După câte predici îi ţinuse lui Flossie, până la urmă el fusese cel care ajunsese să aibă o familie la pensiune.

Pe o comodă masivă, cu blat de marmură, se vedeau fotografii înrămate şi lumânări. Flacoane şi sticluţe. Vaze şi suporturi de pălării. Acul Tiffany pe care i-l dăruise el făcea acum parte dintr-o întreagă colecţie de ace de pălărie aranjate într-un vas de porţelan.

Toate suprafeţele erau acoperite cu milieuri, chiar şi braţele celor două fotolii tapisate aflate lângă radiator – într-unul în care şedea chiar atunci, cu bărbia în piept şi cu tricotajul uitat în poală. Era atât de aglomerată camera asta… Atât de… plină de prezenţa celei care stătea aici. Mai ales în comparaţie cu casa lui, cu două scaune de bucătărie, o masă, un fotoliu şi o saltea aşezată lângă foc.

Atenţia i se îndreptă la femeia pe care venise să o vadă. Schiţă un zâmbet. Având grijă să aibă un ton scăzut şi blând, rupse tăcerea:

— Bună ziua, *maman.*

Femeia tresări şi se uită în sus, dezorientată, după care ochii i se luminară, plini de încântare. Punându-şi andrelele deoparte, se ridică şi îşi desfăcu braţele.

— Vino încoace, băiatul meu, şi dă-mi o îmbrăţişare.

Punând cărţile pe o comodă, Reeve înaintă şi se lăsă cuprins în braţe, rămânând câteva secunde astfel.

— Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie, să ştii, deşi scrisorile tale sunt minunate. Ar trebui să te faci scriitor.

Reeve chicoti, amuzat, o sărută în creştet şi se dădu un pas înapoi.

— Am primit cărţile. Ţi-am adus şi ţie un exemplar.

Împreunându-şi palmele în dreptul inimii, femeia le ridică apoi la buze.

— De-abia aştept! Ia să o văd!

Reeve luă o carte şi i-o întinse. *Maman* se aşeză şi o

ţinu pur şi simplu în poală, admirând-o îndelung.

— Sunt atât de mândră de tine, Reeve! Atât de mândră! Ia loc şi toarnă-mi o ceaşcă de ceai cât mă uit eu la ea. L-am ţinut cald, să bem împreună.

Reeve rămase o clipă nemişcat, uluit. Era mândră de el? Nimeni nu-i spusese vreodată aşa ceva. Absolut niciodată. Valul de bine pe care îl dezlănţuiseră aceste cuvinte îl uimea şi îl stânjenea oarecum. Se apropie de serviciul de ceai, bucuros că avea ceva de făcut, bucuros că ea era deja captivată de carte, iar el nu trebuia să-i dea vreun răspuns.

Mâna ei îmbătrânită mângâie pagina cu titlul, după care îşi trecu degetele peste numele autorului: I.D. Claire.

— Ce Dumnezeu a fost în capul tău?

— Nu intenţionasem să folosesc acelaşi pseudonim, şi, oricum, am regretat asta de vreo sută de ori deja.

Femeia mângâie literele de pe hârtie.

— Să nu regreţi, fiule, să nu regreţi nicio clipă.

Reeve scoase un sunet nearticulat, un fel de mormăit nehotărât, şi îi turnă ceaiul cu mâinile tremurânde, emoţionat pentru că ea îi spusese „fiule”. Aşa i se adresase şi în toate scrisorile pe care i le trimisese, iar el nu se sătura să vadă acel cuvânt scris acolo, însă nu o auzise rostindu-l decât de vreo câteva ori. Îi pregăti băutura aşa cum ştia că îi plăcea, cu puţină zeamă de lămâie şi cu mult zahăr. Apoi îşi turnă şi lui o ceaşcă, după care se instală în fotoliul moale aşezat într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade faţă de al ei.

Maman citi prima pagină, cu gura încadrată de cute de înduioşare din ce în ce mai pronunţate. Sprijinindu-şi glezna pe celălalt genunchi, Reeve luă o gură din infuzia slabă, cercetând-o peste marginea ceştii, ascultând foşnetul paginilor întoarse, privind cum umerii ei se ridicară şi se lăsară odată cu un oftat emoţionat. Privind cum mâna ei se duce mai întâi la baza gâtului, după care la inimă.

— Ah, Reeve, e minunată! De-abia aştept să o citesc pe toată, dar acum trebuie să o pun deoparte, să nu irosesc preţiosul nostru timp împreună. Cum o mai duci, dragul

meu? Arăţi minunat.

— Şi tu asemenea.

— Mulţumesc. Bătrâna îi adresă o privire întrebătoare. Interesantă dedicaţie are cartea ta.

— Aşa e. Ce-ţi mai face piciorul? Tot te doare?

Femeia acceptă schimbarea subiectului, şi, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când se întâlnea cu ea, orele parcă zburară, umplute de o conversaţie neîntreruptă.

— Nu e „acasă”, *maman. Nu* aşa cum e aici.

Făcu un gest cuprinzător cu braţul, arătând către întreaga ei cameră.

— Are nevoie de atenţia unei femei, rosti ea.

Reeve dădu aprobator din cap.

— Te rog, vino şi fă ce schimbări doreşti!

— Nu, nu… nu de mine e nevoie. Oricum, nu mă pricep deloc la aşa ceva. Pe de altă parte, Flossie, fiind o artistă şi toate cele, cred că s-ar descurca de minune. Poate că ar trebui să-i soliciţi serviciile. Ar fi încântată să preia un asemenea proiect, pe lângă munca ei de zi cu zi.

Reeve ridică dintr-o sprânceană.

— N-am de gând să o angajez pe domnişoara Jayne să-mi decoreze casa. Ruşine să-ţi fie pentru o asemenea încercare de manipulare.

Bătrâna se îmbufnă dramatic.

— Herschel al meu era mult mai uşor de influenţat.

— Ei bine, ştii ce se spune despre copii… fiecare e diferit.

Maman lăsă să-i scape un hohot plin de blândeţe.

— Văd că ai adus două cărţi.

— Aşa e.

— Şi pentru cine-ar putea fi a doua?

Reeve îi aruncă o privire cu subînţeles.

— Ştii foarte bine pentru cine este. Poţi să te ocupi tu să ajungă la ea?

— Nicidecum. Dacă vrei să ajungă în mâinile ei, poţi să te duci să i-o laşi în cameră la fel de bine ca mine.

Reeve se sprijini pe spătarul fotoliului.

— Nu pot să urc până la mansardă şi să intru în

camera ei. Nu prea s-ar cuveni, nu crezi?

— Nu mai stă la mansardă.

— Nu?

— Nu, s-a mutat.

Reaşezându-şi ambele tălpi pe podea, Reeve îşi îndreptă poziţia, astfel că spatele nu îi mai atingea spătarul.

— S-a mutat? S-a mutat de aici?

— Nu. Bătrâna îndreptă un deget cocârjat către uşă. Chiar vizavi de mine.

Reeve clipi, după care se uită către locul indicat de gestul ei.

— Vizavi? În camera mea?

Luându-şi din nou andrelele, *maman* începu să tricoteze, scoţând o serie de clinchete metalice, într-un ritm frenetic.

— Hm-hm.

Reeve prinse bine braţele fotoliului.

— Şi e acasă acum?

— Nu, dar îşi ţine uşa închisă, ca mirosul vopselelor ei să nu umple tot spaţiul.

Degetele lui Reeve se mai relaxară puţin.

— De ce nu mi-ai spus că s-a mutat?

— N-ai întrebat.

Reeve miji ochii.

— N-am întrebat nici de doamna Holliday, dar mi-ai spus când s-a dus în Texas să îşi viziteze părinţii, la fel cum ai menţionat şi când s-a întors. N-am cerut nicio informaţie despre Oyster, dar tot m-ai anunţat când a plecat. Nu am întrebat nimic de domnişoara Love, dar mi-ai spus când şi-a găsit o nouă colegă de cameră.

— Ba ai întrebat de domnul Oyster – şi tocmai atunci s-a mutat Flossie în camera ta, apropo.

Privirea lui se aţinti asupra uşii lui… asupra uşii ei.

— Nu-ţi face probleme, zise *maman.* Dacă nu vrei, nu e nevoie să te duci. Ar trebui să ajungă acasă cam într-un sfert de oră, poţi să-i dai cartea personal.

Ochii lui Reeve se duseră la ceasul de pe perete, după care se ridică instantaneu.

— Mă întorc imediat.

Înşfăcând cartea de pe comodă, traversă holul, deschise uşa vechii sale camere şi rămase înmărmurit. Mirosul înţepător de vopsele şi terebentină îl izbi cu forţă. Patul era în acelaşi loc, dar era acoperit cu cearşafurile ei albe, cu volănaşe. Pe masa lui de lucru se aflau o paletă, mai multe borcane cu pensule, tuburi de vopsele pe bază de ulei, câteva cârpe acoperite cu pete de toate culorile şi un vas cu terebentină care nu mai era de mult curată.

Scaunul lui fusese mutat la fereastră, unde Flossie îşi montase un şevalet. Pe el se afla o pânză pe care se vedea figura parţial colorată a unui copil înfofolit în haine de iarnă, care încerca să patineze.

Pereţii erau acoperiţi aproape în întregime cu tablouri terminate. Toate purtau semnătura ei în colţul din dreapta jos. Din proprie iniţiativă, picioarele îl purtară în interiorul galeriei ei. O fetiţă cu cârlionţi blonzi, ca nişte cârnăciori, le dădea pâine raţelor din Central Park, un băieţel ciufulit şi zdrenţăros vindea ziare la un colţ de stradă, o doică împingea un cărucior impunător pe o alee…

Dar ceea ce-i atrase privirea ca forţa gravitaţională fu un portret supradimensionat al Mâţei. Aceasta stătea pe spate, iar lăbuţele i se agitau în joacă spre mâna unui bărbat, o mână care evident se juca cu ea, o mână care îi părea foarte cunoscută.

Înghiţind cu greu, se întoarse, dar încremeni din nou. Între perete şi oglindă era prins kinetoscopul pe care el nu îl luase când plecase. Apropiindu-se, cercetă fotografiile. Sentimentele pe care le nutrise în ziua aceea pentru Flossie ieşiră din nou la suprafaţă cu o forţă surprinzătoare.

Cu faţa la oglindă, ridică dispozitivul, învârti discul şi privi cele două siluete dansând. Nu credea că avea să uite vreodată rochia pe care o purtase atunci, modul în care mai multe şuviţe i se desprinseseră din coafură sau mireasma de trandafiri a gâtului ei. Strânse mânerul între degete. Pe toţi sfinţii, cât de dor îi era de ea! Puse kinetoscopul la locul lui, întrebându-se dacă ea se mai uita vreodată la el sau dacă îl ţinea acolo pur şi simplu ca să nu-l jignească pe

domnul Holliday.

Aruncând cartea pe pat, ieşi din încăpere, închise uşa, traversă holul şi o ajută pe *maman* să se ridice.

— Trebuie să plec.

— Dai bir cu fugiţii, să-nţeleg?

— Sigur că da. Reeve o îmbrăţişă cu putere. Te iubesc. O să încerc să ne vedem în cel mult două săptămâni – oricum, înainte de Crăciun.

— Laşule, bombăni ea.

— Scorpie, replică el. Apoi îi dădu un sărut pe obraz şi aproape că zbură pe uşă şi o porni către staţia de tramvai, numai că îşi dădu seama că Flossie avea să ajungă acasă exact cu acelaşi mijloc de transport. Întorcându-se, o porni către altă staţie. Nu voia să o oblige să dea ochii cu el. Poate că trecuseră cincisprezece luni de când o văzuse ultima oară, dar asta nu însemna că timpul îi vindecase rănile. Bineînţeles, îi trimisese felicitarea aceea de Crăciun anul trecut, dar, ori de câte ori o citea, mesajul ei era pur şi simplu prea criptic. Lăsa prea mult loc de interpretări.

Chiar dacă fusese o ramură de măslin, dacă nu îi plăcea persoana care devenise el între timp? La câte lucruri se schimbaseră la el, nici n-ar fi ştiut de unde să înceapă în restabilirea unei legături cu ea. Sau ce să-i spună…

Nu, el făcuse aşa cum i se ceruse. Îi scrisese un roman care nu era deloc criptic. Îşi dezgolise complet sufletul în faţa ei. Fie îl accepta pe acest nou Reeve, fie nu.

Până ce ajunse în acea staţie deloc cunoscută, îi intrase frigul în oase, era ud şi emoţionat. Şi totuşi, gândurile i se întorceau la ideea că toată vara, toamna şi o bună bucată din iarnă Flossie lucrase la biroul lui, aşezată pe scaunul lui, şi dormise în patul lui.

Capitolul 80

Deschizând uşa camerei ei, Flossie intră şi închise ochii, trăgând în plămâni mirosul minunat al vopselelor. Ce

bine era să fie acasă! Îşi scoase mănuşile din mâini, după care observă că pe cearşafurile ei imaculate şi înfoiate se afla o carte neagră, uşor afundată în ele.

Luând-o, aruncă o privire la cotor, pe care era inscripţionat titlul, cu litere aurii. *Sub copacul ocrotitor*. Încruntându-se, o deschise, după care înlemni. „De I.D. Claire”.

Reeve scrisese o carte? Cum de ajunsese în camera ei?

Privi peste umăr, după care se duse la uşă şi aruncă o privire de-a lungul holului. Era gol. Clinchetul ritmic al andrelelor doamnei Dinwiddie îi atrase atenţia. Străbătu lăţimea holului.

— Doamnă Dinwiddie?

— Bună, draga mea. Bine ai venit acasă! Cum a fost la serviciu?

— Bine, bine. Ăăă… am găsit asta pe pat.

Ridică mâna în care ţinea cartea. Doamna Dinwiddie încuviinţă din cap.

— Da, e noul roman al lui Reeve. Nu-i aşa că e minunat?

— Nu ştiam că a scris aşa ceva.

— A, da, sigur! A început să lucreze la el chiar după Crăciun.

Flossie îşi trecu degetul mare peste cotorul volumului. De Crăciun, în felicitarea pe care i-o trimisese, ea îi ceruse să scrie o carte, însă el nu catadicsise să îi dea vreun răspuns, nici măcar nu îi mulţumise pentru bomboane şi pentru prăjitura trimise sau măcar pentru felicitare – deşi doamna Dinwiddie o asigurase că le primise.

Îşi scutură poalele fustei.

— A început lucrul la carte înainte de Crăciun?

— Nu, ba chiar n-avea niciun gând să mai scrie vreodată literatură, până ce, dintr-odată, chiar după Crăciun, a început să scrie un roman aşa, din senin. L-a terminat în februarie, şi în martie a semnat contractul cu editura. Şi iată-l! L-a adus aici personal.

Ochii lui Flossie coborâră din nou la cartea pe care o

avea în mână. Oare, până la urmă, felicitarea ei fusese imboldul din spatele acestei scrieri?

— A fost aici? La pensiune?

— Sigur că da. Tocmai a plecat, era cât pe ce să vă întâlniţi.

Încruntându-se nedumerită, Flossie aruncă din nou o privire de-a lungul holului. I-ar fi plăcut foarte mult să îl vadă. Sigur ştiuse că urma să vină acasă dintr-un minut într-altul. Dacă nu-l mai găsise aici era tocmai pentru că aşa intenţionase el.

Doamna Dinwiddie trase de firul din coşul ei, după care îşi reluă tricotatul.

— I-am spus că nu-i nicio problemă dacă îţi lasă cartea în cameră. Sper că nu te superi.

— A, nu, bineînţeles că nu. Foarte generos din partea lui să îmi dea şi mie un exemplar. A adus câte unul pentru fiecare chiriaş?

— Asta n-are nicio legătură cu generozitatea. Şi nu, ţi-a adus numai ţie un exemplar. Şi mie unul, bineînţeles.

— A, da, desigur.

Gestul lui Reeve n-avea nicio legătură cu generozitatea? Ce însemna asta? Dar, cumva, nu-şi putea aduna curajul să întrebe. Doamna Dinwiddie era în mod clar bine instalată în tabăra lui Reeve. Flossie văzuse fluviul de scrisori pe care i le trimise bătrânei şi se temea că orice ar spune avea să ajungă ulterior la urechile lui.

Măcar dacă doamna Dinwiddie i-ar fi împărtăşit şi ei conţinutul misivelor lui, însă aceasta nu îi spusese niciodată nimic, iar ea nu întrebase.

Îşi muşcă buza de jos.

— Cum mai e?

— Chipeş şi fermecător, ca întotdeauna.

— Am înţeles. Cu mintea ca în ceaţă, Flossie făcu un pas înapoi.

— Ei bine, mulţumesc. Eram… eram doar curioasă.

Doamna Dinwiddie continua să tricoteze, clinchetul metalic al andrelelor răsunând parcă nefiresc de tare în tăcerea care se lăsase. Flossie se întoarse în camera ei,

după care închise uşa şi se sprijini de ea. Fusese în camera ei! Privirea i se aţinti instinctiv asupra tabloului cu Mâţa, apoi asupra kinetoscopului şi după aceea asupra albumelor cu decupaje din ziare de lângă patul ei. Nu păreau a fi fost mişcate, dar asta nu însemna că el nu le văzuse.

Repezindu-se la ele, îl luă pe cel de deasupra. În el erau toate articolele de fond pe care le scrisese Reeve anul acesta. Cel de dedesubt conţinea toate articolele lui din anul precedent. Sub acesta se afla un al treilea, în care adunase toate capitolele din *Fecioara veselă din Mumford Street.* Flossie le decupase şi le păstrase chiar înainte de a afla cine era, de fapt, I.D. Claire.

Fusese la un pas de a le arunca pe foc atunci când aflase cum luase naştere Marylee Merrily, dar ceva o împiedicase, iar acelaşi instinct o îndemnase să le lipească într-un album.

Se lăsă pe pat, cu stomacul cuprins de agitaţie, ca o geamandură la mila valurilor. Dacă le văzuse? Ce părere şi-ar face despre ea dacă ar şti de ele? Şi ce fusese în mintea lui când aflase că se mutase în camera în care stătuse el? Ah, cât de disperată trebuie să fi părut în ochii lui! Exact ca fata aceea bătrână din joc.

Îşi acoperi chipul cu palmele, după care îşi aduse aminte că Reeve îi adusese o carte. Un roman pe care începuse să-l scrie după ce primise felicitarea de Crăciun de la ea.

Lăsându-şi mâinile un pic în jos, aruncă o privire sfioasă către volumul negru de pe masă, apoi îşi desfăcu cizmele, le dădu jos şi îşi scoase ceasul mic, de buzunar, din buzunarul cămăşii. Deja se făcuse ora şase.

Îşi dădu jos fusta şi cămaşa, le aşeză pe spătarul scaunului şi se strecură sub plapumă în combinezon, cu cartea în poală.

Oare cine era protagonista? Tot Marylee? Sau cineva asemănător? Nu, sigur nu! Şi totuşi, inima începu să-i bubuie în piept.

Deschise cartea.

SUB COPACUL OCROTITOR
de I.D. Claire

Cercetă ilustraţia de pe prima pagină, reprezentând un bărbat care stătea sub un copac desfrunzit, iarna, singur şi expus capriciilor vremii. Încercă să descifreze semnătura desenatorului, dar nu reuşi. Apoi citi mottoul de dedesubt:

„Prietenia e un copac ocrotitor”.

Samuel Taylor Coleridge, 1797

Apoi dădu pagina.

DEDICAŢIE
Micuţei mele vrăbiuţe gureşe.
Cântecul care mi-a preschimbat iarna în primăvară.
Te port mereu în gând, în minte şi în inimă.
Îmi pare rău...

Îşi acoperi gura cu palma. Pulsul i-o luă razna. Obrajii îi luară foc. Respiraţia îi deveni greoaie. Citi cuvintele de multe ori, încercând să înţeleagă, dorind să creadă. Să creadă că, poate, poate, nu o uitase totuşi.

Îi părea rău? Pentru ce? Apoi îşi dădu seama. Pentru ceva pentru care ea îl iertase de atâta timp, încât aproape că uitase care fusese ultima lor discuţie. Şi ultimele cuvinte pe care i le spusese: „Lua-te-ar ciuma, Reeve Wilder, ticălos fără caracter, înfumurat şi laş ce eşti!”

Ah, cât de mult regretase cuvintele acelea, cât îşi dorea să le fi putut retrage! Citise foiletonul cu Marylee în repetate rânduri.

La început, fusese mai degrabă o autoflagelare, dar, cu cât îl citea de mai multe ori, cu atât observase mai bine când sentimentele lui Reeve faţă de ea începuseră să se schimbe. Când începuse să o respecte ca persoană, iar apoi să o dorească. Şi atunci îşi dăduse seama că el era domnul Bookish.

Pe măsură ce treceau lunile, mintea ei mai matură şi mai înţeleaptă începuse să recunoască naivitatea pe care o observase el la ea şi o reflectase în Marylee. Şi totuşi, pe măsură ce Marylee şi domnul Bookish începuseră să parcurgă traseul din *Jocul fetei bătrâne,* Bookish ajunsese să preţuiască lucrurile pe care iniţial le dispreţuise. Când nesăbuinţa lui Marylee ajungea să o pună în situaţii periculoase, Bookish intervenea şi o apăra, o salva, chiar dacă uneori ajungea să o salveze de ea însăşi.

Singurul lucru cu care Flossie nu reuşise să se împace era că Marylee nu putuse să-şi continue activitatea de fotograf. Fusese nevoită să aleagă între pasiunea ei şi măritiş. Oricât ar fi fost de şocant, aproape că-şi dorea ca Marylee să fi ales să se mărite şi să-şi menţină atelierul de fotografie deschis. În fond, era vorba despre personaje imaginare aici. N-ar fi afectat pe nimeni.

Dar nu putuse să-l întrebe pe Reeve despre asta, căci îl judecase şi îl condamnase când, de fapt, ea era cea care trebuia să îşi ceară iertare. Ei, poate nu chiar să-şi ceară iertare *pentru tot,* dar în mod clar pentru *unele* lucruri, aşa cum şi el o făcuse. Şi totuşi, el rostise cuvintele respective când ea aruncase cu cartea în perete.

„Te aud foarte clar şi îmi pare rău, să ştii”.

„Tacă-ţi gura!”

Ea se scuzase oarecum cu cadourile de Crăciun şi cu felicitarea pe care i-o pictase. Nu înţelesese că el era omul de zăpadă? Că ea era pisica aceea, că voia să se apropie, dar era prea sperioasă pentru a face primul pas?

Şi totuşi, scuzele ei nu primiseră în schimb decât tăcere.

„Tacă-ţi gura!”

La momentul respectiv, i se păruse că îi întorcea pur şi simplu cuvintele, dar acum îşi ceruse din nou iertare. Numai că, de data asta, fusese totul scris acolo, să poată fi văzut de părinţii, prietenii, vecinii, colegele ei, precum şi de mii de necunoscuţi.

Scoţând o batistă din decolteul combinezonului, îşi tamponă nasul, dădu pagina şi începu primul capitol.

Ador iarna, cu peisajul ei golaş, lipsită de orice cântece de păsări. Desfrunziţi, copacii se acoperă de gheaţă, o gheaţă atât de grea, încât uneori le cocârjează ramurile, până în punctul de a se rupe.

Pe la nouă, stomacul îi chiorăi. Parcursese cam o treime din carte, dar nu voia să se oprească pentru a lua cina. Deschizând un sertar, bâjbâi până dădu de un baton de acadea cu lămâie, continuând să citească.

Castanul ei de Ohio începuse deja să-şi desfacă mugurii – nesăbuit copac. Era mult prea devreme şi exista pericolul ca gerul să îi afecteze frunzele nou-formate. Cu toate acestea, domnişoara Cheery Chérie venea pe alee cu paşi uşori şi cu un zâmbet îmbătător.

— Uitaţi, domnule Glumb! Vine primăvara!

Eu stăteam lângă arborele meu de cafea, încrezător că acesta era complet în siguranţă. Avea să fie ultimul copac din cartier care să dea frunze. Aşa stătuseră lucrurile în anii trecuţi şi aşa aveau să fie mereu. Sigur n-avea să-l afecteze gerul.

Domnişoara Chérie deschise poarta curţii ei, cu un coş pe braţ şi cu o pălărie pe borul căreia se vedeau exact păsărelele pe care-şi dorea atât de mult să le audă ciripind. Numai că acestea fuseseră amuţite şi n-aveau să-şi mai lanseze nicicând trilurile vesele. În mintea mea, mă întrebam dacă sesiza ironia acestui fapt.

— Drăguţă pălărie, i-am zis. Ce fel de păsări sunt astea?

— Piţigoi. Sunt preferaţii mei. Îşi lăsă capul uşor într-o parte. Dumneavoastră aveţi vreo pasăre preferată?

— Cioara.

În loc să mă creadă, izbucni în râs, un sunet atât de pur, că mugurii castanului ei se desfăcură şi mai mult. Parcursese jumătate din distanţa până la colţ, când mi-am dat seama că nu mai eram sub crengile arborelui meu de cafea, ci mă aventurasem câţiva paşi mai încolo, pentru a

nu o pierde din priviri. Ea râdea, făcea cu mâna unuia şi altuia, schimbând saluturi cu cei care treceau pe stradă, perturbând tot cartierul exact aşa cum primăvara şi cântecul păsărilor tulbură pădurea. Exact aşa cum mă tulbura pe mine.

La miezul nopţii, Flossie îşi desfăcu şiretul de la corset, îşi dădu jos lenjeria şi îşi puse cămaşa de noapte. Strecurându-se înapoi sub plapumă, îşi continuă lectura, scoţându-şi câte un ac de păr pe pipăite. Pe parcursul următoarelor câteva ore râse, suspină, plânse... dar, mai mult decât orice, se îndrăgosti din nou de Reeve. Întreaga carte era o scrisoare de dragoste şi, dacă era să dea crezare dedicaţiei, era o scrisoare de dragoste adresată ei. Cântecul care-i preschimbase iarna în primăvară.

Curtea ei înverzise în toată splendoarea. Plopii roşii, blumele, cireşii sălbatici şi mult iubitul ei castan de Ohio, dar şi tufele de coacăz parfumat plantate pe lângă casa ei şi care emanau un miros minunat. Nu avea să treacă mult şi aveau să li se coacă fructele.

Şi tânjeam să le gust.

Arborele meu încă dormita, aşa cum ştiam că avea să fie. În momentul acela m-am hotărât să plantez un copac nou – poate chiar doi – imediat ce avea să permită vremea. Ceva care să mai umple un pic curtea şi care să înflorească un pic mai devreme. Poate nişte plopi roşii. Bineînţeles, o să plantez unul mascul şi unul femelă, altfel s-ar usca amândoi.

M-am dus la poartă şi am rămas uitându-mă lung la uşa ei, plin de o dorinţă neaşteptată. Am ridicat zăvorul, după care l-am tras la loc. Poate mâine o să mă aventurez către ea, să-i cer nişte lăstari.

La trei dimineaţa, Flossie dădu ultima pagină.

Eu şi Cheery stăteam într-un leagăn prins de o creangă a arborelui nostru de cafea cu frunze bogate, care

oferă o umbră desăvârşită. Au trecut cincizeci de ani de când ne-am rostit jurămintele de cununie, chiar în locul acesta. Peste stradă, o mulţime de copaci cu creştere rapidă şi-au făcut loc, înlocuind tufele de blume şi cireşii sălbatici din tinereţe, însă castanul şi plopii roşii au rămas pe poziţii.

Lăstarii pe care i-am plantat împreună în curtea mea ne-au oferit flori timpurii, altele târzii, mereu parfumate. Indiferent de anotimp, am stat mereu sub copacul nostru, fie în stare de hibernare, fie în plină glorie, şi am avut mereu parte de prietenie şi de iubire unul în braţele celuilalt.

Ştergându-şi lacrimile de pe obraji, Flossie se lăsă în jos sub plapumă şi strânse volumul la piept. Dacă interpretase corect metafora pe baza căreia era construită cartea, Reeve nu se simţea singur. Învăţase să-şi facă prieteni. Îşi construise o casă şi o invitase să aibă şi ea un loc acolo. Tot ce trebuia să facă era să accepte.

Dar oare chiar se schimbase atât de mult? Una era să scrii lucrurile astea într-o lucrare de ficţiune şi cu totul altceva să pui totul în practică. Oricum, era ca şi cum nu îl mai cunoştea. Bărbatul care scrisese această carte era cu totul diferit de cel care locuise în camera aceasta, de cel care scrisese *Fecioara veselă din Mumford Street.*

Închise ochii şi recapitulă în gând tot ce tocmai citise şi acesta fu momentul în care îşi dădu seama că adevărata problemă nu era cum să accepte, ci cum Dumnezeu să refuze.

Se întoarse pe o parte, confuză, apoi plină de speranţă, pentru a reveni apoi la starea de confuzie.

Alunecă într-un somn istovit şi visă tot felul de copaci golaşi care îşi întindeau crengile către ea şi o prindeau, o sufocau şi nu îi mai dădeau drumul, oricât de mult se zbătea şi ţipa.

Capitolul 81

Cu mâinile tremurânde, Reeve deschise scrisoarea, ştiind după caligrafia familiară exact cine era expeditoarea.

Dragul meu R.W.

Mulţumesc pentru carte. Am stat trează o jumătate de noapte citind-o şi cealaltă gândindu-mă la tine. Romanul e foarte frumos, iar dedicaţia m-a emoţionat profund.

Domnul Holliday îi organizează doamnei Holliday o petrecere de ziua ei duminică, după slujbă. Ştiu că ar însemna foarte mult pentru ea dacă ai veni şi tu. Din păcate, e o petrecere pe patinoar, dar eu n-o să-mi iau patinele. O să stau pe banca ta, bând cacao şi, sper eu, punându-mă la curent cu schimbările din viaţa ta.

A ta, cu sinceritate".

F.R.J.

Lăsând scrisoarea jos, Reeve se încruntă. Petrecuse luni întregi punându-şi sufletul în cartea aia, scrisese şi rescrisese de o mie de ori dedicaţia, iar tot ce putuse ea să zică era că voia să se pună la curent cu schimbările din viaţa lui?

Cu un oftat, luă o foaie din pupitrul său mobil, îşi înmuie condeiul în cerneală şi îşi scutură uşor încheietura.

Dragă F.R.J.

Ia-ţi patinele, căci şi eu mi le aduc pe ale mele. Ne vedem la banca noastră.

Al tău.

R.W.

Capitolul 82

Reeve stătea pe jumătate ascuns în spatele unui pâlc de copaci aflaţi la câţiva metri de bancă. Nu îşi pusese rochia castanie pe care o purtase data trecută când veniseră la patinaj. Să fie ăsta un semn? Încerca să-i comunice că nimic n-avea să mai fie vreodată ca atunci?

Sau poate nu se îmbrăcase cu ea pentru că nu voia să-şi mai aducă aminte de acel fiasco într-ale patinajului. Sau pur şi simplu mama ei îi făcuse o rochie nouă. Toate aceste trei scenarii erau posibile. Dar Reeve şi-ar fi dorit să ştie care dintre ele reflecta realitatea. Ar fi întrebat-o pe *maman,* dar ea nu venise la petrecere. Spusese că în ultima vreme nu mai putea să îndure deloc frigul.

Ridicându-şi pălăria, îşi trecu o mână prin păr. Voia să se ducă acolo, dar habar n-avea ce să spună. Nu se putea hotărî cu ce să înceapă, ce subiect avea cea mai mare importanţă, ce anume voia ea să audă mai întâi.

Oare trebuia să înceapă spunându-i că nu se folosise de niciun cent din banii câştigaţi pentru foiletonul cu Marylee? Sau, cel puţin, că nu se folosise de ei în interes personal, ci pentru ceilalţi. Câştigurile generate de el continuau să crească. Nici nu apuca să-i arunce ţărână pe coşciug, că se trezea alt ziar să-l publice. Foiletonul ăla blestemat nu voia şi pace să se cufunde în uitare.

Nu, poate că n-ar fi trebuit să aducă deloc vorba despre Marylee. Dar cum să nu o facă? Din cauza ei plecase de la pensiunea soţilor Klausmeyer. Din cauza ei nu mai voise ea să-l vadă vreodată. Se prefăcuse că era prietenul ei, dar se folosise de ea pentru propriul câştig.

Dar nici asta nu era chiar aşa. Nu se prefăcuse – cel puţin nu spre final. Chiar fusese prietenul ei. Ajunsese să ţină foarte mult la ea şi acelaşi lucru era valabil şi în prezent. Expiră pe gură, iar aerul formă un norişor de aburi. În condiţiile în care sentimentele sale rămăseseră aceleaşi ca pe atunci, purtarea lui din trecut nu reprezenta cine ştie ce recomandare strălucită pentru el.

O pală de vânt îi deranjă fularul, iar aerul rece parcă îl ciupea de urechi. Nu putea să stea acolo toată ziua. Era timpul să-şi ia inima în dinţi şi să-şi pună încrederea în

Dumnezeu. Urma să spună exact ce-avea să-i vină în minte. Trăgând adânc aer în piept, îşi puse patinele pe umăr şi porni spre bancă.

*

Flossie îl văzu apropiindu-se. Arăta cu adevărat minunat, încât aproape că se ridică în picioare, aşa cum făceau bărbaţii când o doamnă intra în încăpere. În loc de asta, făcu un efort să rămână pe bancă, îşi împreună mâinile înmănuşate în poală, strângându-le bine, şi folosi aceste câteva secunde pentru a asimila toate schimbările din înfăţişarea lui.

Îşi purta părul un pic mai lung. Umerii i se lăţiseră. Şi parcă avea pielea un pic mai bronzată. Ducea patinele pe umăr, ţinându-le cu arătătorul petrecut pe după şiretul cu care erau legate. Capătul fularului său albastru în carouri flutura în vânt. În mers, picioarele împingeau pulpanele paltonului.

Iată-l în faţa ei, cu aceiaşi ochi verzi, dar schimbaţi cumva. Erau mai senini, mai puţin opaci. Erau mai fericiţi? Puteau ochii să fie fericiţi?

— Eşti frumos, rosti ea dintr-o suflare, după care îşi duse repede palma peste buze, făcând ochii mari.

De-o parte şi de cealaltă a gurii lui se formară uşoare cute de zâmbet. Îşi duse degetele la borul pălăriei, într-un gest de salut.

Chipul ei luă foc, în ciuda frigului. „Ah, te rog, Doamne, fă să mă înghită pământul chiar în clipa asta!”

— Pot să mă aşez? întrebă el.

— Oh! Flossie se mişcă mai spre margine. Bineînţeles! Da. Îmi cer scuze. Stai jos! Adică… Trase aer în piept. Te rog, ia loc!

Lăsându-şi patinele lângă el, Reeve se aşeză şi aproape că ocupă toată lungimea băncii cu picioarele sale lungi, umerii laţi… Cu întreaga sa fiinţă. Când se mişcă pentru a o vedea mai bine, nările lui Flossie fură asaltate de aroma mentolată a săpunului de bărbierit, care apoi

dispăru la fel de rapid cum se făcuse simţită.

Perfect relaxat, tânărul se aşează picior peste picior şi o studie fără să încerce în vreun fel să-şi mascheze intenţia. Începu din partea de sus a pălăriei ei cu pene de păun, apoi trecu la păr, care nu se lăsase deloc îmblânzit în dimineaţa asta. Până la final, Flossie mai că ar fi vrut să-l taie de tot. Acum avu nevoie şi de ultimul dram de autocontrol pentru a nu ridica mâna, să verifice dacă nu cumva coafura ei în stil Gibson se lăsase ca o pernă cu puf de gâscă ce trebuia înfoiată puţin.

Reeve îşi continuă cercetarea, privindu-i atent gulerul supradimensionat, în stil marinăresc, şi mânecile bufante care se îngustau de la cot în jos. Privirea lui zăbovi pe nasturii mari înşiraţi în partea din faţă a cămăşii, pe reverele care porneau tocmai de la talie şi apoi pe festonul împletit care era fixat pe marginea unei pense a fustei ei de culoarea cerului senin.

— De la ce vine „R”-ul? întrebă Reeve.

Glasul lui pătrunse până în ultima fibră a trupului ei, iscând o căldură la fel de puternică precum cea trezită de o gură din whisky-ul tatălui ei. Înfiorându-se, Flossie îşi coborî privirea şi îşi duse palmele întâi la piept şi apoi pe talie, încercând să-şi dea seama la ce se referea.

— Ce „R”?

— „R”-ul din F.R.J.

Fata îşi ridică privirea către el.

— A, adică Rebecca?

Reeve îşi înălţă uşor bărbia şi clătină uşor din cap, autocritic, ca şi cum tocmai pierduse un pariu făcut cu sine însuşi.

— Rebecca. Flossie Rebecca Jayne.

— Florence Rebecca Jayne.

Buzele lui se relaxară într-un zâmbet. Instantaneu, Flossie îşi simţi stomacul lichefiindu-se. Nu-şi amintea să fi avut asemenea reacţii înainte. Oare bărbatul de alături avusese mereu efectul ăsta asupra ei? Sigur şi-ar fi amintit dacă aşa fusese. Poate că schimbarea se datora romanului, cu toate metaforele sale despre copaci, fructe şi boboci,

despre cântece de păsări care preschimbau iernile în primăveri.

— Florence, rosti el. Da, bineînţeles! Uitasem…

Tânăra se holbă la el.

— Uitaseşi? Când ţi-am spus eu că mă cheamă Florence?

— Nu mi-ai spus mie, am auzit prin perete.

Buzele ei se întredeschiseră, urmate de mijirea ochilor.

— Ce altceva ai mai auzit prin peretele ăla?

— Tot.

Stomacul ei era cuprins de o agitaţie maximă. Îşi aţinti ochii la patinatorii care treceau pe lângă ei, dar nu-i vedea cu adevărat. Mintea îi era ocupată cu rememorarea tuturor lucrurile pe care ea şi Annie Belle şi le spuseseră. Oare vorbise vreodată despre el? Era convinsă că o făcuse, dar nu era deloc sigură ce anume spusese.

Îşi încrucişă braţele peste piept.

— A fost foarte nepoliticos din partea ta să tragi cu urechea.

— Aşa e. Îmi cer scuze.

Ochii lui Flossie se întoarseră la el. Stătea în continuare rezemat de spătar, oarecum întors spre ea, cu un aer relaxat.

— Nu arăţi ca un om căruia îi pare rău pentru ce a făcut.

Zâmbetul lui deveni mai larg.

— Asta probabil pentru că îmi pare rău că am fost nepoliticos, dar nu şi pentru că v-am auzit toate conversaţiile. Atunci am început să mă îndrăgostesc de tine, ascultându-te turuind întruna. Era de-a dreptul fascinant pentru mine.

Gura lui Flossie se întredeschise cu de la sine putere. Cum Dumnezeu ar fi trebuit ea să răspundă la aşa ceva?

Începu să bată din picior.

— Ştii ceva? Când eram mică, mi-am petrecut multe ceasuri făcându-mi în minte tot felul de scenarii despre cum avea să-mi spună bărbatul visurilor mele că e îndrăgostit de

mine. Niciodată, dar absolut niciodată nu m-am gândit că o să mi se spună că „turuiala” mea a fost cea care a declanşat totul.

Reeve îşi propti un cot de spătarul băncii şi îşi sprijini obrazul pe pumn.

— Vrei să spui că sunt bărbatul visurilor tale?

Flossie strânse din buze.

— Mai degrabă, al coşmarurilor mele.

Tânărul întinse mâna şi prinse o şuviţă care se desprinsese din coafura ei cu aspect boem, trăgând uşor de ea.

— Vrei să mergem să patinăm?

— Nu.

— Vrei să-mi dai un sărut?

Flossie se ridică, sărind ca arsă.

— Nu.

Bărbatul îşi întinse braţul pe marginea spătarului băncii.

— Mă tem că trebuie să alegi una din astea, căci, dacă nu pun mâna pe tine în următoarele minute, o să îmi pierd minţile de tot.

Întorcându-se în aşa fel încât să fie cu faţa la el, Flossie îşi puse mâinile de-o parte şi de alta a taliei.

— Ce Dumnezeu te-a apucat? Înainte nu te purtai aşa.

— Poate că nu mă manifestam, dar de gândit tot asta gândeam. Clar. Nu-ţi place? Pentru că, acum, că m-am eliberat de inhibiţii, mă tem că nu mai e cale de întoarcere.

Ah, dar îi plăcea! Îi plăcea chiar mult, dar nu erau aici decât de un sfert de oră şi nu se mai văzuseră de cincisprezece luni.

— N-o să mă săruţi prea curând. Nu te-am mai văzut de o veşnicie şi o zi, aşa că, dacă vrei să obţii sărutarea aia, va trebui să-mi faci curte serios. Şi perseverent.

Reeve se ridică.

— În cazul ăsta, hai să ne punem patinele, şi o să-ţi arăt ce am învăţat.

Flossie îl măsură din ochi cu suspiciune, cu gulerul dat în spate de o pală de vânt.

— Ce ai învăţat?

Bărbatul îi aranjă frumos gulerul.

— Să dansez, vrăbiuţă mică. Am învăţat să dansez.

Capitolul 83

Îi apucă mâna dreaptă, pe cealaltă o poziţionă în spatele taliei ei, îşi fixă bine o patină pe loc, după care se puse în mişcare, împingând cu cealaltă.

— Ai învăţat să patinezi, rosti ea.

— Să dansez.

Ochii aceia verzi care înainte fuseseră atât de luminoşi şi de senini căpătară o nuanţă uşor mai închisă.

— Ai grijă pe unde o iei, spuse ea. Nu vreau să ne ciocnim de nimeni.

Un colţ al buzelor lui se înălţă uşor.

— Azi nu trecem cu patinele peste degetele nimănui. Aşa, acum închide ochii şi lasă-te complet în grija mea.

Să închidă ochii? Să se lase în grija lui? Nu prea erau şanse de aşa ceva!

Reeve începu să fredoneze *Dunărea albastră.* La început, Flossie nu îl crezu în stare să se descurce pe gheaţă, dar apoi îşi dădu seama că, deşi nu era chiar cel mai bun patinator de pe lac, era în mod clar priceput. Ba chiar putea să spună că era un patinator mediocru. Şi nu era nimic rău în a fi mediocru.

Odată ce se relaxă, amintirile o năpădiră cu forţă. Ziua de 4 Iulie, primul lor dans. Ea venise valvârtej în camera lui, cu cutia muzicală în mână, şi îl obligase să stabilească o conexiune reală cu ea. Îşi lăsă ochii să se închidă preţ de o clipă şi îl ascultă fredonând, inundată de amintiri.

Atingerea mâinii lui pe spatele ei, paşii ritmici ai dansului, mirosul mentolat al săpunului său şi torentul de dorinţă răspândindu-i-se prin vene. De câte ori încercase să retrăiască senzaţiile acestea chiar în camera în care locuia

acum? De câte ori deschisese cutia muzicală, închisese ochii şi făcuse paşii de vals într-un efort de a evoca sentimentele care acum îi făceau tot corpul să vibreze?

De multe ori. De mult prea multe ori. Şi nici măcar o dată nu obţinuse rezultate care să se compare cu ce simţea acum.

Reeve ocoli un patinator nesigur pe picioare. Ţinându-şi răsuflarea, Flossie deschise imediat ochii şi greşi un pas. Reeve o trase la piept, după care o conduse în cerc, dându-i răgaz să-şi recapete echilibrul. Tânăra se uită în ochii lui, ochii aceia pe care încercase să şi-i aducă aminte. Ochii pe care încercase să-i uite.

Reeve îi făcu cu ochiul, după care se puse din nou în mişcare, reîncepând să fredoneze.

Vântul îi asalta spatele, şi Flossie se lăsă în voia senzaţiei de libertate, chiar dacă era în braţele lui. Dar braţele lui nu erau nicidecum apăsătoare, n-o limitau în nici un fel. Erau… Cum formulase el? „Indiferent de anotimp, am stat mereu sub copacul nostru, fie în stare de hibernare, fie în plină glorie, şi am avut mereu parte de prietenie şi de iubire unul în braţele celuilalt”.

Palma lui îi cuprindea partea din spate a taliei. Reeve îşi mişcă uşor degetele, întinzându-le, mângâind-o uşor prin materialul jachetei. Capul ei se dădu uşor pe spate, iar pleoapele i se lăsară în jos. Reeve începu să fredoneze mai lent, iar paşii lor se potriviră acestui nou ritm. Se mişcau din ce în ce mai încet, până ce ajunseră să se mişte într-un cerc de mici dimensiuni. Într-un final, Reeve se opri. Flossie deschise ochii, *cu* membrele îngreunate misterios.

Reeve îi trase mâna pe care o ţinea pe umărul lui, după care palma lui alunecă de-a lungul braţului şi al trunchiului ei, până ce ajunse să aibă ambele mâini pe talia ei.

Ah, Dumnezeule mare, cât de mult voia să-l sărute! Dar erau în mijlocul patinoarului din Central Park, iar ea tocmai îi spusese că n-aveau să existe sărutări între ei până ce nu îi făcea curte aşa cum se cuvenea. Până ce nu afla mai multe despre acest Reeve mai matur, mai sigur pe

sine, mai deschis şi mai atrăgător. Şi totuşi, nu voia încă să se depărteze de el. Tânărul îşi lăsă mâinile să înainteze pe spatele ei, atingând în treacăt rotunjimea de sub marginea corsetului, explorând discret cu degetele mari curbura şoldurilor. Palmele ei îi strânseră uşor umerii, tensionate.

— Şşştt…

Reeve îi îndepărtă o şuviţă de pe faţă, după care îşi trecu degetul mare peste conturul sprâncenelor ei.

Flossie îşi lăsă obrazul în palma lui, închizând ochii, cu inima bubuindu-i în piept.

— Atenţie!

Un patinator care pierduse controlul venea direct spre ei.

Reeve o împinse în spatele lui, după care îl apucă de braţ pe tânăr şi îl ajută să-şi recapete echilibrul, apoi îl lăsă să-şi vadă de drum. Flossie schiţă un zâmbet pentru sine. Ca să vezi, Reeve o protejase pe patinoar! Nici într-o mie de ani n-ar fi crezut una ca asta!

Bărbatul se întoarse cu faţa spre ea, iar Flossie îl sorbi pe îndelete din priviri. Croiala lejeră a paltonului lui îi cuprindea umerii şi se îngusta către talia zveltă. Cârlionţii ciufuliţi de vânt care se iţeau de sub borul pălăriei. Verdele ochilor lui, atât de strălucitor în lumina soarelui. Buzele frumos modelate, mai ispititoare decât îşi amintea ea.

— Ai ajuns chiar priceput la patinaj, rosti ea, cu un suspin din piept.

— Mulţumesc.

Flossie îndepărtă un fulg de zăpadă de pe umărul lui, savurând plăcerea de a face una ca asta.

— Te-ai mai lăţit în umeri.

— Mi s-a mai spus.

Flossie prinse între degete un cârlionţ de pe ceafa lui, după care îi dădu drumul, studiind modul în care părul îşi recăpătă forma.

— Ţi-ai lăsat părul mai lung.

— Trebuie să mă duc să mă tund zilele astea.

— Ai…

Se opri.

— Am ce?

„Ai devenit mai chipeş”, îi răspunse ea în gând, dar nu era vorba doar despre felul în care arăta. Reeve fusese dintotdeauna un bărbat atrăgător. Era vorba despre altceva, ceva mai profund, o schimbare pe care nu o putea identifica cu precizie. Cu o tresărire, îşi dădu seama că, dacă sentimentele ei pentru el suferiseră vreo modificare, atunci ele doar deveniseră mai intense, nicidecum mai atenuate.

— Am ce? întrebă el din nou.

Flossie clătină din cap, refuzând să-şi pună gândurile în cuvinte.

Glasurile celorlalţi patinatori deveniră brusc mai îndepărtate. Scârţâitul patinelor pe gheaţă era acum mult mai discret. Pieptul ei se înălţa şi cobora, iar fiecare gură de aer îi mişca gulerul marinăresc.

— Vrei să priveşti apusul de pe acoperişul pensiunii cu mine? întrebă Reeve.

Ea simţi o strângere de inimă.

— Îmi pare rău, dar nu.

Ochii lui fură umbriţi de confuzie. Colţurile buzelor i se lăsară în jos.

— De ce nu?

— Pentru că, dacă urc pe acoperiş cu tine, o să cedez în faţa dorinţelor inimii mele, în loc să-mi ascult creierul. Şi e prea devreme, Reeve. E prea devreme.

Tânărul nu o contrazise, căci erau amândoi conştienţi de conexiunea pe care o simţeau din nou acum, ţinându-se în braţe. O conexiune de care nu mai avuseseră parte de atâtea luni.

— Atunci mai dansează cu mine o dată. După aceea, mergem să-i căutăm pe soţii Holliday, să îi salut şi eu.

De data aceasta, când o prinse în braţe, Flossie închise ochii şi se lăsă total în voia lui.

Capitolul 84

Iarna trecu, şi primăvara înflori în toată splendoarea ei. Afecţiunea şi iubirea pe care Reeve le avea pentru Flossie crescură exponenţial pe parcursul acestor luni în care o curtă cu o perseverenţă neabătută. Spre marea sa surprindere şi încântare, ea răspunse la avansurile lui cu o doză egală de căldură şi de entuziasm.

Acum stătea în sala publică a clubului YMCA cu ea, pierdut în admiraţie şi cu inima plină de fericire. Mama ei şi *maman* se ocupaseră ca încăperea să fie transformată într-un paradis floral în culori pastel şi cu palmieri nobili. Bufetul aflat de-a lungul peretelui estic era încărcat cu mâncăruri variate şi atrăgea ca un magnet o mulţime de bărbaţi. În partea de vest se afla masa cu daruri, încărcată şi ea, ce atrăgea o mulţime de femei.

În urmă cu doi ani, n-ar fi avut nici măcar un singur prieten pe care să-l invite la nunta lui. Astăzi, sala era plină cu bărbaţi care locuiau la YMCA-ul din 26th Ward, colegii din echipele de baschet şi baseball, colegii de la serviciu, Holliday şi Nettels, ba chiar şi câţiva dintre noii săi vecini.

Fetele de la Tiffany îşi făcuseră toate apariţia, inclusiv doamna Driscoll, iar lor li se alăturaseră la nuntă domnişoara Love, doamna Klausmeyer, colegele lui Flossie de la şcoala de arte, împreună cu mulţi prieteni de-ai părinţilor ei.

Fusese îmbrăţişat, bătut pe spate şi înghiontit în coaste. Fusese felicitat, tachinat şi necăjit cu tot felul de glume. Fusese cu mult depăşit numărul de oameni alături de care să se simtă în largul său, însă petrecerea abia începuse. Abia după-amiază avea să se poată retrage cu soţia lui.

*

Pentru Flossie, nunta era întruchiparea tuturor

visurilor ei, ba chiar mai mult de atât. Tatăl ei nu se uitase la bani în ceea ce privea organizarea, iar mama ei se întrecuse pe sine cu rochia. Cu o panglică foarte lată de satin ivoriu strânsă bine pe talie, aceasta avea poate largi, împodobite cu patru bucăţi de dantelă cu model cu trandafiri, şi marginile ondulate, frumos drapate şi fixate cu panglici modelate în „nodul iubirii”. Urmând modelul din talie, gâtul îi era şi el acoperit cu un guler înalt din dantelă, care avea prins în stânga un bucheţel cu flori de portocal. Mânecile foarte largi, din satin uşor vălurit, se strângeau în dreptul coaielor, după care urmau linia antebraţelor şi se întindeau peste mănuşile ei scurte, albe. Împinse cu degetul într-un fir subţire de care erau prinse în talie florile de portocal într-un bucheţel ce se revărsa artistic de-a lungul părţii drepte a poalelor ei. Era singurul moment din viaţa unei femei în care putea purta flori de portocal, iar lui Flossie nu-i venea să creadă că pentru ea sosise această zi.

Minunat de chipeş în costumul lui negru, cu vestă elegantă albă, la două rânduri de nasturi, Reeve îşi trecu mâna pe partea de jos a spatelui ei, revendicând-o ca fiind a lui. Zâmbea, vorbea cu toţi, le mulţumea că veniseră, însă ea îşi putea da seama că ar fi preferat o ceremonie rapidă şi o plecare chiar mai rapidă împreună cu mireasa lui. Îi oferi un zâmbet, mulţumindu-i în gând pentru sacrificiul pe care îl făcea pentru ca ea să aibă parte de ziua la care visase atât.

Reeve îi făcu cu ochiul, după care o strânse uşor de mijloc.

— Pentru o vrăbiuţă, azi ai fost deosebit de tăcută.

— Iar tu deosebit de răbdător, pentru un bărbat proaspăt căsătorit.

Ochii lui se întunecară.

— Asta doar pentru că mi-am spus că, odată ce o să rămânem numai noi doi, s-ar putea să renunţ la toată agitaţia cu trenul şi luna de miere şi să te ţin sub cheie în casa mea pentru următoarele treizeci de zile.

Flossie făcu ochii mari, înfiorându-se.

— Doamnă Wilder, sunteţi cea mai frumoasă mireasă

din câte mi-a fost dat să văd – asta în afară de soţia mea, bineînţeles.

Fostul ei patron se apropie de ei. Flossie îşi duse o mână la baza gâtului.

— Domnul Tiffany! Ah, ce mai faceţi? Mulţumesc foarte mult că aţi venit!

— Plăcerea e de partea mea.

Flossie se maturizase mult la Compania de Sticlărie şi Obiecte Decorative Tiffany. Învăţase ce însemna să fie o femeie emancipată, să se descurce de una singură. Nu fusese exact aşa cum se aşteptase. Da, fusese scutită de restricţiile care li se impuneau în mod normal femeilor, dar acest fapt adusese cu sine o mulţime de responsabilităţi – cea de a se descurca într-un tramvai plin de bărbaţi cu capsa pusă, cea de a merge singură spre casă după lăsarea întunericului pe o furtună de zăpadă, de a-şi plăti chiria chiar şi în perioadele grele, de a-şi da seama că nu putea să creadă oamenii pe cuvânt doar pentru că voia ea să creadă că lumea e populată numai de oameni buni.

Avea de gând să ia lecţiile învăţate la Tiffany în noua ei viaţă de soţie şi, spera ea, cândva şi de mamă, însuşindu-şi-le cu bucurie, nu cu ranchiună.

Un lucru era sigur însă: avea să fie mereu mândră că fusese angajată la Tiffany şi era sigură că şi generaţiile viitoare ale familiei Wilder aveau să fie la fel de mândre. Şi, dacă asta nu era de ajuns, avea în continuare pasiunea pentru pictură. Întotdeauna urma să existe pictura în viaţa ei.

Reeve întinse mâna.

— Reeve Wilder.

Domnul Tiffany i-o strânse cu căldură.

— E o adevărată onoare să vă cunosc. Trebuie să vă mărturisesc că fiicele mele mă invidiază pentru această ocazie şi m-au pus să le promit că o să le aduc un autograf de la domnul Claire, dacă nu e prea mare deranjul.

Reeve arboră un zâmbet politicos, dar total nesincer.

— Sunt convins că o să găsim o soluţie.

Flossie îşi muşcă obrazul. Cumva, se aflase că unicul

şi irepetabilul I.D. Claire era chiar Reeve. În fond, era inevitabil, din moment ce toţi locatarii de la pensiunea soţilor Klausmeyer ştiau asta de la cearta aceea mare pe care o avusese cu el în urmă cu atâta vreme. Annie Belle auzise discuţia lor prin perete şi nu zăbovise deloc înainte de a împrăştia informaţia în rândul celorlalţi locatari.

Mai recent, după succesul uriaş pe care-l înregistrase *Sub copacul ocrotitor,* şi colegii săi de redacţie aflaseră cumva. Dar cei care-l tachinau cel mai mult erau colegii săi de la clubul YMCA – ori de câte ori vorbeau cu el, tot spuneau „declar”, chiar şi atunci când nu era nevoie, pentru a aminti de pseudonimul său.

Reeve suporta toate acestea pe cât de bine posibil, dar Flossie ştia că nu îi plăcea deloc să fie în centrul atenţiei şi că detesta respectivul pseudonim. Şi totuşi, nu se-ntâmpla prea des ca un om ca domnul Tiffany să ceară un autograf...

Puţin după ora unu, când cu ei nu mai rămăseseră decât mama, tata, doamna Dinwiddie şi prietenii lor cei mai apropiaţi, Reeve o ajută să urce într-o trăsură cu cai albi, ca să fie basmul complet.

Îi strânse mâna tatălui ei, o sărută pe obraz pe mama ei şi o strânse în braţe cu putere pe doamna Dinwiddie. Aceasta îi şopti ceva la ureche, făcându-l să râdă. Reeve o lăsă înapoi pe pământ, o sărută direct pe buze, se urcă şi el lângă Flossie şi agită hăţurile. Răsucindu-se, tânăra mireasă le făcu cu mâna părinţilor ei, sub ploaia de orez care se abătuse asupra trăsurii.

Capitolul 85

Reeve opri caii în faţa unei case acoperite cu şindrilă şi înconjurată cu un gard scund, din lemn vopsit în alb. Intrarea se făcea printr-o verandă umbroasă.

— Ah, Reeve, rosti ea, cu răsuflarea tăiată. E frumoasă!

Părinţii ei văzuseră casă, la fel ca doamna Dinwiddie şi prietenii lui. Ea era singura care nu o văzuse până atunci. Era cadoul lui de nuntă pentru ea, iar Flossie nu o putuse admira până ce n-avea să fi purtat acelaşi nume de familie ca şi el.

În curte era mai mult pământ golaş decât iarbă, dar şi trei tufe şi un copac umbros destul de mare. Iar el construise casa asta cu mâinile lui! Imediat, sufletul îi fu cuprins de o stare de bine. Aceasta era casa în care avea să trăiască toată viaţa. Casa în care urma să-şi nască pruncii. Casa în care aveau să zburde nepoţii lor. Dintr-odată, îşi dori să fie şi casa în care să-şi consume mariajul.

— Cât mai avem până pleacă trenul? întrebă ea.

Oprind trăsura, tânărul ei soţ coborî cu o săritură.

— Mă tem că mai avem câteva ceasuri bune. Nu am vrut să te grăbeşti la petrecere, aşa că nu trebuie să pornim spre gară decât aproape de lăsarea întunericului.

Prinzând-o de talie, Reeve o ridică de pe bancheta trăsurii. Flossie nu se schimbase în rochia ei de călătorie, ci o purta în continuare pe cea de mireasă. El îi spusese mai demult că voia ca el să fie cel care să i-o dea jos. Când auzise una ca asta, mama ei fusese de-a dreptul scandalizată, dar fusese singurul lucru pe care i-l solicitase, aşa că Flossie rămăsese de neclintit în faţa obiecţiilor mamei sale.

Când ajunseră la uşă, Reeve o ridică în braţe şi o trecu pragul.

— Bine aţi venit acasă, doamnă Wilder!

Cu braţele petrecute pe după gâtul lui, Flossie cuprinse cu privirea livingul. În faţa şemineului din cărămidă roşie se aflau două fotolii, unul mare maro şi unul delicat, tapiţat cu un brocart cu model floral. Mâţa se făcuse ghem pe cel maro, fără să catadicsească a da vreun semn că le-ar fi observat intruziunea.

— Are impresia că e fotoliul ei.

Flossie îşi muşcă buza de jos.

— Mă bucur să o văd. Mi-era dor de ea.

— Ei bine, să nu te deranjezi să o chemi la tine. Nu se

mişcă de acolo decât dacă o dai jos cu forţa.

Pe poliţa căminului, chiar în centru, trona felicitarea ei de Crăciun. Văzând-o, Flossie îşi simţi inima inundată de căldură şi se întrebă de când stătea acolo.

— Nu mi-ai dat niciun răspuns la felicitarea de Crăciun pe care ţi-am trimis-o.

— Asta pentru că am fost ocupat scriind romanul pe care-l poruncise chiar mesajul din ea.

— Nu ţi-am poruncit nimic, şi ai fi putut trimite un mesaj de mulţumire pentru bomboane şi prăjitură.

— Dar chiar ţi-am scris unul. Nu-ţi aduci aminte capitolul opt din carte? Le-am mâncat cu mare entuziasm cât o priveam pe domnişoara Chérie plimbându-se de colo-colo prin grădina ei.

— Domnişoara Chérie… Flossie îşi dădu ochii peste cap. Femeia aia era mereu atât de veselă! Toată lumea o adora, niciodată nu făcea nimic greşit. Mi s-a părut că reprezintă un standard cu care n-ai cum să te compari. N-ar fi putut să fie şi ea o femeie ca toate celelalte, ştii tu… mediocră? Să aibă şi ceva defecte?

Reeve o sărută pe frunte.

— Avea defecte, dar romanul era despre el.

— Am înţeles. Flossie îşi aranjă gulerul. Că tot veni vorba despre Cheery Chérie şi Marylee Merrily, declar solemn din capul locului că eu voi fi cea care alege numele tuturor copiilor noştri.

Reeve pufni în râs.

— Tuturor? Dar câţi ai de gând să avem?

— Cel puţin zece.

Bărbatul clătină din cap.

— N-avem nevoie decât de nouă.

Flossie se lăsă puţin pe spate, pentru a-i cerceta chipul.

— Dar de ce ar fi greşit să avem zece?

— Nu-i nimic greşit, dar nu avem nevoie decât de nouă ca să formăm o echipă de baseball.

Flossie zâmbi.

— Şi dacă o să avem şi nişte fete?

— Atunci, le punem şi pe ele în echipă. În fond, mama lor a fost o femeie emancipată. Până ce micuţii noştri o să fie suficient de mari ca să joace baseball, probabil că femeile o să înceapă să poarte pantaloni.

Flossie pufni şi răspunse printr-un hohot vesel. Strângând-o uşor, Reeve se întoarse către dreapta şi o purtă într-un dormitor gol.

— Ăsta e atelierul tău de pictură.

În camera aproape goală, şevaletul ei fusese mutat lângă fereastră, dar ceea ce îi atrase atenţia lui Flossie fu portretul care stătea pe el. Reprezenta o femeie care se sprijinea de o balustradă, cu părul roşcat unduit de vânt, pe fundalul mării albastre, care sclipea sub razele soarelui. În colţul din dreapta jos scria clar *F. Jayne.*

Mâinile ei îşi slăbiră strânsoarea.

— Lasă-mă jos, te rog!

Reeve se aplecă şi o puse în picioare.

Iniţial, Flossie rămase pur şi simplu pe loc, asimilând surpriza.

— Unde… cum de l-ai găsit?

— Am angajat un detectiv. Speram să dau de cei doi Trostle şi de Bourgeois, să-i fac să dea socoteală pentru nemerniciile pe care le-au făcut.

Flossie îşi duse o mână la gât.

— Şi ai reuşit?

— Nu, dar detectivul a reuşit să-ţi găsească tabloul, într-un magazin din East Side.

Ochii ei se umeziră.

— Nu-mi vine să cred, am… am crezut că l-am pierdut pentru totdeauna.

— Şi eu la fel.

Flossie se apropie de tablou şi îl cercetă. Într-adevăr, era unul dintre cele mai reuşite tablouri ale ei.

Reeve îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Am folosit banii câştigaţi de pe urma foiletonului cu Marylee ca să plătesc detectivul. Îşi lăsă privirea în pământ. Vreau să ştii că nu am folosit niciun cent din banii ăia pentru mine. Doar pentru alţii.

— Ah, Reeve! Nu trebuia să faci asta…

— Nu i-am folosit pentru nimic din casa asta, Flossie. Nici pentru construcţie, nici pentru lot şi nici pentru mobilă. Toate astea au fost cumpărate cu banii pe care i-am câştigat de pe urma cărţii şi a articolelor mele obişnuite.

— Şi-atunci, pentru ce i-ai folosit?

Reeve îi studia chipul.

— Ca să-ţi plătesc datoriile.

Flossie trase aer în piept, cutremurându-se.

— Tu? Tu ai fost?

— Da.

Privirea lui Flossie alunecă într-o parte.

— Habar n-am avut. De ce nu mi-ai spus?

— Cred că mi-era teamă că, dacă ai fi ştiut, te-ai fi simţit îndatorată faţă de mine, şi nu de-asta am făcut-o, chiar deloc. A fost plăcerea mea să le achit.

Flossie avea un nod dureros în gât, care parcă zăgăzuia o cascadă de lacrimi.

— Mulţumesc. Nici nu ştiu ce să zic… Nu trebuia să faci una ca asta.

— Au mai rămas destui bani, şi primesc în continuare plăţi. Am donat o parte dintre ei unui azil din Greenpoint. Am mai folosit din ei ca să cumpăr cadouri de Crăciun pentru copiii de la un orfelinat din Manhattan. Tot din ei i-am cumpărat lui *maman* un ac de pălărie de la Tiffany – asta când era încă doamna Dinwiddie pentru mine. De când a devenit *maman* a mea, am folosit numai banii mei pentru orice i-am cumpărat.

— Banii pentru povestea lui Marylee sunt ai tăi.

— Sunt bani murdari.

— Ba nu. Sunt… Stai o secundă. Se duse în salon şi arătă către cuierele ei, adunate lângă perete, aşteptând să fie desfăcute. Poţi să-l deschizi pe ăsta de-aici, te rog?

Reeve dădu jos cufărul care se afla peste cel indicat, după care îl descuie şi trase capacul în sus.

Flossie începu să caute prin el, iar după câteva momente scoase albumele pe care le ţinuse atâta timp lângă pat. Primul pe care îl deschise conţinea foiletonul

Fecioara veselă din Mumford Street.

— Am păstrat toate episoadele. Le-am citit şi le-am recitit de multe ori.

Reeve luă albumul, îl frunzări câteva clipe şi apoi închise ochii.

— Îmi pare foarte rău…

Flossie puse albumul înapoi în cufăr.

— Să nu-ţi fie. E o poveste pe care o s-o preţuiesc până în clipa în care o să-mi dau ultima suflare. O s-o citesc copiilor noştri şi chiar copiilor lor, dacă o să trăiesc până atunci. Aşa că să nu te mai aud vreodată spunând despre ea că e „murdară”. Ai înţeles?

Cu pieptul cuprins de emoţie, Reeve încuviinţă din cap.

— Nu mişca!

Se duse ţintă către un birou aflat în dreptul ferestrei şi deschise pupitrul, de unde scoase o cutie de trabucuri. În ea se aflau teancuri de bucăţele mici de hârtie. Pe fiecare era scrisă câte o întrebare, iar toate purtau pe margini desenele ei.

„Care e activitatea dumneavoastră preferată iarna?”

„Care e prima dumneavoastră amintire din copilărie?”

„Care a fost ultimul lucru la care v-aţi gândit aseară, înainte de a adormi?”

Flossie îşi apăsă palma la baza gâtului.

— Le-ai păstrat?

— Pe absolut toate. Chiar şi pe cele pe care ceilalţi le lăsau pe masă.

— Nu te-am văzut niciodată luându-le.

— Am rugat-o pe doamna Klausmeyer să mi le păstreze.

Închizând capacul cutiei, Flossie o strânse la piept.

— Ah, Reeve… Am irosit atât de mult timp.

— Ştiu. Reeve clătină din cap, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă. Ştiu.

Bărbatul puse cutia la loc în pupitru, iar ea se duse înapoi pentru a-şi admira în voie atelierul, încercând să conştientizeze că într-adevăr camera aceea era doar a ei,

pentru pictat.

Intrând şi el în atelier, Reeve se apropie şi îşi băgă mâna în buzunar.

— Dacă vrei să-ţi vinzi tablourile, vreau să ştii din capul locului că nu ţi-aş lua în veci banii câştigaţi.

— Ah, Reeve, nu sunt atât de pricepută la pictură încât să pot face una ca asta.

— Nu despre asta era vorba. Ce zic eu e că, dacă o să câştigi vreodată bani, aceştia o să fie ai tăi, nu ai mei.

Flossie îl măsură atent.

— Ştii ce mi-ar plăcea?

— Ce?

— Aş vrea să fie banii noştri – nu ai mei sau ai tăi, ci ai noştri.

Privirea lui Reeve se duse către una dintre ferestrele lipsite de perdele încastrate în peretele lateral.

— Cred că am putea să mergem pe această idee, dar în cazul ăsta se pare că ar trebui să procedăm la fel şi cu banii pe care îi câştig eu.

Flossie trase adânc aer în piept.

— Ai fi de acord ca banii tăi să fie banii noştri?

— Da.

Flossie se holbă la el, uluită. Nu mai auzise niciodată ca vreun bărbat să procedeze aşa. Cu inima umplându-i-se de recunoştinţă, îşi trecu palmele pe sub reverele lui, le prinse bine şi îl trase către ea, aducându-i buzele peste ale ei.

Reeve încremeni preţ de o clipă, după care îşi scoase mâna din buzunar şi o cuprinse în braţe, sărutând-o mai pasional.

— Toată ziua am vrut să fac asta.

— Şi eu. Tânăra îşi lăsă degetele să se aventureze pe ceafa lui şi să se afunde în părul lui. Mulţumesc pentru atelierul de pictură… pentru tot.

Reeve o sărută din nou, în timp ce mâinile îi alunecau din ce în ce mai jos, trăgând-o mai aproape de el. Genunchii lui Flossie se înmuiară.

Punând capăt sărutului, Reeve îşi sprijini fruntea de a

ei, respirând greoi.

— Nu ţi-am arătat restul casei.

— Aşa e, răspunse ea în şoaptă.

O conduse în bucătărie. Lângă perete se afla o maşină de gătit Acme Wonder. Pe ea, paravanul de ceai pe care ea o ajutase pe doamna Dinwiddie să îl aleagă stătea de pază în faţa unei cafetiere.

— Îmi plăcea să ating paravanul ăsta, mărturisi el. Doar pentru că ştiam că îl atinseseşi şi tu înainte.

Flossie îşi muşcă buza, după care se întoarse şi observă masa despre care îi povestise doamna Dinwiddie. Chiar dacă nu ar fi făcut-o.

Flossie şi-ar fi dat seama imediat că era făcută de el. Pe lângă restul obiectelor din casă, era extrem de rustică.

Cu inima strânsă, trase un scaun şi se aşeză, cu poalele ei dantelate revărsându-se peste scaun.

— Într-o bună zi, întreaga noastră familie o să mănânce la masa asta.

Reeve nu scoase niciun sunet, stând cu umărul sprijinit de cadrul uşii, cu pleoapele îngreunate de dorinţă.

Susţinându-i privirea, Flossie îşi dădu încet jos mănuşa, câte un deget pe rând, după care îşi trecu palma dezgolită peste blatul plin de crestături al mesei. Verigheta de aur de pe inelarul ei străluci în lumină preţ de o secundă.

— Du-mă în dormitor, Reeve!

Capitolul 86

Desprinzându-se de cadrul uşii, Reeve îşi mişcă braţul prin faţa trunchiului, într-un gest de invitaţie. Instantaneu, muşchii pântecelui ei se încordară într-un mod care o duse cu gândul la sărutările, la îmbrăţişările lui, dar şi la fierbinţeala din ochii lui când se uita câteodată la ea. Exact aşa cum o privea acum. Înghiţind cu greu, îşi forţă picioarele să se pună în mişcare, pentru a vedea singura

încăpere pe care nu o văzuse.

Spaţiul era dominat de un pat impunător, din fier forjat. În loc să aibă stâlpi în cele patru colţuri, partea de sus era curbată, astfel încât rezulta un contur unitar. În colţ se aflau un lavoar şi o oglindă mititică. Într-o parte se găsea o noptieră pe care tronau o lampă cu gaz şi figurina de metal pe care i-o adusese ea de la târg. Practic, era ultimul lucru pe care îl vedea el seara, înainte să stingă lampa.

Degetele lui Flossie începură să se joace cu florile de portocal care-i atârnau din talie.

— Nu am vrut să cumpăr o măsuţă de toaletă fără tine, rosti el. Nu ştiam sigur cum trebuie să fie.

Tânăra se apropie de pat. Nu semăna deloc cu patul alb şi plin de volane din viaţa ei de domnişoară. Era acoperit cu o pătură croşetată, pe care ea o văzuse la doamna Dinwiddie, care lucrase de zor la ea câteva luni.

— Nu am nevoie de măsuţă de toaletă.

— Ba da. Şi o să-ţi cumpăr una. Imediat ce ne întoarcem de la cascada Niagara.

Umezindu-şi buzele, îşi puse palmele pe saltea şi apăsă, încercând arcurile.

— E un pat foarte bun.

— Nu e foarte dantelat.

Flossie trase un pic de materialul cuverturii.

— Nu vreau dantele, ci doar un aşternut călduros.

Reeve se apropie de ea, după care îi cuprinse talia din spate şi îi sărută gâtul prin dantela gulerului înalt al rochiei.

— O să fie călduros, de asta poţi să fii sigură.

Terminaţiile nervoase de pe pielea gâtului fremătară. Îşi lăsă capul pe pieptul lui, ca să-i dea mai multă libertate de mişcare. Reeve îşi mută buzele pe maxilar, apoi pe ureche. Degetele i se întinseră pe talie, cuprinzând-o mai bine şi cercetând.

Flossie îi apucă încheieturile, respirând sacadat.

— Reeve?

Bărbatul încremeni.

Ea îşi împleti degetele cu ale lui, pipăindu-i verigheta, încântată de gândul că ea i-o pusese acolo.

— Cât… cât durează ca o fată să devină femeie? O… o noapte întreagă?

Reeve o sărută pe păr, strângându-i palmele cu ale lui.

— Nu durează toată noaptea, dar n-aş vrea să ne grăbim.

Flossie înghiţi în sec.

— Cât?

— Nu mult.

Pulsul ei o luă razna, iar picioarele îi tremurau.

— Şşş… ştiu că e încă lumină afară… şi că… e-n mijlocul zilei, dar… Trase aer în piept, tremurând. M-ai crede foarte uşuratică dacă ţi-aş… dacă am… dacă…

Eliberându-i mâinile, Reeve o apucă de umeri şi o întoarse către el, după care îi cuprinse chipul în palme. Ochii lui erau atât de aproape de ai ei, atât de aproape că putea vedea dâre de albastru străbătând verdele irişilor lui.

— N-aş crede niciodată una ca asta, rosti el. O să fii soţia mea ziua, la lumina lunii, la miezul nopţii… în orice moment. Şi n-o să fie nimic uşuratic în asta. Prinzând-o uşor de braţe, o trase către el pentru un sărut lent şi dulce. Unde e cârligul de desfăcut nasturi, iubirea mea? murmură el, cu buzele în continuare aproape lipite de ale ei.

Flossie se întrebă dacă şi ea era la fel de roşie în obraji ca el, dacă respira la fel de precipitat şi dacă ochii îi erau la fel de umbriţi de dorinţă.

— În geanta de călătorie de lângă uşa din faţă.

Reeve încuviinţă din cap, în semn că a înţeles.

— Mă duc să îl aduc, bine?

— Da.

Flossie rămase lângă pat, cu degetele jucându-i-se de emoţie cu dantela de pe poalele rochiei, încercând să-şi aducă aminte de ce se grăbise atât. Asta pentru că acum, că venise momentul, se simţea foarte nesigură.

Undeva în depărtare se auzi un lătrat de câine. Dinspre stradă răzbăteau strigătele şi râsetele unor copii prinşi în cine ştie ce joc. Nu-i venea să creadă că aveau să facă asta ziua în amiaza mare. Ce naiba fusese în mintea

ei? Mai mult ca sigur Dumnezeu avea să o trăsnească pe loc pentru simplul fapt că sugerase aşa ceva.

Reeve se întoarse şi puse geanta pe pat.

Flossie începu să caute prin ea şi, când o găsi, prinse obiectul cu degetele tremurând.

— Poate că nu e o idee aşa bună… Poate ar trebui să aşteptăm. N-aş… n-aş vrea să ne grăbim.

— N-o să ne grăbim. Glasul lui devenise profund şi tainic. Îi desfăcu degetele şi luă el obiectul cerut. Întinde mâna, vrăbiuţă mică!

Flossie făcu întocmai.

Pornind de la încheietura palmei, Reeve începu să desfacă nasturii albi şi mititei cu mişcări îndemânatice.

— O groază de nasturi.

— Sunt şi mai mulţi în spatele rochiei. Ar fi trebuit să o laşi pe mama să mă ajute să mă schimb.

Bărbatul se opri, lăsând un nasture pe jumătate în butonieră.

— De luni întregi visez la asta.

Buzele ei se întredeschiseră.

— Eu am visat la ziua nunţii mele de când mă ştiu. Glasul ei se reduse la o simplă şoaptă. Dar nu şi la partea asta, bineînţeles. Şi nu ziua în amiaza mare.

Reeve continua să-i desfacă nasturii.

— Dar asta e cea mai bună parte. Dacă nu visai la asta, atunci la ce visai?

— Nu fi prostuţ! Nu e asta cea mai bună parte. Cea mai bună a fost să mă pregătesc pentru tine. Să-mi pun haine nou-nouţe. Să mă îmbăiez în apă parfumată, de-ai fi crezut că e infuzie de petale de trandafir… Să-ţi observ faţa când m-ai văzut prima oară în rochia de mireasă. Să te ascult jurând să-ţi uneşti viaţa cu a mea. Să-ţi pun verigheta pe deget şi să-mi rostesc jurământul. Să-i îmbrăţişez pe toţi. Să plec cu trăsura. Să mă porţi peste prag. Toate astea sunt părţile cele mai bune.

Porţiunea strâmtă a mânecii ei se desprinse de piele. Reeve trecu la cealaltă.

— Diseară, când o să ne pregătim să plecăm spre

gară, o să te întreb din nou care e cea mai bună parte, şi-o să vedem atunci ce-o să răspunzi.

Flossie clipi, nedumerită.

— Crezi că eşti în stare să eclipsezi o viaţă întreagă de visuri şi planuri?

— Ştiu sigur.

Tânăra ridică din sprâncene.

— Măi, măi, măi… da ştiu că eşti sigur pe tine, nu glumă!

Un colţ al gurii lui Reeve se ridică uşor.

— Cum ai putut să visezi la ziua asta când nici nu ştiai cum arăt? Asta e o parte importantă a întregii experienţe. Adică… sper că era.

— Aaa… dar ştiam cum arăţi. În visurile mele, erai înalt, teribil de chipeş… şi aveai o gropiţă mică fix aici.

Îşi trecu degetul peste obrazul lui stâng. Reeve începu să-şi piardă îndemânarea de a folosi unealta aceea de desfăcut nasturi.

— Aveai umeri laţi, deşi recunosc că nu mi-am dat seama că aveau să fie chiar atât de laţi. Flossie îşi lăsă palma să alunece de pe braţul lui până la gât. Şi aveai păr frumos, creţ.

Reeve clătină din cap, în total dezacord.

— Îmi urăsc părul. E ca de fată…

— Să ştii că n-ai absolut nimic care să poată fi considerat feminin, nici pe departe. Iar mie îmi place la nebunie părul tău. Mai ales când creşte mai mult la spate.

Încercă să răsucească o şuviţă pe după deget, dar era prea scurtă. Reeve nu o luă în seamă, concentrat asupra sarcinii sale.

Flossie dădu jos bucheţelul de flori de portocal prins la betelia fustei ei.

— De ceva vreme, mă tot întreb cum de a reuşit tata să-şi permită o nuntă atât de extravagantă. Iar mama a evitat să-mi dea un răspuns clar ori de câte ori am întrebat-o. Ridică florile la nas. Tu ai plătit totul pentru nuntă, nu-i aşa?

Reeve ridică dintr-un umăr. Şi a doua mânecă se

desfăcu total.

— Mulţumesc, rosti ea în şoaptă.

Îndreptându-şi spatele, Reeve luă bucheţelul din flori de portocal şi îl puse pe noptieră, lângă figurina de la ea.

— Cu plăcere. Acum întoarce-te cu spatele, iubirea mea!

Ochii ei se aţintiră asupra patului.

— E totul în regulă.

Îi ridică mâinile la buze, cu mânecile atârnând de-o parte şi de cealaltă, după care i le ridică şi o întoarse încet, ca şi cum ar fi dansat.

Odată ce ajunse cu spatele la el, Flossie îşi lăsă bărbia în piept, cu inima bubuindu-i. Reeve îi desfăcu centura din talie şi o aruncă pe pat. În clipa următoare, fusta se revărsă pe podea. În momentul acela, inspiră adânc, după care o ţinu uşor de braţ până ce ea păşi din mijlocul valurilor de material.

Aplecându-se, Flossie ridică fusta, apoi o aranjă pe pat.

— E frumoasă, nu-i aşa?

— Da, suspină el.

— Ai văzut „nodurile iubirii” de pe margini?

Băgând mâna sub o porţiune de dantelă, o ridică uşor. Şi totuşi, Reeve nu se uita deloc la fusta rochiei, ci la combinezonul ei, care se întrezărea pe sub corsaj.

Flossie mângâie materialul, admirând panglicile şi mărgelele pe care mama ei le cususe deasupra volanului din partea de jos.

— Şi are detalii drăguţe, nu ţi se pare?

— Da. Gâtul lui se contractă, iar mărul lui Adam se tot mişcă în sus şi în jos.

— M-am simţit ca o prinţesă în ea… Cu totul.

— Chiar arăţi ca o prinţesă.

Flossie îi aruncă o privire de avertisment.

— Acum parcă ai fi mama…

— Ba nu, chiar aşa e.

— Ba nu. Şi vreau ca mariajul nostru să aibă la bază numai adevăruri. Iar adevărul este că sunt o femeie

mediocră.

— Ba nu eşti. Nici ca intelect, nici ca spirit, nici ca maniere, nici ca inimă, nici ca înfăţişare, nici ca… ştii tu, siluetă, corp.

Îşi tot trecea degetul mare în sus şi în jos pe obiectul acela de descheiat nasturi. Flossie îşi propti o mână în şold.

— Nici măcar nu mi-ai văzut corpul încă.

Degetul lui încremeni. Ochii i se întunecară.

— Şi-atunci, ce-ai zice dacă am îndrepta asta?

Genunchii ei tremurau. Instinctiv, duse mâna către tăblia de fier de la picioarele patului, pentru a-şi recăpăta echilibrul.

Apucând-o de umeri, Reeve o întoarse din nou şi se ocupă de nasturii care coborau de la guler până la marginea de jos a corsajului. Pe măsură ce înainta, porţiunile expuse de piele erau mângâiate de aerul răcoros.

Reeve se opri. Umerii corsajului ei deveniră grei, gata-gata să se prăbuşească. Tânărul aruncă instrumentul de desfăcut nasturi pe pat, după care apucă mânecile din spate şi îi trase corsajul în jos peste braţe, apoi îl prinse într-o singură mână, iar cu cealaltă desfăcu şiretul cămăşuţei ei. Aceasta alunecă pe podea.

— Să fiu al naibii… îngăimă el într-o simplă şoaptă.

Lăsă corsajul să cadă, o cuprinse în braţe şi îşi trecu palmele de-a lungul corsetului ei alb, din mătase. Într-un final, făcu un pas înapoi, ca s-o admire.

Flossie stătea nemişcată şi stânjenită, doar în combinezon, pantalonaşi, corset şi ciorapi, însă Reeve o privea cu o admiraţie atât de evidentă, încât ea se hotărî că, dacă el voia să creadă că arăta ca o prinţesă, putea foarte bine să-l lase.

— Părul tău, şopti el. Te rog, pot să-ţi văd părul?

Tânăra îşi ridică braţele şi începu să-şi scoată agrafele. Reeve întinse o mână în care să le pună. Destul de curând, fu nevoie să o întindă şi pe cealaltă. Într-un final, Flossie îşi desprinse cosiţele, scuturâ din cap şi îşi lăsă părul să se reverse în voie. Aproape că ajungea până la podea.

— Pe duhul marelui Cezar!

Lăsă agrafele pe masă, fără să-i pese că unele căzură pe podea. Fără să-şi ia vreun moment ochii de la ea, îşi lepădă cât mai rapid sacoul şi îl puse pe spătarul unui scaun. Butonii săi avură aceeaşi soartă ca agrafele, scoţând un clinchet puternic când aterizară pe hiatul mesei. Apoi Reeve îşi trase manşetele şi le aruncă într-o parte.

Cu bărbia uşor înălţată, Flossie îşi trecu degetele prin păr, răsfirându-şi şi înfoindu-şi părul. Când se uită din nou la el, nu mai avea vestă, bretelele îi atârnau peste şolduri, cămaşa avea nasturii descheiaţi, iar bluza de corp i se vedea prin deschizătura de la piept.

Întinzând mâna, Reeve şi-o cufundă în părul ei ce se revărsa în valuri, aranjându-i-l peste umeri.

— Eşti superbă.

„La fel şi tu”, răspunse ea în gând.

Bărbatul îi strânse părul în palme, frecând firele mătăsoase între degete.

— Când am început să construiesc casa asta, m-am gândit că aveam să descopăr în sfârşit cum e să ai un loc unde să te simţi acasă, dar n-am avut parte de sentimentul ăsta. Aşa că am început să umplu camerele cu tot felul de mărunţişuri. Dar nimic nu s-a ridicat la nivelul aşteptărilor mele până în momentul de faţă. Îi împinse părul pe după umeri. Nici mobila, nici măcar casa în sine nu-mi pot da sentimentul că sunt acasă. Doar tu, Flossie. Pentru mine, acasă e acolo unde sunt cu tine.

Dragostea pe care o simţea pentru acest bărbat îi umplu toată fiinţa, aducând cu ea o senzaţie de calm. Băgându-şi mâinile prin deschizătura cămăşii lui, îi atinse pieptul şi înaintă către umeri, după care se ridică pe vârfuri. Îşi apropie buzele la nici trei centimetri de ale lui.

— Bine ai venit acasă, Reeve! Bine ai venit acasă!

Lipind-o cu putere de el, Reeve o sărută, o ridică în braţe şi se lăsă în voia bucuriei de a fi ajuns în sfârşit acasă.

Nota autoarei

Deşi romanul *Fata de la Tiffany* e bazat pe o premisă autentică (sticlarii au intrat într-adevăr în grevă şi Louis Tiffany chiar a angajat femei de la şcolile de artă pentru a-şi termina capela), întotdeauna mă văd nevoită să modific un pic adevărurile istorice. Asta se întâmplă uneori pentru că nu reuşesc să găsesc informaţii concrete – caz în care le inventez cât pot eu mai verosimil iar alteori schimb întâmplările pentru a se potrivi cu modul în care vreau să evolueze povestea. (Ştiu. Un păcat groaznic, dar aşa stau lucrurile.) Aici însă, mărturisesc totul şi vă spun care dintre adevărurile istorice au fost modificate.

Îmi însoţesc toate cărţile cu astfel de note pentru că mă tem că sunt anumite detalii istorice pe care poate nu le credeţi adevărate, deşi chiar sunt, aşa că vreau să vă arăt clar ce-i real şi ce e închipuit. Aşadar, haideţi să începem cu fetele de la Tiffany. Principala mea sursă de informaţii în ceea ce le priveşte o reprezintă o serie de scrisori olografe pe care Clara Driscoll le-a trimis săptămânal rudelor ei, cu o regularitate ireproşabilă. Descoperirea acestor scrisori s-a produs foarte recent – au ajuns pe mâna istoricilor abia în anul 2005. Am citit toate epistolele scrise de doamna Driscoll în ultimul deceniu al secolului al XIX-lea, însă, din păcate, niciuna dintre cele scrise înainte de 1896 nu s-a păstrat până în zilele noastre, aşa că, de la bun început, am pornit cu un gol destul de mare.

În majoritatea scrisorilor de la începutul seriei, doamna Driscoll descrie ce însemna viaţa unei văduve trecute de treizeci de ani în New York. Şi totuşi, din când în când, le mai pomeneşte rudelor ei despre ce se întâmpla la atelierul Tiffany. Scrisorile ei sunt singura mărturie venită din partea unei persoane direct implicate privind ce însemna să lucrezi acolo şi au revoluţionat tot ce ştim despre procesul de fabricaţie a produselor Tiffany. De asemenea, au arătat, pentru prima oară, rolul semnificativ pe care l-au jucat femeile. Până la descoperirea acestor

scrisori, contribuţia lor rămăsese practic neobservată (pentru că nimeni nu ştia exact ce au făcut).

Pe parcursul romanului, am numit-o pe Clara „doamna Driscoll” pentru că aşa i s-ar fi adresat Flossie. Dar am citit sute de epistole scrise de mâna ei şi încet-încet a ajuns să-mi fie destul de dragă. Cu permisiunea voastră, aş vrea ca pe parcursul acestei note să mă refer la ea exact aşa cum îmi apare mie în gând – Clara.

Motivul pentru care e cunoscută, precum şi cea mai celebră contribuţie la patrimoniul Tiffany o reprezintă lămpile pe care le-a conceput. Scena în care am plasat-o într-o discuţie cu domnul Mitchell – vicepreşedintele şi cumnatul lui Tiffany, ai cărui favoriţi sunt o invenţie de-a mea – a fost preluată dintr-un incident descris în misivele Clarei. În realitate, cei doi nu se înţelegeau şi, oricât s-a opus Mitchell modelelor ei extravagante de lămpi, acestea au trasat o nouă direcţie pentru compania Tiffany. Acestea i-au adus ei (şi companiei) multe, multe premii, şi producţia lor se făcea cu costuri foarte mari. Totuşi, lămpile n-au fost realizate în 1893. Acestea au apărut mai târziu, dar n-aş fi putut să scriu tot romanul acesta fără să includ în el şi lămpile Clarei, mai ales celebra ei „lampă cu libelule”.

Într-o carte minunată intitulată *Tiffany într-o nouă perspectivă,* autorii oferă la final o listă cu numele tuturor femeilor angajate la Tiffany. Separat, au şi altă secţiune, numită „Celelalte femei asociate cu activitatea atelierelor Tiffany”. Sinceră să fiu, nu am înţeles nicicând pe ce criteriu au făcut cercetătorii delimitarea între „fetele de la Tiffany” şi „celelalte femei”. Astfel, în ceea ce priveşte acest roman, am ales unele dintre cele mai interesante nume şi le-am pus în rândul „fetelor de la Tiffany”. (Ştiu, ştiu! M-am purtat exact aşa cum fac toţi autorii de literatură. Scuze!)

Tiffany (care chiar era sâsâit) avea un mic departament de femei chiar înainte de 1888, dar acestea nu se ocupau de nicio muncă „de bărbat”. Acest lucru nu s-a întâmplat decât după ce bărbaţii au intrat în grevă, în decembrie 1892, iar Louis a angajat alte şase femei recrutate de la Şcoala de Arte Aplicate, de la YMCA şi de la

Coopers Union. A ales aceste instituţii de învăţământ pentru că nu percepeau taxă de şcolarizare, iar el căuta femei care, cel mai probabil, aveau să devină sursa de venit a familiilor lor şi care, prin urmare, ar fi avut cel mai mult de câştigat de pe urma angajării în compania lui. Totuşi, acest lucru îmi dădea peste cap toată intriga (respectiv că Flossie avea nevoie să muncească pentru a strânge bani pentru taxa de la Şcoala de Arte). Fără acest element, întreaga mea poveste s-ar fi dărâmat ca un castel de cărţi. Astfel, în carte, elevele de la Şcoala de Arte Aplicate trebuiau să achite o taxă de şcolarizare. În plus, din moment ce YMCA avea să apară în poveste, nu am vrut să complic lucrurile introducând şi YMCA şi Coopers Union. Îmi cer scuze pentru lipsa de precizie în acest sens.

Am menţionat în „Notă pentru cititori” de la începutul acestui roman că toate fetele de la Tiffany – în afară de Flossie şi de Nan – au fost inspirate de persoane reale. Am folosit numele lor adevărate şi, dacă am putut să aflu câte ceva despre ele, am folosit şi informaţiile respective. Nu ştiu cum arăta niciuna dintre ele, cu excepţia aluziilor ocazionale făcute de Clara în scrisorile ei. „Cele două sau trei mezine îşi poartă părul ridicat, dar fetele mai mari şi-l poartă toate la fel”. (Sintagma „păr ridicat” înseamnă că renunţaseră să-şi poarte părul împletit într-o coadă sau două şi îşi prinseseră părul într-un coc, pentru a arăta că nu mai erau nişte fetiţe, ci femei în toată puterea cuvântului. Această schimbare era plasată de obicei în jurul vârstei de şaisprezece ani.)

Cea pe care Clara a descris-o pe larg este Aggie. Aceasta chiar era o suedeză de 1, 83 metri înălţime, care avea şaisprezece ani, era logodită cu un măcelar de patruzeci de ani şi, din câte am putut să-mi dau seama, Clara era deosebit de ataşată de ea. A început să lucreze la Tiffany abia în 1894 şi se ocupa cu tăierea şabloanelor (nu a foliei). Era un mare personaj (fără nicio legătură cu înălţimea ei), şi n-am putut să nu o includ şi pe ea în acţiune – chiar dacă nu a lucrat acolo înainte de târg. În realitate, Aggie a amânat cununia cu logodnicul ei timp de

doi ani şi jumătate pentru a primi prima de o sută şi cincizeci de dolari oferită oricărei fete care rămânea în cadrul companiei atâta timp. Într-un final, a lucrat la Tiffany timp de patru ani şi, din ce apare în scrisorile Clarei, a trecut de la a fi doar piele şi os la 82 de kilograme, „un gigant de fată”, la nouăsprezece ani. La douăzeci, era „o femeie foarte atrăgătoare, care se făcea remarcată imediat”, avea o voce frumoasă de soprană şi cânta într-un cor.

Patru luni mai târziu, Aggie a plecat de la Tiffany pentru a se mărita cu măcelarul ei, iar Clara a aflat din ziar că s-a sinucis bând acid fenic. În buzunar i se găsise o scrisoare în care spunea că măcelarul îi zisese că niciodată nu avusese de gând să se însoare cu ea. În niciun caz. Clara a plecat imediat de la serviciu în căutarea rudelor lui Aggie, care trăiau într-un cartier sărăcăcios, pentru a le ajuta cum putea. Foarte, foarte trist. Ar trebui să menţionez că nu îi spuneau Aggie. Numele ei era Agnes, însă, pentru că proiectanta principală se numea Agnes Northrup, am alintat-o pe suedeza noastră cu „Aggie”, pentru a evita confuziile.

Iată câteva informaţii despre celelalte femei care au apărut în cartea mea.

ELLA EGBERT: în romanul meu, se ocupa cu alegerea sticlei şi lucra cu Elizabeth, iar „echipa” lor era concurenta perechii Flossie-Nan. Nimic din asta nu se bazează pe adevăruri istorice. În realitate, la cei douăzeci şi opt de ani, Ella era una dintre cele mai mature salariate, una dintre cele şase care fuseseră angajate iniţial şi avea o pasiune pentru ceai. Era cât se poate de convinsă că o viaţă dedicată artei era superioară vieţii de femeie măritată şi mereu vorbea despre asta. La treizeci şi trei de ani, s-a măritat cu un bărbat de şaizeci şi şapte „după aproape doi ani de indecizie”. Când acesta a murit, trei ani mai târziu, s-a întors la Tiffany.

LOUISE KING: Aceasta a proiectat vitralii pentru Tiffany la începutul anilor 1890 şi chiar s-a măritat cu profesorul ei (deşi a făcut-o în 1892). Împreună, cei doi au

pictat cupola pe care am descris-o în roman, cea din Clădirea Meşterilor – deşi soţul ei, Kenyon Cox, a fost cel menţionat în toate scrierile despre târg. În viziunea cercetătorilor, nu a fost încadrată ca „fată de la Tiffany”, ci drept una dintre „celelalte femei”, orice ar însemna asta. (în afara situaţiilor în care se spune clar că nu e aşa, toate fetele din această listă sunt considerate „fete de la Tiffany”.)

LOUISE STRUTEVANT: Din moment ce aveam două Louise, pe aceasta am botezat-o „Lulu”. N-am idee ce temperament avea. Am inventat totul – că era timidă, că tăia sticla cu mare viteză şi tot restul. A fost pur şi simplu un artificiu narativ creat de mine pentru a creşte grijile lui Flossie privind slujba ei. Şi totuşi, am găsit informaţii că a studiat la Şcoala Muzeului de Arte Frumoase din Boston. Este înregistrată ca făcând parte din „celelalte femei”.

AGNES NORTHRUP: Una dintre cele şase fete angajate iniţial, căreia într-adevăr nu i-a plăcut să fie directoare şi care s-a bucurat foarte mult de întoarcerea Clarei la cârma departamentului. Era una dintre cele mai talentate şi invidiate proiectante. Ca atare, avea atelierul ei separat – după cum am menţionat şi în carte, deşi acesta nu era vecin cu cel al fetelor. Era o încăpere mică, unde se ajungea printr-un labirint de holuri, cu pereţii plini de schiţe cu flori şi cu tot felul de desene pe hârtie maro prinse cu piuneze. A câştigat mai multe premii pentru creaţiile produse de Tiffany. (Cercetătorii o încadrează în grupul „celorlalte femei”.)

MARY MCDOWELL: Proiectul ei, reprodus la începutul Capitolului 30, este chiar cel care a fost expus la Expoziţia Mondială de la Chicago. Pentru o perioadă scurtă, ea şi Clara au locuit în acelaşi apartament. Mary a plecat de la Tiffany în 1898, când s-a măritat. Este considerată oficial o „fată de la Tiffany”.

GRACE DE LUZE: Grace a fost una dintre cele şase fete angajate iniţial la Tiffany. A proiectat vitralii, şi unele dintre schiţele ei au fost expuse la Expoziţia Mondială Columbiană din Chicago. Este considerată oficial o „fată de

la Tiffany”.

LYDIA EMMET: Ea a fost cea care a conceput vitraliile Tiffany pentru casa lui Mark Twain şi a făcut o pictură murală în Clădirea Femeilor. Nu am avut spaţiu ca să o pun pe Flossie să se ducă să vadă două picturi murale, aşa că am ales să o vadă doar pe cea la care lucrase Louise. Lydia e considerată a face parte din „celelalte femei”.

ELIZABETH COMYNS: în cartea mea, ea e cea care s-a îmbolnăvit şi nu s-a mai putut duce la târg. În realitate, nu s-a întâmplat aşa ceva. Am inventat totul. Adevărul e că s-a ocupat de ilustraţiile mai multor cărţi şi i s-au publicat trei modele pentru porţelanuri. A proiectat vitralii pentru Tiffany şi e încadrată în categoria „celorlalte femei”.

THERESA BAUR: Era dactilografă, dar din câte ştiu eu n-a pictat nuduri în Paris şi nici n-a suferit de înţepenirea degetelor sau a palmelor. Am inventat eu asta. A reuşit să obţină un post ca „fată de la Tiffany” pentru că fratele ei era comisionarul noului logodnic al Clarei. (Până la urmă, Clara nu s-a mai măritat cu respectivul.)

Cât despre Expoziţia Mondială Columbiană din 1893, capela Tiffany a fost, într-adevăr, terminată cu întârziere. Cât de mare? Nu ştiu, nu am reuşit să aflu. Aşa că în carte am spus că a fost montată până la finalul lunii mai – pur şi simplu am improvizat. Totuşi, niciuna dintre fetele de la Tiffany nu s-a dus la expoziţie, nici măcar Clara. Cu toate acestea, ele au avut o expoziţie în cadrul Clădirii Femeilor, şi nici în ruptul capului n-aş fi acceptat să scriu toată cartea asta fără să îi dau personajului meu ocazia de a se duce la târg să o vadă! Aşa că am inventat concursul, precum şi demonstraţia din Clădirea Femeilor. În aceeaşi ordine de idei, nu am habar dacă Louis Tiffany intenţionase sau nu dintru început să le păstreze în compania sa pe noua-angajatele „fete de la Tiffany”. Nu ştiu nicidecum dacă adevăratul Louis Tiffany a concediat-o pe vreuna sau nu. Aşa că am apelat la o licenţă poetică aici şi am prezentat angajarea ca fiind făcută pe o perioadă de probă. Posibil să fie adevărat, posibil să nu. Nu am reuşit să găsesc nicio sursă care să confirme sau să infirme clar această idee.

Pentru a-mi urma firul narativ, aveam nevoie ca Flossie să aibă slujba în pericol, apoi să fie concediată, aşa că exact aşa mi-am dirijat acţiunea.

Descrierea pe care am făcut-o capelei se potriveşte cu realitatea istorică. Nu ştiu dacă a fost terminată de bărbaţi, cu excepţia vitraliilor, dar nu am reuşit să găsesc nicio sursă care să menţioneze contribuţia femeilor în altă parte decât la realizarea vitraliilor, aşa că am decis să optez pentru soluţia simplă şi m-am concentrat asupra acestora. Capela Tiffany chiar a câştigat cincizeci şi patru de premii – mai multe decât orice alt exponat de la Târgul Mondial – şi a fost rampa de lansare a lui Louis. Acesta şi-a strecurat exponatul în categoria „Ecleziastice”, aşa cum este şi prezentat în cartea mea, ceea ce i-a oferit un avantaj extraordinar faţă de concurenţii săi americani de pe piaţa sticlei colorate, căci niciunul dintre aceştia nu a avut voie să-şi expună produsele. Acestea fiind spuse, prima sa iubire a fost reflectarea frumuseţilor naturii, nu reproducerea tablourilor religioase, şi tocmai de aceea era foarte încântat şi meticulos când primea comenzi de piese cu tematică inspirată din natură.

Tiffany chiar a făcut demersurile necesare pentru a-şi aduce capela înapoi în New York şi a pus să fie reasamblată. După aceea, exponatul a trecut prin mai multe mâini, a fost depozitat ceva timp în subsoluri şi în tot felul de alte spaţii. Totuşi, cei de la Muzeul Morse din Winter Park, Florida, au reuşit să recupereze o parte dintre piesele originale şi au reconstituit-o în toată splendoarea, astfel încât publicul larg să poată pătrunde în ea şi să o poată admira în voie. Nu-i aşa că e foarte tare? Trebuie, chiar trebuie să o treceţi pe lista de lucruri de văzut în viaţa asta.

M-am străduit să descriu procesul de fabricare a vitraliilor într-un mod simplu şi antrenant. Dacă ar fi să mă întrebe cineva care e slăbiciunea mea în ceea ce priveşte arta scrisului, exact despre asta aş vorbi. E foarte greu să împleteşti informaţii tehnice fără să ajungi la ceea ce redactorii numesc „blocuri de informaţie”. Aşa că mă chinuiesc foarte, foarte tare să nu am „blocuri”. Deloc.

Uneori reuşesc, alteori nu. (Autorii de recenzii nu pierd nicio ocazie să mă taxeze.)

În orice caz, a trebuit să adun o varietate de informaţii, dar, oricât am căutat, nu am găsit nici măcar indicii privind modul în care erau realizate vitraliile Tiffany pe vremea aceea. Au fost scrise o mulţime de cărţi despre sticla produsă de ei, dar nimic despre procedeul de producţie a vitraliilor. Astfel, am fost nevoită să pun cap la cap informaţii dintr-o mulţime de alte surse – dintre care majoritatea din ultimul deceniu al secolului al XIX-lea. De asemenea, am discutat cu mai mulţi curatori de muzeu şi cu alţi specialişti din domeniul artistic.

Când lucram la strecurarea informaţiilor tehnice în roman, am vrut foarte mult să compar copiile indigo ale schiţelor de pe carton cu pictura după numere, dar pe vremea aceea nu exista un asemenea concept. Ahhh! Şi mi-a luat o veşnicie să-mi dau seama că „şevaletul” era o bucată foarte mare de sticlă pe care o sprijineau de o fereastră şi pe care lipeau bucăţile tăiate de sticlă colorată. Nu m-aţi crede dacă v-aş spune de câte ori a trebuit să rescriu scenele respective pe măsură ce descopeream o informaţie (sau imagine) care mă făcea să îmi dau seama că prezentasem lucrurile greşit. Sper că aţi putut să vă faceţi o imagine despre cum se desfăşurau lucrurile, fără prea mari neclarităţi. Şi, deşi cred că am consultat absolut toate sursele disponibile, există oricând posibilitatea să fi făcut vreo greşeală undeva, aşa că declar aici o dată şi pentru totdeauna că orice greşeli din aceste pagini îmi aparţin în întregime şi îmi cer mii de scuze pentru ele.

Înainte să schimbăm registrul, daţi-mi voie să precizez că, deşi Clara a descris în scrisorile ei mai multe recepţii la care a invitat-o Tiffany, niciuna dintre angajatele acestuia în afară de ea şi, poate, Agnes Northrup nu a fost invitată. Am inventat partea asta pentru că aveam nevoie ca Reeve să afle de „bădăranii de înghesuială”, şi – ce pot să zic? — îmi plac foarte mult *Cenuşăreasa* şi balurile. Aşa, ca să înţelegeţi.

Cealaltă temă pe care am abordat-o în roman – în

afară de cea a „femeilor emancipate”, despre care am discutat în „Notă pentru cititori” la început – e aceea a pensiunii. Ah, ce surpriză imensă a fost pentru mine! Am pornit cercetarea căutând un loc unde să locuiască Flossie şi am dat de o controversă de mari proporţii privind locurile potrivite unde ar putea locui pe cont propriu femeile nemăritate, în epoca respectivă, o casă cu o soţie, copii şi un gărduleţ îngrijit erau paradisul pe pământ. Totuşi, pensiunile luau acest ideal şi îl vindeau – cereau bani pentru o asemenea viaţă. Ah, ce oroare!

Astfel, subiectul a devenit material pentru eseuri, caricaturi politice, predici, romane şi foiletoane. Femeile care locuiau în pensiuni erau suspecte. Bărbaţii care se instalau în asemenea locuri aveau şi ei un caracter îndoielnic. Aţi crede că pensiunile exclusiv feminine ar fi reprezentat o soluţie pentru această problemă, dar acestea erau privite cu şi mai multă suspiciune decât cele mixte, pentru că şi bordelurile se prezentau oficial ca nişte pensiuni.

Un mecanism de apărare de un asemenea oprobriu era ca locatarii – mai ales femeile – să încerce să-şi transforme pensiunile în adevărate cămine, aşa cum a făcut Flossie. De fapt, aceştia încercau să se poarte ca o mare familie fericită. Încercând să aflu mai multe despre acest subiect, am citit mai multe cărţi şi chiar mai multe mărturii scrise de persoane care au trăit în pensiuni, în epoca respectivă, în cartea aceasta nu am avut timpul necesar pentru a vă prezenta mai mult decât o părticică din ce însemna viaţa într-o pensiune, dar cercetarea mi-a prezentat tabloul fascinant al unei epoci în care ţara încerca să se adapteze nu numai la revoluţia industrială, ci şi la mişcarea de emancipare a femeilor.

Isprăvile soţilor Trostle sunt bazate pe o metodă de escrocare ce se practica într-adevăr la vremea respectivă. Nu şi partea cu galeria – pe asta am inventat-o eu –, ci aceea cu instalarea într-o pensiune, câştigarea încrederii tuturor, apoi soţul „pleca din oraş”, în timp ce soţia rămânea, promiţând că toate datoriile aveau să fie plătite

la întoarcerea acestuia şi, între timp, furând de la restul chiriaşilor până ce, într-o bună zi, dispărea şi ea fără urmă. Per total, toată chestiunea pensiunilor a reprezentat un subiect de cercetare foarte interesant. Mi-ar fi plăcut să introduc în carte mai multe lucruri despre acest subiect, dar nu ţinea strict de firul narativ, aşa că a trebuit să mă înfrânez.

La final, câteva fapte diverse. Clubul YMCA din Twenty-Sixth Ward din Brooklyn nu şi-a deschis porţile decât abia în noiembrie 1893, însă eu l-am prezentat pe Reeve mutându-se acolo în august. De asemenea, acest club nu avea şi camere de închiriat, însă aveam nevoie ca Reeve să locuiască undeva în apropierea soţilor Gusman, aşa că am spus că oferea şi cazare. Tot restul, inclusiv ajutorul dat de Compania Femeilor – Pilot cu decoraţiunile de Crăciun, se bazează pe adevăruri istorice. Baschetul era un sport foarte nou pe vremea respectivă, şi versiunea în care a fost inventat este exact cea descrisă în carte. Ar trebui să subliniez totuşi că Şcoala Internaţională de Educaţie Fizică YMCA făcea, de fapt, parte din Colegiul Springfield, nu din YMCA – ceea ce stă la baza a foarte multor confuzii în ceea ce priveşte locul unde a fost conceput jocul de baschet. Cât despre băieţii de la clubul din Twenty-Sixth Ward, aceştia chiar erau nevoiţi să ocolească stâlpii de susţinere din sala lor de sport.

„Bădăranii de înghesuială” erau o adevărată problemă, însă abia în 1909 au fost înfiinţate vagoane de tramvai numai pentru femei. Acestea au fost primite cu entuziasm de către femei, însă bărbaţii au făcut mare tam-tam pe tema asta, ba chiar au lansat o campanie de presă în care aceste vagoane erau ridiculizate. Reporterii numeau aceste vagoane „Trăsura lui Jane Crowe”, „Coteţul de găini” şi chiar „Plăcerea fetelor bătrâne”. Unii bărbaţi urcau totuşi în ele, văitându-se că erau discriminaţi. Compania de tramvaie a răspuns la aceste acuzaţii spunând că era asemănător cu crearea unui vagon pentru bărbaţii fumători, dar această reacţie nu a fost primită prea bine, astfel că proiectul a fost anulat după trei luni.

Ca un detaliu interesant, trebuie să menţionez că, în 2012, *New York Times* a publicat un articol prin care se spunea că în Cehia, precum şi în Austria, Japonia, Egipt, Iran, Brazilia şi India în trenuri există vagoane speciale numai pentru femei. Acestea au fost înfiinţate în urma reclamaţiilor că bărbaţii le pipăie, au un comportament indecent, le tâlhăresc şi au existat chiar acuzaţii de tentativă de viol. În aceste vagoane, nu este interzis accesul bărbaţilor, însă femeile au prioritate la ocuparea locurilor.

Mulţumesc că aţi parcurs cu mine acest drum. Mi-a plăcut foarte mult că am putut să-mi leg ultimele trei romane de Târgul Mondial de la Chicago. Pentru mine, acesta a reprezentat un loc interesant, distractiv şi chiar fascinant, unde am putut să-mi aşez tabăra în voie. Mă bucur că aţi petrecut şi voi ceva timp cu mine!

Că tot veni vorba, mi-ar plăcea să vă cunosc mai bine, aşa că intraţi pe site-ul meu *www.IWantherbook.com* şi lăsaţi-mi un mesaj. Dacă tot sunteţi acolo, aveţi grijă să vă înregistraţi în lista celor care vor să primească buletine informative despre activitatea mea, pentru că aceia care se abonează la ele primesc oferte exclusive, informaţii din interior, pot participa la concursuri, se pot delecta cu fragmente pe care am fost nevoită să le elimin din cărţi şi chiar pot participa la tombole. De asemenea, mă puteţi găsi şi pe Facebook, la Facebook.com/Dees Friends.

Ne vedem acolo!

Mulţumiri

Am ştiut că vreau să scriu despre fetele de la Tiffany de când mi-a vorbit mama despre ele, în urmă cu patru ani. Când am aflat că exista un muzeu itinerant care avea o expoziţie dedicată lor, am trimis-o pe sora şi asistenta mea, Gayle Evers, în Florida să o vadă, căci eu eram presată de termenul de predare al uneia dintre celelalte cărţi ale mele. Câteva luni mai târziu, Gayle s-a dus în nord-est pentru a scana miile de scrisori ale Clarei Driscoll, directoarea

departamentului de femei de la Tiffany în ultimul deceniu al secolului al XIX-lea. Gayle a avut nevoie de o săptămână întreagă pentru asta, muncind din zori până în seară. Apoi şi-a petrecut foarte multe luni pregătindu-le pentru mine. Aceste scrisori au fost cheia de boltă a muncii mele de cercetare şi nu aş fi putut să scriu această carte fără ele. A fost o muncă titanică, şi îi sunt extrem de recunoscătoare pentru toate eforturile depuse. Între timp, s-a pensionat şi se bucură de o odihnă bine meritată, precum şi de un nepoţel nou-născut – al patrulea în familia ei. Mulţumesc mult, surioară! Eşti cea mai tare!

Partenera mea de critică – talentata scriitoare Meg Moseley – s-a întrecut pe sine de data asta. E partenera mea de critică de zece ani şi e singura persoană de pe lumea asta care-mi vede lucrările „în stare brută”. Îi trimit tot ce scriu săptămânal – iar ea îmi trimite materialul la care lucrează ea. Ne criticăm reciproc scrierile şi apoi le trimitem înapoi, după care săptămâna următoare o luăm de la capăt. Totuşi, uneori viaţa se interpune peste această rutină. Exact asta s-a întâmplat anul acesta, şi am scris mare parte din această carte cu puţin timp înainte de termenul de predare. Drept urmare, îi trimiteam lui Meg material zilnic, nu săptămânal. Iar ea îmi înapoia aproape de fiecare dată textul în douăzeci şi patru de ore. După ce am primit corectura, a făcut din nou acelaşi lucru. Nici nu ştiu cum să exprim cât de mult înseamnă pentru mine aceste sacrificii pe care le-a făcut, atât la nivel profesional, cât şi personal. Mulţumesc, draga mea prietenă! Dacă o să ai nevoie de ceva, poţi să te bazezi pe mine.

Editorul meu, Beth Adams, mi-a oferit sugestii, a eliminat anumite elemente şi a adăugat altele, îmbunătăţind semnificativ manuscrisul. De asemenea, s-a dovedit foarte răbdătoare şi înţelegătoare într-una dintre cele mai dificile perioade ale vieţii mele. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc!

Noul meu agent literar, Lacy Lynch de la Dupree/Miller, a contribuit cu o energie covârşitoare, cu idei şi cu o atitudine cuceritoare. Mulţumesc pentru tot ce ai

făcut, Lacy! M-ai uimit.

De asemenea, pe parcursul scrierii acestei cărţi, am beneficiat de ajutorul multor altora, care şi-au adus contribuţia oferind informaţii despre subiectul abordat: Lindsy Parrot, directoare/curator al Colecţiei Neustadt de obiecte din sticlă Tiffany din New York; Vincenzo Rutigliano de la clădirea Schwarzman a Bibliotecii Publice din New York, scriitorii Kellie Coates Gilbert, Kristan Higgins, Jenna Kernan, Jenny Gardiner, Miriam Berman şi Richard Alvarez; Riccardo Gomes de la Proiectul East New York; Lauren Sodano de la Muzeul Naţional al Jocului din cadrul Muzeului Strong; Arlie Sulka de la Lillian Nassau LLC; Elisha Gist şi Michael Gurrola. Mii de mulţumiri tuturor!